

Công Tước Và Em

Contents

Công Tước Và Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	15
3. Chương 3	24
4. Chương 4	34
5. Chương 5	43
6. Chương 6	52
7. Chương 7	62
8. Chương 8	71
9. Chương 9	82
10. Chương 10	93
11. Chương 11	100
12. Chương 12	107
13. Chương 13	113
14. Chương 14	122
15. Chương 16	131
16. Chương 17	139
17. Chương 18	146
18. Chương 19	154
19. Chương 20	161
20. Chương 21	167
21. Chương 22	178

Công Tước Và Em

Giới thiệu

Thông minh, quyến rũ và cũng lại vô cùng ngây thơ, Daphne Bridgerton không bao giờ tưởng tượng

1. Chương 1

Ngày sinh của Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset, Bá tước Clyvedon, được tổ chức rất long trọng. Nhà thờ đồ chuông trong hàng giờ liền, champagne được xả lênh láng hào phóng trong khuôn viên tòa lâu đài khổng lồ, nơi cậu bé mới sinh gọi là nhà, và cha ngài Bá tước nhỏ tuổi yêu cầu toàn thể dân làng Clyvedon nghỉ việc để tham dự yến tiệc và kì nghỉ.

“Đây,” bác bán bánh mì nói với người thợ rèn, “không phải là đứa trẻ bình thường.”

Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset không phải được sinh ra để cả đời sống với tước vị là Bá tước Clyvedon. Đó chỉ là một tước vị có được do ưu đãi. Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset – cậu bé con có nhiều tên hơn hẳn bất kỳ đứa trẻ nào khác – là người thừa kế một trong những tước vị Công tước lâu đời và giàu có nhất nước Anh. Và cha cậu bé, ngài Công tước Hastings thứ chín, đã chờ đợi khoảnh khắc này trong nhiều năm liền.

Khi ngài đứng trong đại sảnh bên ngoài phòng sinh của vợ, nâng niu đứa con đỏ hồng đang khóc ầm ĩ trong tay, trái tim ngài Công tước gần như nổ tung vì tự hào. Nhiều năm sau khi bước qua tuổi 40, ngài đã chứng kiến biết bao người bạn của mình – những vị Công tước và Bá tước khác, tất cả – đều sinh ra hết người thừa kế này đến người thừa kế nọ. Một vài người có con gái trước khi đứa con trai quý giá của họ được sinh ra, nhưng cuối cùng, tất cả họ đều tin chắc dòng dõi của họ sẽ tiếp tục, dòng máu của họ sẽ được truyền lại cho thế hệ tiếp theo.

Nhưng không phải ngài Công tước Hastings. Mặc dù vợ ngài đã mang thai năm lần trong suốt 15 năm hôn nhân của họ, chỉ hai lần bà hạ sinh, và cả hai lần con ngài đều chết yểu ngay khi mới chào đời. Sau lần mang thai thứ năm, kết thúc bằng việc sảy thai vào tháng thứ năm của thai kỳ, các bác sĩ đều cảnh báo họ không nên thử thêm một lần có con nào khác. Mạng sống của nữ Công tước đã ở trong tình trạng nguy hiểm. Bà quá yếu, quá mỏng manh, và có thể, họ nhẹ nhàng nói, quá lớn tuổi rồi. Ngài Công tước chỉ đơn giản cố gắng chấp nhận thực tế, rằng tước vị sẽ không còn liên quan đến dòng họ Basset nữa.

Nhưng nữ Công tước, Chúa phù hộ cho bà, biết rõ vai trò của mình, sau sáu tháng hồi phục, đã mở cánh cửa thông giữa phòng ngủ của họ, và ngài Công tước lại tiếp tục yêu cầu có một đứa con trai.

Năm tháng sau, nữ Công tước thông báo cho ngài biết, bà đã có mang. Tâm trạng của ngài Công tước lập tức phấn chấn hẳn lên, bằng một niềm tin không gì lay chuyển được – chắc chắn là không gì lay chuyển được – rằng lần mang thai này sẽ thành công. Nữ Công tước đang nằm trên giường trong giây phút bà nhận ra mình đã trễ tháng. Các bác sĩ đến khám cho bà mỗi ngày, và trong suốt thời kỳ mang thai ấy, ngài Công tước đã mời vị bác sĩ được nể trọng nhất ở London, trả cho ông ta một khoản hậu hĩnh để ông tạm thời rời khỏi phòng mạch của mình, đến sống ở lâu đài Clyvedon.

Ngài Công tước không còn cơ hội nào khác ngoài lần này. Ngài phải có một đứa con trai, và tước vị sẽ vẫn ở trong tay của dòng họ Basset.

Kinh nghiệm về những cơn đau của nữ Công tước đến sớm hơn một tháng, những tấm đệm được lót dưới hông bà. Trọng lực sẽ giúp đứa bé bên trong, bác sĩ Stubbs giải thích. Ngài Công tước nghĩ đó là một lập luận có cơ sở, và, vị bác sĩ rời đi vào buổi chiều, sau khi đặt những tấm đệm khác cho vợ ngài, giúp bà nằm theo một góc nghiêng hai mươi độ. Bà đã nằm trong tư thế ấy suốt một tháng.

Rồi cuối cùng, khoảnh khắc ấy cũng đến. Tất cả mọi người đều cầu nguyện cho ngài Công tước, người luôn muốn có một người thừa kế, và cả cho nữ Công tước, lúc bấy giờ rất mảnh khảnh và yếu ớt, vào lúc vòng bụng của bà ngày càng tròn và to hơn. Tất cả đều cố gắng không hy vọng quá nhiều – bởi nữ Công tước đã hai lần hạ sinh và cả hai lần đều phải chôn đứa bé. Ngay cả nếu như bà an toàn sinh hạ một đứa trẻ, thì đứa trẻ ấy, chà, rất có thể là một bé gái.

Khi tiếng hét của nữ Công tước ngày một lớn và lặp lại thường xuyên hơn, ngài Công tước xô cửa bước vào phòng bà, mặc kệ lời phản đối của bác sĩ, bà đỡ và cả đám hầu gái. Ngài nhất quyết phải ở đây, dù nơi đây

đang hỗn độn cả lên bởi máu và máu, để chứng kiến giây phút được biết giới tính của đứa bé.

Đầu đứa bé xuất hiện trước, rồi đến bờ vai. Mọi người đều cúi người quan sát nữ Công tước căng ra và cố gắng, và rồi...

Và rồi ngài Công tước biết đó là Chúa, và ngài mỉm cười với toàn thể dòng tộc Basset. Ngài cho bà đỡ một phút để lau sạch đứa bé, rồi để bà đặt đứa bé trai nhỏ bé vào vòng tay ngài, rồi ngài bước vào đại sảnh để khoe cậu với cả thế giới.

“Ta có một đứa con trai!” Ngài gầm lên. “Một đứa con trai nhỏ xíu hoàn hảo!”

Tất cả người hầu đều vỗ tay và thở phào nhẹ nhõm, ngài Công tước cúi xuống nhìn vị Bá tước tí hon trong tay mình và nói. “Con thật hoàn hảo. Con mang họ Basset. Con là của ta.”

Công tước muốn ẵm cậu ngài ra ngoài để chứng minh với mọi người rằng cuối cùng ngài đã cho ra đời một thằng bé khỏe mạnh, nhưng vẫn còn quá sớm khi thằng bé hãy còn là một đứa trẻ mới sinh nhỏ bé vào tháng tư, nên ngài giao đứa trẻ lại cho bà đỡ, để bà đem thằng bé đến chỗ mẹ nó. Ngài Công tước bừng lên niềm vui về phần thưởng quý giá và tổ chức tiệc mừng, hét lên về vận may của mình cho bất kỳ ai chịu lắng nghe.

Trong lúc đó, nữ Công tước, mất quá nhiều máu sau khi sinh và dần dần chìm vào hôn mê. Cuối cùng bà ra đi.

Ngài Công tước tiếc thương vợ. Ngài thực sự tiếc thương. Ngài không yêu bà, dĩ nhiên, và bà cũng chẳng yêu ngài. Nhưng họ đã là bạn trong gần như cả cuộc đời. Ngài Công tước không mong gì hơn một đứa con trai và một người thừa kế từ cuộc hôn nhân, và trước sự quý trọng ấy, vợ ngài đã chứng tỏ là một người vợ mẫu mực. Ngài đặt những bông hoa tươi thắm bên cạnh mộ phần của bà vào mỗi tuần, bất kể đó là mùa nào trong năm, và hương phấn của bà được chuyển từ phòng khách vào đại sảnh, trên một vị trí trang trọng nhất.

Sau đó, ngài Công tước bận bịu với việc nuôi dạy con trai.

Chẳng có việc gì ngài có thể làm được trong năm đầu tiên, dĩ nhiên là thế. Con ngài vẫn còn quá nhỏ cho những bài học về quản lý đất đai và trách nhiệm, nên ngài Công tước để Simon lại cho bảo mẫu và lên đường đi London. Tại đây, cuộc sống của ngài vẫn tiếp diễn như thường lệ, như trước khi ngài nhận biết được về tình cảm cha con, ngoại trừ việc ngài thuyết phục tất cả mọi người – thậm chí cả Đức vua – để chiêm ngưỡng con trai ngài trong một bức họa nhỏ mà ngài vẽ sau khi thằng bé chào đời.

Ngài Công tước ghé thăm Clyvedon trong nhiều lần, rồi trở lại để chuẩn bị quà cho sinh nhật hai tuổi của Simon, sẵn sàng cho việc học của thằng bé. Ngài mua một chú ngựa con; một khẩu súng nhỏ cho cuộc săn bắn cáo trong tương lai cũng được ngài chọn sẵn, và ngài cũng đã thuê hẳn các gia sư cho mỗi môn học cần thiết giúp con trai ngài trở thành một người đàn ông thực thụ.

“Cậu ấy còn quá bé cho tất cả những thứ này!” Bảo mẫu Hopkins la lên.

“Không sao cả.” Hastings đáp trả nhún nhường. “Rõ ràng là, ta không hy vọng thằng bé nắm vững hết được bất cứ cái nào trong khoảng thời gian này, nhưng không bao giờ là quá sớm để bắt đầu việc giáo dục một Công tước.”

“Cậu ấy không phải là một Công tước.” Bà bảo mẫu lẩm bẩm.

“Nó sẽ là Công tước.” Hastings quay lưng khỏi bà và cúi xuống cạnh con trai. Cậu bé đang xây những tòa nhà xiên vẹo bằng những hình khối trên sàn. Ngài Công tước đã không xuống Clyvedon trong vài tháng, và ngài hài lòng với sự lớn lên của Simon. Cậu bé giờ đây đã là một cậu trai trẻ tuổi cứng cáp, khỏe mạnh, với mái tóc nâu bóng mượt và đôi mắt xanh thắm trong suốt.

“Con đang xây cái gì thế, con trai?”

Simon cười toe và chỉ chỉ cho cha cậu.

Hastings ngược lên nhìn bảo mẫu Hopkins. “Thằng bé không nói gì à?”

Bà lắc đầu. “Vẫn chưa, thưa ngài.”

Lão quản gia quan sát Simon, nhận ra ngay cậu có dáng vẻ của người họ Basset, và cho cả hai vào.

“Tại sao người nghĩ là ta đã c-chết?” Simon hỏi, tự rửa thẳm bản thân vì đã lấp bắp, nhưng không lấy làm ngạc nhiên. Cậu luôn thế mỗi khi giận dữ.

“Đó không phải là việc tôi có thể nói.” Viên quản gia trả lời.

“Hiển nhiên là,” bà bảo mẫu bắn trả. “ông không thể nói một câu như thế, trước một cậu bé mới chỉ chừng ấy tuổi và không có lấy một lời giải thích.”

Lão quản gia im lặng trong một thoáng, cuối cùng cũng lên tiếng. “Đức ngài đã không nhắc đến cậu trong nhiều năm trời. Lần cuối tôi nghe được, ngài nói rằng ngài chẳng có đứa con trai nào cả. Ngài có vẻ đau khổ khi nói thế, nên chẳng ai bàn về vấn đề đó nữa. Chúng tôi – bọn người hầu kẻ hạ, vì thế – đoán chắc là cậu đã chết.”

Quai hàm Simon nghiến chặt, cậu cảm thấy cổ họng rất bỏng.

“Ngài ấy không để tang đúng không?” Bà bảo mẫu gặng hỏi. “Ông có nghĩ về điều đó không? Sao ông dám khẳng định cậu chủ đã chết nếu cha cậu ấy không để tang?”

Viên quản gia nhún vai. “Đức ngài vẫn thường mặc đồ đen. Có tang hay không vẫn chẳng thay đổi phục trang của Ngài.”

“Đây là một sự lãng mạ.” Bảo mẫu Hopkins nói. “Ta yêu cầu ông đi gọi Đức ngài.”

Simon không nói gì. Cậu khó khăn, cố gắng hết sức kiểm soát bản thân. Cậu phải vậy, cố gắng hết sức. Cậu sẽ không nói được một lời nào với cha trong lúc mọi tế bào máu trong người đều chạy đua thể này.

Lão quản gia gật đầu. “Ngài ấy đang ở trên gác. Tôi sẽ đi gọi Ngài ngay.”

Bà bảo mẫu bắt đầu điên cuồng bước tới bước lui, lăm bằm trong miệng và kết nối ngài Công tước với những từ ngữ hèn hạ trong vốn từ vựng đang được mở rộng đến đáng ngạc nhiên của bà. Simon đứng giữa phòng, nép tay giận dữ vào hai bên sườn, cố gắng thở sâu.

Mày có thể làm được, cậu gào lên trong tâm trí. Mày có thể làm được.

Bà bảo mẫu quay qua, nhìn cậu cố gắng kiểm soát cơn giận dữ và nhanh chóng hỗn hển. “Phải, đúng rồi, như vậy đấy.” Bà nói nhanh, khụy gối xuống và nắm lấy tay cậu. Bà biết rõ hơn ai hết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Simon đối mặt với cha trước khi cậu lấy lại được bình tĩnh. “Thở sâu vào. Và đảm bảo cháu nghĩ tới từ ngữ trước khi nói. Nếu như cháu có thể kiểm soát—”

“Ta thấy là bà vẫn còn đang nuông chiều thằng bé.” Một giọng nói hống hách bật ra từ phía khung cửa.

Bảo mẫu Hopkins đứng thẳng người lên và chậm chạp quay lại. Bà cố nghĩ đến một lời gì đó kính trọng để nói. Bà cố gắng nghĩ đến bất cứ gì mềm mỏng để làm dịu tình trạng căng thẳng này. Nhưng khi bà nhìn ngài Công tước, nhìn thấy hình ảnh Simon trong ông, cơn thịnh nộ của bà bùng nổ. Công tước có thể nhìn hệt như con trai ngài, nhưng ngài chắc chắn không phải là cha cậu ấy.

“Ngài, thưa ngài,” bà phun ra, “thật là đáng khinh.”

“Và bà, thưa bà, bị sa thải.”

Bà bảo mẫu loạng choạng lùi lại.

“Không ai có thể nói năng kiêu đó với Công tước Hastings.” Ông rống lên. “Không ai!”

“Ngày cả Đức vua sao?” Simon chế nhạo.

Hastings quay phắt lại, không chú ý đến việc con trai mình nói năng rõ ràng. “Mày.” Ông nhỏ giọng nói.

Simon gật đầu cụt ngủn. Cậu đã xoay sở nói được một câu hoàn hảo, nhưng chỉ là một câu ngắn, và không muốn thử vận may thêm một lần nữa. Không, khi mà cậu đang cảm thấy phát điên lên được. Thông thường, cậu có thể nói cả ngày mà không lấp bắp, nhưng ngay lúc này...

Cái cách cha nhìn chăm chăm vào cậu, khiến cậu có cảm giác mình chỉ là thằng nhãi. Một thằng nhãi ngờ nghệch.

Và cậu cảm thấy lưỡi mình đột nhiên vụng về và cứng lại.

Công tước mỉm cười tàn nhẫn. “Mày định nói gì với bản thân vậy, chàng trai? Hả? Mày định nói gì?”

“Sẽ ổn thôi, Simon.” Bảo mẫu Hopkins thì thầm, ném cho Công tước cái nhìn giận dữ. “Đừng để ông ta làm cháu xuống tinh thần. Cháu có thể làm được, cháu yêu.”

Và không hiểu sao, sự cổ vũ của bà lại làm mọi thứ tệ hơn. Simon đến đây để chứng tỏ bản thân mình với cha cậu, vậy mà giờ đây bà bảo mẫu lại đối xử với cậu như một đứa trẻ con.

“Có chuyện gì vậy?” Công tước châm chọc. “Mày cần phải lưỡi rồi à?”

Các bắp cơ của Simon gồng chặt đau đớn, và cậu bắt đầu run rẩy.

Cha và con lườm nhau chăm chăm, có cảm giác không bao giờ dứt ra được, cho đến khi Công tước bật ra tiếng chữ thề và sải bước về phía cửa.

“Mày là sai lầm tệ hại nhất của tao.” Ngài rít lên với con trai. “Tao không biết tao đã gây nên tội gì mà bị trừng phạt bởi mày, nhưng Chúa cũng sẽ hiểu cho tao nếu tao không bao giờ liếc tới mày lần nữa.”

“Đức ngài!” Bảo mẫu Hopkins hét lên phẫn nộ. Không cách gì có thể nói với một đứa trẻ như thế.

“Lời nói ra khỏi tầm mắt ta.” Ông quát lại bà. “Bà có thể giữ công việc của mình lâu chừng nào bà còn giữ nó tránh xa khỏi ta.”

“Đợi đã!”

Công tước chậm chạp quay về phía giọng nói Simon phát ra. “Mày vừa nói gì?” Ông dài giọng.

Simon hít thở sâu vào ba hơi dài, môi cậu vẫn còn mím chặt trong giận dữ. Cậu bắt quay hàm mình thư giãn, chà xát lưỡi trong họng, cố gắng gợi cho bản thân nhớ lại cảm giác khi nói rõ ràng. Cuối cùng, chỉ vừa kịp lúc Công tước định xen vào lần nữa, cậu mở miệng và nói. “Con là con trai cha.”

Simon nghe bảo mẫu Hopkins thở phào nhẹ nhõm, và có cái gì đó cậu chưa từng thấy trước kia bùng lên trong mắt cha cậu. Niềm tự hào. Không phải là quá nhiều, nhưng nó vẫn ở đâu đó trong kia, lấp khuất sâu thẳm bên trong. Cái gì đó cho Simon một tia hy vọng nhỏ nhoi.

“Con là con trai cha,” cậu lặp lại, lần này lớn hơn, “và con không p-”

Đột nhiên cổ họng cậu tắc nghẹn. Và Simon điếng người.

Mày có thể làm được. Mày có thể làm được.

Nhưng cổ họng cậu siết chặt, và lưỡi cậu cứng đờ. Đôi mắt cha cậu từ từ thu hẹp lại...

“Và con không p-p-p-”

“Cút về nhà.” Công tước thấp giọng. “Ở đây không có chỗ cho mày.”

Simon cảm thấy sự chối bỏ của Công tước đến tận xương tủy, cảm thấy nỗi đau đớn kỳ lạ tràn khắp cơ thể, len lỏi vào tận trong tim. Và với nỗi căm hờn tràn ngập, dâng đầy trong mắt, cậu nghiêm nghị thề.

Nếu không thể trở thành người con trai như ông muốn, thì thề có Chúa, cậu sẽ trở thành chính xác ngược lại những gì ông đã mong.

Gia đình Bridgerton đã bước lên những nấc thang cao hơn và ngày càng tiến xa trong việc trở thành gia đình sinh đẻ nhiều nhất của xã hội. Một phần trong đó là nhờ sự chăm chỉ của bà Tử tước cùng ngài Tử tước quá cố và thật đáng ca ngợi làm sao, mặc dù ai cũng có thể tìm thấy sự tâm thường trong cách đặt tên cho con họ. Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory, và Hyacinth – một cách có hệ thống theo mẫu tự alphabe, dĩ nhiên, sẽ có lợi ở nhiều mặt, nhưng ai cũng cho rằng bất kỳ một bậc cha mẹ thông minh nào cũng có thể nuôi dạy con cái tốt mà không cần đặt tên cho chúng theo thứ tự chữ cái như thế.

Hơn nữa, cảnh tượng bà Tử tước và tám người con của bà trong cùng một phòng cũng đủ để biến nỗi sợ hãi từ một thành nhân đôi – hoặc nhân ba – hoặc tệ hơn nữa. Tác giả đây chưa từng nhìn thấy bộ sưu tập về sự cạnh tranh giữa các anh chị em ruột cực kỳ lố lăng hay như việc quan tâm đến bạo lực của họ. Tuy không bao giờ phí thời gian vào việc ghi nhận màu mắt, Tác giả cũng nhận thấy cả tám người đều sở hữu những khung xương giống nhau và mái tóc dày màu hạt dẻ. Chắc phải có ai đó lấy làm tiếc cho bà Tử tước, khi bà tìm kiếm những ưu điểm của hôn nhân qua việc nuôi một bầy con, thay cho việc cho ra đời một đứa con với mái tóc nhiều màu sắc hợp thời hơn. Dù vậy, vẫn còn nhiều ưu điểm với những cái nhìn quả quyết – không có sự nghi ngờ nào rằng cả tám người đều là những đứa con hợp pháp.

Vâng, toàn thể Độc giả thân mến, với tất cả niềm mong mỏi của mình, Tác giả đây ước rằng đó là trường hợp chung của các gia đình đông con...

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 26 tháng Tư năm 1813.

“Gggggrrrrrruuuuuu!” Violet Bridgerton vò nát tờ Thời-báo-một-trang thành nhúm tròn cho đến khi nó có hình dạng quả banh, rồi quăng vào góc phòng khách một cách hết sức duyên dáng.

Con gái bà, Daphne, khôn khéo không đưa ra lời bình luận nào, và vờ như mê mẩn với việc thêu thùa.

“Con đã đọc xem bà ta viết gì chưa?” Violet hỏi dồn. “Con đọc rồi chứ?”

Daphne liếc mắt về phía quả banh mà trước đó một giây vẫn còn là tờ báo, giờ đây đang nằm cuối cái bàn gỗ. “Con không có cơ hội nào để đọc nó trước khi mẹ, ờ, đọc xong.”

“Vậy thì đọc đi.” Violet ré lên, đột ngột chém tay vào không khí. “Đọc xem bà ta bôi nhọ chúng ta thế nào.”

Daphne bình tĩnh đặt khung thêu xuống và vờ tới tờ báo ở góc bàn. Cô đặt nó vào lòng, vuốt nhẹ góc, và đọc bản tin về gia đình cô. Chớp mắt, cô ngước lên. “Nó đâu có tệ thế, mẹ à. Thật ra thì, nó khá hơn nhiều so với những gì bà ấy viết về những người nhà Featherington cuối tuần trước.”

“Làm sao mà mẹ có thể kiếm cho con một tấm chồng, trong khi người đàn bà đó lại đang chế nhạo tên con?”

Daphne bắt bản thân mình phải nguôi giận. Gần như sau hai mùa lễ hội ở London, chỉ nội việc đề cập đến một từ chồng cũng đủ khiến cô phát điên. Tất nhiên cô muốn kết hôn, cô thật sự muốn vậy, và cô thậm chí còn không mong mỏi quá vào tình yêu. Nhưng có phải là quá nhiều khi hy vọng về một người chồng ít nhất cũng tạo cho cô cảm giác yêu mến?

Đã từng, có bốn người ngỏ lời cầu hôn cô, nhưng khi Daphne nghĩ tới việc phải chung sống cả đời với bất kỳ ai trong số họ, cô chỉ đơn giản là không chịu được. Cũng có vài người cô nghĩ phải chăng có thể trở thành người chồng tốt, nhưng vấn đề là – không ai trong số họ có vẻ có hứng thú với điều đó. Ồ, tất cả họ đều thích cô. Mọi người đều thích cô. Tất cả đều nghĩ cô vui tính, tốt bụng, khá thông minh, và không ai nghĩ cô không hấp dẫn cả. Nhưng cũng phải nói thêm rằng, chưa một ai từng bị lóa mắt bởi sắc đẹp của cô, choáng váng sững sờ đến câm lặng khi cô xuất hiện, hay đặt bút viết một bài thơ về lòng tôn kính dành cho cô.

Bọn đàn ông, cô ghê tởm nghĩ, chỉ có hứng thú với những phụ nữ kính sợ họ. Không ai có vẻ như sẵn sàng tán tỉnh một người như cô. Tất cả họ đều quý mến cô, hay như họ nói vậy, vì cô rất dễ trò chuyện cùng, và bởi vì cô rất dễ thấu hiểu cảm giác của họ. Một lần, gã đàn ông mà Daphne nghĩ sẽ thích hợp làm một người chồng tốt đã nói rằng, “Quý tha ma bắt, Daff, em không không như những cô gái khác. Em hết sức bình thường.”

Cô cũng có thể xoay sở coi đó như lời ca tụng, nếu như hẳn ta không lẫn tẩn tẩn đuổi một sắc đẹp tóc vàng mới mẻ khác.

Daphne cúi xuống, chú ý rằng tay cô đang nắm chặt lại. Rồi cô ngước lên và nhận ra mẹ cô đang nhìn cô chằm chằm, rõ ràng là trông đợi cô nói điều gì đó. Đã kìm chế cơn giận, Daphne háng giọng và nói.

“Con chắc rằng cái cột báo nhỏ bé ấy của Quý bà Whistledown không làm tổn hại đến cơ hội của con trong việc kiếm một người chồng đâu.”

“Daphne, đã hai năm rồi đấy!”

“Và Quý bà Whistledown chỉ mới xuất bản báo được ba tháng, nên con thấy chúng ta khó có thể đổ lỗi cho bà ta được.”

“Mẹ sẽ quy tội cho bất cứ ai mà mẹ chọn.” Violet lầm bầm.

Móng Daphne ghi chặt vào lòng bàn tay, như thể cô cố bắt mình không được vận vẹo lại. Cô biết bà chỉ là đang quan tâm tới cô bằng cả trái tim, cô biết bà yêu cô. Và cô cũng yêu bà. Thật ra, cho đến khi Daphne đến tuổi kết hôn, Violet đã luôn là người mẹ tuyệt nhất. Bà vẫn sẽ mãi như thế, ngay khi bà không tuyệt vọng trước sự thật rằng sau Daphne, bà còn ba cô con gái nữa để lo lắng về chuyện hôn nhân của chúng.

Violet ép đôi tay mảnh khảnh lên ngực bà. “Bà ta quăng ra lời vu khống về nguồn gốc của con.”

“Không.” Daphne chậm rãi nói. Cô luôn khôn ngoan, biết lúc nào thì tiến tới, và luôn chú ý quan sát mỗi khi tranh cãi với mẹ. “Thật ra thì, những gì bà ta viết là, không có sự nghi ngờ gì tất cả chúng con đều là những đứa con hợp pháp. Những người trong cái xã hội thượng lưu này còn có nhiều điều để nói hơn nữa về hầu hết các gia đình đồng con.”

“Bà ta không nên bận tâm về vấn đề đó.” Violet khịt mũi.

“Mẹ à, bà ta là tác giả của những tin ngồi lê đôi mách đường phố. Công việc của bà ấy là khơi mọi chuyện lên.”

“Bà ta thậm chí còn không phải là con người thật.” Violet diễn tiết thêm vào. Bà chống tay vào tấm hông mảnh dẻ, thay đổi ý kiến và lắc lắc tay trong không trung. “Whistledown, ha! Mẹ chưa bao giờ nghe bất cứ cái gì về họ Whistledown. Bất kể ả đàn bà hư hỏng ấy là ai, mẹ nghi ngờ việc bà ta là ai đó trong số chúng ta. Như thể bất kỳ ai có giáo dục lại đi viết nên những lời nói dối xấu xa đó vậy.”

“Dĩ nhiên bà ta phải là một người nào đó trong số chúng ta.” Daphne nói, đôi mắt nâu dong đầy sự thích thú. “Nếu bà ta không phải là người của xã hội thượng lưu, không cách gì bà ta moi được những thông tin riêng tư như thế để viết trên báo hằng ngày. Mẹ không nghĩ bà ta lại là một kẻ lừa đảo, lén lút ngoài cửa sổ và kẻ tai nghe trộm ở cửa ra vào đó chứ?”

“Mẹ không thích giọng lưỡi của con đâu, Daphne Bridgerton.” Violet nói, mắt bà nheo nheo lại.

Daphne lùi lại với một nụ cười khác trên môi. “Mẹ không thích giọng lưỡi của con.” thường là câu trả lời của Violet khi một trong những đứa con của bà thắng trong cuộc tranh cãi.

Nhưng quả thật rất vui khi trêu chọc bà. “Con không ngạc nhiên chút nào.” Cô nói, nghiêng đầu qua. “Nếu Quý bà Whistledown là một trong những người ‘bạn’ của mẹ.”

“Cẩn thận miệng lưỡi con đó, Daphne. Không ai trong số bạn mẹ lại có thể nông cạn như thế.”

“Tốt thôi.” Daphne chấp nhận. “Có thể không phải bạn của mẹ. Nhưng con chắc chắn rằng đó là ai mà chúng ta biết. Không tên lừa bịp nào có thể có được những thông tin như thế trên báo.”

Violet khoanh tay. “Mẹ nên lôi bà ta ra khỏi công việc này một lần và vĩnh viễn.”

“Nếu mẹ ước lôi bà ấy ra khỏi công việc này,” Daphne không thể cưỡng lại được việc chỉ ra vấn đề “mẹ không nên ủng hộ bằng cách mua báo của bà ta nữa mới phải.”

“Và thay vào đó sẽ làm gì?” Violet gắng hỏi. “Mọi người đều đọc nó. Lệnh cấm vận nhỏ bé đáng thương của mẹ sẽ chẳng làm được gì, ngoài việc khiến cho mẹ trở nên không biết tí xú thông tin nào, trong khi tất cả đều xì xầm về những chuyện tâm phào mới nhất của bà ấy.”

Điều đó hoàn toàn đúng, Daphne im lặng đồng ý. London hào nhoáng bị nghiền Thời báo Xã Hội của Quý bà Whistledown. Tờ báo bí ẩn xuất hiện nơi ngưỡng cửa của từng thành viên thuộc xã hội thượng lưu vào ba tháng trước. Trong hai tuần đầu, nó được tự ý giao đến vào mỗi thứ Hai, thứ Tư và thứ Sáu. Và rồi sau đó, vào thứ Hai của tuần thứ ba, tất cả viên quản gia khắp ngõ ngách của London đều chờ đợi trong vô vọng bóng các cậu bé con vẫn thường giao báo cho Whistledown, để rồi khám phá ra rằng lần này không phải miễn phí. Họ phải trả cho các mẫu tin lượm lặt tâm phào nơi đường phố với cái giá xúc phạm năm penny một tờ.

Daphne cảm thấy ngưỡng mộ sự hiểu biết của Quý-bà-Whistledown-hư-cầu. Vào lúc bà bắt đầu buộc mọi người phải trả tiền cho những tin tức của mình, cả giới thượng lưu đều đã đắm chìm. Tất cả đều ném ra những đồng penny, và ở một nơi nào đó, một người phụ nữ thích xỏ mũi vào chuyện thiên hạ đang trở nên giàu có.

Trong khi Violet bước đi quanh phòng, gắt gỏng về ‘sự xem thường gồm guốc’ chống lại gia đình bà, Daphne ngược lên và đảm bảo mẹ không chú ý đến mình, và mắt cô hạ xuống nghiên cứu kỹ hơn cột tin gây nên chuyện scandal. Whistledown – như giờ đây được nhiều người gọi – là sự trộn lẫn những lời bình luận tò mò, tin tức xã hội, những lời châm chích kịch liệt, và thỉnh thoảng là lời than phiền. Điều làm cho nó khác so với những tờ báo xã hội khác, đó là tác giả đã gọi thẳng thừng đầy đủ tên nhân vật được nhắc đến. Không có sự ẩn giấu nào đằng sau những từ rút gọn, chẳng hạn như Ngài S—— và Cô G——. Nếu Quý bà Whistledown muốn viết về ai, bà ta sẽ sử dụng tên thật của người đó. Giới thượng lưu bị kéo vào các mẩu tin gây scandal, nhưng họ cũng đồng thời bị mê hoặc một cách bí ẩn.

Những bản tin thường nhật gần đây là kiểu của Whistledown. Bên cạnh những mẩu tin ngắn về những người dòng họ Bridgerton – được miêu tả không khác gì hơn ngoài một gia đình – Quý bà Whistledown đã nhắm đếm lại các sự kiện của buổi dạ vũ đêm trước. Daphne không có mặt ở đó, vì hôm ấy là sinh nhật của em gái cô, và cả gia đình Bridgerton luôn luôn gây ra sự ồn ào về các buổi tiệc sinh nhật. Và với việc có tận tám đứa con, có quá nhiều tiệc để mà tổ chức.

“Con đang đọc thứ rác rưởi đó.” Violet buộc tội.

Daphne ngược lên, cự tuyệt cảm giác có tý sai trái. “Có một cột thông tin khá ổn hôm nay. Có vẻ như Cecil Tumbley va phải nguyên đàn ly champagne dưng thành tháp vào tối qua.”

“Vậy à?” Violet hỏi, cố gắng để trông không có vẻ gì là hứng thú.

“Uuuuhh-mm.” Daphne trả lời. “Bà ấy cũng đưa một mẩu tin đáng giá khác về vũ hội Middlethorpe. Chú ý đến việc ai sẽ đi với ai, mọi người sẽ mặc cái gì—”

“Và mẹ ủng hộ việc bà ta cho là cần thiết cần bày tỏ sự quan tâm về vấn đề ấy.” Violet cắt ngang.

Daphne mỉm cười ranh mãnh. “Ồ, thôi nào mẹ. Mẹ biết là Quý cô Featherington lúc nào trông cũng hết sức khùng khiếp trong màu tím mà.”

Violet cố không cười. Daphne có thể thấy một góc miệng của bà giật giật, cứ như thể bà đang cố gắng giữ sự điềm tĩnh mà bà thường có, để thích hợp với vai trò là một nữ Tử tước và một người mẹ. Nhưng chỉ được hai giây, bà đã cười toe toét và ngồi xuống cạnh con gái trên ghế sofa.

“Để mẹ xem nào.” Bà nói, giật lấy tờ báo. “Còn chuyện gì nữa xảy ra không? Chúng ta không lỡ bất cứ thứ gì quan trọng chứ?”

Daphne nói. “Thật ra, mẹ à, với nhà báo là Quý bà Whistledown, người ta không cần phải thực sự có mặt ở bất kỳ sự kiện nào.” Cô phẩy tay ra hiệu về phía tờ báo. “Đọc nó cũng tốt như có mặt ở đó vậy. À mà tốt hơn, có lẽ thế. Con chắc rằng tối qua chúng ta có thức ăn ngon hơn thứ họ đã ăn ở buổi dạ vũ đó. Và trả lại con tờ báo nào.” Cô giật phắt tờ báo lại, để một mảnh rách trong tay Violet.

“Daphne!”

Daphne ra vẻ giả vờ chính đáng. “Con đang đọc nó.”

“Tốt thôi!”

“Mẹ, nghe chuyện này này.”

Violet nghiêng qua.

Daphne đọc. “Kẻ ăn chơi trác táng trước đây, được biết đến dưới tên Bá tước Clyvedon cuối cùng đã bị nhìn thấy xuất hiện một cách hết sức quyến rũ tại London. Dù Ngài không hạ cố có mặt tại các buổi tối họp mặt đáng kính, vị Công tước mới của Hastings đã vài lần bị bắt gặp đặt chân đến White và một lần đến Tattersall.” Cô dừng lại để lấy hơi. “Đức Ngài đã sống ở nước ngoài trong sáu năm. Liệu có sự ngẫu nhiên nào trong việc Ngài trở về đây bây giờ, chỉ vì Ngài Công tước trước đã qua đời?”

Daphne ngược lên. “Lạy Chúa tôi, bà ta thắng thần quá, mẹ nhỉ? Có phải Clyvedon là một trong những người bạn của Anthony?”

“Cậu ấy bây giờ là Hastings rồi.” Violet tự động nói. “Và phải, mẹ tin rằng cậu ấy và anh con đã là bạn tại Oxford. Và cả ở Eton nữa, mẹ nghĩ vậy.” Trán bà nhăn lại và đôi mắt xanh biếc nheo nheo suy nghĩ. “Cậu ấy là một người khó chịu, nếu mẹ nhớ đúng. Luôn luôn cư xử kỳ quặc với cha mình. Nhưng danh tiếng thì khá sáng chói. Mẹ hoàn toàn chắc là Anthony nói cậu ta dẫn đầu trong môn toán. Cái mà,” bà thêm vào, đảo mắt “mẹ có thể nói là giỏi hơn bất cứ đứa con nào của mẹ.”

“Nào, thôi đi mẹ à.” Daphne trêu chọc. “Con chắc chắn con sẽ giữ vị trí đầu lớp nếu Oxford có thể thấy phù hợp khi nhận phụ nữ.”

Violet khịt mũi. “Mẹ đã sửa bài số học cho con khi gia sư con bị ốm đấy, Daphne.”

“À, có thể đó đã là quá khứ rồi, vậy đó.” Daphne nói với nụ cười toe toét. Cô nhìn ngược xuống tờ báo trong tay mình, lơ đãng dừng lại ở tên Công tước. “Ngài ấy có vẻ khá thú vị.” Cô lẩm bẩm.

Violet lườm cô sắc bén. “Cậu ta không phải phải là loại người phù hợp với quý cô trẻ tuổi như con đâu.”

“Thật buồn cười làm sao khi ở ‘tuổi’ con, như mẹ nói, lại trở nên quá trẻ để không thể gặp gỡ ngay cả bạn của Anthony, nhưng lại quá già để mẹ thất vọng vì vẫn chưa có được một cuộc hôn nhân thích hợp.”

“Daphne Bridgerton, mẹ không—”

“—thích giọng lưỡi của con, con biết mẹ à. Nhưng mẹ vẫn yêu con.”

Violet mỉm cười ấm áp và vòng tay qua vai Daphne. “Cầu Chúa phù hộ cho mẹ đi, ừ mẹ yêu con.”

Daphne hôn vội lên má bà. “Đó là lời nguyện của tình mẫu tử. Mẹ cần phải yêu chúng con ngay cả khi chúng con làm mẹ phiền lòng.”

Violet chỉ thở dài. “Mẹ hy vọng một ngày nào đó con sẽ có những đứa con—”

“—giống như con vậy, con biết.” Daphne mỉm cười luyến tiếc và ngả đầu vào vai bà. Mẹ cô có thể hơi quá tò mò, và cha cô có vẻ như đã thích thú với bấy chớ và những cuộc săn bắn trong việc giao thiệp nơi xã hội, nhưng cuộc hôn nhân của họ thật nồng ấm, đông đầy tình yêu, tiếng cười, và cả con cái nữa. “Con có thể làm cho mọi chuyện tồi tệ hơn thay vì đi theo con đường của mẹ đấy, mẹ à.” Cô lẩm bẩm.

“Tại sao vậy, Daphne.” Violet nói, mắt bà trở nên sững nước. “Con nói mới dễ thương làm sao.”

Daphne xoay qua nhìn mái tóc màu hạt dẻ của bà bao quanh ngón tay cô, và cười toe toét, để cho phút giây tình cảm này trở nên suối mát hơn với ngày càng nhiều nước mắt. “Con hạnh phúc được noi gương mẹ khi điều đó đến, cùng với hôn nhân và con nhỏ, mẹ à, chỉ là không lâu đến mức con phải có đến tám đứa con.”

Vào đúng khoảnh khắc đó, Simon Basset, vị Công tước mới của Hastings và là chủ đề trong cuộc trò chuyện của những quý bà Bridgerton, đang ngồi ở White. Người bạn đồng hành với anh không ai khác hơn ngoài Anthony Bridgerton, anh trai lớn nhất của Daphne. Cả hai cùng gây nên một ấn tượng như nhau, đều cao lớn và khỏe mạnh, với mái tóc dày sẫm màu. Nhưng trong khi mắt Anthony có cùng màu chocolate sâu thẳm như em gái, thì mắt Simon lại mang màu xanh biển lạnh giá, với tia nhìn xuyên thấu kỳ quái.

Đôi mắt cũng có lợi nhiều như bất cứ thứ gì anh tính toán có được, nhờ sự nổi danh của mình. Khi anh chú mục vào một người nào, rõ ràng và kiên quyết, đàn ông trở nên không thoái mái. Phụ nữ thì hoàn toàn run rẩy.

Nhưng không phải là đối với Anthony. Cả hai người họ đều đã biết rõ nhau trong hàng năm trời. Anthony chỉ cười khi Simon nhượng mày, quay đôi mắt lạnh như băng về phía mình. “Cậu quên rồi sao, tôi đã có lần nhìn thấy cậu gục đầu trong cái bô đấy.” Anthony đã có một lần nhắc anh như thế. “Thật khó để nhìn thấy được vẻ nghiêm túc của cậu từ sau lần đó.”

Với những lời ấy, Simon đáp lại. “Đúng thế, nhưng nếu theo tôi nhớ, thì cậu chính là người đã đề tôi vào cái vật nho nhỏ thơm phức ấy.”

“Một trong những khoảnh khắc đáng tự hào nhất của tôi, có thể chắc chắn như vậy. Nhưng cậu đã trả thù vào đêm tiếp theo, khi giường tôi xuất hiện hàng tá giun.”

Simon tự cho phép mình cười phá lên khi nhớ lại cả hai việc rắc rối đã xảy ra, và cuộc nói chuyện sau đó của họ. Anthony là một người bạn tốt, là người mà anh luôn muốn bên cạnh vào những lúc khó khăn. Đó là người đầu tiên Simon tìm kiếm từ khi anh quay lại nước Anh.

“Thật tốt chết đi được khi lại có cậu trở về, Clyvedon.” Anthony nói, khi họ ngồi vào bàn của mình trong câu lạc bộ White. “À, nhưng tôi tin rằng từ giờ tôi nên gọi cậu là Hastings.”

“Không.” Simon nói dứt khoát. “Cái tên Hastings sẽ luôn thuộc về cha tôi. Ông không bao giờ đáp lại bất kỳ cách gọi nào khác.” Anh dừng lại. “Tôi sẽ nhận tước vị của ông ấy nếu như tôi phải thế, nhưng tôi sẽ không chịu để bị gọi bằng tên ông.”

“Nếu cậu phải thế?” Mắt Anthony mở lớn. “Hầu hết đàn ông bọn tôi sẽ không đồng ý từ bỏ triển vọng cho tước vị Công tước đâu.”

Simon cào tay vào mái tóc đen. Anh biết anh được mong đợi sẽ tiếp nhận quyền thừa kế, và thể hiện niềm tự hào vững chắc trong lịch sử lừng lẫy của gia đình Basset, nhưng sự thật luôn làm anh phát ốm. Anh đã dành cả đời để không sống theo sự mong mỏi của cha mình; giờ đây trông có vẻ thật nực cười khi cố không sống dưới tên ông. “Đây thật sự là một gánh nặng chết chóc.” Cuối cùng anh cầu nhàu.

“Cậu tốt hơn là sử dụng nó đi.” Anthony thực tế nói. “Bởi vì đó là những gì mọi người sẽ gọi cậu.”

Simon biết đó là sự thật, nhưng anh ngờ rằng tước hiệu đó sẽ đặt gánh nặng lên vai anh.

“Vây thì, trong trường hợp này,” Anthony thêm vào, tôn trọng giây phút riêng tư của bạn, bằng cách không đào sâu hơn vào chủ đề không lấy gì làm thoải mái ấy, “thật mừng khi cậu trở về. Tôi cuối cùng cũng có được chút thanh bình cho đến khi hộ tống em gái đến buổi dạ vũ.”

Simon ngả người ra sau, vòng tay qua đôi chân dài, cơ bắp rồi ôm lấy mắt cá chân. “Lời bình luận hấp dẫn đấy.”

Anthony nhướn mày. “Chuyện mà cậu chắc rằng tôi sẽ giải thích?”

“Dĩ nhiên là vậy rồi.”

“Tôi nên để cậu tự tìm hiểu lấy mới phải, nhưng vậy đó, tôi chưa bao giờ là người tàn nhẫn đến thế cả.”

Simon tặc lưỡi. “Điều đó đến từ người đã nhúng đầu tôi vào cái bô sao?”

Anthony phẩy tay thô bạo. “Lúc ấy tôi còn trẻ.”

“Và giờ cậu là hình mẫu của con người trưởng thành đúng mực và có trách nhiệm?”

Anthony toe toét. “Hoàn toàn đúng.”

“Vây nói cho tôi nghe xem.” Simon dài giọng. “Chính xác, bằng cách nào, tôi lại đồng nghĩa với việc khiến cho cuộc sống của cậu trở nên thanh bình hơn?”

“Tôi cho rằng cậu có kế hoạch tham gia vào chỗ đứng của mình trong xã hội?”

“Cậu sai rồi đấy.”

“Nhưng cậu lên kế hoạch có mặt vào buổi dạ vũ của Quý bà Danbury tuần này.” Anthony nói.

“Chỉ bởi vì không hiểu sao tôi lại tìm thấy quý bà đúng tuổi ấy. Bà nói bất cứ gì bà nghĩ, và—” Đôi mắt Simon như che đậy điều gì đó.

“Và?” Anthony thúc giục.

Simon lắc nhẹ đầu. “Không có gì. Chỉ là bà rất tốt khi tôi còn nhỏ. Tôi đã trải qua nhiều mùa hè tại nhà bà với Riverdale. Cháu trai bà ấy, cậu biết đấy.”

Anthony gật đầu. “Hiểu rồi. Vậy cậu không hề có ý định nào về việc bước chân vào xã hội thượng lưu. Tôi bị ấn tượng bởi quyết tâm của cậu đấy. Nhưng để tôi cảnh báo cậu nhé – cho dù cậu không chọn con đường tham dự vào các sự kiện trong giới của họ, thì họ cũng sẽ tìm cậu thôi.”

Simon, chọn ngay lúc này để hớp một ngụm brandy, tặc lưỡi trước vẻ mặt của Anthony khi bạn mình nhắc đến ‘họ’. Sau khi mất thời gian cho việc ho khụ khụ và phun phì phì, anh cuối cùng cũng xoay sở nói được. “Họ, lạy thánh thần, là ai?”

Anthony rùng mình. “Các bà mẹ.”

“Tôi không có mẹ, nên tôi không nghĩ tôi có thể hiểu cậu nói gì.”

“Các bà mẹ trong tầng lớp thượng lưu, cậu ngốc à. Những con rồng thở ra lửa và các cô con gái của họ – Ôi, Chúa phù hộ chúng con – đang ở độ tuổi kết hôn. Cậu có thể trốn chạy, nhưng sẽ không bao giờ thành công trong việc lẩn trốn họ lâu được đâu. Và tôi cũng cần cảnh cáo cậu, kinh nghiệm của tôi thì tệ hơn thế rất nhiều đấy.”

“Lạy Chúa. Vậy mà tôi đã từng nghĩ là Châu Phi mới nguy hiểm chứ.”

Anthony bắn cho bạn mình cái nhìn thương cảm. “Họ sẽ lùng sục, dồn cậu vào đường cùng. Và khi họ tìm thấy cậu rồi, cậu sẽ thấy mình đã bị bẫy chặt trong cuộc trò chuyện với một quý cô trẻ tuổi nhợt nhạt, tất cả đều ăn vận xúng xính trong bộ váy trắng, không thể nói về bất cứ chủ đề nào khác ngoài thời tiết. Họ nhận cả đồng biên nhận từ Almack, và rất nhiều dây buộc tóc.”

Một tia nhìn thích thú lướt qua vẻ mặt Simon. “Tôi hiểu rồi, vậy là, suốt trong khoảng thời gian tôi ở nước ngoài, cậu đã trở thành một quý ngài thanh lịch được chọn?”

“Không nằm ngoài bất cứ nguyện vọng nào, trong một phần vai trò của cuộc đời tôi, tôi cho là thế. Nếu nó đổ sập xuống tôi, tôi sẽ tránh các nhiệm vụ của giới thượng lưu như tránh dịch bệnh truyền nhiễm ấy. Nhưng em gái tôi có mùa ra mắt vào năm ngoài, và tôi bị ép phải hộ tống con bé hết lần này đến lần khác.”

“Ý cậu là Daphne?”

Anthony ngược lên ngạc nhiên. “Hai người gặp nhau rồi à?”

“Chưa.” Simon thừa nhận. “Nhưng tôi nhớ những bức thư cô ấy viết cho cậu ở trường, và tôi nhớ rằng cô ấy là thành viên thứ tư trong gia đình, nên tên cô ấy phải bắt đầu bằng chữ D, và—”

“À, phải rồi.” Anthony nói, đảo nhẹ mắt. “Phương pháp đặt tên của gia đình Bridgerton. Sự bảo đảm chắc chắn không ai quên bạn là ai.”

Simon phá lên cười. “Nó có hiệu quả, phải không?”

“Nhân tiện, Simon,” Anthony đột ngột nói, chồm người về phía trước, “tôi hứa với mẹ sẽ ăn tối tại nhà Bridgerton, vào cuối tuần này với gia đình. Sao cậu không tham gia cùng tôi?”

Simon nhướn hàng lông mày đậm. “Không phải cậu mới vừa cảnh báo tôi về các bà mẹ thượng lưu, cùng các cô con gái lần đầu ra mắt của họ sao?”

Anthony cười nhản nhở. “Tôi sẽ bảo đảm bà ấy cư xử sao cho tốt nhất, và đừng lo lắng về Daff. Con bé là một trường hợp ngoại lệ trong việc chứng minh ba cái quy tắc đó không phải đúng với tất cả. Cậu sẽ thích nó thôi.”

Simon nheo mắt. Có phải Anthony đang đóng vai trò mai mối không nhỉ? Anh chẳng thể nói trước được.

Như thể Anthony có thể đọc được suy nghĩ của anh, bèn cười rü. “Lạy Chúa, cậu không nghĩ tôi đang cố gắng ghép đôi cậu với Daphne đó chứ?”

Simon không nói gì.

“Cậu không bao giờ hợp với con bé đâu. Cậu quá nhàm chán so với sở thích của nó.”

Simon nghĩ đó là một lời bình kỳ quặc, nhưng thay vào đó anh lại chọn hỏi một câu khác. “Vậy cô ấy có nhận được bất kỳ lời cầu hôn nào chưa?”

“Có vài lời đề nghị.” Anthony đẩy ly brandy, rồi thở hắt ra hài lòng. “Tôi đã kêu con bé từ chối hết tất cả.”

“Điều đó nghe có vẻ thương tâm nhỉ.”

Anthony nhún vai. “Tình yêu không phải là thứ có thể hy vọng quá nhiều trong những cuộc hôn nhân ngày nay, nhưng tôi muốn con bé ít nhất phải được hạnh phúc với chồng nó. Chúng tôi nhận được lời đề nghị từ một gã đàn ông già đến nỗi đủ để làm cha con bé, người khác lại lớn đến mức có thể làm cha thằng em trai út của tôi, người nữa thì quá hách dịch khi bước chân vào một gia tộc náo nhiệt như cậu đã biết, và rồi tuần này, Chúa lòng lành, lại là điều tệ nhất.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Simon tò mò hỏi.

Anthony mệt mỏi chà tay vào thái dương. “Lần cuối này là một người hoàn toàn tử tế, nhưng hẳn ta là một thằng đàn. Cậu thấy đấy, sau những tháng ngày ăn chơi trác táng của chúng ta trước kia, tôi hoàn toàn không có cảm giác-.”

“Thật sao?” Simon nhăn nhó cười quỷ quái, hỏi. “Cậu nghĩ vậy à?”

Anthony quắc mắt, cau có nhìn anh. “Tôi không có hứng thú đặc biệt trong việc làm tan nát trái tim anh chàng tội nghiệp đó đâu.”

“Chà, chẳng phải Daphne mới mà người làm điều đó sao?”

“Đúng vậy, nhưng tôi phải nói cho cậu ta.”

“Không phải người anh nào cũng cho phép em gái có quyền với những lời cầu hôn của họ.” Simon nói lạnh lẽ.

Anthony chỉ nhún vai lần nữa, cứ như là không thể tưởng tượng được sẽ có thể đối xử với em gái theo một cách khác. “Con bé là đứa em yêu quý của tôi. Ít nhất đó là những gì tôi làm được cho nó.”

“Ngay cả nếu điều đó có nghĩa là hộ tống cô ấy đến Almack?” Simon ranh mãnh hỏi.

Anthony làu bàu. “Ngay cả thế.”

“Tôi đành anh ủi cậu bằng cách chỉ cho cậu thấy rằng điều này sẽ qua nhanh thôi, nhưng sao nhỉ, cậu còn ba người em gái nữa đang chờ sự hộ tống phải không?”

Anthony lún sâu vào chỗ ngồi. “Eloise sẽ bắt đầu mùa vũ hội của mình vào hai năm nữa, và Francesca thì vào một năm sau đó, nhưng tôi còn phải lo về nó cho đến khi Hyacinth đến tuổi ra mắt.”

Simon cười thầm. “Tôi không thêm muốn trách nhiệm của cậu một tí nào đâu.” Nhưng ngay cả khi nói những lời đó, anh cảm thấy nổi khao khát kỳ lạ, và anh tự hỏi sẽ như thế nào khi không phải sống lặng lẽ một mình trên thế giới này. Anh không có dự định bắt đầu gây dựng gia đình cho bản thân, nhưng có thể nếu như anh có một gia đình để bắt đầu, cuộc đời anh đã đổi khác.

“Vậy cậu sẽ đến bữa tối chứ?” Anthony đứng dậy. “Dĩ nhiên là bữa tối thông thường thôi. Chúng tôi không bao giờ ăn uống quá trang trọng khi chỉ có gia đình cả.”

Simon có hàng tá thứ để làm trong vài ngày tiếp theo, nhưng trước khi anh có thể nhắc nhở bản thân rằng anh cần giải quyết công việc, anh đã nghe chính mình nói. “Tôi rất vui lòng.”

“Tuyệt hảo. Và tôi sẽ thấy cậu tại vũ hội của Quý bà Danbury trước chứ?”

Simon rùng mình. “Không nếu như tôi giải quyết được. Ý định của tôi là ở đó và trở ra chỉ trong khoảng 30 phút.”

“Cậu thật sự nghĩ,” Anthony nói, nhướn mày đầy nghi ngờ, “rằng cậu có thể đến buổi tiệc, bày tỏ lòng tôn kính với Quý bà Danbury, và sau đó rời đi?”

Simon gật đầu mạnh mẽ và quả quyết.

Nhưng cái khịt mũi đầy nhạo báng của Anthony thì không đảm bảo điều đó.

2. Chương 2

Ngài Công tước mới của Hastings là nhân vật gây nhiều thú vị nhất. Gần đây có những khái niệm chung chung về việc Ngài không ưa thích thời gian bên cha mình, mặc dù ngay cả Tác giả đây cũng không tìm hiểu được lý do tại sao đằng sau sự bất hòa đó.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 26 tháng Tư năm 1813.

Vào cuối tuần đó, Daphne nhận ra cô đang đứng cạnh những dải đăng-ten Juithe tại phòng khiêu vũ của Quý bà Danbury, cách xa đám đông náo nhiệt. Cô khá bằng lòng với vị trí hiện tại của mình.

Thông thường, cô sẽ tận hưởng lễ hội; cô thích những buổi tiệc thú vị cũng như quý cô trẻ tuổi kể bên, nhưng trước buổi tối nay, Anthony đã thông báo cho cô biết rằng Nigel Berbrooke đã cố lòng sục anh cô trong hai ngày trước và hỏi cưới cô. Lần nữa. Anthony đã, dĩ nhiên, từ chối (lần nữa!), nhưng Daphne chìm đắm trong cảm giác rằng Nigel sẽ sẵn sàng chứng minh việc đeo bám dai dẳng sẽ gây khó chịu cho cô. Sau cùng thì, hai lời cầu hôn trong hai tuần không vẽ nên bức tranh của người đàn ông dễ dàng chấp nhận thất bại.

Dọc theo phòng khiêu vũ, cô có thể thấy anh ta nhìn về phía này, và cô vội thụt lùi sâu hơn vào bóng tối.

Cô không biết phải giải quyết sao với chàng trai đáng thương ấy. Anh ta không phải quá tỏa sáng, nhưng cũng không phải là người không tốt, và cô đã nghĩ cô biết rằng, bằng cách nào đó cô phải đặt dấu chấm hết cho sự mê đắm ấy, một cách nào đó hay hơn là chỉ hèn nhát lần trốn và đơn giản tránh xa.

Cô đang cân nhắc đến việc lên vào phòng nghỉ ngơi của các quý bà, thì một giọng nói quen thuộc vang lên khiến cô dừng lại đột ngột.

“Anh phải nói là, Daphne, em đang làm gì ở đây vậy?”

Daphne ngược lên và thấy người anh lớn nhất đang bước về phía cô. “Anthony.” Cô nói, cố quyết định xem cô cảm thấy hài lòng khi thấy anh, hay phiền phức vì anh có thể đến để can thiệp vào chuyện của cô. “Em không nhận ra là anh đã có mặt ở đây.”

“Nhờ mẹ đấy.” Anh nói dứt khoát. Không cần thiết phải thêm một lời nào nữa.

“À, ra vậy” Daphne nói, gạt đầu cảm thông. “Không cần nói nữa đâu. Em hoàn toàn hiểu.”

“Mẹ đã lập hẳn một danh sách các cô dâu tiềm năng.” Anh lia cái nhìn xoáy chặt vào cô em gái. “Chúng ta yêu mẹ, phải không nhỉ?”

Daphne nén cười. “Đúng vậy, Anthony, chúng ta yêu mẹ.”

“Đó chẳng qua là sự mất trí tạm thời.” Anh cần nhắc. “Phải vậy thôi. Không còn lời giải thích nào khác. Mẹ là một người mẹ hoàn hảo cho đến khi em đến tuổi kết hôn.”

“Em sao?” Daphne thét lên the thé. “Vậy tất cả đều là lỗi của em? Anh lớn hơn em tới tận tám tuổi ấy!”

“Đúng, nhưng mẹ không bị thu hút vào việc tha thiết với hôn nhân như thế mãi cho đến khi em đến tuổi.”

Daphne khịt mũi. “Tha lỗi cho em nếu em thiếu sự cảm thông. Em cũng nhận được một danh sách vào năm ngoái.”

“Em ấy à?”

“Chứ còn gì nữa. Và sau đó mẹ đe dọa sẽ ném họ vào em mỗi tuần. Mẹ còn làm phiền em trong chuyện hôn nhân xa hơn những gì anh có thể tưởng tượng nhiều. Cuối cùng thì, độc thân như một thách thức. Những bà cô không chồng thật thảm hại. Và trong trường hợp anh không để tâm, em là phụ nữ đấy.”

Anthony để bật ra một tiếng tắc lưỡi nho nhỏ. “Anh là anh trai em. Anh không quan tâm đến những thứ đó.” Anh trao cho cô cái nhìn nghiêng quý quái. “Em có mang nó theo không?”

“Danh sách của em ấy à? Lạy Chúa, không. Anh đang nghĩ gì vậy?”

Anh toét miệng cười. “Của anh thì có đấy.”

Daphne há hốc miệng. “Anh không làm thế chứ!”

“Anh có đấy. Chỉ là để chọc tức mẹ thôi. Anh có ý định là sẽ nghiên cứu nó kỹ càng trước mặt bà, lôi cái kính một mắt của anh ra—”

“Anh không có kính một mắt.”

Anh nhếch miệng cười chậm rãi, nụ cười đều hóp hờn đặc trưng mà tất cả đàn ông nhà Bridgerton sở hữu. “Anh mang nó chỉ cho dịp này thôi.”

“Anthony, anh hiển nhiên là không thể làm thế. Mẹ sẽ giết anh đấy. Và sau đó, mẹ sẽ bằng cách nào đó đổ lỗi chuyện ấy cho em.”

“Anh đang hy vọng vào điều đó.”

Daphne đánh vào vai anh, gây ra tiếng cấn nhằn đủ lớn để nửa tá người dự tiệc tò mò liếc nhìn về phía họ.

“Cú đánh đau đấy.” Anthony nói, xoa bóp tay lần nữa.

“Một cô gái không thể sống lâu với tận bốn anh em trai mà không học được cách đánh một trong số họ.” Cô khoanh tay. “Cho em xem danh sách của anh nào.”

“Sau khi em hành hung anh ư?”

Daphne đảo đôi mắt nâu và nghiêng đầu trong một cử chỉ rõ ràng là thiếu kiên nhẫn.

“Ồ, vậy tốt thôi.” Anh luồn tay vào trong áo gi-lê, kéo ra một xấp giấy nhỏ, và đưa nó cho cô. “Nói với anh em nghĩ cái gì. Anh chắc rằng em sẽ không ngừng đưa ra bình luận.”

Daphne giữ lấy tờ giấy và nhìn chăm chăm vào chữ viết tay rõ ràng, tao nhã của mẹ cô. Nữ Tử tước Bridgerton đã lên danh sách tên của tám quý cô. Cả tám đều rất thích hợp, rất giàu sang và trẻ tuổi. “Chính xác như những gì em mong đợi.” Daphne lầm bầm.

“Đó có phải nỗi khiếp sợ như anh nghĩ không?”

“Tệ hơn. Philipa Featherington cũng ngớ ngẩn như một cái thùng rỗng vậy.”

“Và con những người khác thì sao?”

Daphne ngước lên, nhướn mày nhìn anh. “Dù sao đi nữa, anh cũng đâu có thực sự muốn kết hôn vào năm nay, phải vậy không?”

Anthony nhăn mặt. “Còn danh sách của em thì sao?”

“Em sung sướng làm sao là bây giờ nó đã lỗi thời rồi. Ba trong số năm người họ đã lấy vợ vào mùa trước. Mẹ vẫn còn mắng nhiếc em vì đã để họ vuột khỏi tầm tay.”

Cả hai anh em nhà Bridgerton đồng loạt dựa vào tường thở dài. Violet Bridgerton đã không hề nao núng trong việc cưới hỏi cho con cái bà. Anthony, người con trai lớn nhất, và Daphne, cô con gái lớn nhất của bà, phải chịu đựng gánh nặng của sức ép ấy, mặc dù Daphne nghi ngờ rằng nữ Tử tước có thể hồ hởi kết hôn cho cô con gái mười tuổi Hyacinth của mình, nếu con bé nhận được lời cầu hôn thích hợp.

“Lạy Chúa, cả hai nhìn như một cặp đôi giả hiệu đầy phiền muộn. Hai người đang làm gì ở góc xa đó thế?”

Anthony ngay lập tức nhận ra giọng nói này. “Benedict.” Daphne nói, đảo mắt liếc nhanh qua mà không cần xoay đầu lại. “Đừng nói với em mẹ đã thành công trong việc lôi anh đến buổi hội hè tối nay.”

Anh gật đầu dứt khoát. “Mẹ hoàn toàn ra vẻ phớt lờ và tiến thẳng đến thực hiện việc tội lỗi này. Phải có đến những ba lần trong tuần mẹ nhắc anh có thể phải chuẩn bị trở thành vị Tử tước tiếp theo, nếu Anthony không quá bận rộn ở đây.”

Anthony rên rỉ.

“Em cho là anh sẽ giải thích về chuyến bay đến cái góc nhỏ bé tăm tối này của phòng khiêu vũ?” Benedict tiếp tục. “Là để tránh mặt mẹ?”

“Thực ra là,” Anthony trả lời, “anh thấy Daphne đang lẩn trốn vào trong góc và–”

“Lẩn trốn?” Benedict nói, vờ kinh hãi.

Cô cau có quắc mắt về phía họ. “Em đến đây để tránh Nigel Berbrooke.” Cô giải thích. “Em để mẹ lại nói chuyện với Quý bà Jersey, nên có vẻ như mẹ sẽ không quấy rầy em sớm đâu, nhưng Nigel–”

“Giống một con khỉ hơn một thằng đàn ông.” Benedict châm biếm.

“À, đó không phải chính xác là những gì em định nói.” Daphne đáp, cố gắng để tỏ ra tử tế. “Tuy anh ấy không đến mức quá tỏa sáng, và lẩn tránh thì dễ dàng hơn là làm tổn thương đến cảm giác của anh ấy. Hiển nhiên là giờ các anh tìm được em rồi, em sẽ không thể tránh mặt Nigel lâu hơn được nữa.”

Anthony chỉ đơn giản hỏi. “Ồ vậy sao?”

Daphne nhìn hai anh trai mình, cả hai đều cao hơn 1m8, với vai rộng và cặp mắt nâu làm tan chảy người đối diện. Mỗi người họ đều mang mái tóc dày màu hạt dẻ – cùng màu với mái tóc cô – và hơn thế nữa, họ không thể đi đến bất cứ nơi nào trong xã hội thượng lưu này mà không có một hàng dài các quý cô trẻ tuổi cứ lú lo và tíu tít theo sau.

Và bất cứ nơi nào mà các quý cô trẻ tuổi lú lo và tíu tít đi tới, Nigel Berbrooke chắc chắn sẽ đi theo.

Daphne đã có thể thấy nhiều cái đầu quay về phía họ. Các bà mẹ tham vọng đang thúc khủy tay con gái mình và chỉ cho chúng hai anh em nhà Bridgerton, bản thân đã quá nổi bật mà không cần sự bầu bạn của cô em gái.

“Em biết em lẽ ra nên tới phòng nghỉ mà.” Daphne lầu bàu.

“Daff này, mảnh giấy gì ở trong tay em vậy?” Benedict hỏi.

Trong một thoáng lơ đãng, cô đưa ra danh sách các cô dâu tiềm năng của Anthony.

Trước tiếng cười nắc nẻ âm ỉ của Benedict, Anthony khoanh tay và nói. “Hãy cố đừng có mà quá vui trước nỗi đau của anh. Anh đoán trước là trước sau gì em cũng sẽ nhận được cái danh sách y hệt vào tuần tới đây.”

“Em không nghi ngờ tí nào về điều đó.” Benedict đồng ý. “Em chỉ tự hỏi là Colin–” Mắt anh hấp háy. “Colin!”

Một người nhà Bridgerton nữa xáp vào.

“Ồ, Colin!” Daphne la lên, vòng tay quanh anh trai. “Thật tốt được gặp anh.”

“Anh để ý là chúng ta không được con bé chào đón với lòng say mê như thế.” Anthony nói với Benedict.

“Em gặp các anh suốt.” Daphne tuyên bố. “Colin đã vắng nhà gần cả năm.” Sau khi siết chặt ôm anh lần cuối, cô lùi lại, quở trách. “Bọn em không hy vọng gì là được thấy anh cho đến tận tuần sau.”

Colin nghiêng người, nhún một bên vai, mỉm cười hoàn hảo. “Paris đã trở nên tẻ nhạt.”

“À.” Daphne nói với cái nhìn sắc lẹm trong mắt. “Vậy là anh nhẵn túi rồi sao?”

Colin bật cười và giơ hai tay đầu hàng. “Có tội như cáo buộc.”

Anthony ôm em trai, nói cộc lốc. “Thật tốt vì em trở về, em trai. Dù anh phải nói là số tiền anh gửi em ít nhất là những đồng cuối cùng cho đến khi–”

“Dừng lại.” Colin nói, tiếng cười vẫn còn ngân vang trong giọng. “Em hứa anh có thể trách mắng em tất cả những gì anh muốn vào ngày mai. Tối nay em chỉ ước là được tận hưởng vui thú cùng gia đình yêu quý của em.”

Benedict phát ra tiếng khịt mũi. “Em chắc hẳn đã hoàn toàn ghen ngào khi em gọi chúng ta là ‘yêu quý’” Nhưng anh vẫn chồm tới, vui vẻ ôm em trai. “Chào mừng em về nhà.”

Colin, luôn là người liêu lĩnh nhất gia đình, nhe răng cười, đôi mắt xanh lục lấp lánh. “Trở về thật tốt. Mặc dù em phải nói là khí hậu ở đây không tốt như ở lục địa, và về phụ nữ thì, chắc, nước Anh khó có thể so sánh được với các Quý cô mà em—”

Daphne đánh vào tay anh. “Tốt hơn là anh nên nhớ hiện đang có một quý cô ở đây, kẻ vô học à.” Nhưng chẳng có tí giận dữ nào trong giọng cô. Trong số tất cả anh chị em, Colin là người gần tuổi cô nhất – chỉ hơn cô có mười tám tháng. Khi còn là những đứa trẻ, họ đã không thể tách rời – và luôn gặp rắc rối. Colin bẩm sinh là thằng nhóc tinh nghịch, và Daphne chưa bao giờ cần nghe nhiều để biết về những kinh nghiệm ấy của anh. “Mẹ có biết anh đã về nhà chưa?” Cô hỏi.

Colin lắc đầu. “Anh đã bước vào một căn nhà không có ai cả, và—”

“Ừ, mẹ để những đứa nhỏ hơn đi ngủ sớm vào tối nay.” Daphne cắt ngang.

“Anh không muốn đợi và ngồi đùa bỡn với ngón cái của mình, nên Humboldt đưa anh địa chỉ của em và anh đến đây.”

Daphne rạng rỡ, nụ cười ấm áp tỏa sáng trong đôi mắt nâu. “Em vui vì anh làm thế.”

“Mẹ đâu rồi?” Colin hỏi, ngẩng cổ lên để nhìn qua đám đông. Như tất cả những người đàn ông khác nhà Bridgerton, anh khá cao, nên không cần phải ngẩng cổ quá nhiều.

“Ở trong góc với Quý bà Jersey ấy.” Daphne đáp.

Colin rùng mình. “Anh sẽ đợi đến khi mẹ tách ra khỏi đó. Anh không có mong ước nào sẽ sống sót trở về sau khi bị lột da bởi con rồng ấy.”

“Những con rồng biết nói.” Benedict nhấn mạnh. Đầu anh không di chuyển, nhưng đôi mắt lia về phía trái.

Daphne dõi theo ánh nhìn của anh và nhận ra Quý bà Danbury đang chậm rãi bước về phía họ. Bà chóng gậy, nhưng Daphne nuốt ực lo lắng và cứng người. Việc Quý bà Danbury thường cắt ngang các cuộc trò chuyện vui vẻ là một huyền thoại trong xã hội thượng lưu. Daphne vẫn thường ngờ vực rằng có một trái tim đa cảm đập bên dưới vẻ ngoài gay gắt của bà, nhưng dù vậy, cô vẫn luôn kinh hãi khi Quý bà Danbury tham gia vào cuộc trò chuyện.

“Không thoát được rồi.” Daphne nghe một trong những người anh của mình rên rỉ.

Daphne thúc cho anh im đi và trao cho người phụ nữ lớn tuổi nụ cười do dự.

Trán của Quý bà Danbury hiện rõ, và khi đến cách nhóm người nhà Bridgerton khoảng hơn một mét, bà dừng lại, và quát. “Đừng có vờ như không thấy ta!”

Bà giậm mạnh cây gậy cùng lúc, lớn đến nỗi Daphne phải nhảy lùi lại, giẫm ngay vào chân của Benedict.

“Oái.” Benedict la lên.

Vì các anh trai bỗng dưng đột ngột câm lặng (ngoại trừ Benedict, dĩ nhiên, nhưng Daphne không nghĩ là tiếng cằn nhằn đầu đốn đó được tính như bài diễn văn dễ hiểu) Daphne đành chịu đựng và nói. “Cháu hy vọng cháu không gây cho bà ấn tượng như thế, thưa bà Danbury, vì—”

“Không phải cháu.” Bà Danbury hống hách nói. Bà hươ cây gậy vào không khí, vẽ nên một đường ngang hoàn hảo và kết thúc nó một cách nguy hiểm trước bụng Colin. “Chúng.”

Một đàn hợp xướng những tiếng lầm bầm chào hỏi cất lên trả lời.

Bà Danbury lườm đám quý ông trước khi quay sang Daphne và nói. “Cậu Berbrooke đang hỏi tìm cháu đấy.”

Daphne thực lòng cảm thấy da mình chuyển thành màu xanh. “Anh ấy làm vậy ư?”

Bà Danbury gật đầu cụt ngủn. “Ta sẽ dập tắt ngay ý định đó, nếu ta là cháu, Quý cô Bridgerton ạ.”

“Bà có nói cho anh ta biết cháu ở đâu không?”

Môi bà Danbury cong lên thành một nụ cười ranh mãnh, bí ẩn. “Ta luôn biết là ta thích cháu. Và không, ta không nói cho cậu ta biết cháu ở đâu.”

“Cháu cảm ơn.” Daphne biết ơn nói.

“Thật là phí phạm một bộ óc tốt nếu cháu bị xích lại với tên ngốc đó,” Bà Danbury nói, “và Chúa biết giới thượng lưu không thể để phí phạm bất cứ trí tuệ nào mà chúng ta có.”

“Ồ, cảm ơn bà.” Daphne nói.

“Không có gì nhiều.” – Bà Danbury vung vẩy cây gậy của bà về phía các anh trai Daphne – “Ta vẫn để dành sự xét xử đấy. Cậu” – bà chìa cây gậy hướng tới Anthony – “Ta sẵn sàng nghiêng mình yêu thích cậu, kể từ khi cậu từ chối lời cầu hôn của Berbrooke dành cho em gái, nhưng những thằng còn lại... Hừmmm.”

Và với những lời đó, bà rời đi.

“Hừmmm?” Benedict lặp lại. “‘Hừmmm?’ Bà ấy có ý đánh giá sự thông minh của tôi và tất cả những gì bà ấy có thể nói là ‘Hừmmm?’”

Daphne cười tự mãn. “Bà ấy thích em đó.”

“Vậy thì chào mừng em đến với bà ta.” Benedict gầm gừ.

“Và hãy nhớ những gì bà ấy cảnh báo em về Berbrooke đấy.” Anthony để thêm.

Daphne gật đầu. “Em tin rằng đó là lời gợi ý cho sự ra về của em.” Cô quay qua Anthony với cái nhìn cầu khẩn. “Nếu anh ta đến tìm em–”

“Để anh lo chuyện đó.” Anh nhẹ nhàng nói. “Đừng lo lắng gì nữa.”

“Cám ơn anh.” Và rồi, mỉm cười với các anh trai, cô lén ra khỏi phòng khiêu vũ.

Khi Simon lặng lẽ đi dọc theo đại sảnh tại ngôi nhà của bà Danbury ở London, điều gì đó chợt lóe lên trong anh rằng anh đang trong tâm trạng tốt một cách khác thường. Điều này, anh cười lặng lẽ nghĩ, thật sự đáng để tâm, bao gồm cả sự thật rằng anh đã tham dự vào một buổi dạ vũ của xã hội thượng lưu, và dần thân vào nổi kinh hoàng mà Anthony Bridgerton đã đưa ra vào buổi chiều hôm trước.

Nhưng anh tự an ủi bản thân mình, với nhận thức rằng sau hôm nay, anh không cần phải bận tâm về những nhiệm vụ kiểu này lần nữa; như anh đã nói cho Anthony vào hôm ấy. Lý do anh có mặt tại buổi dạ vũ đặc biệt này chỉ đơn giản không gì khác hơn ngoài lòng trung thành dành cho Quý bà Danbury, người mặc dù theo một cách nào đó hay cộc cằn, đã luôn đối xử tốt với anh khi anh còn là một đứa trẻ.

Tâm trạng tốt đẹp này của anh, anh nhận ra, xuất phát từ thực tế đơn giản là anh hài lòng khi quay trở lại Anh.

Không phải anh không yêu thích các cuộc du hành vòng quanh thế giới của mình. Anh đã đi du lịch hết chiều dài và chiều rộng Châu Âu, căng buồm qua các đại dương xanh thẳm rặng ngời của Mediterranean, lũng sục vào tận Nam Phi bí ẩn. Từ đó, anh đã đi đến vùng đất thánh, và rồi có những cuộc điều tra tiết lộ rằng vẫn chưa đến thời gian về nhà, anh tiếp tục băng qua Đại Tây Dương và thám hiểm phía Đông Ấn Độ và những vùng lân cận khác. Vào thời điểm anh cho rằng anh sẽ lên đường tới nước Mỹ, thì những tin tức bay đến vừa lúc cuộc xung đột với Anh nổ ra, nên Simon từ bỏ ý định đó.

Hơn nữa, đó còn là bởi anh được nghe rằng cha anh, ốm trong nhiều năm trước, cuối cùng đã qua đời.

Thật là mỉa mai châm biếm làm sao. Simon không đánh đổi những năm tháng thám hiểm của anh cho bất cứ cái gì khác. Sáu năm đã cho anh nhiều thời gian để suy nghĩ, nhiều thời gian để học hỏi điều gì có ý nghĩa khi trở thành một người đàn ông. Và lý do duy nhất cho chàng trai hai mươi tuổi Simon rời khỏi nước Anh, là bởi cha anh đột nhiên quyết định, cuối cùng ngài đã sẵn sàng chấp nhận con trai.

Do Simon vẫn không sẵn sàng chấp nhận ông, anh chỉ đơn giản đóng gói hành lý và rời khỏi đất nước, mở đầu cho việc cảm thấy yêu thích trừng phạt thói đạo đức giả của ngài Công tước già cả.

Tất cả bắt đầu khi Simon học xong ở Oxford. Lúc đầu, Công tước đã không muốn chi trả cho việc học của con trai; Simon đã một lần được thấy lá thư ông viết cho người giám hộ lúc ấy của mình, để từ chối cho

đưa con ngu ngốc làm ô nhục hình ảnh gia đình ở Eton. Nhưng Simon có một ý định khao khát mãnh liệt, cũng như một trái tim búống bình ngoan cố, và anh yêu cầu xe ngựa chở anh đến Eton, gõ cửa phòng Hiệu trưởng, thông báo sự có mặt của mình.

Đó chắc hẳn là việc kinh khủng nhất anh đã từng làm, nhưng bằng cách nào đó, anh phải xoay sở để thuyết phục ngài Hiệu trưởng, rằng sự lộn xộn này là lỗi của nhà trường, do Eton hẳn phải để mất giấy chứng nhận việc nhập học của anh và học phí. Anh sao y phong cách của cha mình, nhướn mày ngạo mạn, hất cằm lên, khinh khỉnh nhìn ông ta, và xuất hiện như thể anh nghĩ anh sở hữu cả thế giới.

Và trong suốt quãng thời gian đó, anh run rẩy đến tận chân, kinh khiếp với bất cứ khoảnh khắc nào những từ ngữ anh chọn lựa để phát âm ra và gần giọng vào đầu mỗi từ, rằng “Tôi là Bá tước Clyvedon, và tôi tới đây để bắt đầu buổi học.” sẽ biến thành những lời như, “Tôi là Bá tước Clyvedon, và tôi t-t-t-t-t-t-”

Nhưng chuyện đó đã không xảy ra, và ngài hiệu trưởng, đã trải qua đủ những năm tháng trong ngành giáo dục của nước Anh, ngay lập tức nhận ra Simon là một thành viên thượng lưu của gia đình Basset, liền ghi danh cho anh mà không hỏi bất cứ điều gì. Phải mất đến vài tháng để ngài Công tước (người luôn luôn bận rộn với các hoạt động của ngài) nhận ra tình trạng hiện thời của con trai và anh cũng đã thay đổi chỗ ở. Bằng cách đó, Simon ẩn mình ở Eton, và mọi chuyện sẽ trở nên tệ hơn nếu Công tước lờ anh rời khỏi trường mà không có lý do nào.

Nhưng ngài Công tước không có vẻ gì là khó chịu.

Simon thường tự hỏi tại sao cha mình không không chọn lúc ấy để đưa ra việc thương lượng. Simon rõ ràng là không nói vấp bất cứ từ nào ở Eton; Công tước đã nghe từ Hiệu trưởng nếu con trai ngài không theo kịp bạn học. Thỉnh thoảng Simon cũng mắc lỗi trong lời nói, nhưng sau đó anh khiến cho điều ấy trở nên không có gì đáng chú ý, bằng cách thành thạo trong việc vờ ho khan che đậy sai phạm, hoặc nếu anh đủ may mắn khi đang nói chuyện trong buổi ăn, thì thật đúng lúc để hớp một tách trà hoặc sữa.

Nhưng ngay cả thế, Công tước cũng không bao giờ viết cho anh một bức thư. Simon cho rằng cha mình đã quen với việc làm lơ con trai, và việc viết thư thậm chí không có nghĩa lý gì khi anh chứng minh mình không phải là điều gây xấu hổ cho cái tên Basset.

Sau Eton, Simon tiếp tục theo học tại Oxford, nơi anh nhận được danh tiếng cả về học thức và như một kẻ phóng đảng. Sự thật là, anh không xứng đáng với danh hiệu ăn chơi trác táng như phần lớn những cậu ấm ở trường Đại học, vì Simon cư xử có phần xa cách và nuôi dưỡng tự do cá nhân.

Simon không biết chắc chắn việc đó xảy ra như thế nào, nhưng từ từ, anh trở nên nhận thức được rằng những người cùng địa vị khao khát sự chấp thuận của anh. Anh thông minh và khỏe mạnh, nhưng có vẻ như với việc địa vị của anh sẽ được nâng lên, có nhiều việc để làm đối với lối cư xử của anh hơn bất cứ thứ gì khác. Bởi vì Simon im lặng khi lời nói là không cần thiết, mọi người đánh giá anh là một kẻ ngạo mạn, như những gì mà một Công tước tương lai nên có. Bởi vì anh yêu thích ở cùng với những người bạn anh cảm thấy thật sự thoải mái, mọi người quyết định anh có nhận thức một cách sáng suốt khác thường trong việc lựa chọn bạn cùng giai cấp, tiếp tục như những gì mà một Công tước tương lai nên có.

Anh không bao giờ nói quá nhiều, nhưng khi anh nói điều gì đó, anh nhanh chóng và thường xuyên nhận thấy thật mỉa mai làm sao – khi có một loại hài hước được bảo đảm rằng, tất cả mọi người đều bám lấy từng lời từng chữ của anh. Và một lần nữa, bởi vì anh không thường xuyên mở miệng, như nhiều người trong giới thượng lưu vẫn hay làm, tất cả lại ám ảnh hơn bởi những gì anh nói.

Anh được gọi với cụm từ ‘tự-tin-tuyệt-đối’, mang ‘vẻ-đẹp-khiến-tim-ngừng-đập’, và là ‘mẫu-đàn-ông-Anh-quốc-hoàn-hảo.’ Cả lũ đàn ông muốn ý kiến của anh ở bất cứ chủ đề nào.

Phụ nữ gục ngã dưới chân anh.

Simon không bao giờ có thể tin chút xíu nào về tất cả chuyện đó, nhưng dù sao anh cũng tận hưởng địa vị của mình, nói bất cứ gì được đề nghị, tự do phóng túng với bạn anh, hưởng thụ mối quan hệ với tất cả góa phụ trẻ tuổi và các ca sĩ opera luôn theo đuổi sự chú ý của anh, và mỗi hành động phiêu lưu luôn thú vị hơn tất cả, khi biết rằng cha anh chắc hẳn phải phản đối.

Nhưng, hóa ra, cha anh không hoàn toàn phản đối. Không cho Simon biết, Công tước Hastings bắt đầu cảm

thấy thú vị với cuộc chơi của đứa con trai duy nhất. Ngài yêu cầu học viện báo cáo từ trường Đại học, và thuê một viên cảnh sát, để ngài tiếp tục được thông tin về những sinh hoạt ngoại khóa của Simon. Và cuối cùng, ngài Công tước ngừng việc hy vọng chờ một công văn kể về sự ngu ngốc của con trai.

Thật khó để chỉ ra chính xác lúc nào trái tim ngài bắt đầu thay đổi, nhưng sau tất cả, vào một ngày nọ, Công tước nhận thấy hóa ra con trai ngài đã tốt hơn thế.

Ngài Công tước phồng mũi vì tự hào. Như thường lệ, nòi giống tốt đã được chứng minh vào phút cuối. Ngài lẽ ra nên biết rằng dòng máu Basset không thể sản sinh ra một người đàn độn.

Ngay khi hoàn thành khóa học ở Oxford với việc đứng đầu lớp Toán, Simon đến Lodon với bạn mình. Anh đã, dĩ nhiên, thuê một căn hộ dành cho người độc thân, không mong mỏi về sống với cha. Và khi Simon bước chân vào xã hội thượng lưu, nhiều và ngày càng nhiều người hơn hiểu nhầm sự ngập ngừng đầy ý nghĩa của anh thay cho sự kiêu căng, và nhóm bạn nhỏ của anh thay cho tính độc đoán.

Danh tiếng của anh được chính thức công nhận khi Beau Brummel – người đàn ông được nhận biết như người lãnh đạo của giới thượng lưu – đã hỏi một câu hỏi khá rắc rối về vài vấn đề thời trang mới tầm thường nào đó. Giọng điệu của Brummel như đang hạ mình, và hẳn ta rõ ràng hy vọng làm bẽ mặt quý ngài trẻ tuổi. Như cả London đều biết, Brummel không yêu thích gì hơn là việc giảm giá trị của quý tộc Anh bằng cách biến họ thành những tên ngốc nói ba hoa. Và hẳn ta vờ như quan tâm đến ý kiến của Simon, kết thúc câu hỏi với giọng lẽ nhè. “Anh không nghĩ vậy sao?”

Cả đám khán giả chuyên ngồi lê đôi mách dõi theo với hơi thở hồi hộp. Simon, cóc cần quan tâm về chi tiết sắp xếp cà vạt của Hoàng tử, chỉ đơn giản liếc đôi mắt xanh biếc lạnh giá về phía Brummel, và trả lời, “Không.”

Không giải thích, không tỉ tê, chỉ “Không.”

Và rồi anh bước đi.

Vào buổi chiều sau đó, Simon dường như trở thành vị vua của giới thượng lưu. Điều nực cười làm anh khó chịu là, Simon chẳng mấy may quan tâm đến Brummel hay giọng lưỡi của hắn, và anh hầu như chắc chắn sẽ nói nhiều hơn cả một kẻ ba hoa bị gạt đi, nếu anh đảm bảo anh có thể làm thế mà không vấp một lời nào. Và trong trường hợp ngoại lệ này, kiệm lời dứt khoát là đã chứng minh được nhiều hơn thế, câu nói cụt ngủn của Simon hóa ra lại là đòn chí tử hơn bất cứ lời dài dòng lê thê nào mà anh có thể nói được.

Tiếng tăm sáng chói và gây ấn tượng của người thừa kế đẹp trai Hastings tự nhiên vang đến tai ngài Công tước. Và mặc dù ngài không ngay lập tức tìm Simon, Simon bắt đầu nghe đủ thứ từ những tin chợ trời đủ để cảnh báo anh rằng, mối quan hệ giữa hai cha con có thể sẽ thay đổi. Ngài Công tước đã cười phá lên khi nghe về việc xảy ra với Brummel, và nói, “Hiển nhiên thôi. Nó mang họ Basset mà.” Một người quen cũng đề cập rằng Công tước đã nghe những tin tức về năm thứ nhất của Simon tại trường Oxford.

Và rồi cả hai mặt-đối-mặt tại buổi dạ vũ London.

Ngài Công tước không cho Simon cơ hội để phớt lờ nào.

Simon đã cố.Ồ, anh đã rất cố gắng. Nhưng không ai lại có khả năng nghiền nát sự tự tin của anh như cha, và khi anh nhìn chằm chằm vào công tước, người giống anh như tạc, mặc dù là một hình ảnh già hơn của chính bản thân anh, anh không thể di chuyển, và thậm chí không thể nói một lời nào.

Lưỡi anh cứng lại, miệng như trở nên thừa thãi, và có vẻ như tất nói vấp của anh giăng kín khắp từ miệng đến cơ thể, vì anh đột nhiên chẳng cảm thấy ổn chút nào.

Vì lý do đó, ngài Công tước hưởng lợi trong khoảnh khắc sai lầm thoáng qua của Simon, ôm chầm anh đầy chân thành, “Con trai.”

Simon rời khỏi đất nước ngay ngày hôm sau.

Anh biết sẽ không thể hoàn toàn tránh mặt cha nếu anh vẫn ở lại nước Anh. Và anh từ chối cư xử như một đứa con trai sau bao nhiêu năm trời không được cha thừa nhận.

Ngoài ra, anh bắt đầu cảm thấy nhàm chán với cuộc sống phóng túng tại London. Đặt danh tiếng phóng đảng sang một bên, Simon không có khí chất của một gã trác táng thực thụ. Anh đã tận hưởng những đêm dài của mình trong thành phố cũng nhiều như những người bạn thân phóng đảng của mình, nhưng sau ba năm tại Oxford và một năm sau tại London, cái vòng lẩn quẩn của tiệc tùng và gái gú đã trở nên, chà, cũ rích.

Và thế là anh rời đi.

Tuy nhiên, hiện giờ, anh mừng vì quay trở lại. Có cái gì đó thật dễ chịu khi trở về nhà, một cái gì đó yên bình và thanh thản vào những ngày mùa xuân ở Anh quốc. Và sau sáu năm trời rong ruổi lạng lẽ một mình, chết tiệt thật là quá tốt khi được gặp bạn bè lần nữa.

Anh im lặng di chuyển dọc theo đại sảnh, tìm đường tới phòng khiêu vũ. Anh không muốn bị chú ý; điều cuối cùng mà anh ao ước là việc tuyên bố về sự có mặt của mình. Buổi nói chuyện vào lúc chiều với Anthony Bridgerton đã xác nhận một lần nữa quyết định của anh về việc không nhận lãnh một vai trò năng động trong xã hội thượng lưu London.

Anh không có kế hoạch kết hôn. Không bao giờ. Và trong cái xã hội này, thì không thẳng đàn ông nào lại tham gia vào các buổi tiệc thượng lưu mà không tìm cho mình một người vợ.

Thậm chí cả như vậy, anh luôn cảm thấy lòng trung thành của mình dành cho Quý bà Danbury, sau những năm tháng tử tế bà đã dành cho anh trong suốt quãng thời gian thơ ấu, và nói thật thì, anh khá yêu thích người phụ nữ lớn tuổi ấy vì tính tình thẳng thắn của bà. Sẽ thật là khiếm nhã khi từ chối lời mời bà dành cho anh, đặc biệt là khi nó đến từ một mẫu tin nhắn cá nhân chào mừng việc anh quay trở về.

Vì Simon biết đường đi nước bước trong nhà, anh đi vào từ cửa phụ. Nếu mọi chuyện tốt đẹp, anh có thể kín đáo tới phòng khiêu vũ, bày tỏ lòng quý trọng với Quý bà Danbury, và sau đó rời đi.

Nhưng khi anh đi đến khúc ngoặt của góc phòng, anh nghe thấy những giọng nói phát ra, và anh đông cứng.

Simon nén chặt tiếng rên. Anh đang xen ngang cuộc hò hẹn của một đôi tình nhân. Khỉ gió thật. Làm sao để thoát ra khỏi đây mà không gây chú ý? Nếu sự có mặt của anh bị khám phá ra, cảnh tượng kế tiếp chắc chắn sẽ là một tường kịch, xấu hổ, và kết thúc buồn tẻ nhạt thê thảm. Tốt hơn là chỉ nên hòa tan vào bóng tối, và để cho đôi tình nhân tiếp tục với con đường hôn nhân của họ.

Nhưng ngay khi Simon bắt đầu lạng lẽ quay đi, một âm thanh khiến anh chú ý.

“Không.”

Không? Có phải một quý cô trẻ tuổi bị ép buộc vào hành lang hoang vắng khi cô ấy không sẵn sàng? Simon không mong muốn trở thành người hùng của bất kỳ ai, nhưng ngay cả vậy anh cũng không thể để sự xúc phạm phẩm giá diễn ra như thế. Anh nhẹ nhàng ghé cổ, vênh tai lên gấp gấp để có thể nghe tốt hơn. Cuối cùng thì, có lẽ anh đã nghe nhầm. Nếu không ai cần giúp đỡ, anh chắc chắn không có ý định can thiệp như một trò hề.

“Nigel.” Cô gái đang nói. “Anh thật sự không nên theo tôi ra ngoài này.”

“Nhưng anh yêu em!” Gã trai trẻ hét lên bằng một giọng say đắm. “Tất cả những gì anh muốn là khiến em trở thành vợ anh.”

Simon gần như rên rỉ. Kẻ ngốc mù quáng đáng thương. Thật chán ngắt khi phải lắng nghe tiếp.

“Nigel.” Cô nói lần nữa, chất giọng sững sốt và kiên nhẫn. “Anh trai tôi đã nói với anh là tôi không thể cưới anh. Tôi hy vọng chúng ta có thể tiếp tục như những người bạn.”

“Nhưng anh trai em không hiểu!”

“Không phải vậy.” Cô nói kiên quyết. “Anh ấy hiểu.”

“Mẹ kiếp! Nếu em không lấy anh thì sẽ lấy ai?”

Simon chớp mắt ngạc nhiên. Lời cầu hôn này dứt khoát là chẳng lãng mạn gì.

Cô gái dường như cũng nghĩ vậy. “Tốt thôi.” Cô nói, nghe câu kính. “Có vẻ như trong phòng khiêu vũ của Quý bà Danbury hiện tại có hàng tá quý cô trẻ tuổi khác. Tôi chắc chắn rằng một trong số họ sẽ xúc động được cưới anh.”

Simon nhẹ rướn người về phía trước để anh có thể nhìn thoáng qua cảnh tượng trước mắt. Cô gái vẫn ở trong bóng tối, nhưng anh có thể thấy chàng trai khá rõ. Gương mặt gã ta nhuốm vẻ xấu hổ, và đôi vai sụp xuống đầu hàng. Chậm rãi, gã lắc đầu. “Không,” gã khổ sở nói, “họ không sẵn lòng như thế đâu. Em không thấy sao? Họ... họ...”

Simon cau mày khi gã trai đánh rơi mắt từ ngữ. Anh không xuất hiện và lấp bấp với quá nhiều cảm xúc cần phải vượt qua như vậy, nhưng không bao giờ vui vẻ khi một người không thể nói nổi một câu hoàn chỉnh.

“Không ai tốt như em cả.” Cuối cùng gã nói. “Em là người duy nhất mỉm cười với anh.”

“Ồ, Nigel.” Cô gái nói, thở dài mệt mỏi. “Tôi chắc chắn điều đó không đúng.”

Nhưng Simon có thể nói rằng cô chỉ đang cố gắng tỏ ra tử tế. Và cô thở dài lần nữa, mọi chuyện trở nên rõ ràng với anh, rằng cô không cần bất cứ sự cứu giúp nào. Tình huống này có vẻ như hoàn toàn nằm trong tầm tay cô, và trong khi Simon mơ hồ cảm thấy day dứt cảm thông cho gã Nigel không may, cũng chẳng có việc gì ở đây anh có thể giúp được.

Hơn nữa, anh bắt đầu cảm thấy như một kẻ tọc mạch tồi tệ nhất.

Anh lùi về phía sau, hướng mắt tập trung vào cánh cửa mà anh biết sẽ dẫn đến thư viện. Còn một cánh cửa nữa kế bên ở phòng bên cạnh, dẫn đến nhà kính. Từ đó anh có thể vào đại sảnh chính và di chuyển đến phòng khiêu vũ. Sẽ không thận trọng khi đi tắt qua cánh cửa hành lang, nhưng ít ra Nigel tội nghiệp không biết tình trạng bề mặt của gã có người chứng kiến.

Nhưng sau đó, chỉ vài bước ra khỏi cánh cửa sạch bóng, anh nghe cô gái thét lên.

“Em phải cưới anh!” Nigel gào lớn. “Em phải thế! Anh không bao giờ tìm được ai khác—”

“Nigel, dừng lại!”

Simon quay lại, rên lên. Cuối cùng, có vẻ như anh phải sẵn sàng giải cứu cho cô gái nhỏ bé ấy. Anh sải bước ngược về đại sảnh, khoác vào vẻ nghiêm nghị, biểu hiện đầy chất Công tước nhất trên mặt anh. Những từ ngữ, “Tôi tin rằng quý cô đây yêu cầu anh ngừng lại.” nằm sẵn trên đầu lưỡi. Nhưng dường như anh chưa cần phải sắm vai anh hùng vào tối nay, vì trước khi anh có thể nói một lời nào, quý cô trẻ tuổi vung tay phải ra sau, đâm một cú mạnh cật lực đáng ngạc nhiên vào quai hàm Nigel.

Nigel ngã xuống, cánh tay đập đập, quơ quào trong không khí một cách khô hài, chân cẳng xụi lơ bên dưới. Simon chỉ biết đứng đó, không thể tin nổi, quan sát cô gái khụy gối xuống.

“Ôi trời.” Cô nói, giọng hơi rít lên. “Nigel, anh không sao chứ? Tôi không có ý đánh anh mạnh thế.”

Simon phá ra cười. Anh không thể ngăn mình lại được.

Cô gái giật mình, ngược lên.

Simon nín thở. Mãi cho đến trước đó, cô đứng trong bóng tối, và tất cả những gì anh có thể thấy rõ nơi cô là mái tóc dày sẫm màu khỏe mạnh. Nhưng giờ đây, cô ngẩng đầu lên đối mặt với anh, anh nhận ra cô có đôi mắt to, đen láy, và bờ môi hoang dại, căng mọng nhất mà anh từng biết. Gương mặt hình trái tim không đẹp theo kiểu tiêu chuẩn của giới thượng lưu, nhưng có vẻ gì đó ở cô đơn giản là tổng sạch hơi thở ra khỏi anh.

Hàng lông mi dày, nhưng sắc nét của cô cau lại. “Ngài,” cô hỏi, không có vẻ gì là hài lòng khi thấy anh, “là ai?”

3. Chương 3

Tác giả nghe được lời đồn đại rằng Nigel Berbrooke đã bị nhìn thấy tại Cửa hàng mua bán Đá quý Moreton, ra giá cho một chiếc nhẫn kim cương nam ngọc. Liệu Cậu Berbrooke có tiến xa hơn không?

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 28 tháng Tư năm 1813.

Đêm nay, Daphne quyết định, không thể nào tệ hơn được nữa. Lúc đầu, cô bị ép phải trải qua buổi tối trong góc tối nhất của phòng khiêu vũ (đó không phải là nhiệm vụ dễ dàng gì, kể từ khi Quý bà Danbury, rõ ràng là khiến đến ánh nền tuyệt mỹ và chói sáng nhất cũng phải đánh giá cao, xuất hiện), rồi cô xoay sở làm sao đó mà vấp phải vào chân Philipa Featherington, trong lúc đang cố tìm đường tẩu thoát, dẫn đến việc Philipa, không bao giờ là cô gái yên lặng nhất phòng, ré lên, “Daphne Bridgerton! Cô có bị thương không?” Điều đó đã thu hút sự chú ý của Nigel, đầu anh ngẩng phắt lên trước những lời ấy như con chim giật nảy mình, và ngay lập tức vội vã băng ngang qua phòng khiêu vũ. Daphne đã hy vọng, không ngại cầu nguyện về việc cô có thể vượt qua anh, đến phòng nghỉ của các quý cô trước khi bị bắt kịp, nhưng không, Nigel đã dẫn cô vào phòng đại sảnh, và bắt đầu kể về tình yêu dành cho cô.

Điều đó cũng đủ ngưỡng ngừng rồi, nhưng giờ đây lại xuất hiện người đàn ông này – một người xa lạ đẹp trai khủng khiếp và gần như làm xáo trộn mọi cảm giác điềm tĩnh – đã chứng kiến hết mọi thứ. Và tệ hại hơn nữa, anh đang cười!

Daphne trừng trừng nhìn anh ta cười thắm trước tình cảnh bất lợi của cô. Cô chưa bao giờ thấy anh trước đây, nên anh hẳn phải là một người mới ở London. Mẹ cô hầu như chắc chắn rằng Daphne đã được giới thiệu, hay ít nhất bà nghĩ thế, với tất cả quý ông thích hợp. Dĩ nhiên, người đàn ông này có thể là đã cưới vợ, và vì vậy không có trong danh sách các nạn nhân tiềm năng của Violet, nhưng bản năng Daphne biết rằng, anh ta không thể ở London lâu mà không có cả đồng lời thì thầm về nó.

Gương mặt anh đơn giản là quá hoàn hảo. Chỉ mất một khoảnh khắc để nhận ra rằng anh có thể khiến cho vẻ đẹp của cả Michelangelo phải xấu hổ. Đôi mắt anh rất kỳ lạ, chúng gần như rực lên quá đổi xanh thẳm. Mái tóc dày, ánh đen, và anh cao lớn – cao như các anh trai cô vậy, một điều hiếm thấy.

Đây là một người đàn ông. Daphne nhăn nhó nghĩ, có thể rất dễ dàng đánh cắp tiếng kêu lú lo, tíu tít của các quý cô trẻ tuổi khỏi cánh đàn ông nhà Bridgerton một cách giởi giang.

Cô không biết tại sao điều đó lại làm cô khó chịu nhiều đến thế. Có thể là do cô biết, một người đàn ông như vậy sẽ không bao giờ hứng thú với một người phụ nữ như cô. Có thể là do cô cảm thấy như một người phụ nữ ăn mặc hết mực lôi thôi, đứng bên cạnh bộ dạng lộng lẫy của anh. Hoặc có thể chỉ đơn giản là do anh ở đây, cười phá lên như thể cô là một loại thú vui tiêu khiển trong rạp xiếc.

Nhưng bất cứ đó là trường hợp nào, bản tính cáu kỉnh ít gặp bùng lên trong cô, và cô cau mày lại, hỏi. “Ngài là ai?”

Simon không biết tại sao anh lại không trả lời câu hỏi của cô với dáng vẻ nghiêm trang, nhưng có chút quỷ quái khiến anh đáp lại. “Mục đích của tôi là trở thành người giải nguy cho cô, nhưng quý cô đây rõ ràng không cần sự phục vụ của tôi mất rồi.”

“Ồ.” Cô gái nói, có vẻ dụi đi. Rồi cô mím chặt môi, khẽ nhếch lên xem xét lời anh. “À, vậy, cảm ơn, tôi cho là thế! Thật tiếc là anh không xuất hiện sớm hơn mười giây trước. Tôi đã không cần phải đánh anh ấy.”

Simon liếc xuống nhìn chàng trai trên mặt đất. Vết thâm tím thắm lại trên cằm, và gã rên rĩ. “Laffy, ồ Laffy. Anh yêu em, Laffy.”

“Tôi đoán cô là Laffy?” Simon lẩm bẩm, cái nhìn chăm chăm của anh trượt lên khuôn mặt cô. Thật ra, cô là một tạo vật nhỏ bé hấp dẫn, do bởi góc vạt áo lót của cô có vẻ như tuột xuống.

Cô quá mắt, rõ là không cảm kích trước sự cố gắng của anh khi hóm hỉnh một cách khéo léo – và cũng rõ ràng là không nhận ra cái nhìn sẫm soi, nặng nề, như đang mổ xẻ của anh không phải trên khuôn mặt cô. “Chúng ta làm gì với anh ấy đây?” Cô hỏi.

“Chúng ta?” Simon lặp lại.

Cô quắc mắt dữ dội hơn. “Anh đã nói là anh ở đây để trở thành người cứu nguy cho tôi, không phải sao?”

“Tôi đã nói vậy.” Simon chống nạnh và cân nhắc tình huống. “Tôi nên quăng hấn ra đường chẳng?”

“Dĩ nhiên là không!” Cô la lên. “Vì Chúa, không phải bên ngoài vẫn đang mưa sao?”

“Cô Laffy thân mến của tôi,” Simon nói, không đặc biệt để tâm đến chất giọng nhún nhường của mình, “cô không nghĩ sự lo lắng của cô đặt có hơi nhằm chỗ đấy chứ? Người đàn ông này đã cố tấn công cô.”

“Anh ấy không có tấn công tôi.” Cô đáp trả. “Anh ấy chỉ... chỉ... Ồ, thôi được, anh ấy cố gắng tấn công tôi. Nhưng không bao giờ định gây cho tôi bất cứ tổn hại thực sự nào.”

Simon nhướn mày. Phụ nữ, thật sự, là những tạo vật bướng bỉnh nhất. “Và cô chắc chắn về điều đó?”

Anh quan sát cô cẩn thận lựa chọn từ ngữ. “Nigel không có ác ý.” Cô chậm rãi nói. “Tất cả những gì anh ấy đã sai là đánh giá không đúng vấn đề.”

“Vậy là, cô có một tâm hồn cao thượng hơn tôi đấy.” Simon lặng lẽ nói.

Cô gái để bật ra tiếng thở dài nữa, Simon không hiểu sao anh nghe rõ cả âm thanh tiếng thở nhẹ quét dọc khắp cơ thể mình. “Nigel không phải là người xấu.” Cô nói khá nghiêm trang. “Đó chỉ là vì anh ấy không phải luôn luôn tỏa sáng, và có lẽ là do đã hiểu lầm một phần sự tử tế của tôi thành cái gì khác.”

Simon cảm thấy một sự thán phục lạ lùng dành cho cô gái. Hầu hết phụ nữ anh đã gặp sẽ kích động lên vào vấn đề này, nhưng cô – bất kể cô là ai – đã khá chắc mọi chuyện ở trong tầm kiểm soát của bản thân, và giờ đây đang để hiện một tâm hồn cao thượng đáng kinh ngạc. Thậm chí việc cô nghĩ có thể bảo vệ gã Nigel này hoàn toàn xa lạ với anh.

Cô nhắc chân, lấy tay phủi lên tấm vải lụa xanh lá mạ của chiếc váy. Tóc cô được vén lên, một lọn tóc dày buông xõa xuống vai, quăn lại đầy quyến rũ trước ngực. Simon biết anh nên lắng nghe cô – cô đang nói huyền thuyên về việc gì đó, như những phụ nữ thường có thói quen ấy – nhưng anh dường như không thể rời mắt khỏi mái tóc sẫm màu. Có cảm giác đó như một dải ruy băng óng mượt như tơ, quăn quanh chiếc cổ trông giống thiên nga của cô, và Simon có một sự thôi thúc mạnh mẽ, kinh hãi nhất là thu ngắn khoảng cách giữa họ, lần theo những đường trên tóc cô bằng môi anh.

Anh chưa bao giờ ve vãn một cô gái ngây thơ trước đây, nhưng cả thế giới đều phác thảo chân dung anh như một kẻ phóng đảng. Thì có hại gì nào? Nó không phải như thể anh chuẩn bị đánh cắp cô. Sẽ chỉ là một nụ hôn. Chỉ là một nụ hôn ngắn ngủi.

Thật là cám dỗ, cuồng loạn, cám dỗ đến phát điên.

“Ngài! Thưa Ngài!”

Miễn cưỡng, anh lia mắt về phía cô. Điều này, dĩ nhiên, thật thú vị, nhưng thật khó khi vẽ nên sự quyến rũ của cô khi cô đang quắc mắt nhìn anh.

“Anh có đang nghe tôi nói không?”

“Tất nhiên.” Anh nói dối.

“Anh không thể.”

“Thật vậy.” Anh thừa nhận.

Một âm thanh nghi ngờ nghe như tiếng lầu bầu thoát ra khỏi cổ họng cô. “Vậy thì tại sao,” cô nghiêng răng, “anh nói anh có nghe?”

Anh nhún vai. “Tôi nghĩ đó là những gì cô muốn.”

Simon quan sát với vẻ hứng thú mê hoặc khi cô thở sâu và lăm bầm với chính bản thân mình. Anh không thể nghe được lời cô nói, nhưng anh ngờ rằng bất cứ từ nào trong chúng có thể được phân tích như một sự ca ngợi. Cuối cùng, dù giọng nghe đầy vẻ khô hời, cô đáp. “Nếu anh ước được giúp đỡ tôi, tôi sẽ hài lòng hơn nếu anh chỉ đơn giản rời đi.”

Simon quyết định đã đến lúc chấm dứt việc hành động như một kẻ thô lỗ, nên anh nói. “Tha lỗi cho tôi. Dĩ nhiên tôi sẽ giúp cô.”

Cô ngượng gượng, và nhìn về phía Nigel, vẫn còn đang nằm xãi la dưới đất, rên rỉ không mạch lạc. Simon cũng nhìn xuống gã ta, và trong vài giây, họ chỉ đứng đó, chằm chằm nhìn gã trai bất tỉnh, cho đến khi cô nói. “Tôi thật sự không đánh anh ấy quá mạnh.”

“Có thể hẳn ta say.”

Cô trông ngờ vực. “Anh nghĩ vậy sao? Tôi nghĩ thấy có cái gì đó trong hơi thở, nhưng tôi chưa bao giờ thấy anh ấy say trước kia.”

Simon không có ý gì để nói thêm về vấn đề đó, nên anh chỉ hỏi. “Vậy, bây giờ cô muốn làm gì?”

“Tôi cho rằng chúng ta chỉ nên để anh ấy lại đây.” Cô nói, vẻ hơi ngại ngần ánh lên trong mắt.

Simon nghĩ đó là một ý xuất sắc, nhưng rõ ràng cô muốn gã ngốc được chăm sóc theo một cách nhẹ nhàng hơn. Và Chúa phù hộ anh, nhưng anh cảm thấy sự thúc đẩy kỳ lạ làm cho cô vui lòng. “Đây là nơi chúng ta sẽ để hẳn ta lại.” Anh nói quả quyết, mừng vì giọng mình không thể hiện ra bất kỳ sự dè dặt kỳ quái nào mà anh cảm thấy. “Tôi sẽ đi gọi xe ngựa của tôi—”

“Ồ, hay quá.” Cô ngắt ngang. “Tôi thật sự không muốn để anh ấy lại đây. Như thế thì thật nhẫn tâm.”

Simon nghĩ như thế thì quá tử tế cho việc gã đàn ông to xác gần như tấn công cô, nhưng anh giữ ý kiến đó lại cho mình và tiếp tục với kế hoạch. “Cô sẽ đợi ở thư viện trong khi tôi đi.”

“Ở thư viện? Nhưng—”

“Ở thư viện.” Anh lặp lại mạnh mẽ. “Với cửa đóng. Cô thật sự muốn bị khám phá ra cùng với xác Nigel, khi ai đó có thể đi thơ thẩn xuống đại sảnh này sao?”

“Xác anh ấy? Ôi trời ơi, thưa ngài, ngài không cần làm cho nó nghe có vẻ anh ấy đã chết rồi đâu.”

“Như tôi đã nói,” anh tiếp tục, hoàn toàn lơ lửng bình luận của cô đi, “cô sẽ vẫn ở thư viện. Khi tôi trở lại, chúng ta sẽ di chuyển Nigel vào trong xe ngựa của tôi.”

“Và chúng ta sẽ làm điều đó như thế nào?”

Anh nhếch nụ cười toe nở miệng dễ làm xiêu lòng. “Tôi chẳng biết mô tê gì về chuyện đó cả.”

Trong khoảnh khắc, Daphne quên cả thở. Chỉ khi cô quyết định rằng việc cô trở thành người được cứu nguy nghe mới tuyệt đối tự kiêu làm sao, anh cần phải rời đi, và thế là anh mỉm cười với cô như thế. Đó là một trong những nụ cười nhe răng kiểu trẻ con, nụ cười làm tan chảy vô số trái tim phụ nữ trong bán kính mười dặm.

Và, càng làm cho Daphne mất bình tĩnh hơn nữa, thật khó khăn khủng khiếp để hoàn toàn giữ sự tức tối với một người đàn ông, dưới ảnh hưởng của một nụ cười như thế. Sau việc trưởng thành với bốn anh em trai, tất cả trong số họ đều biết cách làm thế nào nào để quyến rũ các quý cô từ lúc bẩm sinh, Daphne nghĩ cô đã được miễn nhiễm.

Nhưng hình như là không. Ngực cô ngứa ran, dạ dày nhộn nhạo, và đầu gối cô có cảm giác mềm nhũn như bơ.

“Nigel.” Cô lẩm bẩm, liều lĩnh cố gắng ép sự chú ý tránh xa người đàn ông vô danh bên cạnh. “Tôi phải thấy Nigel.” Cô cúi xuống và lắc vai anh ta chẳng nhẹ nhàng gì. “Nigel? Nigel? Anh phải tỉnh dậy ngay, Nigel.”

“Daphne.” Nigel rên rỉ. “Ồ, Daphne.”

Mái đầu đen của người lạ giật phắt lên. “Daphne? Hẳn ta vừa nói Daphne?”

Cô lùi lại, khó chịu bởi câu hỏi thẳng thừng và cái nhìn sôi sục trong mắt anh. “Vâng.”

“Tên cô là Daphne?”

Bây giờ thì cô bắt đầu băn khoăn anh ta có phải là một thằng ngốc không.

“Vâng.”

Anh rên lên. “Không phải Daphne Bridgerton chứ.”

Cô nhăn mặt bối rối. “Chính tôi đây.”

Simon lão đảo lù lại.

Anh đột nhiên cảm thấy phát bệnh, như thể não anh cuối cùng xử lý xong sự thật rằng cô có mái tóc dày màu hạt dẻ. Mái tóc nổi tiếng của nhà Bridgerton. Chưa kể đến chớp mũi cũng của nhà Bridgerton và xương gò má, và – không thêm gì nữa cả, đây là em gái Anthony! Quỷ thần ơi.

Luôn có luật lệ giữa những người bạn, những điều răn, thật thế, và điều quan trọng nhất là Mày Không Được Thèm Khát Em Gái Bạn Mày.

Trong khi anh đứng đó, nhìn chòng chọc cô như thể hoàn toàn là một thằng ngốc, cô đặt tay lên hông, và yêu cầu. “Anh là ai?”

“Simon Basset.” Anh lầm bầm.

“Ngài Công tước?” Cô hét lên.

Anh gật đầu dứt khoát.

“Ôi trời ơi.”

Simon quan sát với nỗi kinh hoàng lớn dần lên, khi máu dường như biến mất khỏi khuôn mặt cô. “Lạy Chúa, đúng là phụ nữ, cô không có ý định bất tỉnh đó chứ?”

Anh không tưởng tượng được tại sao cô lại thế, nhưng Anthony – anh trai cô, anh nhắc nhở bản thân mình – đã dành cả nửa buổi chiều cảnh báo anh về ảnh hưởng của một ngài Công tước trẻ tuổi, chưa vợ với đám dân số phụ nữ chưa chồng. Anthony đã chỉ ra một cách rõ rệt rằng Daphne là một ngoại lệ, nhưng vẫn thế thôi, cô trông nhợt nhạt chết khiếp. “Có không?” Anh gắng hỏi, khi cô không nói gì. “Định bất tỉnh ấy?”

Cô trông như thể bị xúc phạm trước ý nghĩ của anh. “Hoàn toàn không!”

“Tốt.”

“Chỉ là vì–”

“Sao?” Simon khả nghi hỏi.

“À,” cô nói, nhún vai một cách tao nhã, “tôi đã được cảnh báo về anh.”

Điều này thật sự là quá nhiều. “Bởi ai?” Anh hỏi dò.

Cô nhìn anh lom lom như thể anh là một kẻ khờ. “Tất cả mọi người.”

“Chuyện đó, thưa q–” Anh cảm thấy cái gì đó rất đáng nghi là việc lấp bắp đang ủa đến, nên anh hít một hơi thở sâu để vững dạ. Anh đã trở thành kẻ xuất sắc trong việc làm chủ tình huống này. Tất cả những gì cô thấy là một người đàn ông đang cố gắng kiềm chế cơn giận của mình lại. Và nghĩ về chiều hướng cuộc trò chuyện của họ, hình ảnh ấy thực sự không có vẻ gì như là đang cường điệu cả.

“Thưa Quý cô Bridgerton đáng mến của tôi,” Simon nói, một lần nữa bắt đầu điềm tĩnh và điều khiển được giọng, “tôi thấy là chuyện đó thật khó tin.”

Cô nhún vai cái nữa, và anh có cảm giác cáu kỉnh nhất rằng cô đang tận hưởng cảnh thống khổ của anh. “Cứ tin những gì anh nghĩ.” Cô vô tư nói. “Nhưng nó đã được đăng báo hôm nay.”

“Cái gì?”

“Bởi Whistledown.” Cô nhắc lại, như thể điều đó giải thích mọi thứ.

“Whistle gì?”

Daphne đờ người chồng chọc nhìn anh trong một thoáng, cho đến khi cô nhớ ra anh mới quay trở lại London. “Ồ, anh chắc hẳn không biết về nó.” Cô nói dịu dàng, nhẹ mím một nụ cười ranh mãnh trên môi. “Thật quái lạ.”

Công tước bước tới, tư thế cực kỳ hăm dọa. “Cô Bridgerton, tôi cảm giác tôi nên cảnh cáo cô rằng tôi đang dần đến giới hạn trong việc muốn bóp chặt thông tin ra khỏi cô.”

“Đó chỉ là một mẩu chuyện tầm phào.” Cô nói, vội vã lùi lại một bước. “Tất cả chỉ có thế. Nó khá ngớ ngẩn, thật vậy, nhưng mọi người đều đọc.”

Anh không nói gì, chỉ cau mày thách thức. Daphne nhanh chóng để thêm vào. “Có một bài tường thuật về sự trở về của anh trong bản in vào thứ Hai.”

“Và cái đó” – mắt anh nheo lại nguy hiểm – “chính xác” – giờ đã chuyển thành lạnh như băng – “đã nói gì?”

“Không có gì nhiều, à, chính xác là vậy.” Daphne thoái thác. Cô cố bước lùi, nhưng gót chân đụng phải bức tường. Bước thêm bước nào nữa và cô phải lo lắng cho những ngón chân của mình. Ngài Công tước trông vượt quá sự điên tiết, và cô bắt đầu nghĩ cô nên cố làm một cuộc tẩu thoát nhanh chóng, và đơn giản để anh lại đây với Nigel. Cả hai đều quá sức hoàn hảo so với nhau – những người điên, cả hai bọn họ.

“Cô Bridgerton.” Có một sự cảnh báo rõ ràng trong giọng anh.

Daphne quyết định cảm thấy đáng tiếc cho anh, bởi lẽ, sau tất cả, anh là người mới ở thành phố này, và không có thời gian để thích ứng với thế giới hiện nay xoay quanh Whistledown. Cô cho rằng cô không nên thật sự quy trách nhiệm cho việc mất tinh thần của anh, khi anh bị bêu rếu như thế trên báo. Nó cũng đã xảy ra với Daphne y hệt vào lần đầu tiên, và cô ít nhất đã có sự cảnh báo bằng cột báo tháng trước của Whistledown. Vào lúc Quý bà Whistledown quanh quẩn xung quanh để viết về Daphne, tâm trạng cô hầu như đã nguôi ngoai.

“Anh không cần tự phiền lòng bản thân về điều đó.” Daphne tiếp, cố gắng vay mượn chút lòng trắc ẩn vào giọng nói, nhưng rõ ràng là không thành công. “Bà ấy chỉ viết về anh như là một kẻ phóng đảng kinh khủng, một sự thật mà tôi chắc là anh không phủ nhận, kể từ khi tôi học được từ lâu rằng đàn ông các anh tích cực trong việc đó.”

Cô dừng lại và cho anh cơ hội để chứng minh cô sai, và chối bỏ điều ấy. Nhưng anh không làm thế.

Vậy là cô tiếp tục. “Và rồi mẹ tôi, với sự hiểu biết của bà mà tôi lượm lặt được, rằng anh hẳn phải làm nên vài điều này hay điều nọ trước khi rời đi du lịch thế giới, đã xác nhận tất cả.”

“Bà ấy làm thế?”

Daphne gật đầu. “Sau đó bà cấm tôi xem anh như một người bạn.”

“Vậy sao?” Anh dài giọng.

Có điều gì trong giọng nói của anh – và cách mắt anh trông có vẻ gần như trở nên vương đầy khói, mờ ảo khi tập trung vào gương mặt cô – khiến cô cảm thấy không thoải mái, và điều đó khiến tất cả những gì cô có thể làm được là nhắm mắt lại.

Cô cự tuyệt – hoàn toàn cự tuyệt – để anh biết anh có ảnh hưởng như thế nào đối với cô.

Môi anh cong lên thành một nụ cười chậm rãi. “Hãy để tôi chắc chắn là tôi hiểu chuyện này đúng đắn. Mẹ cô nói rằng tôi là một thằng đàn ông tồi tệ, và cô bị đặt dưới hoàn cảnh không được gặp tôi.”

Bối rối, cô gật đầu.

“Vậy thì,” anh hỏi, dừng lại để làm tăng hiệu ứng, “cô nghĩ mẹ cô sẽ nói gì trước kịch bản nhỏ này?”

Cô chớp mắt. “Xin lỗi anh nói gì cơ?”

“À, trừ khi cô không tính có Nigel ở đây” – anh phẩy tay về phía anh chàng nằm bất tỉnh trên sàn – “không ai thực sự thấy cô cùng với sự hiện diện của tôi cả. Và do đó...” Anh kéo lê từng từ, rất lâu để vui vẻ quan sát những cảm giác đùa giỡn trên gương mặt cô, khi chúng biểu hiện vẻ, có thể làm bất cứ điều gì ngoại trừ việc kéo dài khoảnh khắc này ra khỏi việc càng dài dòng nhất càng tốt.

Dĩ nhiên phần lớn cảm xúc trên gương mặt cô là những sắc thái khác nhau của sự cáu giận và mất bình tĩnh, nhưng tất cả làm cho giây phút này trở nên ngọt ngào hơn. “Và do đó?” Cô nghiêng rằng.

Anh chồm người tới trước, thu hẹp khoảng cách giữa họ xuống chỉ còn vài centimet. “Và do đó,” anh dịu dàng nói, biết rằng cô cảm thấy hơi thở anh phả trên mặt cô, “chúng ta ở đây, hoàn toàn đơn độc.”

“Ngoại trừ còn có Nigel.” Cô tuyên bố.

Simon liếc nhanh gã trai nằm trên sàn trước khi chuyển cái nhìn chòng chọc đói khát đến quý cô Bridgerton. “Tôi không bận tâm tý nào đến Nigel.” Anh lầm bầm. “Còn cô?”

Simon quan sát cô cúi xuống nhìn Nigel một cách mất bình tĩnh. Mọi chuyện trở nên rõ ràng với cô rằng, người cầu hôn bị chối bỏ không có ý định cứu cô, nếu Simon có quyết định thực hiện một lời tỏ tình say đắm. Đó không phải là những gì anh có ý làm, dĩ nhiên là thế. Sau cùng, đây là em gái Anthony. Anh có thể nhắc bản thân về điều này nhiều lần một cách thường xuyên, nhưng thực tế là tâm trí anh không có khả năng thoát khỏi những suy nghĩ ấy.

Simon biết rằng đã quá muộn để kết thúc trò chơi nho nhỏ này. Không phải bởi anh nghĩ cô sẽ tường thuật lại quãng thời gian của họ cho Anthony; bằng cách nào đó anh biết cô yêu thích giữ chuyện này cho chính cô, hâm lại cơn giận dữ một cách riêng tư chính đáng, và anh đủ can đảm để dảm hy vọng vào nó – chỉ là một ít hứng thú? Nhưng ngay cả khi anh biết đã đến lúc dừng sự ve vãn này lại, và quay về với việc lôi gã cầu hôn ngu xuẩn của Daphne ra khỏi tòa nhà, anh không kháng cự được đưa ra một lời bình luận cuối. Có thể đó là cách cô bêu môi khi bị làm phiền. Hay có thể đó là cách họ tách ra khi cô bị chạm phải. Tất cả những gì anh biết là anh vô vọng trong việc chống lại bản tính quái quỷ của mình, khi điều đó đến từ cô gái trước mặt.

Và vì vậy anh rướn người tới trước, với ánh nhìn nặng nề và quyến rũ trong mắt, anh nói. “Tôi nghĩ tôi biết mẹ cô sẽ nói gì.”

Cô trông như mù đi trước sự tấn công dữ dội của anh, nhưng vẫn xoay sở chống cự. “Ồ?”

Simon chậm rãi gạt đầu, ngón tay anh chạm vào cằm cô. “Bà sẽ nói với cô bà hết sức, hết sức lo ngại.”

Đó là một khoảnh khắc tuyệt đối im lặng, và mắt Daphne mở lớn. Môi cô mím chặt lại, như thể cô đang cố giữ cái gì đó bên trong, và vai cô rung nhẹ, và rồi...

Và rồi cô phá ra cười. Ngay trước mặt anh.

“Ồ, lạ Chúa tôi.” Cô hỏn hển. “Ồ, chuyện đó mới vui làm sao.”

Simon chẳng lấy gì làm thích thú.

“Tôi xin lỗi.” Cô nói giữa những tiếng cười. “Ồ, tôi xin lỗi, nhưng sự thật là, anh không nên cường điệu quá như thế. Nó không hợp với anh đâu.”

Simon dừng lại, khá cáu tiết bởi sự sơ suất của cô đã bày tỏ sự thiếu tôn kính trước uy quyền của anh. Có một ích lợi của việc bị xem là một người đàn ông nguy hiểm, và có thể làm các cô gái ngây thơ sợ hãi được cho là một trong những lợi ích đó.

“À, thật ra là, nó phù hợp với anh đấy, tôi phải thú thật thế.” Cô dí thêm, vẫn còn toe toét. “Anh trông khá nguy hiểm. Và dĩ nhiên rất đẹp trai nữa.” Khi anh không đưa ra lời bình luận nào, khuôn mặt cô biểu hiện sự sững sốt, và cô hỏi. “Đó là mục đích của anh, phải vậy không?”

Anh vẫn không nói gì, nên cô tiếp. “Chấn hấn là vậy. Và tôi hấn sẽ thiếu sót nếu tôi không nói với anh rằng anh chắc đã thành công với bất kỳ phụ nữ nào ngoại trừ tôi.”

Một lời bình luận mà anh không mong được nhận. “Và tại sao lại thế?”

“Bốn anh em trai.” Cô nhún vai cứ như điều đó giải thích mọi thứ. “Tôi hoàn toàn miễn nhiễm với những trò chơi của họ.”

“Vậy sao?”

Cô giả vờ vỗ vỗ vào tay anh. “Nhưng mánh của anh là sự cố gắng đáng ngưỡng mộ nhất. Và sự thật là, tôi khá hãnh diện khi anh nghĩ tôi xứng đáng với sự trình diễn cao thượng như thế của một ngài Công tước phóng đảng.” Cô toe toét, nụ cười tươi rói và thành thật. “Hay anh thích kẻ phóng đảng ngang tàng hơn?”

Simon vượt hàm tư lự, cố gắng đưa tâm trạng của anh trở lại trạng thái hăm dọa của loài săn mồi. “Cô là ranh con bé nhỏ phiền phức nhất, cô biết điều đó không, Quý cô Bridgerton?”

Cô tặng anh nụ cười uể oải nhất. “Hầu hết mọi người đều tìm thấy ở tôi một tâm hồn tử tế và tốt bụng.”

“Vậy thì phần lớn mọi người,” Simon huých toẹt, “là những kẻ ngốc.”

Daphne nghiêng đầu sang một bên, rõ ràng đang cân nhắc về những lời của anh. Rồi cô nhìn qua Nigel và thở dài. “Tôi e rằng tôi phải đồng ý với anh, nhiều như việc điều đó làm tổn thương tôi.”

Simon cười ngược lại với cô. “Cô bị tổn thương vì đồng ý với những gì tôi nói, hay việc mọi người đều là kẻ ngốc?”

“Cả hai.” Cô cười toe lần nữa, nụ cười bỏ bùa mê kỳ quặc với tâm trí anh. “Nhưng về trước nhiều hơn.”

Simon phá ra cười ầm ĩ, rồi giật mình nhận ra, thanh âm đó với anh nghe sao quá đổi xa lạ. Anh vẫn là một người hay mỉm cười, thỉnh thoảng tự cười thầm lặng lẽ, nhưng đã rất rất lâu kể từ khi anh cảm thấy bỗng nhiên nổ tung vì vui sướng. “Cô Bridgerton thân mến của tôi,” anh nói, quệt nước mắt lần nữa, “nếu cô có một tâm hồn tử tế và tốt bụng, thì thế giới này chắc phải là một nơi vô cùng nguy hiểm.”

“Ồ, chắc chắn là,” cô trả lời, “đó ít nhất là những gì tôi được nghe mẹ tôi nói.”

“Tôi không thể tưởng tượng được tại sao tôi không tài nào nhớ được mẹ cô,” Simon lầm bầm, “vì bà chắc chắn nghe như một nhân vật không thể nào quên được.”

Daphne nhướn mày. “Anh không nhớ bà sao?”

Anh lắc đầu.

“Vậy là anh không biết bà rồi.”

“Bà trông giống cô không?”

“Đó là một câu hỏi kỳ lạ.”

“Không quá kỳ lạ đâu.” Simon đáp, nghĩ Daphne chính xác đã đúng. Đó là một câu hỏi kỳ lạ, và anh không hiểu sao anh lại hỏi nó. Nhưng bởi vì anh hỏi, và cô thắc mắc về nó, nên anh thêm vào. “Sau cùng thì, tôi phải nói rằng tất cả người nhà Bridgerton các cô đều trông giống y như nhau.”

Từng chút một, và thật khó hiểu đối với Simon, vẻ không tán thành khắc trên gương mặt cô. “Đúng vậy. Chúng tôi giống hệt nhau, thế đấy. Ngoại trừ mẹ tôi. Thực tế là, bà có mái tóc vàng, với đôi mắt xanh biếc. Tất cả chúng tôi đều thừa hưởng mái tóc sẫm màu từ cha. Mặc dù, tôi phải nói tôi có nụ cười của bà.”

Một khoảng lặng ngưng ngừng đột nhiên rơi vào giữa cuộc trò chuyện. Daphne đổi tư thế đứng từ chân này sang chân kia, không chắc phải nói điều gì với Công tước, thì Nigel lựa chọn đúng lúc để tỏa sáng nhất lần đầu tiên trong đời, ngồi dậy.

“Daphne?” Hắn ta hỏi, chớp mắt để thấy rõ hơn. “Daphne, phải em không?”

“Lạy Chúa, cô Bridgerton.” Công tước chữ thề. “Cô đánh hẳn mạnh đến mức nào?”

“Đủ mạnh để hạ gục anh ấy, nhưng không tệ hơn mức đó, tôi thề!” Cô cau mày lại. “Có thể anh ấy say.”

“Ồ, Daphne.” Nigel rên rỉ.

Công tước nhảy xổ lại gần hắn, rồi lảo đảo lùi lại, ho sặc sụa.

“Anh ấy có say không?” Daphne hỏi.

Công tước choáng váng bước lùi. “Hắn ta hẳn phải uống cả chai whiskey để kích thích dây thần kinh cầu hôn.”

“Vậy ai nghĩ tôi đáng sợ thế chứ?” Daphne lầm bầm, nghĩ về tất cả đàn ông luôn coi cô như một người bạn tốt để chịu chứ không hơn. “Thú vị làm sao.”

Simon nhìn cô trân trối như thể cô mất trí, rồi khẽ nói, “Tôi thậm chí còn không nghĩ tới việc hỏi câu đó.”

Daphne lờ đi lời bình luận của anh. “Chúng ta nên đưa kế hoạch vào hành động chứ?”

Simon đặt tay lên hông và đánh giá lại tình huống. Nigel đang cố gắng đứng lên, nhưng không thành công, ít nhất trong mắt Simon là thế, nhưng gã ta có thể thành công vào bất cứ lúc nào trong tương lai gần. Ngoài ra, gã chắc chắn đủ tỉnh táo để gây rắc rối, và càng chắc chắn đủ tỉnh táo để gây ồn ào, với những gì gã đang làm. Khá nhiều, thật vậy.

“Ồ, Daphne. Anh muốn em rất nhiều, Daffery.” Nigel xoay sở để đứng trên đầu gối, len lỏi xung quanh cho đến khi lê bước tới trước Daphne, trông hơi giống kẻ say rượu bí tỉ đi nhà thờ xuất hiện để cầu nguyện. “Làm ơn cưới anh, Duffne. Em phải cưới anh.”

“Nhanh lên, thằng kia.” Simon lau mồ hôi, chớp lấy cổ áo gã ta. “Việc này sẽ rắc rối đây.” Anh quay qua Daphne. “Tôi sẽ lôi hắn ra ngoài bây giờ. Chúng ta không thể để hắn tại đây trong Đại sảnh được nữa. Hắn có khả năng bắt đầu rên rỉ như một con bò cái bệnh hoạn—”

“Tôi phần nào nghĩ là anh ấy đã bắt đầu.” Daphne lên tiếng. Simon cảm thấy khóe môi mình nhếch lên thành một nụ cười miễn cưỡng. Daphne Bridgerton có thể là một quý cô đủ tuổi kết hôn, và vì vậy tai họa chờ đợi xảy ra với bất cứ chàng trai nào ở vị trí này, nhưng cô chắc chắn là một người dễ thương vui tính.

Cô là, đột nhiên trong anh xảy ra một khoảnh khắc khá kỳ lạ rõ ràng, người anh chắc chắn gọi là bạn nếu cô là một gã đàn ông.

Nhưng điều đó quá hiển nhiên – cả mắt và cơ thể anh đều biết thế – rằng cô không phải là một người đàn ông, Simon quyết định việc thú vị nhất của cả hai người bây giờ là trùm kín ‘bức-màn-bí-mật’ này càng sớm càng tốt. Bên cạnh thực tế rằng, danh tiếng Daphne sẽ phải chịu đựng bản án tử hình nếu họ bị khám phá ra, Simon không khả quan về việc anh có thể tin tưởng giữ tay mình khỏi cô lâu hơn được nữa.

Đây thật sự là một cảm giác đáng lo. Đặc biệt là đối với một thằng đàn ông đánh giá cao khả năng tự chủ của mình như anh. Tự chủ trong mọi thứ. Không có nó, anh không bao giờ đối mặt được với cha hay đứng đầu ở trường Đại học. Không có nó, anh—

Không có nó, anh chưa chút nghĩ, sẽ tiếp tục nói như một thằng ngốc.

“Tôi sẽ lôi hắn ta ra khỏi đây.” Anh đột nhiên nói. “Còn cô trở lại phòng khiêu vũ.”

Daphne cau mày, nhìn qua vai về phía phòng Đại sảnh, nơi dẫn ngược về phía buổi tiệc. “Anh chắc chứ? Tôi nghĩ anh muốn tôi tới thư viện.”

“Đó là khi chúng ta có ý định để hắn ta lại đây trong khi tôi đi gọi xe ngựa. Nhưng không thể làm điều đó khi hắn đã thức.”

Cô gật đầu đồng ý, và hỏi. “Anh chắc anh làm được chứ? Nigel là một gã trai to xác đấy.”

“Tôi to hơn hắn.”

Cô nghiêng đầu. Công tước, dù không quá lực lưỡng, nhưng có dáng người khỏe mạnh, với vai rộng và các cơ đùi săn chắc. (Daphne biết cô không được ủng hộ để chú ý vào những điều như thế, nhưng đâu phải lỗi của cô nếu phong cách ăn mặc hiện nay lộ rõ vì những thứ bó sát sần sật?) Hơn nữa, anh có vẻ chắc chắn về bản thân, thứ gì đó gần giống bản năng săn mồi, thứ gì đó gợi ý chặt chẽ về việc điều khiển sức mạnh và quyền lực.

Daphne quyết định cô không nghi ngờ gì là anh có thể di chuyển Nigel.

“Rất tốt.” Cô nói, gật đầu với anh. “Và cảm ơn. Anh thật tử tế khi giúp thôi theo cách ấy.”

“Tôi hiếm khi tử tế.” Anh lau mồ hôi.

“Thật sao?” Cô lầm bầm, cho phép mình khe khẽ mỉm cười. “Thật là lạ. Tôi không thể nghĩ ra có thể gọi nó bằng bất cứ cái gì khác. Nhưng một lần nữa, tôi học được rằng đàn ông các anh—”

“Cô trông có vẻ thành thạo về đàn ông bọn tôi đấy.” Anh nói, có phần gay gắt, rồi cấn nhằn khi lôi mạnh chân Nigel.

Nigel nhanh chóng với tới chỗ Daphne, thực hành việc thốn thức tên cô. Simon phải kẹp mạnh chân gã để giữ gã khỏi lao đến.

Daphne nhanh chóng lùi lại một bước. “Vâng, à, tôi có tới bốn anh em trai. Không sự giáo dục nào tốt hơn được mà tôi có thể tưởng tượng ra.”

Không có cách nào biết được nếu Công tước có ý định trả lời cô, bởi vì Nigel chọn ngay lúc đó để hồi phục năng lượng (mặc dù rõ ràng là không giữ được thăng bằng lần nữa), và giật ra tự do khỏi sự kìm chặt của Simon. Gã quăng mình ra trước Daphne, tạo nên những tiếng lằm nhảm, say xỉn dọc theo lối đi.

Nếu Daphne không dựa vào tường, cô đã ngã xoài ra đất. Và do đó, cô va vào tường với tiếng ục chối tai đau thấu xương, hơi thở dường như bị tống hết ra khỏi cơ thể.

“Ồ, vì Chúa.” Công tước chửi thề, kinh tởm tột bậc. Anh túm Nigel ra khỏi Daphne, rồi quay về phía cô. “Tôi có thể đánh hấn không?”

“Ồ, cứ làm đi.” Cô trả lời, vẫn còn thở hổn hển. Cô cố để tử tế và khoan dung với gã cầu hôn trước đó của cô, nhưng sự thật là, như thế đủ quá rồi.

Công tước lằm bằm gì đó nghe như ‘tốt’, và thụi một cú cực kỳ thô bạo vào cằm Nigel.

Nigel đổ gục như một tảng đá.

Daphne nhìn chằm chằm gã trai trên sàn với vẻ bình thản. “Tôi không nghĩ lần này anh ta có thể tỉnh lại.”

Simon lắc các khớp ngón tay. “Đúng thế.”

Daphne chớp mắt, và ngẩng lên, quay lại nhìn anh. “Cám ơn.”

“Vinh hạnh của tôi.” Anh nói, quắc mắt về phía Nigel.

“Bây giờ chúng ta làm gì đây?” Cái nhìn của cô cũng chú mục vào gã trai trên sàn – giờ đây hoàn toàn và bất tỉnh thực sự.

“Quay lại kế hoạch cũ.” Anh nói quả quyết. “Chúng ta để hấn ở đây trong khi cô đợi trong thư viện. Tôi sẽ kéo lê hấn ra chờ đến khi xe ngựa đến.”

Daphne gật đầu hiểu biết. “Anh có cần tôi giúp chỉnh sửa tư thế anh ta lại không, hay tôi nên đi thẳng tới thư viện?”

Công tước im lặng trong một thoáng. Đầu anh nghiêng về phía lối đi và nhận ra anh đang phân tích vị trí của Nigel trên sàn. “Thực sự thì, một chút giúp đỡ sẽ rất đáng cảm kích.”

“Vậy sao?” Daphne hỏi, ngạc nhiên. “Tôi đã chắc chắn là anh sẽ nói không.”

Điều đó khiến cô giành được một cái nhìn thích thú thoáng và trịch thượng từ Công tước. “Và nếu vậy thì tại sao cô còn hỏi?”

“Không, hoàn toàn không phải vậy.” Daphne trả lời, hơi khó chịu. “Tôi không phải ngốc khi yêu cầu giúp đỡ nếu tôi không có ý định làm vậy. Tôi chỉ đang cố chỉ ra rằng đàn ông, theo kinh nghiệm của tôi—”

“Cô có quá nhiều kinh nghiệm rồi đó.” Công tước lằm bằm trong hơi thở.

“Sao cơ?!”

“Phải là Xin lỗi anh nói gì.” Anh sửa lại. “Cô nghĩ cô có quá nhiều kinh nghiệm.”

Daphne lườm anh, đôi mắt sẫm màu gần như tối sẫm lại. “Điều đó không đúng, và nhân tiện, anh đang nói chuyện với ai thế?”

“Không, điều đó cũng không đúng lắm” Công tước lơ đãng, hoàn toàn phớt lờ câu hỏi giận dữ của cô. “Tôi nghĩ nhiều hơn khi nghĩ rằng cô nghĩ cô có nhiều kinh nghiệm.”

“Tại sao anh – Anh–” Như thể những lời vắn vẹo biến mất, nó không giống như một ảnh hưởng đặc biệt, nhưng khiến cho tất cả những gì Daphne muốn thể hiện không nói được nên lời. Sức mạnh lời nói của cô có khuynh hướng chơi khăm cô, mỗi khi cô giận dữ.

Và cô thật sự đang phát khùng lên.

Simon nhún vai, dường như thờ ơ trước nét mặt điên tiết của cô. “Cô Bridgerton thân mến của tôi–”

“Nếu anh gọi tôi như thế một lần nữa, tôi thề tôi sẽ gào lên đấy.”

“Không, cô không làm thế đâu.” Anh nói với một nụ cười tự mãn. “Điều đó sẽ hấp dẫn đám đông, và nếu cô nhớ, cô không muốn bị nhìn thấy cùng với tôi.”

“Tôi coi như liều với điều đó.” Daphne nói, từng chữ siết chặt giữa răng.

Simon khoanh tay và lưỡi nhấc dựa người vào tường. “Thật sao?” Anh dài giọng. “Tôi phải thấy điều ấy mới được.”

Daphne phẩy tay gần như thất vọng. “Quên nó đi. Quên những gì tôi nói đi. Quên cả buổi tối nay đi. Tôi đi đây.”

Cô quay đi, nhưng trước khi cô có thể tiến thêm được bước nào, giọng nói của Công tước vang lên khiến cô ngừng lại.

“Tôi nghĩ cô có ý định giúp tôi cơ chứ.”

Chết tiệt. Anh đã có lời đề nghị của cô. Cô chậm rãi quay lại. “Tại sao, ồ vâng.” Cô nói, giọng hoàn toàn phỉnh phờ. “Tôi rất vui lòng.”

“Cô biết đấy,” anh ngậy thơ nói, “nếu cô không muốn giúp cô không cần phải–”

“Tôi nói là tôi giúp.” Cô độp lại.

Simon tự mỉm cười với bản thân anh. Cô thật dễ hiểu. “Đây là những gì chúng ta sẽ làm.” Anh nói. “Tôi sẽ lôi xềnh xệch chân hần và vòng tay phải hần qua vai tôi. Cô sẽ đi bên kia và chống hần dậy.”

Daphne làm như những gì được bảo, cầu nhàu với bản thân vì dáng vẻ độc đoán của anh, nhưng cô không phát ra một lời phản nản nào. Sau cùng thì, với tất cả những phiền phức mà anh gây ra, ngài Công tước Hastings đang giúp cô thoát khỏi một scandal chắc chắn là rất đáng bẽ mặt.

Dĩ nhiên là nếu bất kỳ ai tìm thấy cô trong hoàn cảnh hiện tại, mọi chuyện sẽ bước lên một nấc thang tệ hại hơn nữa.

“Tôi có ý hay hơn.” Cô đột nhiên nói. “Hãy chỉ để anh ấy lại đây.”

Công tước quay ngoắt đầu đối diện với cô, và nhìn cô như thể anh tha thiết muốn quăng cô ra khỏi cửa sổ – và tốt hơn là cái cửa đó hãy còn đóng. “Tôi đã nghĩ,” anh nói, rõ ràng là đang hết sức cố gắng giữ giọng bình tĩnh, “rằng cô không muốn để hần lại trên sàn nhà.”

“Đó là trước khi anh ấy hạ tôi thẳng vào tường.”

“Cô có thể thông báo cho tôi về sự thay đổi thái độ của cô, trước khi tôi tiêu hao năng lượng vào việc nhấc hần ta lên được không?”

Daphne đỏ mặt. Cô ghét người đàn ông này nghĩ rằng phụ nữ là những tạo vật không kiên định, hay thay đổi, và càng ghét hơn khi cô sống chính xác như hình ảnh đó.

“Tốt thôi.” Anh đơn giản nói, thả huych Nigel xuống.

Sức nặng của gã ta dường như muốn kéo theo Daphne sụm xuống sàn. Cô bật ra tiếng kêu ngạc nhiên như thể cô chúi nhủi.

“Giờ chúng ta đi được chưa?” Công tước hỏi, hoàn toàn mất kiên nhẫn.

Cô ngần ngại gật đầu, liếc xuống chỗ Nigel. “Anh ấy trông không có vẻ thoải mái lắm, anh có nghĩ vậy không?”

Simon nhìn cô chăm chăm. Chỉ đơn giản là chăm chăm. “Cô quan tâm đến việc thoải mái của hắn?” Cuối cùng anh hỏi.

Cô lắc đầu mạnh mẽ, rồi gật, rồi lại lắc. “Có lẽ tôi nên – Nói thế nào nhỉ – Đây, đợi một lát.” Cô cúi xuống và nói lỏng chân Nigel để gã có thể nằm thẳng lưng. “Tôi không nghĩ là anh ấy xứng đáng trở về trên xe ngựa của ngài,” cô giải thích khi kéo lại áo khoác cho gã, “nhưng có vẻ như hơi tàn nhẫn khi để anh ấy lại đây trong tư thế này. Đó, giờ thì tôi xong rồi.” Cô đứng dậy và ngược lên.

Và chỉ bắt kịp cái thở dài khe khẽ của Công tước khi anh bước đi, lâu lâu gãi đầu về Daphne cũng như về phụ nữ nói chung, và về toàn bộ cái gì nữa mà Daphne không nghe được.

Nhưng có thể như thế là tốt nhất. Cô khá nghi ngờ việc đó là một lời khen.

4. Chương 4

London vào những ngày này bị cuốn trôi đi bởi Các-Bà-Mẹ-Tham-Vọng. Tại buổi dạ vũ của Quý bà Worth tuần trước, Tác giả đây đã nhận thấy nhiều hơn mười một Quý-Ngài-Độc-Thân-Được-Quyết-Định-Là-Phù-Hợp, co rúm lại trong từng góc phòng, và thậm chí cảm giác được cả những âm mưu của Các-Bà-Mẹ-Tham-Vọng hun nóng gót chân họ.

Thật khó để quyết định ai, một cách chính xác, là lá thăm tệ nhất, mặc dù Tác giả hoài nghi rằng cuộc cạnh tranh có thể hạ xuống gần như cuộc so găng giữa Quý bà Bridgerton và Bà Featherington, với việc bà Feding hạ gục quý bà B ngay trước mũi. Sau cùng thì, có đến ba quý cô Featherington đang ở trong khu chợ trời hôn nhân hiện nay, trong khi bà Bridgerton chỉ cần lo lắng đến một.

Tuy nhiên, tất cả mọi người có đầu óc về về sự an toàn, được đề nghị rằng, nên tránh xa, rất xa khỏi mùa lễ hội của những chàng trai độc thân, khi các cô con gái nhà Bridgerton – E, F và H – đến tuổi. Quý bà B trông không có vẻ gì là giống như thỏa mãn khi bị vây chặt bởi ba cô con gái trong thành phố này, và Chúa sẽ phù hộ chúng ta, nếu bà có quyết định đặt một ngón chân vào đôi bột kim loại.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 28 tháng Tư 1813.

Đêm nay, Simon quyết định, không thể nào tệ hơn được nữa. Anh không tin điều ấy vào một lúc nào đó trong quá khứ, nhưng cuộc chạm trán kỳ lạ với Daphne Bridgerton dứt khoát thành ra là một cao điểm của tồi. Phải, anh đã kinh hãi khám phá ra rằng anh thèm khát – dù cho là trong một thời gian ngắn – em gái bạn thân nhất của anh. Và phải, sự ngu xuẩn của Nigel Berbrooke trong việc cố gắng quyến rũ cô đã làm khó chịu đến từng cảm giác của kẻ phóng đảng như anh. Và cuối cùng là phải, khi Daphne rút cuộc đã làm anh phát khùng lên vượt quá giới hạn, bằng việc thiếu quả quyết trong việc trừng phạt Nigel như là một kẻ tội phạm, hay lo lắng cho gã ta như thể đó là người bạn thân tình nhất. Nhưng không có việc nào trong số chúng – không một từ nào – so sánh được với sự tra tấn anh phải chịu đựng.

Kế hoạch Ổ-vô-cùng-khéo-léo của anh là lướt vào khiêu vũ, bày tỏ lòng kính trọng với Quý bà Danbury, và rồi đi không bị chú ý, đã ngay lập tức rơi tòm vào sự hủy hoại. Anh chưa bước được quá hai bước vào phòng, thì anh bị nhận ra bởi người bạn cũ từ Oxford, người mà, càng làm cho Simon mất tinh thần hơn nữa, gần đây đã kết hôn. Cô vợ quả là một quý cô duyên dáng hoàn hảo, nhưng thật không may đó là một người với những khát vọng cao trong giới thượng lưu, và cô ta nhanh chóng xác định rõ con đường dẫn đến hạnh phúc cho địa vị của cô ả như được trải thảm, khi sẽ là người giới thiệu vị Công tước mới cho xã hội. Và Simon, mặc dù được xem là kiểu người chán đời, cay độc, đã khám phá rằng anh không đủ thô lỗ đến mức trực tiếp sỉ nhục vợ của người bạn cũ từ Đại học.

Và vì vậy, hai giờ sau đó, anh được giới thiệu với từng quý cô chưa chồng tại buổi dạ vũ, từng bà mẹ của mỗi quý cô chưa chồng tại buổi dạ vũ, và, dĩ nhiên, với từng người chị đã kết hôn của mỗi quý cô chưa chồng tại buổi dạ vũ. Simon không thể quyết định thành phần nào trong số cái đám phụ nữ ấy là tệ nhất. Các quý cô chưa kết hôn dứt khoát là buồn chán, các bà mẹ thì phiền phức với quá nhiều tham vọng, và các cô

chị – thì chà, các cô chị gái cứ bắt đầu tiến về phía Simon, khiến anh tự hỏi có phải anh vấp chân vào nhà chứa hay không. Sáu người trong số họ đã đưa ra những lời gọi cực kỳ khêu gợi, hai người đã đút cho anh những thông điệp mời mọc tới phòng ngủ, và còn có cả một cô ả đã thực sự mó tay xuống đùi anh.

Hồi tưởng lại, Daphne Bridgerton bắt đầu được nhìn nhận tốt hơn lên rất nhiều, thật sự là thế.

Và nhân tiện nói tới Daphne, cô đang ở chỗ quái quỷ nào cơ chứ? Anh đã nghĩ anh thoáng nhìn thấy cô vào một giờ trước, bị bao quanh bởi các anh trai khá to lớn và đáng sợ. (Không phải Simon nhận thấy từng người họ trông đáng sợ, nhưng anh nhanh chóng quyết định rằng, bất kỳ một gã đàn ông nào cũng là một thằng đàn, khi khiêu khích cả đám đó dưới danh nghĩa một nhóm.)

Nhưng kể từ đó cô có vẻ như biến mất. Thực tế thì, anh nghĩ cô có thể là quý cô độc thân duy nhất trong buổi tiệc anh chưa được giới thiệu.

Simon đặc biệt không lo lắng về việc cô bị Berbrooke làm phiền, sau khi anh bỏ họ lại nơi Đại sảnh. Anh đã thụi cho hấn một cú cực mạnh vào quai hàm, và không nghi ngờ gì là hấn sẽ bất tỉnh trong vài phút. Có thể là lâu hơn, khi tính đến một lượng lớn chất cồn mà gã Berbrooke đó đã nốc trước vào buổi tối. Và ngay cả khi Daphne ngốc nghếch đối xử dịu dàng với kẻ cầu hôn vụng về của cô, cô cũng không ngốc đến mức ở lại hành lang cùng hấn cho đến khi hấn tỉnh.

Simon liếc mắt lại cái góc mà anh em nhà Bridgerton tụ tập, nhìn như thể họ đang có khoảng thời gian tuyệt đối thân quen. Họ cũng bị mời chào bởi hầu hết các quý cô trẻ tuổi và các bà mẹ đứng tuổi như Simon, nhưng ít nhất ở đó họ vẫn an toàn hơn về số lượng. Simon chú ý rằng các quý cô trẻ tuổi mới ra mắt lần đầu tiên, không có vẻ gì muốn dành phần nửa thời gian cho nhóm nhà Bridgerton như đã làm với anh.

Simon gửi một cái quắc mắt cau có thẳng đến chỗ họ.

Anthony, người đang lười nhác dựa lưng vào tường, bắt được vẻ mặt ấy và cười tự mãn, đưa ly vang đỏ về phía anh. Rồi nhẹ nghiêng đầu, di chuyển về phía Simon. Simon quay lại, vừa đúng lúc để bị cầm chân bởi một bà mẹ khác, với ba cô con gái, tất cả đều ăn mặc trong những bộ váy dài kiểu cách quái dị, thừa thãi nếp gấp và viền ren, và dĩ nhiên, hàng chục đến hàng trăm dây buộc.

Anh nghĩ về Daphne, với chiếc áo màu xanh lá mạ đơn giản của cô. Daphne, với đôi mắt nâu thẳng thắn và nụ cười rộng mở...

“Thưa Ngài!” Bà mẹ kêu lên the thé. “Đức ngài!” Simon chớp mắt xóa tan ảo ảnh. Gia đình bị-bao-phủ-bởi-dây-nhợ-lòng-thòng đã xoay sở vây quanh anh, với một hiệu quả rõ rệt đến nỗi anh không thể bắn cái nhìn trừng trừng về phía Anthony.

“Thưa Đức ngài.” Bà mẹ lặp lại. “Thật là vinh dự làm sao khi có được sự chú ý của ngài.”

Simon trưng ra được cái gạt đầu lạnh nhạt. Những từ ngữ vượt quá giới hạn của anh. Cái gia đình phụ nữ này ép anh chặt đến nỗi anh sợ mình có thể ngạt thở.

“Georgiana Huxley gửi chúng tôi đến đây.” Người phụ nữ khẳng khái. “Bà ấy nói rằng tôi đơn giản phải giới thiệu các con gái mình với ngài.”

Simon không thể nhớ ai là Georgiana Huxley, nhưng anh nghĩ anh có thể trông như kẻ xa lạ với bà ta.

“Thông thường tôi không táo bạo như thế,” người phụ nữ tiếp tục, “nhưng người cha thân mến, đáng quý của ngài là một người bạn của tôi.”

Simon cứng người.

“Ông ấy thật sự là một người đàn ông kỳ diệu.” Bà ta tiếp tục, giọng như đóng đinh vào não bộ Simon. “Vô cùng biết rõ nhiệm vụ phải làm bởi tước vị của mình. Ông chắc hẳn cũng là một người cha tuyệt vời.”

“Tôi không biết điều đó.” Simon nghiêng răng.

“Ồ!” Người phụ nữ hăng giọng vài lần trước khi xoay sở nói được. “Tôi hiểu rồi. Ôi, lạy Chúa tôi.”

Simon không nói gì, hy vọng một ai đó ở quanh đây có thể nhắc nhở bà ta rời đi. Chết tiệt thật, Anthony đâu rồi? Cái đám phụ nữ này hành động như thể anh là một loại ngựa giống được sinh ra để treo thưởng

cũng đủ tệ rồi, nhưng phải đứng đây và nghe người phụ nữ này nói cha anh đã là một người cha tuyệt vời như thế nào...

Simon hoàn toàn không thể chịu đựng được.

“Thưa Ngài! Đức ngài!”

Simon ép đôi mắt xanh lạnh giá quay về phía quý bà đứng trước mặt anh, và tự nói với bản thân phải kiên nhẫn hơn với bà ta. Sau tất cả, bà có lẽ chỉ ca tụng cha anh vì bà nghĩ đó là những gì anh muốn nghe.

“Tôi chỉ muốn nhắc Ngài,” bà nói, “chúng ta đã được giới thiệu vài năm trước, khi ngài vẫn còn mang tên Clyvedon.”

“Phải.” Simon lầm bầm, cố tìm kiếm bất cứ khe hở nào trong cái hàng chướng ngại vật các quý cô quý bà này để anh có thể thoát ra.

“Đây là các con gái của tôi.” Người phụ nữ nói, ra hiệu về phía ba quý cô trẻ tuổi. Hai trong số họ có vẻ ưa nhìn, nhưng người thứ ba vẫn còn khoác cái áo choàng trong bộ dạng mũm mĩm trẻ con, và cái áo dài màu cam không ăn nhập gì với màu da cô. Cô không có vẻ gì là đang tận hưởng buổi tối nay.

“Chúng dễ thương chứ?” Bà ấy tiếp tục. “Lòng tự hào và niềm vui của tôi đấy. Và chúng cũng hết sức điềm đạm.”

Simon có một cảm giác buồn nôn, rằng anh đã một lần nghe những từ y hệt khi anh đi mua chó.

“Thưa ngài, cho phép tôi được giới thiệu Prudence, Philipa và Penelope.”

Các cô gái khẽ nhún gối cúi chào, không một ai dám nhìn vào mắt anh.

“Tôi còn một cô con gái nữa.” Bà ta lại tiếp tục. “Felicity. Nhưng con bé chỉ mới hơn mười tuổi một chút, nên tôi không mang nó đến những sự kiện như thế này.”

Simon không thể tưởng tượng được tại sao bà ta cảm thấy cần thiết phải chia sẻ thông tin ấy với anh, nhưng anh chỉ cần thận trọng việc cắn chặt lưỡi lại (điều đó, anh học được từ lâu rằng, là cách tốt nhất để không trưng sự giận dữ ra) rồi nhắc. “Và quý bà là...?”

“Ồ, xin ngài tha lỗi! Tôi là Bà Featherington, hiển nhiên là thế. Chồng tôi mất đã được ba năm, nhưng ông ấy là người bạn đáng mến nhất của, ơ, cha ngài.” Giọng bà kéo lê ở cuối câu, khi bà nhớ ra phản ứng vừa nãy của Simon khi nhắc tới cha anh.

Simon gật đầu cụt ngủn.

“Prudence đã đạt đến sự hoàn mỹ trong việc chơi dương cầm.” Quý bà Featherington nói, với vẻ sáng chói gượng gạo.

Simon chú ý rằng cô gái lớn tuổi nhất biểu lộ sự đau khổ, và anh nhanh chóng quyết định không tham dự một buổi hòa nhạc Featherington tại gia nào.

“Và Philipa yêu quý của tôi là một họa sĩ chuyên nghiệp trong các bức tranh màu nước.”

Philipa rạng rỡ.

“Và Penelope?” Cái gì đó ác cảm trong anh buộc Simon bật hỏi.

Bà Featherington bắn một cái nhìn tổn thương về phía cô con gái trẻ nhất, người trông có vẻ cực kỳ khốn khổ. Penelope không phải thực sự hấp dẫn, và vóc dáng thấp bé mũm mĩm của cô có phần không được cải thiện bởi việc lựa chọn trang phục của mẹ cô. Nhưng cô trông có vẻ tử tế.

“Penelope?” Bà Featherington lặp lại, giọng bà rít lên chói tai. “Penelope là... ơ... à, con bé là Penelope!” Mối bà run run trong một nụ cười toe toét thất bại thảm hại.

Penelope trông như thể muốn bỏ nhào xuống tấm thảm. Simon quyết định rằng nếu bị ép buộc phải khiêu vũ, anh sẽ hỏi Penelope.

“Bà Featherington.” Một giọng nói sắc bén và độc đoán chỉ có thể thuộc về Quý bà Danbury, vang lên. “Bà đã giới thiệu xong với ngài Công tước chưa?”

Simon muốn trả lời có, nhưng ký ức về việc Penelope Featherington bị xấu hổ trước mặt khiến anh lăm bầm. “Dĩ nhiên là chưa.”

Quý bà Danbury nhướn mày khi đầu bà chậm rãi hướng về phía anh. “Nói dối.”

Bà quay sang bà Featherington, giờ đây đã xanh lét. Bà Featherington không nói gì. Bà Danbury cũng không nói gì. Rồi bà Featherington cuối cùng làu bàu gì đó về việc nhìn thấy người họ hàng của mình, nắm lấy ba cô con gái, và gấp gáp chạy đi.

Simon khoanh tay, nhưng anh hoàn toàn không giữ được vẻ thú vị trên mặt. “Bà đã làm rất tốt đó.” Anh nói.

“Chà. Bà ta là một nhúm lông trên não, và các cô con gái cũng thế, có thể ngoại trừ cô gái trẻ không có vẻ quyến rũ lắm.” Quý bà Danbury lắc đầu. “Nếu chúng cho con bé mặc màu khác...”

Simon đấu tranh chống lại việc bật cười và thất bại. “Bà không bao giờ học được cách không xen vào chuyện người khác, phải vậy không?”

“Không bao giờ. Và chuyện vui gì sẽ xảy ra?” Bà mỉm cười. Simon có thể nói bà không muốn thế, nhưng bà vẫn mỉm cười. “Và đó là cho cháu.” Bà tiếp tục. “Cháu là vị khách kỳ lạ. Có người đã nghĩ cháu sẽ thể hiện những cử chỉ chào đón của mình với nữ chủ nhân buổi tiệc ngay bây giờ.”

“Bà luôn bị vây quanh bởi những người ái mộ, thách thức bất cứ sự tiếp cận nào từ cháu.”

“Lém lỉnh quá đó.” Bà bình luận.

Simon không nói gì, hoàn toàn không chắc chắn làm sao để hiểu được những lời đó. Anh luôn có cảm giác ngờ ngợ rằng bà biết bí mật của anh, nhưng anh không dám chắc.

“Thằng bạn Bridgerton của cháu đến kìa.” Bà nói.

Mắt Simon dõi theo hướng lời gợi ý của bà. Anthony thông thả đi tới, và chỉ xuất hiện bên cạnh họ trước nửa giây khi quý bà Danbury gọi anh ấy là kẻ nhát gan.

Anthony chớp mắt. “Cháu xin lỗi, bà mới nói gì cơ?”

“Cậu có thể qua đây và cứu bạn mình khỏi băng đảng bốn người nhà Featherington cả thế kỷ trước.”

“Nhưng cháu đang tận hưởng nổi thống khổ của cậu ấy.”

“Hừm.” Và không thêm lời nào (hay tiếng cằn nhằn nào nữa) bà bước đi.

“Một người phụ nữ lớn tuổi kỳ lạ.” Anthony nói. “Tôi không ngạc nhiên đâu nếu bà ấy là Whistledown đáng nguyên rủa.”

“Ý cậu là người phụ trách các tin tức nhằm nhí tầm phào ấy hả?”

Anthony gật đầu và dẫn Simon đến chỗ cái cây mọc gần đó trong góc, nơi các người em trai đang đợi. Khi họ bước đi, Anthony cười toe và nói. “Tôi để ý thấy cậu trò chuyện với rất nhiều quý cô trẻ tuổi thích hợp.”

Simon làu bàu những từ khá tục tĩu và tồi tệ trong hơi thở.

Nhưng Anthony chỉ phá lên cười. “Cậu không thể nói là tôi không cảnh báo cậu, phải không?”

“Thật cay đắng làm sao khi phải thừa nhận rằng cậu có thể đúng trong bất cứ chuyện gì, nên làm ơn đừng yêu cầu tôi làm thế.”

Anthony phá ra cười nhiều hơn nữa. “Vì câu bình luận đó, tôi sẽ bắt đầu giới thiệu cậu với các quý cô vừa mới ra mắt thôi.”

“Nếu cậu làm thế,” Simon cảnh cáo, “cậu sẽ sớm nhận thấy bản thân mình chết một cách rất từ từ và đau đớn.”

Anthony nhìn rằng. “Bằng kiếm hay súng?”

“À, được. Một liều vô cùng và cực kỳ mạnh.”

“Chắc.” Anthony dừng bước dọc theo phòng khiêu vũ, đến trước mặt hai thành viên khác của nhà Bridgerton, cả hai rõ là được đánh dấu bởi mái tóc màu hạt dẻ, chiều cao và khung xương hoàn hảo của họ. Simon chú ý thấy rằng một người có đôi mắt màu xanh lục, người còn lại có màu mắt nâu giống Anthony, nhưng hơn thế, ánh đèn mờ ảo của buổi đêm khiến cho ba người đàn ông gần như có thể hoán chỗ cho nhau.

“Cậu nhớ các em trai tôi chứ?” Anthony lịch sự hỏi. “Benedict và Colin. Tôi chắc rằng cậu nhớ Benedict ở Eton. Đó là người bám sát gót chúng ta tới ba tháng khi lần đầu tiên đến đây.”

“Không đúng!” Benedict phá ra cười, nói.

“Tôi không biết cậu đã gặp Colin chưa, thực thế.” Anthony tiếp tục. “Cậu ấy hiển nhiên còn khá trẻ để đã gặp cậu.”

“Rất vui được gặp anh.” Colin vui vẻ nói.

Simon để ý thấy một tia sáng bất lương lóe lên trong đôi mắt xanh lục nhạt của chàng trai trẻ, và không thể làm gì hơn ngoài việc mỉm cười lại.

“Anthony đây đã nói rất nhiều thứ đáng phỉ báng về anh,” Colin tiếp tục, nụ cười toe toét trở nên xấu xa, “mà từ đó tôi có thể chắc rằng chúng ta rất thích hợp để trở thành những người bạn vĩ đại.”

Anthony đảo mắt. “Tôi có thể chắc chắn cậu hiểu tại sao mẹ tôi cho rằng Colin luôn là đứa con đầu tiên dồn bà vào thế điên rồ nhất.”

Colin nói. “Thực tế thì, em tự hào với bản thân về điều đó.”

“Mẹ tôi, may mắn thay, có thời gian trì hoãn ngăn ngừa từ sự quyến rũ lịch thiệp của Colin.” Anthony tiếp. “Cậu ấy thực ra chỉ mới vừa trở về từ chuyến du hành ngoạn mục ở lục địa.”

“Chỉ mới vừa về tối nay.” Colin nói, nhún vai cười hết sức trẻ con. Cậu ta có cái nhìn tự mãn về bản thân. Simon quyết định là cậu ấy không lớn tuổi hơn Daphne bao nhiêu.

“Tôi cũng chỉ mới trở về từ chuyến hành trình của mình.” Simon nói.

“Đúng vậy, ngoại trừ đó là những cuộc du hành vòng quanh thế giới của anh, tôi nghe là thế.” Colin nói. “Tôi sẽ rất yêu thích được nghe về chúng một ngày nào đó.”

Simon gật đầu lịch sự. “Dĩ nhiên rồi.”

“Anh đã gặp Daphne chưa?” Benedict hỏi. “Con bé là Bridgerton duy nhất hiện diện ở đây mà chưa được giới thiệu.”

Simon cân nhắc về việc trả lời câu hỏi ấy sao cho tốt nhất, thì Colin phát ra một tiếng khịt mũi, và nói. “Ồ, Daphne đã được giới thiệu rồi. Thật đáng thương, nhưng đã được giới thiệu.”

Simon dõi theo cái nhìn soi mói của cậu ấy dọc theo phòng khiêu vũ, nơi Daphne đang đứng cạnh mẹ cô, đưa mắt nhìn, như Colin đảm bảo, khôn khổ hết sức có thể.

Và rồi đột ngột anh nhận ra – Daphne là một trong số các quý cô trẻ tuổi, độc thân, đang kinh hãi khi được dẫn qua lại bởi mẹ mình. Cô là một người biết lễ phải và thẳng thắn, và dĩ nhiên cô phải thế. Cô không thể nào quá hai mươi, và do tên cô vẫn là Bridgerton, nên cô rõ ràng là một trinh nữ. Và bởi vì mẹ cô – chà, dĩ nhiên cô bị bắt chặt vào những vòng giới thiệu lẫn lộn không hồi kết.

Cô trông đau khổ đến từng chi tiết bởi kinh nghiệm mà Simon đã trải qua. Không hiểu sao, điều đó khiến anh cảm thấy tốt hơn.

“Một trong chúng ta phải cứu con bé.” Benedic dăm chiêu.

“À,” Colin nhếch mép nói. “Mẹ đã chỉ giữ con bé ở đó với Macclesfield tới mười phút rồi.”

“Macclesfield?” Simon hỏi.

“Ngài Bá tước.” Benedict trả lời.

“Con trai của Castleford.”

“Những mười phút?” Anthony hỏi. “Tội nghiệp Macclesfield.”

Simon bắn cho anh cái nhìn tò mò.

“Không phải Daphne quan tâm tới việc lật vật đó.” Anthony nhanh chóng đề thêm. “Nhưng khi mẹ nhồi nhét vào trong đầu con bé việc, ờ...”

“Truy kích,” Benedict giúp ích bằng cách điền vào.

” – một quý ngài,” Anthony tiếp tục, gật đầu cảm ơn về phía em trai, “bà có thể trở nên, ờ...”

“Tàn nhẫn.” Colin kết thúc.

Anthony mỉm cười yếu ớt. “Phải. Chính xác.”

Simon nhìn về phía ba người đầy thắc mắc. Rõ ràng là, Daphne trông đang khổ sở, Macclesfield đang quét mắt khắp phòng, đoán chừng là để kiểm tra lối thoát gần nhất, và mắt Quý bà Bridgerton lấp lánh tia sáng tham vọng mà Simon thấy cảm thông cho chàng Bá tước trẻ tuổi.

“Chúng ta nên cứu Daphne.” Anthony nói.

“Chúng ta thật sự nên làm thế.” Benedict thêm vào.

“Và cả Maclesfield nữa.” Anthony tiếp tục nói.

“Ồ, chắc chắn rồi.” Benedict tiếp tục thêm vào.

Nhưng Simon chú ý rằng không ai nhảy ra hành động.

“Tất cả các anh chỉ đang nói thôi, phải không?” Colin cười nắc nẻ.

“Anh không thấy là em bước ra đó để cứu con bé.” Anthony bắn trả.

“Chết tiệt, không. Nhưng em không bao giờ nói chúng ta nên làm thế. Anh, mặt khác...”

“Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây thế?” Cuối cùng Simon cũng hỏi.

Cả ba anh em nhà Bridgerton nhìn anh với biểu cảm tội lỗi y chang.

“Chúng ta nên cứu Daff.” Benedict lại nói.

“Chúng ta thật sự nên làm thế.” Anthony lại thêm vào.

“Đó là những gì hai anh trai tôi quá nhát cáy để nói cho anh,” Colin nhạo báng nói, “rằng họ chết khiếp vì mẹ.”

“Đúng thế.” Anthony nói, không ngăn được cái rùng mình.

Benedict gật gù. “Hoàn toàn tán thành.”

Simon nghĩ, anh chưa bao giờ nhìn thấy một cảnh tượng đáng buồn cười hơn thế. Đây là những anh em nhà Bridgerton, vậy đó. Cao lớn, đẹp trai, lực lưỡng, với từng quý cô trên đất nước này chạy theo quyến rũ, và họ ở đây, hoàn toàn sợ hãi trước sai lầm nho nhỏ của một người phụ nữ.

Đương nhiên, đó là mẹ của họ. Simon cho rằng ai cũng phải xem xét tính đến điều đó.

“Nếu tôi cứu Daff,” Anthony giải thích, “mẹ có thể khiến tôi mắc vào nanh vuốt của bà, và thế là tôi đi tong.”

Simon nén cười khi tâm trí anh ngập tràn hình ảnh Anthony, bị dẫn đi hết từ chỗ quý cô chưa chồng này đến quý cô chưa chồng khác bởi mẹ mình.

“Bây giờ thì cậu hiểu tại sao tôi lại tránh các nhiệm vụ kiểu này như tránh bệnh dịch rồi ấy.” Anthony dữ dội nói. “Tôi sẽ bị tấn công từ hai phía. Nếu các quý cô ra mắt và mẹ của họ không tìm thấy tôi, mẹ chắc chắn sẽ đảm bảo việc tôi có thể tìm thấy họ.”

“Chính xác!” Benedict la lên. “Sao anh không cứu con bé, Hastings?”

Simon liếc một cái về phía Quý bà Bridgerton (hiện ngay lúc này đang quàng chặt tay bà quanh khuỷu tay của Macclesfield) và quyết định anh tốt hơn nên được gọi chung với cái đám này là chết nhất.

“Bởi vì chúng tôi chưa từng được giới thiệu, tôi chắc điều ấy sẽ hoàn toàn không thích hợp.” Anh ứng chế.

“Tôi đảm bảo là không như thế đâu.” Anthony đáp trả. “Cậu là một Công tước.”

“Thì sao?”

“Thì sao?” Anthony lặp lại. “Mẹ tôi sẽ tha thứ cho bất cứ sự không phải phép nào, nếu điều đó có nghĩa là giành được một Công tước, cho vị trí thính giả của Daphne.”

“Này nhìn đây nè.” Simon kịch liệt nói. “Tôi không phải con cừ non ngây thơ phải hy sinh để bị làm thịt cho cái bệ thờ hôn nhân của mẹ cậu.”

“Anh không trải qua nhiều thời gian ở Châu Phi, phải không?” Colin châm biếm.

Simon phớt lờ cậu ta. “Ngoài ra, em gái anh đã nói—”

Cả ba cái đầu nhà Bridgerton quay ngoắt về phía anh. Simon ngay lập tức nhận ra anh đã lỡ lời. Tệ rồi đây.

“Cậu đã gặp Daphne?” Anthony chất vấn, giọng chỉ có chút lịch sự như một sự an ủi đối với Simon.

Trước khi Simon thậm chí có thể trả lời, Benedict chồm tới trong một tư thế không-thể-gần-hơn-được-nữa, và hỏi. “Tại sao anh không đề cập đến việc đó?”

“Đúng thế.” Colin nói, lời anh dứt khoát đến đáng lo ngại, lần đầu tiên trong suốt cả tối nay. “Tại sao?”

Simon lườm hết từ người anh trai này đến người anh trai khác, và hoàn toàn rõ ràng hiểu được tại sao Daphne vẫn còn chưa kết hôn. Cả bộ ba này hẳn đã tham chiến, đe dọa không phải tất cả thì cũng là những người cầu hôn phù hợp – hoặc ngu xuẩn nhất.

Điều này rõ ràng giải thích được cho việc của Nigel Berbrooke.

“Thực ra thì,” Simon nói, “Tôi tình cờ gặp cô ấy ở Đại sảnh, khi tôi đang tìm đường đến phòng khiêu vũ. Đó là khi” – anh chĩa thẳng cái lườm vào đám nhà Bridgerton – “khá rõ ràng rằng cô ấy là một thành viên của gia đình các anh, nên tôi giới thiệu bản thân mình.”

Anthony quay sang Benedict. “Chắc hẳn đó là khi con bé lần trốn Berbrooke.”

Benedict quay qua Colin. “Chuyện gì đã xảy ra với Berbrooke? Em biết không?”

Colin nhún vai. “Chịu. Có thể cần trốn đi để săn sóc trái tim tan vỡ.” Hoặc cái đầu thất thường của hắn, Simon gay gắt nghĩ.

“Chà, nó giải thích mọi thứ, tôi chắc thế.” Anthony nói, đánh mất biểu hiện hống hách của một kẻ độc tài nhưng vẫn ra vẻ tử tế, và một lần nữa trở lại là một tên đồng hành trác tác và một người bạn thân.

“Ngoại trừ việc,” Benedict khả nghi nói, “tại sao anh không nhắc đến việc đó.”

“Bởi vì tôi không có cơ hội.” Simon thọc vào, vung tay đầy diên tiết. “Trong trường hợp cậu không nhận ra, Anthony, cậu có một số lượng lớn các anh chị em lồ bịch đến nỗi, cũng cần một lượng lớn thời gian lồ lằng y hệt thế để giới thiệu tất cả bọn họ.”

“Ở đây chỉ có hai chúng tôi.” Colin chỉ ra.

“Tôi về nhà đây.” Simon thông báo. “Cả ba đều khùng cả rồi.”

Benedict, có vẻ như là người bảo vệ nhất trong số các anh trai, đột nhiên nhăn răng cười toe toét. “Anh không có em gái, phải không?”

“Lạy Chúa, không.”

“Khi nào có con gái, anh sẽ hiểu.”

Simon khá chắc chắn là anh sẽ không bao giờ có con gái, nhưng anh ngậm chặt mồm lại.

“Đó có thể là một cuộc thử thách.” Anthony nói.

“Mặc dù Daff tốt hơn hầu hết tất cả,” Benedict xen vào, “nhưng thực tế thì con bé lại không có nhiều người cầu hôn phù hợp.”

Simon không thể tưởng tượng được tại sao lại không.

“Anh không thật sự chắc chắn là tại sao.” Anthony trầm ngâm. “Anh nghĩ con bé là một cô gái xinh đẹp hoàn hảo.”

Simon quyết định đây không phải là thời điểm để đề cập đến việc anh chỉ cách cô chừng hai centimet khi chống lại việc đề cô vào tường, ấn chặt hông vào cô, và điên cuồng hôn cô. Nếu anh không khám phá ra cô mang họ Bridgerton, anh đã có thể làm chính xác những điều đó.

“Daff là tuyệt nhất.” Benedict đồng ý.

Colin gật đầu. “Một cô gái tuyệt diệu. Thật sự là một người dễ gần.”

Có đến một khoảng im lặng khó xử, và rồi Simon nói. “À, có là một người dễ gần hay không, tôi cũng không có ý định đến đó cứu cô ấy, bởi cô ấy đã nói với tôi khá rõ ràng rằng, mẹ các anh đã cấm không cho cô ấy được để mắt đến sự hiện diện của tôi.”

“Mẹ tôi đã nói thế à?” Colin hỏi. “Anh chắc hẳn phải có một tiếng tăm đen kịt.”

“Một định mệnh tốt của việc không công bằng.” Simon lầm bầm, hoàn toàn không chắc tại sao anh lại bảo vệ bản thân.

“Tệ quá đấy.” Colin lau bầu. “Tôi đã nghĩ là sẽ yêu cầu anh dẫn tôi đi một vòng.”

Simon nhìn thấy trước được hình ảnh khá gian xảo trong một tương lai xa của cậu ta.

Anthony đâm nhẹ vào lưng Simon, và đẩy anh tới trước. “Tôi chắc là mẹ tôi sẽ thay đổi suy nghĩ khi được đưa cho sự cổ vũ thích hợp. Đi nào.”

Simon không còn lựa chọn nào khác ngoài bước lại chỗ Daphne. Một trong những giải pháp này đòi hỏi việc thật sự tạo nên một màn kịch cỡ bự, và từ lâu Simon đã học được rằng anh không phải là người đóng kịch giỏi cho lắm. Hơn nữa, nếu anh ở vào vị trí của Anthony, anh có thể sẽ làm chính xác những điều tương tự.

Và sau một buổi tối với các chị em nhà Featherington, và các cô gái khác cũng giống thế, Daphne không thể nào nghe tệ bằng nửa tất cả số ấy.

“Mẹ!” Anthony gọi lớn bằng một giọng vui vẻ khi họ đi đến chỗ nữ Tử tước. “Con không thấy mẹ suốt cả tối.”

Simon chú ý thấy đôi mắt xanh biếc của Quý bà Bridgerton sáng lên, khi bà nhìn thấy con trai đi tới. Có là Bà Mẹ Tham Vọng hay không, thì quý bà Bridgerton rõ ràng là rất yêu đám con mình.

“Anthony!” Bà nói. “Thật tốt được gặp con. Daphne và mẹ chỉ mới vừa trò chuyện với Ngài Macclesfield.”

Anthony gửi cho Ngài Macclesfield cái nhìn thương hại. “Vâng, con thấy rồi.”

Simon bắt gặp ánh mắt Daphne trong một khoảnh khắc và rất khẽ, lắc đầu. Cô đáp lại với cái gật đầu, cũng khẽ khàng nhất. Cô thật là một cô gái nhậy bén.

“Và ai đây?” Quý bà Bridgerton hỏi, mắt bà rạng ngời lên trước gương mặt Simon.

“Công tước mới của Hastings.” Anthony trả lời. “Con chắc là mẹ nhớ cậu ấy trong những ngày con ở Eton và Oxford.”

“Dĩ nhiên.” Quý bà Bridgerton lịch sự nói.

Macclesfield, đang cực kỳ thận trọng giữ sự im lặng, nhanh chóng định vị được thời gian tạm lắng đầu tiên của cuộc trò chuyện, và tung đòn.

“Tôi nghĩ tôi thấy cha tôi.”

Anthony bắn cho ngài Bá tước trẻ tuổi cái nhìn thích thú và hiểu biết. “Vậy thì đi đến chỗ ngài ấy đi.”

Bá tước trẻ làm theo, hết sức sốt sắng.

“Mẹ nghĩ ngài ấy ghê tởm cha mình.” Quý bà Bridgerton bối rối nói.

“Vâng ngài ấy có thể đấy.” Daphne tiêu cực trả lời.

Simon nín cười. Daphne nhướn mày, im lặng thách anh dám đưa ra lời bình luận.

“Chà, dù sao thì, ngài ấy có một danh tiếng kinh hoàng.” Quý bà Bridgerton nói.

“Có vẻ như khá nhiều người có điệu bộ đó vào những ngày này.” Simon lẩm bẩm.

Mắt Daphne mở lớn, và lần này Simon có cơ hội nhướn mày, im lặng thách thức cô dám đưa ra lời bình luận.

Cô đương nhiên, không làm thế, nhưng mẹ cô lờm anh sắc bén, và Simon có một ấn tượng dễ nhận thấy rằng bà đang cố quyết định, địa vị Công tước có được gần đây của anh có lần nữa thay thế cho tiếng tăm xấu xa hay không.

“Cháu không tin là cháu có cơ hội được gặp bác trước khi cháu rời đất nước, thưa bà Bridgerton.” Simon nhẹ nhàng nói. “Nhưng cháu rất vui được làm điều đó bây giờ.”

“Tôi cũng vậy.” Bà ra hiệu về phía Daphne. “Đây là con gái tôi.”

Simon đỡ lấy bàn tay đeo găng của Daphne, và đặt một nụ hôn cực kỳ lịch sự lên các khớp ngón tay. “Tôi rất vinh dự được chính thức làm quen với cô, Quý cô Bridgerton.”

“Chính thức?” Quý bà Bridgerton thắc mắc. Daphne mở miệng, nhưng Simon cắt ngang trước khi cô có thể nói bất cứ gì. “Tôi đã nói với anh cô về buổi gặp gỡ ngắn ngủi của chúng ta đầu tối nay.”

Quý bà Bridgerton đột ngột quay đầu về phía Daphne. “Con đã được giới thiệu với Công tước trước vào tối nay? Sao con không nói gì cả?”

Daphne mỉm cười không thoải mái. “Chúng ta đã khá bận rộn với ngài Bá tước. Và trước đó, là với Ngài Westborough. Và trước đó, là với—”

“Mẹ hiểu ý con rồi, Daphne.” Quý bà Bridgerton găm gè.

Simon tự hỏi sẽ thô lỗ không thể tha thứ được thế nào nếu anh phá ra cười.

Rồi bà Bridgerton xoay nụ cười hết cỡ của mình vào anh – và Simon nhanh chóng hiểu ra nơi Daphne có nụ nười rộng mở ấy từ đâu – và Simon nhận ra bà Bridgerton đã nhanh chóng quyết định tiếng xấu của anh có thể bỏ qua được.

Một tia sáng lạ xuất hiện trong mắt, và đầu bà như quả lắc đồng hồ di chuyển từ Daphne sang Simon.

Rồi bà mỉm cười lần nữa.

Simon đấu tranh với ham muốn chuồn sớm.

Anthony chồm người lại gần, và thì thầm vào tai anh. “Tôi rất xin lỗi.”

Simon nói giữa hai hàm răng nghiến chặt. “Tôi có thể giết chết cậu.”

Cái lờm băng giá của Daphne nói rằng cô đã nghe cả hai bọn họ, và không hề thấy thú vị.

Nhưng bà Bridgerton bị lãng quên trong ngây ngất, tâm trí bà có lẽ đang ngập tràn những hình ảnh của một đám cưới hoành tráng.

Rồi mắt bà nheo lại khi tập trung vào cái gì đó đằng sau đám đàn ông. Bà nhìn áp đảo khó chịu khiến Simon, Anthony và Daphne, tất cả vịn cổ lại để thấy ai đang tới.

Bà Featherington đang chủ định bước đến thẳng chỗ họ, Prudence và Philipa ngay bên phía sau. Simon chú ý rằng Penelope ở đâu đó không thể thấy được.

Thời gian tuyệt vọng, Simon nhanh chóng nhận ra, cho tiếng kêu của một điệu nhảy không thể tránh. “Quý cô Bridgerton,” anh nói, xoay đầu đối mặt với Daphne, “cô có muốn khiêu vũ không?”

5. Chương 5

Có ai trong các vị có mặt tại buổi dạ vũ của Quý bà Danbury tối qua? Nếu không, quý vị nên thấy xấu hổ, bởi đã để lỡ việc làm chứng cặp đôi đáng chú ý nhất của mùa lễ hội. Điều đó rõ ràng với toàn thể khách tham dự, và đặc biệt là với Tác giả, rằng quý cô Daphne Bridgerton đã chớp được sự hứng thú từ ngài Công tước Hastings mới quay trở lại Anh quốc gần đây.

Ai cũng có thể tưởng tượng được sự nhẹ nhõm của Quý bà Bridgerton. Thật mất thể diện làm sao nếu Daphne vẫn tiếp tục bị bỏ xó qua một mùa lễ hội. Và Quý bà B – với ba cô con gái nữa cần gả chồng.Ồ, thật đúng là nỗi kinh hoàng.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 30 tháng Tư năm 1813.

Không có cách nào Daphne có thể từ chối.

Đầu tiên, mẹ xiên cô với cái nhìn chết chóc Ta-Là-Mẹ-Con-Nên-Đừng-Thách-Việc-Không-Tuân-Theo-Lời-Ta của bà.

Thứ hai, Công tước rõ ràng là không cho Anthony biết toàn bộ câu chuyện về cuộc gặp gỡ của họ trong hành lang mờ sáng; khiến cho việc bày tỏ một lời từ chối khiêu vũ với anh chắc hẳn là sẽ bị đặt dưới sự suy đoán.

Đó là chưa kể đến việc rằng, Daphne thật sự không đặc biệt hấp dẫn bị lôi vào cuộc trò chuyện với gia đình Featherington, điều sẽ chắc chắn sẽ xảy ra nếu cô không ngay lập tức vội ra sàn nhảy.

Và cuối cùng, cô phần nào thực sự có một chút xúu bé tẹo con muốn khiêu vũ với Công tước.

Dĩ nhiên gã thô lỗ kiêu ngạo không cho cô ngay cả cơ hội nhận lời. Trước khi Daphne có thể xoay sở được câu “Tôi rất vui lòng.” hay thậm chí chỉ, “Vâng” anh đã kéo cô được nửa đường tới phòng khiêu vũ.

Ban nhạc vẫn tiếp tục chơi những âm thanh kinh hãi trong khi chờ các nghệ sĩ chuẩn bị sẵn sàng để bắt đầu, nên họ phải chờ một lúc trước khi thực sự khiêu vũ.

“Ôn Chúa là cô không từ chối.” Công tước nói với vẻ quan tâm.

“Khi nào thì tôi có cơ hội ấy?”

Anh nhăn nhở cười với cô.

Daphne trả lời với một cái quắc mắt. “Tôi còn không có cơ hội để nhận lời nữa kia, nếu anh nhớ.”

Anh nhướn mày. “Điều đó phải chăng có nghĩa là tôi cần hỏi lại cô?”

“Không, dĩ nhiên là không.” Daphne đáp, đảo mắt. “Như thế nghe tôi có vẻ trẻ con quá, anh có nghĩ vậy không? Và ngoài ra, điều đó sẽ gây ra một cảnh tượng kinh khủng, mà tôi không nghĩ ai trong chúng ta mong ước nó.”

Anh ngẩng đầu và trao cho cô cái nhìn chăm chăm ước lượng, như thể anh đang phân tích cô trong thoáng chốc, và quyết định cô có thể được chấp nhận. Daphne phần nào cảm thấy khó chịu.

Chỉ ngay sau đó, ban nhạc dừng chơi bản khởi động chói tai, và dạo những nốt đầu tiên của điệu waltz.

Simon lầm bầm. “Quý cô trẻ tuổi đây vẫn còn cho phép tôi với điệu waltz chứ?”

Daphne thấy bản thân cô mỉm cười trước sự không thoải mái của anh. “Anh đã rời khỏi đây bao lâu rồi?”

“Năm năm. Vẫn còn chứ?”

“Vâng?”

“Cô vẫn còn cho phép chứ?” Anh trông gần như tổn thương trước viễn cảnh kế hoạch tẩu thoát của mình rơi rụng xiềng lỏng.

“Dĩ nhiên.”

Anh nhẹ nhàng kéo cô vào vòng tay mình và xoay cô một cách tao nhã vào đám đông giữa các cặp khác. “Tốt.”

Họ quay một vòng quanh phòng khiêu vũ trước khi Daphne hỏi. “Anh đã tiết lộ nhiều đến mức nào về cuộc gặp gỡ của chúng ta cho các anh trai của tôi? Tôi thấy anh với họ, anh biết đó.”

Simon chỉ mỉm cười.

“Anh cười cái gì?” Cô khả nghi hỏi.

“Tôi chỉ đang lấy làm lạ trước sự kiềm chế của cô.”

“Xin lỗi anh nói gì cơ?”

Anh khẽ nhún mình, nâng vai lên khi nghiêng đầu về bên phải. “Tôi không nghĩ rằng cô là một quý cô kiên nhẫn cho lắm.” Anh nói. “Và cô ở đây, chỉ mất có đúng ba phút rưỡi trước khi hỏi tôi về cuộc chuyện trò với các anh trai cô.”

Daphne đấu tranh với việc mặt mũi đỏ lựng. Sự thật là, Công tước là một bạn nhảy tài năng hoàn hảo nhất, và cô đang tận hưởng điệu waltz nhiều đến mức không nghĩ đến cuộc trò chuyện.

“Nhưng bởi vì cô hỏi,” anh nói, khoan dung miễn cho cô việc đưa ra lời bình luận, “tất cả những gì tôi nói với họ là tôi tình cờ gặp cô trong Đại sảnh và do đó, a lê hấp, ngay lập tức tôi nhận ra cô là một người nhà Bridgerton và giới thiệu bản thân mình.”

“Anh nghĩ là họ có tin anh không?”

“Có.” Anh nói khẽ. “Tôi nghĩ họ tin.”

“Không phải như chúng ta có gì để che giấu.” Cô nhanh chóng thêm vào.

“Dĩ nhiên không.”

“Nếu có bất cứ nhân vật phản diện nào trong câu chuyện này thì đó chắc chắn hiển nhiên là Nigel.”

“Đúng thế.”

Cô cắn môi dưới. “Anh có nghĩ anh ấy vẫn còn ở ngoài Đại sảnh không?”

“Tôi chắc chắn là không có hứng thú tìm hiểu.”

Có một khoảng im lặng ngưng ngừng, và rồi Daphne nói. “Chắc hẳn cũng lâu rồi kể từ khi anh tham dự một buổi dạ vũ ở Lodon, phải không? Nigel và tôi chắc là không được chào đón lắm.”

“Cô khá được chào đón. Hẳn thì không.”

Cô nhẹ mỉm cười trước lời khen đó. “Bỏ qua một bên cuộc phiêu lưu nhỏ bé của chúng ta đi, anh đã tận hưởng buổi tối chứ?”

Câu trả lời của Simon dứt khoát là phủ định, khi anh thực tế là khịt mũi cười nhạo trước khi nói ra.

“Thật sao?” Daphne trả lời, mày cô nhướn lên tò mò. “Bây giờ mọi chuyện thú vị rồi đây.”

“Cô thấy tình thế bí hiểm của tôi thú vị? Nhắc tôi không bao giờ tìm cô nếu tôi có lỗi mà ồm ồm.”

“Ồ, thôi nào.” Cô chế nhạo. “Nó đâu có tệ đến thế.”

“À, nó có thể đấy.”

“Chắc chắn là không tệ như buổi tối của tôi rồi.”

“Cô trông cực kỳ khốn khổ với mẹ cô và Macclesfield.” Anh thừa nhận.

“Anh thật tốt làm sao khi chỉ ra điều đó.” Cô làu bàu.

“Nhưng tôi vẫn nghĩ buổi tối của tôi tệ hơn.”

Daphne bật cười, âm thanh như tiếng nhạc khê khàng, sưởi ấm Simon đến tận sâu thẳm nơi xương tủy. “Chúng ta thật là một cặp đôi buồn thảm.” Cô nói. “Chắc chắn là ta có thể thành công trong cuộc trò chuyện vào cùng một chủ đề, hơn là từng buổi tối riêng lẻ tệ hại của mỗi người.”

Simon không nói gì.

Daphne cũng không.

“À, tôi không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì.” Anh nói.

Daphne bật cười nữa, lần này vui vẻ hơn, và Simon lại càng thấy bản thân anh bị mê hoặc.

“Tôi chịu thua.” Cô thở dốc. “Vậy cái gì đã biến buổi tối của anh thành nỗi sợ hãi tồi tệ?”

“Cái gì hay ai?”

“‘Ai’?” Cô lặp lại, nghiêng đầu nhìn anh. “Chuyện này trở nên ngày càng thú vị hơn đấy.”

“Tôi có thể nghĩ ra rất nhiều tính từ để miêu tả tất cả của từ ‘ai’ mà tôi đồng ý gộp vào tối nay, nhưng ‘thú vị’ không phải là một trong số đó.”

“Nào, nào,” cô khiển trách, “đừng thô lỗ vậy chứ. Cuối cùng thì, tôi đã thấy anh trò chuyện với các anh trai tôi.”

Anh hào hiệp gật đầu, siết nhẹ tay ở eo cô và duyên dáng di chuyển theo hình vòng cung. “Thứ lỗi cho tôi. Những người nhà Bridgerton, dĩ nhiên, không nằm trong lời nhục mạ của tôi.”

“Tất cả chúng tôi đều nổi bật, tôi chắc chắn điều đó.”

Simon phá ra cười trước lời nói hóm hỉnh ngây người của cô. “Tôi sống để làm cho những ai mang họ Bridgerton hạnh phúc.”

“Bây giờ đó là một câu nói có thể quay ngược lại và ám ảnh anh đấy.” Cô quả trách. “Nhưng bằng tất cả sự nghiêm túc, điều gì khiến anh run lập cập vậy? Ngay cả nếu buổi tối nay của anh có tuột dốc xa hơn kể từ quãng thời gian của chúng ta với Nigel, anh vẫn sẽ ở trong cảnh rắc rối đáng buồn này, thật thế.”

“Tôi nên nói thế nào đây,” anh trầm ngâm, “rằng tôi không hoàn toàn khó chịu với cô?”

“Ồ, cứ nói đi.” Cô nói tỉnh bơ. “Tôi hứa sẽ không phiền đâu.”

Simon nhếch mép ranh mãnh. “Một câu nói có thể quay lại ám ảnh cô đấy.”

Cô nhẹ đỏ bừng mặt. Màu da cô ửng hồng chỉ vừa đủ nhận thấy trong bóng tối của ánh nến, nhưng Simon đã quan sát cô rất gần.

Cô không nói gì, nên anh thêm vào. “Tốt thôi, nếu cô phải biết, tôi đã bị giới thiệu với từng quý cô độc thân trong phòng khiêu vũ.”

Một âm thanh khịt mũi lạ lùng đến từ nơi nào đó cạnh môi cô. Simon có cảm giác nghi ngờ dồn nén rằng cô đang cười nhạo anh.

“Tôi cũng được,” anh tiếp tục, “giới thiệu với tất cả các bà mẹ của họ.”

Cô rung cả người. Cô thực sự rung cả người.

“Sự bày tỏ không đẹp đâu.” Anh gắt gỏng. “Cười nhạo bạn nhảy của mình.”

“Tôi xin lỗi.” Cô nói, môi mím chặt để cổ không phá ra cười.

“Không, cô không cảm thấy thế.”

“Được thôi.” Cô thú thật. “Tôi không thể. Nhưng chỉ bởi vì tôi đã trải qua sự tra tấn đó trong hai mùa lễ hội. Hơi khó để tỏ ra đáng tiếc xứng đáng chỉ cho một buổi tối.”

“Sao cô không chỉ đơn giản tìm ai đó để kết hôn, và giải thoát cho bản thân khỏi tình cảnh khổ sở này?”

Cô bắn cho anh cái nhìn sắc lém. “Anh đang cầu hôn tôi đấy à?”

Simon cảm thấy mặt mình tái nhợt.

“Tôi nghĩ là không.” Cô liếc một cái về phía anh và sốt sắng búng nổ một cơn giận. “Ồ, vì Chúa. Bây giờ ngài có thể thở được rồi đó, thưa ngài. Tôi chỉ đùa thôi.”

Simon muốn đưa ra một lời bình luận vô vị, chua cay, và cực kỳ mỉa mai, nhưng sự thật là, cô làm anh hốt hoảng đến mức anh không thể nói ra một từ nào.

“Để trả lời câu hỏi của anh,” cô tiếp tục, giọng cô chạm đến sự cáu gắt hơn anh thường nghe, “một quý cô phải nghĩ về quyết định của mình. Đầu tiên là Nigel, dĩ nhiên, nhưng tôi nghĩ chúng ta đều phải đồng ý là anh ấy không phải là một ứng cử viên phù hợp.”

Anh gật đầu.

“Năm trước nữa là Ngài Chalmers.”

“Chalmers?” Anh cau mày. “Không phải lão ta—”

“Mập mé ở tuổi sáu mươi? Phải. Và bởi tôi muốn một ngày nào đó có những đứa con, nó có vẻ như—”

“Một lão già ở tuổi ấy vẫn có thể sinh được một thằng nhóc hỗn xược.” Simon chỉ ra.

“Đó không phải là loại mạo hiểm tôi chuẩn bị để dlay vào.” Cô tiếp. “Ngoài ra—” Cô khẽ rùng mình, bỏ qua cái nhìn khiếp sợ về tương lai đó. “Tôi không quan tâm tí nào đến việc có con với ông ta.”

Cũng làm phiền anh nhiều như vậy, Simon thấy bản thân anh tự phác họa lên hình ảnh Daphne trên giường với lão già Chalmers. Đó là một hình ảnh ghê tởm, và bỏ lại trong anh cảm giác điên tiết mờ nhạt. Bởi ai, anh không biết; có thể là chính anh vì dám nghĩ đến một thứ chết dẫm như thế, nhưng—

“Trước Ngài Chalmers,” Daphne tiếp tục, vui mừng cắt ngang luồng suy nghĩ hoàn toàn không thoải mái của anh, “còn có hai người nữa, cả hai chỉ đơn giản là thật đáng kinh tởm.”

Simon nhìn cô sâu thẳm. “Cô có muốn kết hôn không?”

“À, dĩ nhiên rồi.” Gương mặt cô biểu hiện vẻ ngạc nhiên. “Không phải mọi người đều thế sao?”

“Tôi thì không.”

Cô mỉm cười nhún nhường. “Anh nghĩ là anh không. Tất cả đàn ông đều nghĩ thế. Nhưng anh sẽ kết hôn thôi.”

“Không.” Anh nói dứt khoát. “Tôi sẽ không bao giờ kết hôn.”

Cô há hốc mồm nhìn anh. Có điều gì đó trong giọng Công tước cho cô biết rằng anh thật sự làm những gì anh nói. “Còn tước vị của anh thì sao?”

Simon nhún vai. “Nó thì sao?”

“Nếu anh không kết hôn và cho ra đời một người thừa kế, nó sẽ kết thúc. Hoặc rơi vào tay một người họ hàng thô lỗ nào đó.”

Câu nói đó khiến anh nhướng mày thú vị. “Và làm thế nào cô biết rằng họ hàng tôi thô lỗ?”

“Tất cả những anh em họ xếp thành hàng cho tước vị đều thô lỗ.” Cô hát đầu trong một điệu bộ tinh quái. “Hay ít nhất họ sẽ y hệt đám đàn ông thực sự sở hữu tước vị.”

“Và đó là thông tin cô lượm lặt được từ hiểu biết mở rộng của cô với đàn ông?” Anh trêu cô.

Cô bắt cho anh một nụ cười toe toét hợm hĩnh ấn tượng. “Dĩ nhiên.”

Simon cảm thấy im lặng trong một thoáng, và rồi anh hỏi. “Có đáng không?”

Cô trông sững sốt trước việc thay đổi chủ đề đột ngột của anh. “Cái gì có đáng không?”

Anh thả tay cô ra chỉ vừa đủ lâu để phẩy tay về phía đám đông. “Điều này. Sự phô trương của những buổi tiệc bất tận. Mẹ cô bám sát gót cô.”

Daphne phát ra một tiếng cười lặng lẽ ngạc nhiên. “Tôi nghi ngờ việc mẹ hiểu được phép ẩn dụ.” Cô lặng thinh trong thoáng chốc, đôi mắt cô nhìn về một nơi xa xăm nào đó khi cô nói. “Nhưng có, tôi cho là nó xứng đáng. Nó phải xứng đáng.”

Cô lấy lại vẻ chú ý và nhìn trở lại vào gương mặt anh, đôi mắt sẫm màu của cô chân thật đến nhói đau. “Tôi muốn một người chồng. Tôi muốn một gia đình. Không phải ngốc nghếch khi nghĩ về những điều đó. Tôi là đứa con thứ tư trong gia đình có đến những tám người con. Tất cả những gì tôi biết là một gia đình lớn. Tôi không biết phải sống thế nào nếu không có nó.”

Simon bắt gặp cái nhìn chần chừ ấy, đôi mắt anh cháy bỏng và mãnh liệt trong cô. Một hồi chuông cảnh báo vang lên trong tâm trí anh. Anh muốn cô. Anh muốn cô tuyệt vọng đến mức căng cứng, nhưng anh sẽ không bao giờ, không bao giờ chạm vào cô nhiều hơn thế nữa. Bởi làm vậy sẽ xé nát đến những mảnh cuối cùng giấc mơ cô, và có lẽ kẻ phóng đảng hay không, Simon không chắc anh có thể sống được với bản thân nếu anh làm điều đó.

Anh sẽ không bao giờ kết hôn, không bao giờ sinh một đứa con, và đó là tất cả những gì cô muốn trên cõi đời này.

Anh có thể tận hưởng sự bầu bạn của cô; anh không chắc chính anh có thể từ chối điều đó. Nhưng anh phải để cô chưa bị chạm vào cho một thằng đàn ông khác.

“Thưa ngài?” Cô khẽ khàng hỏi. Khi anh chớp mắt, cô mỉm cười và nói. “Anh đang lơ đãng.”

Anh nghiêng đầu độ lượng. “Chỉ là đang cân nhắc về những lời cô nói.”

“Và chúng có được sự tán thành của anh không?”

“Thực tế thì, tôi không thể nhớ lần cuối cùng tôi trò chuyện với ai đó về những điều rõ ràng là bình thường như thế.” Anh thêm vào bằng giọng chậm rãi. “Thật tốt khi biết được mình muốn điều gì trong cuộc sống.”

“Anh biết mình muốn gì không?”

Khỉ thật, trả lời thế nào đây. Có vài điều anh biết anh không nên nói. Nhưng thật dễ chịu khi trò chuyện với cô gái này. Cái gì đó khiến tâm hồn anh thanh thản, ngay cả khi cơ thể anh ngứa ran vì ham muốn. Bằng tất cả lý lẽ, họ không nên có một cuộc trò chuyện thăng thần như thế, quá sớm cho một sự gặp gỡ mới quen, nhưng không hiểu sao chỉ là cảm giác thật tự nhiên.

Cuối cùng, anh đơn giản nói. “Tôi đã có vài quyết định khi tôi còn trẻ. Tôi cố để hưởng cuộc sống của mình theo những lời hứa đó.”

Cô trông tò mò chết đi được, nhưng cách cư xử lịch sự ngăn cô hỏi anh những câu xa hơn nữa. “Lạy Chúa.” Cô nói với nụ cười hơi gượng gạo. “Chúng ta đều quá tò mò. Và tôi đã nghĩ tại đây tất cả những gì chúng ta có ý tranh luận chỉ là buổi tối của ai ít dễ chịu hơn.”

Cả hai bọn họ đều mắc kẹt, Simon nhận ra. Bị bẫy chặt bởi những quy định và mong muốn của xã hội.

Và đó là khi ý tưởng ấy thành linh đánh bộp vào tâm trí anh. Một ý tưởng lạ lùng, hoang dại, và thất kinh tuyệt đối. Đó chắc hẳn cũng là một ý tưởng nguy hiểm, vì nó đặt anh vào việc làm bạn với cô trong một quãng thời gian dài, điều chắc chắn sẽ để anh lại với tình trạng khát khao liên tục không được thỏa mãn.

Nhưng Simon đánh giá cao khả năng tự chủ của anh hơn tất cả những thứ gì khác, và anh khẳng định rằng anh có thể kiểm soát sự khao khát mạnh mẽ này.

“Cô có thích trì hoãn thời gian không?” Anh hỏi đột ngột.

“Trì hoãn thời gian?” Cô lặp lại kinh ngạc. Ngay lúc ấy họ xoay vòng quanh phòng, cô nhìn từ bên này qua bên kia. “Khỏi cái này?”

“Không hoàn toàn đúng. Cái này, cô vẫn phải chịu đựng. Những gì tôi hình dung thì nhiều hơn, đó là sự trì hoãn từ mẹ cô.”

Daphne sững người ngạc nhiên. “Anh có ý định trừ khử mẹ tôi khỏi sự quay cuồng của giới thượng lưu? Không phải nghe hơi cực đoan sao?”

“Tôi không nói về việc loại trừ mẹ cô. Đúng hơn là, tôi muốn loại trừ cô.”

Daphne vấp phải chân cô, và sau đó, chỉ vừa kịp lúc lấy lại trạng thái cân bằng của mình, cô vấp vào chân anh. “Xin lỗi anh nói gì cơ?”

“Tôi đã hy vọng là có thể phớt lờ xã hội London hoàn toàn.” Anh giải thích. “Nhưng tôi phát hiện ra điều đó đã được chứng minh là không thể.”

“Bởi vì anh đột nhiên phát triển khẩu vị với bánh hạnh nhân và nước chanh pha loãng?”

“Không.” Anh nói, làm ngơ lời châm biếm của cô. “Bởi vì tôi khám phá ra rằng nửa đám bạn thời Đại học của tôi đã kết hôn trong sự vắng mặt của tôi, và vợ của họ có vẻ như ám ảnh với việc quăng mình vào các buổi tiệc hoàn hảo—”

“Và anh được mời đến?”

Anh gật đầu dứt khoát.

Daphne chồm người tới gần hơn, cứ như là cô chuẩn bị nói cho anh một bí mật giấu kín. “Anh là một Công tước.” Cô thì thào. “Anh có thể nói không?”

Cô quan sát với vẻ mê hoặc khi quai hàm anh nghiến chặt lại. “Những người đàn ông đó,” anh nói, “những người chồng – họ là bạn tôi.”

Daphne cảm thấy môi cô tự động di chuyển thành một nụ cười toe toét. “Và anh không muốn làm tổn thương cảm giác của vợ họ.”

Simon quắc mắt, rõ ràng khó chịu với lời bình luận.

“À, tôi sẽ như thế.” Cô láu lỉnh nói. “Sau cùng thì anh có thể đơn giản là một người tốt.”

“Tôi khá là không tốt.” Anh chế nhạo.

“Có thể, nhưng anh cũng không tàn nhẫn.”

Bản nhạc đi đến hồi kết, và Simon nắm tay cô, dẫn cô ra vòng ngoài của phòng khiêu vũ. Thời điểm khiêu vũ đã khiến họ di chuyển về phía đối diện với gia đình Daphne, nên họ vẫn còn thời gian tiếp tục cuộc trò chuyện khi chậm rãi đi ngược về hướng những thành viên nhà Bridgerton.

“Những gì tôi đang cố gắng chuyển tải,” anh nói, “trước khi cô khéo léo làm lệch hướng tôi, là tôi phải xuất hiện tham dự cả đồng sự kiện ở London.”

“Không phải là một định mệnh tệ hơn cái chết.”

Anh phớt lờ lời bình luận của cô. “Cô, tôi hiểu rằng, cũng phải tham dự chúng.”

Cô trao cho anh độc mỗi cái gật đầu vương giả.

“Có lẽ đây là cách tôi có thể làm giảm sự chú ý của gia đình Featherington và những người đại loại như vậy, và cùng thời gian đó, cô cũng có thể giảm nỗ lực cố gắng mai mối của mẹ cô.”

Cô chăm chú nhìn anh. “Tiếp tục đi.”

“Chúng ta” – anh chồm tới trước, mắt anh khóa chặt mắt cô – “sẽ dính chặt vào nhau.”

Daphne không nói gì. Hoàn toàn không nói gì. Cô chỉ chòng chọc nhìn anh cứ như cô đang cố quyết định xem, anh có phải là người đàn ông thô lỗ nhất còn lại trên trái đất này hay không, hoặc chỉ đơn giản là loạn trí.

“Không phải thực sự dính chặt nhau.” Simon nôn nóng nói. “Lạy Chúa, thế cô nghĩ tôi là loại người gì?”

“Chà, tôi đã được cảnh báo về tiếng tăm của anh.” Cô chỉ ra. “Và anh, chính anh đã cố làm tôi kinh hãi theo cái cách phóng đảng vào đầu thời gian tối nay.”

“Tôi không làm những việc đó.”

“Đương nhiên là anh có làm.” Cô vỗ vào tay anh. “Nhưng tôi tha thứ cho anh. Tôi chắc là anh không thể chịu được điều đó.”

Simon giật mình nhìn cô. “Tôi không tin được là tôi đã được chiếu cố bởi một người phụ nữ trước đây.”

Cô nhún vai. “Đó có lẽ là quá khứ rồi.”

“Cô biết gì không, tôi đã nghĩ cô chưa kết hôn, bởi vì các anh trai cô đã dọa những người cầu hôn sợ chết khiếp, nhưng bây giờ tôi băn khoăn có thể cô tự chuốc lấy điều đó cho mình.”

Cô chỉ phá ra cười, khiến anh quá ngạc nhiên. “Không.” Cô nói. “Tôi chưa kết hôn vì tất cả mọi người coi tôi như là một người bạn. Không ai có bất kỳ hứng thú lãng mạn nào với tôi.” Cô nhăn nhó. “Ngoại trừ Nigel.”

Simon cân nhắc về những lời của cô một thoáng, và rồi nhận ra kế hoạch của anh có thể sẽ đem lại cho cô nhiều lợi ích hơn anh có thể tưởng tượng ra. “Nghe này,” anh nói, “và nhanh chóng lắng nghe vì chúng ta gần tới chỗ gia đình cô rồi, và Anthony trông cứ như là cậu ấy sẽ đóng đinh về hướng chúng ta bất kỳ phút nào kể từ bây giờ.”

Cả hai nhanh chóng liếc về bên phải. Anthony vẫn còn đang mắc kẹt trong cuộc trò chuyện với gia đình Featherington. Anh ấy trông không có vẻ gì là vui sướng.

“Đây là kế hoạch của tôi.” Simon tiếp tục, giọng anh nhỏ và quyết liệt. “Chúng ta sẽ giả vờ là phát triển một tình cảm mê đắm lẫn nhau. Tôi sẽ không còn những quý cô quảng mình vào hướng đi của tôi nữa, vì việc tôi làm với cô sẽ giúp được coi như là tôi không còn có hứng thú.”

“Không nó sẽ không thể đâu.” Daphne đáp. “Họ sẽ không tin là anh không còn tự do, cho đến khi anh đến đứng trước vị Giám mục và đón nhận lời thề của mình.”

Ý tưởng kinh khủng đó khiến bụng anh quặn lên. “Vớ vẩn.” Anh nói. “Sẽ mất một khoảng thời gian, nhưng tôi chắc là cuối cùng tôi sẽ có thể làm cho xã hội tin rằng tôi không phải là ứng cử viên cho việc hôn nhân.”

“Ngoại trừ tôi.” Daphne chỉ ra.

“Ngoại trừ cô.” Anh đồng ý. “Nhưng chúng ta đều biết đó không phải là sự thật.”

“Dĩ nhiên.” Cô lẩm bẩm. “Thực lòng mà nói, tôi không tin nó sẽ thành công, nhưng nếu anh tin là...”

“Tôi tin.”

“Chà, vậy, tôi được lợi gì?”

“Điều đầu tiên, mẹ cô sẽ thôi không lôi cô hết từ người đàn ông này đến người đàn ông khác, nếu bà nghĩ cô bảo đảm có sự quan tâm của tôi.”

“Đúng hơn là tính tự phụ của anh.” Daphne đăm chiêu.

“Nhưng đó là sự thật.” Simon ngơ bài giáo huấn của cô đi. “Thứ hai,” anh tiếp tục, “đàn ông bọn tôi luôn hứng thú hơn với một người phụ nữ nếu họ nghĩ những người khác cũng hứng thú.”

“Điều đó có nghĩa là gì?”

“Nghĩa là, khá đơn giản, và thứ lỗi cho thói kiêu căng của tôi” – anh bắn cho cô cái nhìn nhạo báng, để nói rằng anh không bỏ lỡ lời mỉa mai của cô lúc này – “nhưng nếu cả thế giới nghĩ tôi có ý định biến cô thành nữ Công tước của tôi, tất cả những gã đàn ông để ý tới cô không gì hơn ngoài một người bạn lịch sự, sẽ bắt đầu nhìn thấy cô trong một ánh sáng mới.”

Môi cô bĩu ra. “Có nghĩa là một khi anh ném tôi qua một bên, tôi sẽ có cả đám những người cầu hôn vấy tay và thét gọi?”

“Ồ, tôi sẽ trở thành người duy nhất đuổi theo cô để nuốt lời.” Anh nịnh hót.

Anh để ý cô không thêm bận tâm đến việc cảm ơn anh. “Tôi vẫn nghĩ tôi được nhiều từ sự sắp xếp này hơn anh.” Cô nói.

Anh nhẹ siết tay cô. “Vậy cô sẽ thực hiện nó chứ?”

Daphne nhìn về phía bà Featherington, như một con chim săn mồi, và rồi tới anh trai cô, trông cứ như đã nuốt phải nguyên cục xương gà. Cô đã thấy những biểu hiện này hàng tá lần trước đây – ngoại trừ việc chính cô đối diện với mẹ cô và vài người cầu hôn tiềm năng không may mắn.

“Vâng.” Cô nói, giọng quả quyết. “Tôi sẽ thực hiện nó.”

“Con nghĩ điều gì khiến chúng lâu thế?” Violet Bridgerton giật mạnh tay áo của đứa con lớn nhất, không thể rời mắt bà khỏi cô con gái – người xem ra đã hoàn toàn chiếm được sự chú ý của Công tước Hastings – chỉ mới ở London một tuần và là một món mồi béo bở của mùa lễ hội.

“Con không biết.” Anthony trả lời, nhìn đầy biết ơn về phía lưng của các thành viên gia đình Featherington, khi họ di chuyển tới nạn nhân kế tiếp. “Nhưng có cảm giác cứ như cả vài giờ rồi.”

“Con có nghĩ cậu ấy thích con bé không?” Violet xúc động hỏi. “Con có nghĩ Daphne của chúng ta thực sự có hội trở thành nữ Công tước không?”

Đôi mắt Anthony tràn đầy sự trộn lẫn của sự thiếu kiên nhẫn và không tin tưởng. “Mẹ à, mẹ nói với Daphne rằng con bé thậm chí không được để bị nhìn thấy với cậu ấy, và giờ mẹ lại nghĩ đến đám cưới sao?”

“Mẹ đã nói trong vội vã.” Violet đáp với cái phẩy tay bất cần. “Rõ ràng cậu ấy là một người đàn ông tuyệt đối tao nhã và tinh tế. Và như thế nào, mẹ có thể hỏi, con biết những gì mẹ nói với Daphne?”

“Daff nói với con, đương nhiên là thế.” Anthony bịa.

“Hừm. Tốt, mẹ chắc chắn Portia Featherington sẽ không quên bất cứ khoảng thời gian nào của buổi tối nay sớm đâu.”

Mắt Anthony mở lớn. “Mẹ đang cố gắng cưới chồng cho Daphne, để con bé có thể hạnh phúc trong việc trở thành vợ và mẹ, hay mẹ chỉ đang cố gắng hạ gục bà Featherington trên sàn đấu?”

“Dĩ nhiên là về trước.” Violet giận dữ trả lời. “Và mẹ thậm chí khó chịu con lại bóng gió khác đi.” Mắt bà lại lang thang khỏi chỗ Daphne và Công tước, chỉ đủ lâu để định vị Portia Featherington và các cô con gái. “Nhưng mẹ chắc chắn là không phiền để trông thấy vẻ mặt của bà ấy, khi bà nhận ra Daphne sẽ có cuộc hôn nhân hoành tráng nhất mùa lễ hội này.”

“Mẹ, chỉ vô vọng thôi.”

“Hiên nhiên là không. Không biết xấu hổ, có thể, nhưng không bao giờ tuyệt vọng.”

Anthony chỉ lắc đầu và lăm bầm gò đó dưới hơi thở.

“Lăm bầm là bất lịch sự đấy.” Violet nói, chủ yếu là để làm phiền con trai. Rồi bà phát hiện ra Daphne và Công tước. “A, chúng đây rồi. Anthony, liệu mà cư xử đấy. Daphne! Đức ngài!” Bà dừng lại khi cặp đôi tiến về phía bà. “Mẹ tin rằng hai con đã tận hưởng màn khiêu vũ.”

“Rất nhiều.” Simon lăm bầm. “Con gái bác thật duyên dáng cũng như đáng yêu.”

Anthony phát ra tiếng khịt mũi.

Simon phớt lờ. “Cháu hy vọng là chúng ta có thể sớm có những buổi dạ vũ đáng hài lòng cùng nhau như thế này lần nữa.”

Violet cực kỳ rạng rỡ. “Ồ, bác chắc rằng Daphne sẽ yêu thích điều đó.” Khi Daphne không trả lời với tất cả sốt sắng có thể, bà thêm vào, khá nhấn mạnh. “Phải không, Daphne?”

“Tất nhiên ạ.” Daphne từ tốn nói.

“Tôi chắc mẹ cô sẽ không bao giờ quá nghiêm khắc nếu tôi mời cô nhảy điệu waltz thứ hai.” Simon nói, trông giống đến từng centimet hình ảnh một ngài Công tước yêu đời. “Nhưng tôi hy vọng bà sẽ cho phép chúng ta dạo một vòng quanh phòng khiêu vũ.”

“Cậu chỉ mới vừa dạo quanh phòng khiêu vũ.” Anthony chỉ ra.

Simon phớt lờ lần nữa. Anh nói với Violet. “Chúng cháu sẽ, dĩ nhiên, luôn ở trong tầm mắt bác hầu hết thời gian ấy.”

Cây quạt lụa có màu hoa oải hương trong tay Violet bắt đầu phành phạch nhanh hơn. “Bác rất vui lòng. Ý bác là, Daphne sẽ rất vui lòng. Phải vậy không, Daphne?”

Daphne ngây thơ. “Ồ, vâng ạ.”

“Và tôi,” Anthony cúi kính, “nên làm một liều thuốc phiện, để chắc rằng tôi lên cơn sốt. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?”

“Anthony!” Violet rú lên. Bà vội vã quay sang Simon. “Đừng bận tâm đến nó.”

“Ồ, cháu không bao giờ bận tâm đâu.” Simon ân cần nói.

“Daphne.” Anthony nhấn mạnh. “Anh rất vui lòng làm người đi kèm của em.”

“Thật tình, Anthony.” Violet cắt ngang. “Cả hai dĩ nhiên không cần một người đi kèm, nếu chúng chỉ quanh đây trong phòng khiêu vũ.”

“Ồ, con yêu cầu điều đó.”

“Hai con có thể đi rồi đấy.” Violet nói với Daphne và Simon, vẫy tay về phía họ. “Anthony sẽ theo sau các con ngay thôi.”

Anthony cố gắng bám theo ngay lập tức, nhưng Violet túm chặt cổ tay anh lại. “Con nghĩ con đang làm cái chết tiệt gì thế?” Bà rít lên.

“Bảo vệ em gái mình!”

“Khỏi Công tước? Cậu ấy không thể xấu xa như thế. Thực tế là, cậu ấy nhắc mẹ nhớ tới con.”

Anh gầm gừ. “Vậy thì con bé chắc chắn cần sự bảo vệ của con.”

Violet vỗ vào tay con trai. “Đừng có bảo vệ không hợp lý quá như thế. Nếu cậu ấy thử đưa con bé ra ban công, mẹ hứa con có thể lao ra đó cứu em gái con. Nhưng cho đến khi những chuyện như thế xảy ra, làm ơn công nhận khoảnh khắc lộng lẫy của con bé.”

Anthony liếc chòng chọc ngược về phía Simon. “Ngày mai con sẽ giết cậu ta.”

“Con yêu,” Violet nói, lắc đầu. “Mẹ không có ý tưởng nào là con có thể dễ kích động như thế. Người khác có thể nghĩ, là mẹ con, mẹ phải biết những điều ấy, đặc biệt là con là con đầu lòng của mẹ, và vì vậy mẹ đã biết con nhiều nhất trong bất cứ đứa con nào, nhưng—”

“Phải Colin đó không?” Anthony ngắt ngang, giọng nghèn nghẹt.

Violet chớp mắt, rồi nheo lại. “Tại sao, phải, chính thằng bé đấy. Không dễ thương khi nó trở về sớm sao. Mẹ khó có thể tin vào mắt mình khi mẹ thấy nó vào một giờ trước. Thực sự thì, mẹ—”

“Con tốt hơn nên đến đấy.” Anthony nhanh chóng nói. “Colin trông có vẻ cô đơn. Tạm biệt mẹ.”

Violet quan sát Anthony chuồn đi, đoán chừng là để thoát khỏi bài giảng của bà. “Thằng nhỏ ngốc nghếch.” Bà làu bàu với bản thân. Không ai trong số các con bà có vẻ như biết được bất kỳ mảnh bịp nào bà dùng. Chỉ là những lời ba hoa liên quan đến những chuyện lật lọng, và bà có thể tổng khứ bất cứ đứa nào trong chúng chỉ trong nháy mắt.

Bà thở dài hài lòng và lại tiếp tục quan sát con gái mình, bây giờ đang ở hướng đối diện phòng khiêu vũ, tay con bé thoải mái ôm lấy khuỷu tay công tước. Chúng tạo thành một cặp đôi đẹp nhất.

Phải, Violet nghĩ, mắt bà trở nên mơ màng, con gái bà sẽ là một nữ Công tước tuyệt vời.

Rồi bà chuyển cái lườm lơ đãng của mình ngắn gọn tới chỗ Anthony, hiện tại đang ở chính xác nơi mà bà muốn – ra khỏi chỗ của bà. Bà tự cho phép bản thân mỉm cười bí ẩn. Con cái thật dễ điều khiển.

Sau đó nụ cười của bà chuyển thành cái cau mày, khi bà nhận ra Daphne đang bước đi – trong cánh tay của một người đàn ông khác. Đôi mắt Violet lập tức quét khắp phòng khiêu vũ cho đến khi bà tìm thấy Công tước.

Chết tiệt thật, chuyện quái quỷ gì xảy ra, khi ngài ấy đang khiêu vũ với Penelope Featherington?

6. Chương 6

Tác giả đây đã được tường thuật lại rằng, Công tước Hastings đã đề cập đến không ít hơn sáu lần vào tối qua, là ngài không có kế hoạch kết hôn. Nếu ý định của ngài là làm nản lòng Các-Bà-Mẹ-Tham-Vọng, ngài đã phạm một lỗi lầm nghiêm trọng then chốt. Họ chỉ đơn giản xem lời bình luận ấy như một thử thách vĩ đại nhất.

Và trong một ghi chép đáng quan tâm khác, nửa tá dấu hiệu chống lại hôn nhân của ngài Công tước, tất cả đều đứt khoát trước khi ngài gặp gỡ Quý cô (Daphne) Bridgerton đáng yêu và hiểu biết.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 30 tháng Tư năm 1813.

Buổi chiều sau đó, Simon nhận thấy anh đang đứng trên những bậc cấp trước thềm nhà Daphne, một tay gõ vào chỗ nắm đồng thau trên cửa, tay còn lại bọc trong bó hoa tulip lớn vô cùng đắt tiền. Ý tưởng không phải chợt lóe lên trong anh rằng, trò chơi cón con của anh có thể cần đến việc anh xuất hiện công khai trong vài giờ vào ban ngày, nhưng trong lúc họ tản bộ ở phòng khiêu vũ vào đêm hôm trước, Daphne đã nghiêm trang chỉ ra nếu anh không đến gặp cô vào ngày tiếp theo, không ai – ít nhất là mẹ cô – sẽ thực sự tin anh đã thấy thú vị với cô.

Simon chấp nhận những lời cô nói là sự thật, đồng ý là Daphne gần như chắc chắn hiểu biết các phép tắc xã giao hơn anh. Anh nghiêm túc tìm vài khóm hoa và lê bước dọc theo Quảng trường Grosvenor đến Ngõ nhà Bridgerton. Anh chưa bao giờ ve vãn một quý cô đáng kính trọng trước đây, nên các nghi thức trở nên xa lạ với anh.

Cánh cửa gần như mở ra ngay lập tức bởi viên quản gia nhà Bridgerton. Simon đưa danh thiếp cho ông ta. Viên quản gia, một người cao gầy, với cái mũi khoằm, nhìn danh thiếp của anh chỉ đúng một phần tư giây trước khi gật đầu, và thề thào. “Lối này, thưa ngài.”

Rõ ràng, Simon nhận nhớ nghĩ, anh đã được mong đợi.

Tuy nhiên, những gì không được trông chờ, là cảnh tượng đang đợi anh khi anh bước vào phòng khách nhà Bridgerton.

Daphne, dễ nhận thấy trong chiếc áo lụa màu xanh da trời nhạt, ngồi trên mép ghế sofa dệt hoa xanh lục của bà Bridgerton, gương mặt cô như được trao thưởng với một trong những nụ cười tươi rói phóng khoáng khác.

Đó sẽ là một hình ảnh đáng yêu, nếu cô không bị vây quanh bởi ít nhất nửa tá đám đàn ông, một người trong số đó thực sự đang khuy một gối, dập diu những lời thơ đáng buồn nôn ra khỏi miệng.

Dựa vào những lời bóng bẩy tự nhiên của bài ca tụng, Simon cực kỳ hy vọng một cảnh hoa hồng đâm chồi từ miệng gã đàn này vào bất cứ lúc nào.

Toàn bộ cảnh tượng này, Simon quyết định, là ít thú vị nhất.

Anh dán chặt cái nhìn soi mói của mình vào Daphne, người đang hướng thẳng nụ cười tuyệt diệu của mình vào gã hề ngâm thơ, và chờ đợi cô nhận ra anh.

Cô không thể.

Anh ngược xuống nhìn, và nhận ra bàn tay không cầm nắm gì của anh đang siết chặt lại thành nắm. Anh lướt mắt từ tôn khắp phòng, cố gắng quyết định gã nào sẽ giơ mặt ra để anh dùng nắm nắm đó.

Daphne mỉm cười lần nữa, và lại không dành cho anh.

Thằng thi sĩ dần dần. Chắc chắn đó là thằng thi sĩ dần dần. Simon khẽ nghiêng đầu về hướng anh có thể nghiên cứu gương mặt thằng cầu hôn trẻ trung đó. Anh nên động nắm nắm vừa vịn vào hốc mắt phải hay trái? Hoặc có thể điều đó nghe bạo lực quá. Có lẽ một cú quật nhẹ vào cằm sẽ được hoan nghênh hơn. Ít nhất, nó sẽ khiến thằng ấy ngậm miệng lại.

“Cái này,” thằng thi sĩ oai nghiêm loan báo, “Tôi đã viết trong lòng kính trọng với quý cô vào tối qua.”

Simon rên lên. Bài thơ, cuối cùng anh đã nhận ra, như một sự biểu hiện vĩ đại từ bài thơ trữ tình ngắn của Shakespeare, ngoại trừ việc một tác phẩm như thế khiến anh không thể chịu được.

“Đức ngài!”

Simon ngẩng lên nhìn và nhận ra Daphne cuối cùng đã chú ý đến việc anh bước vào phòng.

Anh gật đầu vương giả, cái nhìn lạnh lùng vô cùng lạc lõng so với gương mặt chó-con-long-lanh nơi các gã cầu hôn còn lại của cô. “Cô Bridgerton.”

“Thật vui được gặp anh.” Cô nói, nụ cười vui mừng khắc trên gương mặt.

À, nó sẽ giống như thế này đây. Simon xoắn lại bó hoa và bắt đầu bước về phía cô, đơn giản nhận ra rằng có đến ba gã cầu hôn trên đường anh đi, và không ai có vẻ sẵn sàng di chuyển. Simon chọc thủng gã đầu tiên với cái nhìn chòng chọc ngạo mạn nhất của anh, khiến cho cậu trai – thực sự, trông chỉ khoảng chừng hai mươi, khó mà đủ lớn để gọi là gã đàn ông – ho khan một cách ít hấp dẫn nhất và kích động chạy đến chỗ còn trống bên cửa sổ.

Simon tiến tới trước, sẵn sàng lặp lại phương pháp ấy với gã trai trẻ tuổi phiền phức kế bên, thì nữ Tử tước đột nhiên bước vào đường đi của anh, mặc một chiếc áo dài màu xanh biển đậm, và nở một nụ cười có thể độ với Daphne về mức độ tỏa sáng.

“Đức ngài!” Bà phấn khích nói. “Thật là thú vị khi gặp ngài. Sự hiện diện của ngài là niềm vinh dự của tôi.”

“Cháu khó có thể tưởng tượng được mình ở bất kỳ nơi nào khác.” Simon lầm rầm khi anh nâng đôi tay đeo găng của bà lên và hôn vào đó. “Con gái bác là một quý cô đặc biệt hiếm có.”

Nữ Tử tước thở dài hài lòng. “Và thật là những bông hoa vô cùng, vô cùng đáng yêu.” Bà nói, ngay sau khi hoàn tất việc say sưa với niềm kiêu hãnh nhỏ nhoi của một người mẹ. “Có phải chúng từ Hà Lan không? Hẳn phải mắc khủng khiếp.”

“Mẹ!” Daphne nói dữ dội. Cô gỡ tay ra khỏi cái nắm chặt của một gã cầu hôn đặc biệt tràn trề năng lượng và di chuyển đến kế bên. “Ngài Công tước có thể nói gì về chuyện đó đây?”

“Tôi có thể nói với bà tôi mua chúng bao nhiêu.” Anh nói với nụ cười nửa miệng quỷ quái.

“Anh sẽ không làm thế.”

Anh chồm người tới trước, hạ giọng để chỉ Daphne có thể nghe được. “Không phải tôi qua cô đã nhắc nhở tôi là một Công tước sao?” Anh thăm thẳm. “Tôi nghĩ cô nói với tôi tôi có thể làm bất cứ gì tôi muốn.”

“Đúng, nhưng không phải cái này.” Daphne nói với cái phẩy tay thô bạo. “Anh không bao giờ nên thô thiển như thế.”

“Đương nhiên là Công tước không thô thiển.” Mẹ cô thét lên, rõ ràng là chết khiếp trước việc Daphne thậm chí có thể nhắc đến một từ như vậy trước mặt anh. “Con đang nói gì vậy? Sao cậu ấy có thể thô thiển?”

“Những bông hoa.” Simon nói. “Giá của chúng. Daphne nghĩ cháu không nên nói cho bác.”

“Kể với bác sau vậy,” nữ Tử tước thì thào qua khước miệng, “khi nào mà con bé không lắng nghe.” Rồi bà quay lại nơi cái ghế sofa dệt hoa xanh lục, nơi Daphne đang ngồi cùng với những người cầu hôn của cô, và xua họ đi chỉ chưa đầy ba giây. Simon phải ngưỡng mộ tính thiết quân luật với những gì bà thể hiện.

“Bây giờ,” nữ Tử tước nói, “không phải tiện sao? Daphne, sao con và Công tước không ngồi xuống đây?”

“Ý mẹ là chỗ Quý ngài Railmont và Cậu Crane chỉ mới vừa ngồi lúc trước sao?” Daphne ngây thơ hỏi.

“Chính xác.” Mẹ cô đáp, và Simon thán phục khi bà không coi đó như là sự mỉa mai một cách rõ ràng. “Ngoài ra, Cậu Crane nói rằng cậu ấy phải gặp mẹ cậu ấy tại Gunter vào lúc ba giờ.”

Daphne liếc cái đồng hồ. “Chỉ mới hai giờ thôi, mẹ à.”

“Giao thông,” Violet nói với một tiếng khịt mũi, “không gì thiếu dễ sợ bằng vào những ngày này. Quá nhiều ngựa trên đường phố.”

“Cái đó khiến đàn ông khó chịu,” Simon nói, nhiệt tình tham gia vào cuộc trò chuyện, “khi để mẹ anh ta đợi.”

“Cháu nói rất đúng.” Violet rạng rỡ. “Cháu có thể chắc là bác đã nói điều đó vô cùng giống quan điểm của các con bác.”

“Và trong trường hợp anh không chắc,” Daphne nói với một nụ cười, “tôi rất hạnh phúc xác nhận điều đó cho bà.”

Violet gần như mỉm cười. “Nếu bất kỳ ai nên biết, đó phải là con, Daphne. Bây giờ, nếu con tha lỗi cho mẹ, mẹ có việc phải làm. Ồ, Cậu Crane! Cậu Crane! Mẹ cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nếu tôi không để cậu ra về đúng giờ.” Bà giục giã, nắm lấy tay Cậu Crane không may và dẫn ra cửa, chỉ vừa vắn cho cậu ta đủ thời gian tạm biệt.

Daphne quay sang Simon với vẻ thú vị. “Tôi hoàn toàn không thể quyết định là bà tỏ ra lịch sự kinh khủng hay khiếm nhã một cách sắc sảo.”

“Lịch sự một cách sắc sảo, có lẽ?” Simon nhẹ nhàng hỏi.

Cô lắc đầu. “Ồ, rõ ràng là không phải thế.”

“Có thể chọn một từ khác, đương nhiên, là—”

“Khiếm nhã chết đi được?” Daphne cười toe và dõi theo mẹ cô vòng tay qua Quý ngài Railmont, chỉ vào Daphne để cậu ấy có thể gật đầu chào tạm biệt, và dẫn cậu ra khỏi phòng. Và rồi, cứ như có ma thuật, những gã trai chải chuốt còn lại xì xầm những lời chào vội vã và nói gót theo sau.

“Năng lực khác thường, phải không?” Daphne thì thào.

“Mẹ cô? Bà là một điều kỳ diệu.”

“Bà sẽ quay lại, hiển nhiên là thế.”

“Thật đáng tiếc. Và giờ đây tôi nghĩ tôi thực sự có cô trong nanh vuốt mình một cách hoàn toàn hợp lý.”

Daphne phá ra cười. “Tôi không biết là mọi người coi anh là kẻ trác táng như thế nào. Khiếu hài hước của anh còn hơn cả tuyệt vời.”

“Và tại đây chúng ta – những kẻ trác táng – nghĩ cả hai ta đều quá ranh mãnh cho trò hề này.”

“Sự hóm hỉnh của kẻ phóng đảng,” Daphne tuyên bố, “về cơ bản là tàn nhẫn.”

Lời bình luận của cô làm anh ngạc nhiên. Anh nhìn cô chăm chú với vẻ chú tâm, nghiên cứu đôi mắt nâu của cô, thể mà vẫn không hoàn toàn rõ anh đang tìm kiếm điều gì. Có một đường viền chính xác màu xanh lục nhạt chỉ ngay phía bên ngoài đồng tử, màu xanh thắm sâu và đẹp như màu rêu. Anh chưa bao giờ quan sát cô trong ánh sáng ban ngày trước đây, anh nhận ra.

“Thưa ngài?” Giọng nói của Daphne khẽ kéo anh ra khỏi cơn choáng.

Simon chớp mắt. “Xin lỗi cô nói gì cơ?”

“Anh như đang ở nơi ngàn dặm xa xôi ấy.” Cô nói, cau mày lại.

“Tôi đã ở nơi nghìn dặm xa tít mù mà.” Anh đấu tranh chống lại sự thôi thúc mãnh liệt muốn quay lại chìm vào mắt cô. “Điều này hoàn toàn không giống tôi.”

Daphne khẽ bật cười, âm thanh tựa hồ như tiếng nhạc. “Anh như thế, phải không? Và tôi đây chưa bao giờ rời khỏi Lancashire. Thật là tiếc khi còn nhiều nơi tôi cần phải đến thăm.”

Anh gạt lời nhận xét của cô sang một bên. “Cô phải tha thứ cho sự lơ đãng của tôi. Chúng ta đang tranh luận về sự thiếu hài hước của tôi, tôi tin là vậy.”

“Chúng ta không thể, và anh biết rõ điều đó.” Tay cô chống lên hông. “Tôi rõ ràng nói với anh rằng anh có khiếu hài hước hơn là một tay chơi phóng đảng chuẩn mực.”

Anh nhướn một bên mày trong điệu bộ trịch thượng. “Và cô không xếp loại các anh trai như một kẻ trác táng?”

“Họ chỉ nghĩ họ là những kẻ ăn chơi trác táng.” Cô sửa lại. “Đó là sự khác biệt to lớn.”

Simon khịt mũi. “Nếu Anthony không phải là một tay chơi, tôi rất lấy làm tiếc cho người phụ nữ nào gặp phải một tay chơi thực thụ.”

“Có nhiều cách trở thành kẻ phóng đảng hơn là quyến rũ cả binh đoàn phụ nữ.” Daphne tỉnh bơ nói. “Nếu một người đàn ông không thể làm gì hơn ngoài việc thọc lưỡi vào miệng người phụ nữ và hôn—”

Simon ghen hòng, nhưng bằng cách nào đó anh xoay sở để lấp bấp “Cô không nên nói về những thứ như thế.”

Cô nhún vai.

“Cô thậm chí không nên biết về chúng.” Anh cấm cưởng.

“Bốn anh em trai.” Cô nói như một lời giải thích. “À, ba, tôi cho là thế. Gregory còn quá nhỏ để tính vào.”

“Ai đó nên nói cho họ biết họ phải giữ mồm miệng khi ở gần cô.”

Cô nhún vai lần nữa, lần này chỉ một bên vai. “Gần nửa thời gian họ thậm chí không chú ý đến việc tôi có ở đó.”

Simon không thể hình dung được điều ấy.

“Nhưng chúng tôi thường thay đổi từ chủ đề đầu tiên.” Cô nói. “Tất cả những gì tôi định nói là trò hóm hỉnh của một tay chơi khởi đầu khá tàn nhẫn. Anh cần một nạn nhân, vì anh không thể hình dung việc cười nhạo chính bản thân mình. Anh, thưa ngài, khá khéo léo với lời nhận xét tự ti đó.”

“Tôi chỉ không biết là nên cảm ơn hay bóp cổ cô.”

“Bóp cổ tôi? Lạy Chúa, tại sao?” Cô bật cười lần nữa, một thanh âm giòn tan, réo rắt khiến Simon giật cả ruột gan.

Anh chậm rãi thở ra một hơi dài, chỉ vừa đủ để ổn định lại mạch đập. Nếu cô tiếp tục cười như thế nữa, anh không thể nói trước được hậu quả.

Nhưng cô chỉ tiếp tục nhìn anh, môi cô cong lên theo cái cách khiến cho có cảm giác gần như có thể phá ra cười liên tục.

“Tôi sẵn sàng để bóp cổ cô,” anh gần, “bằng toàn bộ niềm tin.”

“Và niềm tin đó là gì?”

“Niềm tin không giới hạn của một người đàn ông.” Anh âm ỉ hăm dọa.

Cô nhướn mày nghi ngờ. “Như chống lại niềm tin không giới hạn của phụ nữ?”

Simon nhìn xung quanh. “Anh trai cô đâu rồi? Cô đang quá hỗn xược rồi đây. Phải có ai đó kiểm soát cô lại.”

“Ồ, tôi chắc là anh sẽ thấy nhiều hơn từ Anthony đây. Thật tế thì tôi khá ngạc nhiên anh ấy vẫn chưa xuất hiện. Anh ấy đã cực kỳ giận dữ tối qua. Tôi đã bị buộc phải nghe tới một giờ thuyết giảng về những sai lầm và tội lỗi của anh.”

“Những tội lỗi phần lớn đều phóng đại.”

“Còn những sai lầm?”

“Hầu như đúng.” Simon ngượng ngùng thú thật.

Lời nhận xét khiến anh giành được một nụ cười từ Daphne. “À, đúng hay không thì,” cô nói, “anh ấy nghĩ anh phải chịu trách nhiệm về chúng.”

“Tôi chịu trách nhiệm về vài việc.”

Cô nghiêng đầu mỉa mai khi đảo mắt. “Anh ấy nghĩ anh chịu trách nhiệm về vài thứ bất chính.”

“Tôi chịu trách nhiệm về vài thứ bất chính.” Anh làu bàu.

“Những cái đó là cái gì?”

“Không gì cả.”

Cô cau mày. “Tôi nghĩ chúng ta nên nói cho Anthony về kế hoạch của cả hai.”

“Và làm thế thì có lợi ích gì?”

Daphne nhớ lại cả một giờ đồng hồ tra hỏi cô đã chịu đựng vào tối trước, và đơn giản nói. “Ồ, tôi nghĩ tôi sẽ để anh tự tìm hiểu về điều đó.”

Simon khẽ nhướn mày. “Daphne thân mến của tôi...”

Cô há hốc mồm ngạc nhiên.

“Rõ ràng là cô không ép tôi phải gọi cô là quý cô Bridgerton.” Anh thở dài rất kịch. “Sau cùng thì chúng ta sẽ bị nhìn thấu mất.”

“Chúng ta sẽ không bị nhìn thấu bất cứ điều gì, anh chàng lố bịch ạ, nhưng dù sao tôi cho là anh có thể gọi tôi là Daphne.”

“Xuất sắc.” Anh gạt đầu nhún nhún. “Cô có thể gọi tôi là ‘Đức ngài’.”

Cô đánh mạnh vào anh.

“Tốt thôi.” Anh đáp, khoe môi cong lên. “Simon, nếu cô phải thế.”

“Ồ, tôi phải vậy.” Daphne nói, đảo mắt. “Rõ ràng là tôi phải vậy.”

Anh chồm người lại gần cô, cái gì đó kỳ lạ và hơi cháy bừng lên sâu thẳm trong mắt anh. “Cô phải vậy?” Anh thì thào. “Tôi nên thích thú được nghe nó.”

Daphne bỗng nhiên có cảm giác, anh đang nói về điều gì đó xa hơn cả sự thân mật thay vì chỉ là gọi tên anh. Một sức nóng lạ lùng, rạo rực đập thẳng vào tay cô, và không suy nghĩ, cô nhảy lùi lại một bước. “Những bông hoa thật là dễ thương.” Cô buột miệng.

Anh lười nhác nhìn chúng, xoay bó hoa bằng cổ tay. “Phải chúng dễ thương, phải không?”

“Tôi ngưỡng mộ chúng.”

“Không phải cho cô đâu.”

Daphne ghen giông.

Simon toe toét. “Cho mẹ cô đấy.”

Miệng cô há ra trong ngạc nhiên, gấp gấp hít vào vài hơi ngắn cụt ngắn trước khi nói. “Ồ, anh thật là khéo léo, vô cùng khéo léo. Bà sẽ tuyệt đối tan chảy dưới chân anh. Nhưng điều này sẽ quay lại săn đuổi anh, anh biết đó.”

Anh trao cho cô cái nhìn hóm hỉnh. “Ồ thật sao?”

“Thật đấy. Bà sẽ quyết tâm hơn bao giờ hết để kéo lê anh đến bộ thờ hôn nhân. Anh sẽ chỉ đơn giản bị bao vây tại các buổi tiệc nếu chúng ta không dựng lên kế hoạch này.”

“Vớ vẩn.” Anh nhạo báng. “Trước kia tôi phải chịu đựng sự hiện diện của cả tá Bà Mẹ Tham Vọng. Giờ tôi chỉ phải lo có một.”

“Sự dai dẳng của bà có thể làm anh ngạc nhiên đấy.” Daphne lầm bầm. Rồi cô quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa hơi mở ra. “Bà phải thật sự thích anh.” Cô thêm. “Bà để chúng ta một mình lâu hơn những phép tắc.”

Simon cân nhắc về điều đó và chồm người tới trước thềm thì. “Có thể nào bà đang lắng nghe ở cửa?”

Daphne lắc đầu. “Không, chúng ta sẽ nghe tiếng giày bà vang lên trên sảnh.”

Có cái gì đó trong câu nói của cô khiến anh mỉm cười, và Daphne cũng thấy chính bản thân cô cười bên cạnh anh. “Dù vậy, tôi thật sự nên cảm ơn anh,” cô nói, “trước khi bà quay lại.”

“Tại sao? Cho cái gì?”

“Kế hoạch của anh thành công rực rỡ. Ít nhất là đối với tôi. Anh có chú ý có bao nhiêu người cầu hôn đến vào sáng nay không?”

Anh khoanh tay, những bông hoa tulip lắc lư rũ xuống. “Tôi đã thấy.”

“Một kế hoạch sáng chói, thật sự thế. Trước đây, tôi chưa bao giờ có nhiều người đến thăm như vậy vào buổi chiều. Mẹ tôi thì không thể kiềm chế được niềm tự hào. Ngay cả Humboldt – ông ấy là quản gia của chúng tôi – cũng rạng rỡ, và tôi chưa bao giờ thấy ông ấy cười nhiều như vậy trước đây. Ối! Nhìn kìa, chúng nhỏ nước xuống anh.”

Cô chồm lại gần và chỉnh lại những bông hoa, khủy tay cô sượt qua phía trước áo choàng anh. Cô ngay lập tức lùi lại, hoảng hốt vì cả sức nóng và sức mạnh của anh.

Lạy Chúa, nếu cô có thể cảm thấy tất cả những gì trong áo sơ mi và áo khoác anh, anh phải–

Daphne đỏ bừng mặt. Màu đỏ thắm, rất rõ ràng.

“Tôi nên đưa cả gia tài của mình để biết những suy nghĩ ấy.” Simon nói, nhướn mày đầy thắc mắc.

May mắn, Violet chọn ngay đúng giây phút ấy để oai vệ bước vào phòng. “Mẹ rất tiếc vì đã bỏ đi lâu đến thế,” bà nói, “nhưng con ngựa của Cậu Crane bị bong móng, nên tất nhiên mẹ phải đi cùng cậu ấy đến chuồng ngựa, và tìm một người nài ngựa để khắc phục thiệt hại.”

Trong suốt những năm cùng chung sống – điều mà, Daphne chưa chát nghĩ, hiển nhiên là gần như cả đời cô – Daphne chưa bao giờ biết mẹ cô đặt một ngón chân vào chuồng ngựa.

“Bác thật sự là một nữ chủ nhân đặc biệt.” Simon nói, gơ bó hoa ra. “Đây, chúng là cho bác.”

“Cho bác?” Miệng Violet há ra trong ngạc nhiên, và một hơi thở nhẹ là lạ thoát ra khỏi môi bà. “Cháu chắc chứ? Vì bác–” Bà nhìn qua Daphne, rồi qua Simon, và cuối cùng nhìn lại con gái. “Cháu chắc chứ?”

“Hoàn toàn chắc chắn.”

Violet chớp mắt lia lịa, và Daphne chú ý rằng có những giọt nước mắt trong đôi mắt bà. Không một ai từng tặng hoa cho bà, cô nhận ra điều đó. Ít nhất là kể từ khi cha cô mất mười năm trước. Violet chỉ là một người mẹ – Daphne đã lãng quên bà cũng là một người phụ nữ.

“Mẹ không biết phải nói gì.” Violet sụt sịt.

“Mẹ thử ‘cảm ơn’ xem.” Daphne thì thầm vào tai mẹ, nụ cười toe toét phụ họa với giọng nói ấm áp.

“Ồ, Daff, con là tệ nhất.” Violet vỗ mạnh một cái vào tay cô, chưa bao giờ nhìn trẻ ra đến thế. “Nhưng cảm ơn, thưa ngài. Chúng là những bông hoa xinh đẹp rực rỡ, nhưng quan trọng hơn, đây thật sự là một cử chỉ chu đáo nhất. Bác sẽ luôn luôn trân trọng thời khắc này.”

Simon trông cứ như đang định nói điều gì đó, nhưng cuối cùng anh chỉ mỉm cười và nghiêng đầu.

Daphne quay nhìn mẹ, thấy niềm vui không gì nhằm lẫn được trong đôi mắt xanh lơ ân cần ấy, và cô nhận ra với một chút xấu hổ, chưa một người con nào trong đám con của chính bà đã một lần cư xử như người đàn ông cạnh cô – một cách sâu sắc như thế.

Công tước Hastings. Daphne quyết định ngay lúc ấy rằng, có lẽ đứa ngốc cô mới không yêu anh. Dĩ nhiên sẽ thật tuyệt vời nếu anh đáp lại tình cảm ấy.

“Mẹ à,” Daphne nói, “mẹ có muốn con tìm cho mẹ một cái lọ hoa không?”

“Sao cơ?” Violet còn đang quá bận sứt sùi hạnh phúc tột độ với bó hoa của bà để có thể chú ý đến những lời của con gái. “Ồ, phải, hẳn rồi. Hỏi Humboldt cho cái lọ thủy tinh trong phòng ấy.”

Daphne gửi nhanh cho Simon một nụ cười biết ơn và đi về phía cửa, nhưng trước khi cô có thể bước được nhiều hơn hai bước, hình dạng to lớn và đáng sợ của anh cả cô hiện ra trước ngưỡng cửa.

“Daphne.” Anthony gầm ghe. “Thật đúng là người anh cần gặp.”

Daphne quyết định chiến lược tốt nhất đơn giản là phớt lờ tâm trạng cáu kỉnh ấy đi. “Chỉ một lúc thôi, Anthony.” Cô ngọt ngào nói. “Mẹ bảo em đi kiếm lọ hoa. Hastings đã mang đến cho mẹ một bó hoa.”

“Hastings ở đây?” Anthony nhìn qua vai cô vào hai người ở xa trong phòng. “Cậu đang làm gì ở đây, Hastings?”

“Ghé thăm em gái cậu.”

Anthony bước qua Daphne và sải bước vào phòng, trông cứ như một đám mây đông. “Tôi không cho phép cậu tán tỉnh em gái tôi.” Anh gầm lên.

“Mẹ cho phép.” Violet nói. Bà dí bó hoa vào mặt Anthony, lắc lư chúng khiến một lượng lớn phấn hoa hạ cánh xuống mũi anh. “Chúng không đáng yêu sao?”

Anthony hắt hơi và đẩy chúng ra. “Mẹ, con đang cố nói chuyện với Công tước.”

Violet nhìn qua Simon. “Cháu có muốn có cuộc trò chuyện này với con trai bác không?”

“Đặc biệt không.”

“Vậy, tốt. Anthony, im lặng nào.”

Daphne lấy tay che miệng, nhưng một âm thanh khúc khích dù sao cũng thoát ra được.

“Em!” Anthony vung mạnh ngón tay về phía cô. “Im lặng!”

“Có lẽ em nên tìm lọ hoa.” Daphne mơ màng.

“Và để tôi lại với người anh khoan dung dịu dàng của cô?” Simon hỏi với một giọng mềm mại. “Tôi nghĩ là không đâu.”

Daphne nhướn một bên mày. “Anh ngụ ý là anh không đủ đàn ông để đối phó với anh tôi?”

“Không phải ý đó. Đơn giản là cậu ấy là vấn đề của cô, không phải của tôi, và—”

“Chuyện khỉ gió gì đang xảy ra ở đây vậy?” Anthony lồng lộn.

“Anthony!” Violet hét. “Mẹ sẽ không tha thứ cho việc sử dụng từ ngữ không thích hợp trong phòng khách.” Daphne nhếch mép.

Simon không làm gì hơn là quay đầu đi, gửi cho Anthony một cái nhìn chăm chăm hiểu kỳ.

Anthony quăng một cái quắc mắt tăm tối đến cả hai người bọn họ, trước khi chuyển sự chú ý đến mẹ mình. “Cậu ấy không đáng tin. Mẹ không có bất cứ ý kiến về gì việc đang xảy ra ở đây sao?” Anh gắng hỏi.

“Đương nhiên là mẹ có.” Violet đáp trả. “Công tước đang dành cho em gái con một chuyến viếng thăm.”

“Và tôi mua những bông hoa cho mẹ cậu.” Simon để thêm đầy hể hả.

Anthony lườm khao khát vào chóp mũi Simon. Simon có một ấn tượng rõ rệt rằng Anthony đang tưởng tượng việc đập vỡ nó.

Anthony quay phắt đầu lại đối diện với mẹ anh. “Mẹ có hiểu quy mô tiếng tăm của cậu ấy không?”

“Những kẻ phóng đảng hoàn lương sẽ là những người chồng tốt nhất.” Violet nói.

“Rác rưởi và mẹ biết điều đó.”

“Dù sao, anh ấy không phải là một kẻ phóng đảng thực thụ.” Daphne dí thêm.

Cái nhìn Anthony bắn cho em gái có ý khôi hài đến mức Simon gần như phá ra cười. Anh xoay sở để kiềm chế bản thân, nhưng chủ yếu chỉ bởi vì anh khá chắc rằng, bất kỳ biểu hiện hài hước nào đều có thể gây nên việc nắm đấm của Anthony mất kiểm soát, lao vào não bộ, vào mặt Simon như thương vong đầu tiên của cuộc xung đột.

“Em không biết.” Anthony nói, giọng thấp và rung lên bởi cơn thịnh nộ. “Em không biết những gì cậu ấy đã làm.”

“Không nhiều hơn những gì con đã làm, mẹ chắc chắn thế.” Violet hiểu biết nói.

“Chính xác!” Anthony rống lên. “Lạy Chúa, con biết chính xác chuyện gì đang diễn ra trong đầu cậu ấy ngay bây giờ, và không có gì trong số chúng liên quan đến thơ ca và hoa hồng.”

Simon phác họa hình ảnh Daphne nằm xuống chiếc giường đầy những cánh hoa hồng. “Chà, có thể có hoa hồng.” Anh lẩm bẩm.

“Con sẽ giết cậu ấy.” Anthony tuyên bố.

“Dù sao thì, đây là những bông hoa tulip.” Violet nghiêm nghị nói. “Từ Hà Lan. Và Anthony, con thật sự phải tập trung điều khiển cảm xúc của mình đi. Điều ấy là khó coi nhất đấy.”

“Cậu ấy không thích hợp để liếm gót chân cho Daphne.”

Đầu Simon tràn ngập những hình ảnh khêu gợi, lần này chính anh đang liếm những ngón chân cô. Anh quyết định không đưa ra lời bình luận nào.

Ngoài ra, anh đã quyết định là anh không có ý định cho phép ý nghĩ của mình lang thang với những hướng dẫn như thế nữa. Daphne là em gái Anthony, vì Chúa. Anh không thể quyến rũ cô.

“Mẹ từ chối nghe thêm bất cứ từ miệt thị nào về Đức ngài đây.” Violet tuyên bố dứt khoát. “Và đó là chấm dứt chủ đề.”

“Nhưng—”

“Mẹ không thích giọng lưỡi của con đâu, Anthony Bridgerton!”

Simon nghĩ anh nghe Daphne nén một tiếng cười thầm, và anh tự hỏi điều đó là cho cái gì.

“Nếu nó làm vui lòng Bốn Phận Làm Mẹ Của Mẹ.” Anthony nói với chất giọng cay đắng. “Con sẽ có cuộc nói chuyện riêng tư với Đức ngài đây.”

“Lần này con thật sự muốn đi tìm lọ hoa.” Daphne phát biểu, và lao vụt ra khỏi phòng.

Violet khoanh tay, và nói với Anthony. “Mẹ sẽ không để con ngược đãi khách trong nhà mẹ.”

“Con sẽ không hành hung cậu ấy đâu.” Anthony đáp. “Con hứa với mẹ đấy.”

Không bao giờ có một người mẹ, Simon nhận thấy cuộc đấu khẩu này thật hấp dẫn. Ngôi nhà Bridgerton, sau cùng, nói đúng hơn là nhà của Anthony, không phải của mẹ anh ấy, và Simon có ấn tượng rằng Anthony đã cố nhin việc chỉ rõ ra điều đó. “Mọi chuyện không có gì đâu, Quý bà Bridgerton.” Anh xen vào. “Cháu chắc rằng Anthony và cháu có nhiều chuyện cần thảo luận.”

Mắt Anthony nheo lại. “Rất nhiều.”

“Tốt thôi.” Violet nói. “Dù sao, con có thể làm bất cứ gì con muốn bất kể mẹ có nói gì đi nữa. Nhưng mẹ sẽ không rời đi.” Bà ngồi phịch xuống ghế sofa. “Đây là phòng khách của mẹ, và mẹ thấy thoải mái ở đây. Nếu cả hai muốn thỏa thuận khi xử sự như những con lừa ngu xuẩn, để trải qua cuộc thảo luận giữa cánh đàn ông với nhau, thì có thể làm điều đó ở nơi nào khác.”

Simon chớp mắt ngạc nhiên. Rõ ràng bà giống Daphne hơn những gì có thể nhìn thấy.

Anthony hất đầu về phía cửa, và Simon bước theo vào Đại sảnh.

“Phòng làm việc của tôi hướng này.” Anthony nói.

“Cậu có phòng làm việc ở đây?”

“Tôi là chủ gia đình.”

“Tất nhiên.” Simon đồng ý. “Nhưng cậu sống ở một nơi khác.”

Anthony dừng lại và quay qua nhìn chòng chọc ước lượng vào Simon. “Điều đó cũng không thể khiến cậu bỏ sót sự chú ý rằng vị trí của tôi như một người đứng đầu gia đình Bridgerton, vì thế tôi phải chăm lo những trách nhiệm một cách nghiêm túc.

Simon nhìn anh vẻ công tâm. “Ý cậu là Daphne?”

“Chính xác.”

“Nếu tôi nhớ,” Simon nói, “đầu tuần này cậu đã nói muốn giới thiệu hai chúng tôi với nhau.”

“Đó là trước khi tôi nghĩ cậu hứng thú với con bé!”

Simon chịu đựng những lời ấy khi anh đi theo Anthony vào phòng làm việc, tiếp tục im lặng cho đến khi Anthony đóng cánh cửa lại. “Tại sao,” anh mềm mỏng hỏi, “cậu cho rằng tôi sẽ không hứng thú với em gái cậu?”

“Còn gì khác hơn ngoài sự thật cậu đã thề với tôi là, cậu sẽ không bao giờ kết hôn?” Anthony dài giọng.

Anh ấy đã đúng. Simon ghét khi bạn anh đúng về điểm này.

“Ngoài ra,” Anthony cau kính, chớp mắt trong vài giây, và nói. “Không ai quan tâm như thế với Daphne. Ít nhất chúng tôi không có ai muốn cưới nó.”

Simon khoanh tay và dựa lưng vào tường. “Cậu không giữ cô ấy trong sự đánh giá cao khủng khiếp đó chứ, phải k-?”

Trước khi anh thậm chí có thể kết thúc câu hỏi, Anthony đã túm lấy cổ họng anh. “Sao cậu dám xúc phạm em gái tôi?”

Nhưng Simon đã học được một chút về việc tự bảo vệ mình qua các cuộc hành trình, và anh chỉ mất hai giây để đảo ngược lại tình thế giữa họ. “Tôi không xúc phạm em gái cậu.” Anh nói với một giọng ác ý. “Tôi đang xúc phạm cậu.”

Một âm thanh lạ lùng khàn khàn phát ra từ cuống họng Anthony, và Simon thả anh ấy ra. “Những gì đã xảy ra là,” anh nói, phủi tay vào nhau, “Daphne giải thích cho tôi tại sao cô ấy không hấp dẫn được bất cứ người cầu hôn phù hợp nào.”

“Và?” Anthony chế giễu hỏi.

“Cá nhân, tôi nghĩ tất cả là do những trò khỉ mà cậu và các em trai cậu đã làm, nhưng cô ấy nói với tôi bởi vì tất cả London đều coi cô ấy như một người bạn, và không ai để ý đến cô ấy như một quý cô lãng mạn.”

Anthony im lặng trong một lúc lâu trước khi nói. “Tôi hiểu.” Rồi, sau một khoảng lặng khác, lại trầm ngâm thêm vào. “Con bé có thể đúng.”

Simon không nói gì, chỉ im lặng quan sát bạn anh sắp xếp những gì cần nói. Cuối cùng, Anthony cũng bật ra. “Tôi vẫn không thích cách cậu đánh hơi về con bé.”

“Lạy Chúa, cậu làm như tôi chắc chắn có răng nanh không bằng.”

Anthony khoanh tay. “Đừng quên, chúng ta ở trong cùng một đàn khi rời Oxford. Tôi biết chính xác cậu đã làm gì.”

“Ồ, vì Chúa, Anthony, khi ấy chúng ta mới hai mươi! Tất cả những thằng đàn ông đều là những thằng ngốc vào tuổi ấy. Ngoài ra, chết tiệt cậu biết rất rõ rằng p-p-”

Simon cảm thấy lưỡi anh trở nên ngóng nghịu, và giả vờ ho khan vừa kịp lúc để che đậy tật nói lắp. Khốn nạn. Nó ít khi xảy ra vào những ngày này, nhưng khi xảy đến, thường luôn là khi anh buồn bực hay giận dữ. Nếu anh không điều khiển được cảm xúc, anh cũng sẽ mất luôn kiểm soát ở lời nói của mình. Điều đó luôn đơn giản là như thế.

Và thật không may, những tình huống như thế chỉ càng tiếp tế thêm cho anh sự buồn bực và giận dữ với chính bản thân, và sẽ càng làm tăng tật nói lắp thêm nữa. Đó là một vòng tròn khắc nghiệt tẻ nhạt nhất.

Anthony nhìn anh một cách giễu cợt. “Cậu ổn chứ?”

Simon gật đầu. “Chỉ là một tí đăm trong cổ họng.” Anh bịa ra.

“Tôi nên gọi trà chẳng?”

Simon gật đầu lần nữa. Anh không thực sự muốn trà, nhưng có vẻ như đó là thứ một người sẽ hỏi khi có ai đó có đăm trong cổ họng.

Anthony giật mạnh dây chuông, rồi quay lại phía Simon và hỏi. “Cậu đang nói gì?”

Simon nuốt khan, hy vọng hành động đó sẽ giúp anh lấy lại quyền kiểm soát sự giận dữ. “Tôi chỉ có ý chỉ cho cậu rằng, cậu biết rõ hơn bất kỳ ai là ít nhất phân nửa tiếng tăm của tôi là không xứng đáng.”

“Phải, nhưng tôi có ở đó trong phân nửa xứng đáng còn lại, và trong khi tôi không phiền việc giao thiệp thỉnh thoảng của cậu với Daphne, tôi không muốn cậu ve vãn con bé.”

Simon nhìn sầm soi bạn anh – hay ít nhất người mà anh nghĩ là bạn anh – không tin được. “Cậu thực sự nghĩ là tôi quyến rũ em gái cậu?”

“Tôi không biết phải nghĩ gì. Tôi biết cậu có kế hoạch không bao giờ kết hôn. Tôi biết rằng Daphne không như thế.” Anthony nhún vai. “Thành thật mà nói, thế là đủ cho tôi để lôi cả hai về hai phía đối diện nhau trên sàn nhảy.”

Simon thở ra một hơi dài. Trong lúc thái độ của Anthony đang cáu kỉnh như quỷ, anh cho là điều đó có thể thông cảm được. Sau cùng thì, cậu ấy chỉ đang cư xử theo cách quan tâm nhất với em gái mình. Simon khó có thể tưởng tượng việc chịu trách nhiệm về ai đó ngoài bản thân anh, nhưng anh cho rằng nếu anh có em gái, anh cũng xé xác những kẻ chết dẫm quyến rũ em anh.

Chỉ vừa lúc đó, một tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi!” Anthony gọi vọng ra.

Thay vì một cô hầu với khay trà, Daphne lướt vào phòng. “Mẹ bảo với em cả hai đều đang trọng trạng thái hung bạo, nên em nên để các anh một mình, nhưng em nghĩ em cần phải đảm bảo chắc chắn là cả hai không giết lẫn nhau.”

“Không.” Anthony nói với một nụ cười dữ tợn. “Chỉ là cú bóp cổ nhẹ nhàng thôi.”

Từ niềm tin của Daphne, cô phớt tỉnh. “Ai bóp cổ ai?”

“Anh bóp cổ cậu ấy.” Anh trai cô trả lời. “Sau đó cậu ấy trả lại anh.”

Simon nín cười trước câu hỏi của cô. “Daff.” Anh bắt đầu.

Anthony xoay ngoắt lại. “Cậu gọi con bé là Daff?” Đầu anh ầy quay nghiêng về phía Daphne. “Em đã cho phép cậu ấy sử dụng tên thánh của em?”

“Đương nhiên.”

“Nhưng—”

“Tôi nghĩ,” Simon cắt ngang, “có vài thứ chúng ta cần phải làm rõ.”

Daphne gật đầu một cách ảm đạm. “Tôi nghĩ anh đúng. Nếu anh nhớ, tôi đã nói với anh như thế.”

“Thật là quý phái làm sao khi cô đề cập đến điều đó.” Simon lầm bầm.

Cô mỉm cười trêu chọc. “Tôi không thể cưỡng lại được. Với bốn anh em trai, sau cùng thì, phải luôn nắm lấy thời khắc có thể nói, ‘Tôi đã nói với anh như thế’”

Simon nhìn hết từ người này sang người kia. “Tôi không biết người nào tôi cần thương xót nhiều hơn.”

“Chuyện phải gì đang xảy ra vậy?” Anthony đề nghị, và rồi chen thêm vào. “Và cho lời nhận xét của cậu, cần đáng thương xót cho tôi. Tôi là người anh trai nhả nhận hơn con bé là một cô em gái dễ thương.”

“Không đúng!”

Simon phớt lờ cuộc cãi vã và tập trung sự chú ý vào Anthony. “Cậu muốn biết chuyện phải gì đang xảy ra? Nó như thế này...”

7. Chương 7

Cả đám đàn ông như một lũ cừu, quá dễ bị kẻ khác dắt mũi. Khi một con di chuyển, cả lũ còn lại nhanh chóng đi theo một cách mù quáng.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 30 tháng Tư 1813.

Nhìn chung, Daphne nghĩ, Anthony tiếp nhận chuyện này khá tốt. Ngay sau khi Simon hoàn tất việc giải thích về kế hoạch nho nhỏ của họ (với, cô phải thú thật, thường xuyên bị ngắt ngang về phía cô), Anthony chỉ cao giọng có bảy lần.

Đó là bảy lần ít hơn Daphne đã dự đoán.

Cuối cùng, sau khi Daphne khấn nài anh giữ mồm miệng lại cho đến khi cô và Simon kể xong câu chuyện, Anthony gật đầu cụt ngắn, khoanh tay, và ngậm chặt mồm trong suốt thời gian giải thích. Về khó chịu của anh đủ để làm rung chuyển cả lớp thạch cao của bức tường, nhưng đúng như lời hứa, anh tiếp tục hoàn toàn im lặng.

Cho đến khi Simon kết thúc với, “Và mọi chuyện là như thế.”

Là một sự im lặng. Im lặng chết người. Đến tận mười giây tròn, không gì khác hơn ngoài im lặng, dù cho Daphne có thể thề cô nghe tiếng mắt cô chuyển động trong hốc khi chúng phóng từ Anthony qua Simon.

Và rồi cuối cùng, từ Anthony. “Cả hai có loạn trí không?”

“Em đã nghĩ đây có thể là phản ứng của anh.” Daphne làu bàu.

“Cả hai, không điên loạn một cách cực kỳ, hết sức đáng ghê tởm, và chẳng gì có thể thay đổi được đó chứ?” Giọng Anthony đạt đến mức của một tiếng gầm rống. “Tôi không biết là ai trong hai người là kẻ ngốc rõ ràng hơn.”

“Anh im đi!” Daphne rít. “Mẹ sẽ nghe đấy.”

“Mẹ có thể chết vì suy tim nếu mẹ biết những gì em đã làm.” Anthony vặn lại, nhưng anh sử dụng tông giọng mềm mỏng hơn.

“Nhưng mẹ không đang nghe chứ, đúng không?” Daphne bắn ngược lại.

“Không, mẹ không nghe đâu.” Anthony trả lời, cầm bệnh ra. “Bối kế hoạch nho nhỏ của em sẽ kết thúc vào thời điểm này.”

Daphne khoanh tay. “Anh không thể làm gì để ngăn em lại.”

Anthony hất mạnh đầu về phía Simon. “Anh có thể giết cậu ấy.”

“Đừng có buồn cười như thế.”

“Những cuộc đấu súng đã nổ ra không phải là ít.”

“Bởi những kẻ ngu ngốc.”

“Anh không quan tâm tranh cãi về tước vị với cậu ấy.”

“Nếu tôi có thể ngắt ngang.” Simon nói một cách lặng lẽ.

“Anh ấy là bạn thân nhất của anh!” Daphne phản đối.

“Không,” Anthony nói, một âm tiết tràn đầy sự trống rỗng kiềm nén bạo lực, “còn nữa.”

Daphne quay qua Simon với cơn bực tức. “Anh không định nói bất cứ gì sao?”

Môi anh nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng thích thú. “Và khi nào thì tôi có cơ hội đó?”

Anthony quay sang Simon. “Tôi muốn cậu ra khỏi ngôi nhà này.”

“Trước khi tôi có thể tự bảo vệ bản thân mình?”

“Đây cũng là nhà em,” Daphne nói một cách nóng nảy, “và em muốn anh ấy ở lại.”

Anthony lườm em gái, sự điên tiết rành rành trong từng centimet của dáng điệu. “Tốt đấy.” Anh nói. “Anh cho em hai phút để trình bày cảnh ngộ của mình. Không hơn.”

Daphne khẽ vội vã nhìn về phía Simon, tự hỏi nếu anh có muốn dùng hai phút ấy cho chính bản thân không. Nhưng tất cả những gì anh làm là nhún vai, và nói. “Cứ tiếp đi. Đó là anh trai cô.”

Cô hít mạnh vào một hơi để vững dạ, chống tay lên hông mà không nhận ra điều đó, và nói. “Đầu tiên, em phải chỉ rõ rằng em được nhiều hơn từ việc liên minh hơn quý ngài đây. Anh ấy nói anh ấy ước được sử dụng em để giữ không cho những người phụ nữ khác—”

“Và những người mẹ của họ.” Simon cắt ngang.

“—và mẹ của họ lại gần. Nhưng thật lòng mà nói” – Daphne lườm Simon khi cô nói điều này – “Em nghĩ anh ấy đã sai. Phụ nữ sẽ không dừng việc đuổi theo anh ấy, chỉ bởi vì họ nghĩ anh ấy có thể tạo thành một cặp đôi với một quý cô trẻ tuổi khác – đặc biệt khi quý cô đó là em.”

“Và cái gì không đúng với em?” Anthony đề nghị.

Daphne bắt đầu giải thích, nhưng rồi cô chỉ khẽ ho một cái là lạ giữa hai người đàn ông. “Chuyện đó là về tất cả những cái này?”

“Không có gì.” Anthony lầm bầm, có vẻ hơi ngượng nghịu.

“Tôi đã giải thích cho anh cô về lý thuyết của cô, là tại sao cô lại không có nhiều người cầu hôn phù hợp.” Simon nói một cách êm ái.

“Tôi hiểu rồi.” Daphne mím môi cứ như đang cố gắng quyết định cô có nên phát cáu hay không. “Hừm. Tốt, anh ấy nên tự nhận ra nó.”

Simon phát ra một tiếng khịt mũi kỳ lạ có thể xem như tiếng cười.

Daphne lườm một cái sắc lẹm vào cả hai người đàn ông. “Em hy vọng hai phút của em không bao gồm cả những sự xen ngang này.”

Simon nhún vai. “Cậu ấy là người bám giời.”

Anthony chộp lấy cạnh bàn, có lẽ, Daphne nghĩ, để ngăn việc anh ấy tấn công vào cổ họng Simon. “Và cậu,” anh nói với vẻ đe dọa, “sẽ thấy chính mình bị dốc ngược đầu qua khỏi cái cửa sổ mắc dịch đó nếu không ngậm miệng lại.”

“Anh có biết em luôn cho rằng đàn ông các anh là những kẻ ngu xuẩn không,” Daphne đay nghiến, “nhưng em chưa bao giờ khẳng định cho đến hôm nay.”

Simon toe toét.

“Về việc ngắt ngang,” Anthony chua chát, bắn thêm một cái nhìn chết chóc lại thẳng chỗ Simon dù đang nói với Daphne, “em còn một phút rưỡi nữa.”

“Tốt.” Cô ném trả. “Vây em sẽ rút gọn cuộc trò chuyện này vào một sự thật hiển nhiên. Hôm nay em có đến sáu cuộc viếng thăm. Sáu! Anh có thể nhớ lần cuối em có sáu cuộc viếng thăm không?”

Anthony chỉ chăm chăm lạnh nhạt nhìn cô.

“Em không thể.” Daphne tiếp tục, giờ đây trở nên nhẹ nhàng. “Bởi vì điều đó chưa bao giờ xảy ra. Sáu người đàn ông diễu hành trước các bậc cấp của chúng ta, gõ cửa, và đưa danh thiếp của họ cho Humboldt. Sáu người đàn ông tặng hoa cho em, bị thu hút vào cuộc nói chuyện với em, và thậm chí một người còn ngâm thơ nữa.”

Simon cau mày.

“Và anh biết tại sao không?” Cô gắng hỏi, giọng cô cao lên nguy hiểm. “Anh biết không?”

Anthony, với sự sáng suốt đến có phần muộn màng, ngậm miệng lại.

“Đó tất cả là vì anh ấy” – cô hất mạnh ngón trỏ về phía Siom – “đã tử tế đủ để giả vờ là thấy hứng thú với em vào tối qua ở vũ hội của Quý bà Danbury.”

Simon, đang ngẫu nhiên dựa vào cạnh bàn, đột ngột thẳng người dậy. “Chà, hiện tại,” anh nhanh chóng nói, “tôi không diễn đạt nó theo hướng ấy.”

Cô quay qua anh, mắt cô kiên quyết một cách rõ rệt. “Và anh có thể diễn đạt nó theo cách nào?”

Anh không nói được nhiều ngoài, “Tôi–” trước khi cô chen vào, “Bởi vì tôi cam đoan với anh, những người đó chưa bao giờ thấy phù hợp để đến viếng thăm tôi trước kia.”

“Nếu họ là những kẻ đui đến thế,” Simon lảng lảng nói, “tại sao cô lại cần quan tâm về sự quý trọng của họ?”

Cô rơi vào im lặng, khẽ lùi lại. Simon có sự ngờ vực ngày càng sâu hơn rằng anh có thể đã nói điều gì đó rất, rất sai, nhưng anh không khẳng định được, cho đến khi anh thấy cô chớp mắt liên hồi.

Ồ, chết tiệt thật.

Rồi cô chùi một bên mắt. Cô ho khan như cô đã từng làm, cố gắng che giấu hành động của mình bằng cách vờ ra vẻ che miệng, nhưng Simon vẫn cảm thấy tệ hại đến tận gót chân.

“Nào giờ nhìn xem những gì cậu đã làm.” Anthony ném trả, chỉ đặt thoải mái một tay vào em gái, tất cả còn lại đang chòng chọc về phía Simon. “Đừng để ý đến hấn ta, Daphne. Hấn là một con lừa.”

“Có thể.” Cô sụt sịt. “Nhưng là một con lừa thông minh.”

Hàm Anthony rớt đập xuống.

Cô bắn cho anh cái nhìn gắt gỏng. “Ừm, nếu anh không muốn em nhắc lại, anh không nên nói thế.”

Anthony mệt mỏi thở dài. “Thật sự có sáu gã đàn ông tại đây vào chiều nay?”

Cô gật đầu. “Bây, bao gồm cả Hastings.”

“Và,” anh cẩn thận hỏi, “có bất kỳ ai trong số họ em có hứng thú với chuyện kết hôn không?”

Simon nhận ra các ngón tay anh đang khoét thành những lỗ nhỏ trên đùi, và ép bản thân đặt tay lên bàn.

Daphne gật đầu lần nữa. “Tất cả họ đều là người mà em đã có một tình bạn trước kia. Chỉ là họ không bao giờ xem em như một ứng viên cho sự lãng mạn, trước khi Hastings làm theo cách này. Em có thể, nếu có cơ hội, chọn một trong số họ để phát triển mối quan hệ.”

“Nhưng—” Simon nhanh chóng ngậm miệng lại.

“Nhưng gì?” Daphne hỏi, quay qua anh với đôi mắt tò mò.

Anh nhận ra, những gì anh định nói là nếu đám đàn ông đó chỉ chú ý đến sự quyến rũ của Daphne, bởi vì một Công tước đã thể hiện sự quan tâm đến cô, thì cả lũ đó là một bọn ngu, và vì vậy cô không nên thậm chí có suy nghĩ cưới chúng. Nhưng nghĩ về việc anh là người đã chỉ ra, sự quan tâm của anh sẽ mang lại cho cô nhiều người cầu hôn hơn – à thì, chẳng thán mà nói, nghe có vẻ như tự chuốc lấy thất bại khi đề cập đến việc đó.

“Không có gì.” Cuối cùng anh nói, phẩy tay theo cái kiểu dừng-bận-tâm-đến-tôi. “Nó chẳng có nghĩa gì cả.”

Daphne nhìn anh trong một thoáng, như thể đợi anh thay đổi suy nghĩ, và rồi quay lại phía anh trai. “Vậy, anh có chấp nhận sự khôn ngoan trong kế hoạch của bọn em?”

“‘Khôn ngoan’ có thể hơi bị thổi phồng đấy, nhưng” – Anthony trông tổn thương khi nói – “anh có thể hiểu được em nghĩ nó mang lại lợi ích cho em ở chỗ nào.”

“Anthony, em phải tìm một người chồng. Ngoài sự thật rằng mẹ đang làm phiền em chết đi được, em muốn một người chồng. Em muốn hôn nhân và có gia đình của chính mình. Em muốn điều đó nhiều hơn anh có thể biết. Và do xa hơn là, không ai có vẻ phù hợp để hỏi.”

Simon không có ý kiến làm sao Anthony có thể chịu đựng việc chống lại vẻ cầu xin trong đôi mắt sẫm màu ảm áp ấy. Và đủ rõ ràng, Anthony chùn xuống dựa vào bàn, phát ra tiếng gầm gừ mệt mỏi. “Được rồi,” anh ấy bảo, nhắm mắt lại cứ như không tin được những gì mình đang nói. “Anh sẽ đồng ý với điều này nếu anh phải thế.”

Daphne nhảy xổ lại và vòng tay ôm quanh cổ anh.

“Ồ, Anthony, em biết anh là một người anh tuyệt vời nhất mà.” Cô hôn lên má anh. “Anh chỉ thỉnh thoảng bị lầm đường lạc lối thôi.”

Mắt Anthony lơ đãng dạo chơi trên trời trước khi chiếu vào Simon. “Cậu có thấy tôi phải chịu đựng với cái gì chưa?” Anh ấy hỏi với cái lắc đầu. Giọng nói với âm sắc rõ là chỉ dùng khi một người đàn ông bị bao vây gửi đến người khác.

Simon tự cười với bản thân, vì tự hỏi khi nào thì anh ấy chuyển từ kẻ gạ gẫm quỷ quyệt sang người bạn tốt.

“Nhưng,” Anthony nói lớn, khiến cho Daphne lùi lại. “anh đặt ra vài điều kiện.”

Daphne không nói gì, chỉ chớp mắt khi chờ anh trai tiếp tục.

“Đầu tiên, việc này không được lan xa hơn khỏi phòng này.”

“Đồng ý.” Cô nhanh chóng nói.

Anthony chìa thẳng vào Simon.

“Đương nhiên.” Anh trả lời.

“Mẹ sẽ bị hủy hoại mất nếu bà nghe được sự thật.”

“Thực thế.” Simon lầm bầm. “Tôi nghĩ mẹ cậu sẽ tán thành kế hoạch khéo léo của chúng tôi, nhưng vì cậu hiển nhiên là biết bà lâu hơn, tôi đành nhượng bộ sự suy xét chính chắn của cậu vậy.”

Anthony bắn cho anh cái nhìn giá rét. “Thứ hai, dưới bất kỳ hoàn cảnh nào, hai người không được ở một mình với nhau. Không bao giờ.”

“À, cái đó sẽ dễ thôi.” Daphne nói. “Vì dù sao bọn em cũng sẽ không ở một mình, trừ khi bọn em thật sự quyến rũ nhau.”

Simon nhớ lại quãng thời gian của họ tại Đại sảnh của nhà bà Danbury, và cảm thấy chút nuối tiếc rằng anh sẽ không còn nhiều thời gian riêng tư với Daphne nữa, nhưng anh nhận ra anh thấy một bức tường gạch, và đặc biệt có thể nói điều gì sẽ xảy ra với bức tường tên Anthony Bridgerton. Nên anh chỉ gật đầu và lau bàu đồng ý.

“Thứ ba—”

“Có điều kiện thứ ba sao?” Daphne hỏi.

“Sẽ có nếu anh có thể nghĩ về nó.” Anthony gầm gừ.

“Tốt thôi.” Cô tán thành, trông có vẻ buồn phiền nhất. “Nếu anh phải thế.”

Trong một giây vỡ ra, Simon nghĩ Anthony có thể bóp cổ cô.

“Cậu đang cười cái gì?” Anthony dò hỏi.

Chỉ khi đó Simon mới nhận thấy anh đã cười hất ra. “Không có gì.” Anh nhanh chóng nói.

“Tốt.” Anthony cảm căng. “Bởi vì điều kiện thứ ba là: Nếu tôi có bất cứ khi nào, thậm chí một lần, bắt gặp cậu có bất cứ cách cư xử nào làm tổn thương con bé... Nếu có khi nào tôi thậm chí bắt gặp cậu chịu trách nhiệm trong việc hôn con bé mà không có người đi kèm, tôi sẽ giật đầu cậu xuống.”

Daphne chớp mắt. “Anh không nghĩ điều đó có hơi quá đáng sao?”

Anthony nhăm thẳng một cái nhìn chăm chăm đanh thép đến cô. “Không.”

“Ồ.”

“Hastings?”

Simon không còn lựa chọn nào khác ngoài gật đầu.

“Tốt.” Anthony đáp trả một cách thô lỗ. “Và giờ khi chúng ta đã xong với chuyện này, cậu” – anh nghiêng đầu xác xược về phía Simon – “có thể đi.”

“Anthony!” Daphne thét lên.

“Tôi cho rằng điều đó có nghĩa là tôi bị tước lời mời về bữa tối vào tối nay?” Simon hỏi.

“Phải.”

“Không!” Daphne đánh mạnh vào tay anh trai. “Hastings đã được mời cho buổi tối? Sao anh không nói gì cả?”

“Đó là những ngày trước.” Anthony gầm lên. “Hàng năm trước.”

“Đó là vào thứ Hai.” Simon nói.

“À, vậy anh sẽ tham gia với chúng tôi.” Daphne nói quả quyết.

“Mẹ sẽ rất vui lòng. Và anh” – cô huých tay anh trai – “thôi nghĩ đến việc làm thế nào để hạ độc anh ấy đi.”

Trước khi Anthony có thể trả lời, Simon phẩy tay trước những lời của cô với tiếng tắc lưỡi. “Đừng lo về phần tôi, Daphne. Cô quên tôi cùng trường với cậu ấy gần cả thập kỷ sao. Cậu ấu không bao giờ hiểu về các nguyên lý hóa học cả.”

“Tôi sẽ giết thằng đó.” Anthony tự nói với bản thân anh. “Trước khi tuần này kết thúc, tôi sẽ giết thằng đó.”

“Không anh không thể.” Daphne nói tỉnh bơ. “Tới ngày mai là anh sẽ quên hết tất cả chuyện này, và sẽ hút xì gà phèo phèo tại White thôi.”

“Anh không nghĩ vậy.” Anthony nói một cách đáng ngại.

“Tất nhiên là anh sẽ làm vậy. Anh đồng ý không, Simon?”

Simon nghiên cứu gương mặt người bạn thân nhất, và nhận ra anh thấy một cái gì đó mới mẻ. Một cái gì đó trong mắt anh ấy. Một cái gì đó nghiêm túc.

Sáu năm trước, khi Simon rời khỏi nước Anh, anh và Anthony hãy còn là những cậu trai trẻ. Ô, họ nghĩ họ là đã trưởng thành. Cả hai cờ bạc và chơi gái và vênh váo với xã hội, tiêu phí tầm quan trọng của bản thân, nhưng hôm nay họ đã khác.

Giờ đây họ đã là những người đàn ông thực sự.

Simon đã cảm thấy sự thay đổi của chính anh trong suốt cuộc hành trình. Đó là sự chuyển biến chậm rãi, đến dần dần qua mỗi lần anh đối mặt với thêm một hiểm nguy mới. Nhưng bây giờ anh nhận ra, khi quay trở lại Anh quốc, anh vẫn phác thảo Anthony như hình ảnh của chàng-trai-hai-mươi-tuổi mà anh đã bỏ lại phía sau.

Anh đã cho bạn anh một sự chơi khăm vĩ đại, anh nhận thấy, quên mất khả năng nhận ra rằng, anh ấy, cũng đã trưởng thành. Anthony có trách nhiệm mà Simon chưa bao giờ mơ tới. Anh ấy có các anh em trai để dẫn dắt, có các em gái để mà bảo vệ. Simon nắm trong tay lãnh địa của Công tước, nhưng Anthony có cả một gia đình.

Đó là sự khác biệt quan trọng, và Simon nhận thấy anh không thể đổ lỗi cho bạn anh về việc bảo vệ quá mức này, cũng như thực sự cách cư xử có phần bướng bỉnh kia.

“Tôi nghĩ,” Simon chậm rãi nói, cuối cùng cũng trả lời câu hỏi của Daphne, “rằng anh trai cô và tôi đều là những con người khác so với những chàng trai hoang dã vào sáu năm trước. Và tôi cho rằng điều đó không tệ chút nào.”

Vài giờ sau, toàn bộ nhà Bridgerton chìm trong hỗn loạn.

Daphne đã thay chiếc váy buổi tối xanh sẫm màu lá cây mượt như nhung, mà có người từng nói sẽ gần như làm mất cô không nâu đến vậy, và do chẳng mấy chốc cô không có việc gì làm trong đại sảnh rộng lớn, ngoài việc cố gắng tìm cách để khiến các dây thần kinh của mẹ cô giữ bình tĩnh khỏi việc chạy đua.

“Mẹ không thể tin được,” Violet nói, một tay run rẩy đặt trên ngực, “rằng Anthony quên nói cho mẹ biết nó đã mời Công tước bữa tối. Mẹ không có thời gian chuẩn bị. Không cho tất cả một thứ gì.”

Daphne quan sát tờ thực đơn trong tay cô, bắt đầu bằng món súp rùa và tiếp tục với thêm ba món nữa, trước khi kết thúc với món thịt cừu sốt bechamel (theo sau, dĩ nhiên, là sự lựa chọn bốn món tráng miệng). Cô cố gắng giữ giọng khỏi mỉa mai khi nói. “Con không nghĩ Công tước sẽ than phiền đâu.”

“Mẹ cầu mong là cậu ấy sẽ không.” Violet trả lời. “Nhưng nếu mẹ biết cậu ấy sẽ đến, mẹ sẽ đảm bảo chúng ta có món thịt bò. Không ai có thể được tiếp đãi mà thiếu món thịt bò.”

“Anh ấy biết đây là một bữa ăn thân mật.”

Violet bắn cho cô cái nhìn gay gắt. “Không có bữa ăn nào là không trang trọng khi có sự đến thăm của Công tước.”

Daphne nhìn mẹ cô một cách quan tâm. Violet đang vặn vẹo hai tay và nghiêng răng ken két. “Mẹ,” Daphne nói, “con không nghĩ Công tước trông đợi chúng ta đột ngột thay đổi kế hoạch ăn tối của gia đình vì anh ấy đâu.”

“Cậu ấy có thể không mong đợi điều đó,” Violet nói, “nhưng mẹ mong. Daphne, rõ ràng có những luật lệ trong xã hội. Những sự trông đợi. Và thật lòng mà nói, mẹ không hiểu được làm sao con có thể khá bình tĩnh và vô tâm như thế.”

“Con không vô tâm!”

“Con dĩ nhiên trông không có vẻ gì là lo lắng.” Mắt Violet nheo lại đáng ngờ. “Sao con lại không lo lắng? Vì Chúa, Daphne, người đàn ông này đang suy tính tới việc lấy con.”

Daphne bầu vú lấy bản thân chỉ trước khi rên lên. “Anh ấy chưa bao giờ nói xa đến như thế, mẹ à.”

“Cậu ấy không cần phải thế. Tại sao cậu ấy lại khiêu vũ với con đêm trước? Cô gái khác duy nhất cậu ấy dành cho vinh dự đó là Penelope Featherington, và cả hai ta đều biết đó chỉ là do thương hại.”

“Con thích Penelope.” Daphne nói.

“Mẹ cũng thích Penelope.” Violet ném trả. “Và mẹ nóng lòng chờ đến ngày mẹ con bé nhận thấy màu da ấy không thể mặc bộ sa tanh màu quả quýt đó được, nhưng chuyện đó ngoài vấn đề này.”

“Thế vấn đề là gì?”

“Mẹ không biết!” Violet gần như ré lên the thé.

Daphne lắc đầu. “Con đi tìm Eloise đây.”

“Phải, thế đi,” Violet điên cuồng nói, “và đảm bảo là Gregory sạch sẽ. Thằng nhỏ không bao giờ tắm rửa phía sau tai nó cả. Và Hyacinth – Lạy Chúa tôi, chúng ta làm gì với Hyacinth đây? Hastings sẽ không mong đợi một đứa bé mới-mười-tuổi-đầu trên bàn.”

“Có, anh ấy sẽ như thế.” Daphne trả lời một cách nhẵn nại. “Anthony đã nói với anh ấy chúng ta ăn tối như một gia đình.”

“Hầu hết gia đình không cho phép những đứa nhỏ ăn tối với họ.” Violet chỉ ra.

“Vậy đó là vấn đề của họ.” Daphne cuối cùng cũng chịu thua cơn giận dữ và phá ra cười âm ỉ. “Mẹ, con đã nói với Công tước. Anh ấy hiểu đây không phải là một buổi tối trang trọng. Và anh ấy nói một cách cụ thể là anh cũng trông đợi sự thay đổi này. Anh ấy không có gia đình của chính mình, nên anh không bao giờ có kinh nghiệm về bất cứ thứ gì như bữa tối của gia đình Bridgerton.”

“Chúa phù hộ chúng ta.” Mặt Violet hoàn toàn tái mét.

“Nào, mẹ.” Daphne nhanh chóng nói. “Con biết mẹ đang nghĩ gì, và con đảm bảo rằng mẹ không cần phải lo lắng về việc Gregory đặt món khoai tây phết đầy kem lên ghế Francesca lần nữa đâu. Con chắc chắn thằng bé đã bỏ được cách cư xử trẻ con ấy của mình.”

“Nó đã làm vậy tuần trước.”

“À, vậy thì,” Daphne lanh lợi nói, không bỏ lỡ một nhịp nào, “vậy thì con đảm bảo thằng nhỏ đã học được bài học.”

Cái nhìn của Violet trao cho con gái hết sức nghi ngờ.

“Tốt thôi, vậy,” Daphne nói, giọng cô ít thực tế hơn, “vậy thì con sẽ đơn giản đe dọa thằng nhỏ về cái chết nếu nó làm bất cứ gì phiền lòng mẹ.”

“Chết cũng không dọa được nó.” Violet suy tư. “Nhưng có lẽ mẹ có thể đe dọa bằng cách bán con ngựa của nó đi.”

“Thằng bé sẽ không bao giờ tin mẹ đâu.”

“Phải, con đúng. Mẹ quá dễ mềm lòng.” Violet nhăn mặt. “Nhưng nó sẽ tin nếu mẹ bảo nó sẽ bị cấm cưỡi ngựa hằng ngày.”

“Cái đó có thể thành công đấy.” Daphne đồng ý.

“Tốt. Mẹ nên đi và dọa vài thứ với thằng nhỏ.” Violet bước được hai bước, rồi quay lại. “Có con cái quả thật là một thử thách.”

Daphne chỉ mỉm cười. Cô biết đó là thử thách mà mẹ cô luôn sùng bái.

Violet hắng giọng một cách êm ái, tín hiệu cho việc quay lại một cuộc theo luận nghiêm túc hơn. “Mẹ hy vọng bữa tối nay sẽ tốt đẹp, Daphne. Mẹ nghĩ Hastings có thể là một người tuyệt vời với con.”

“Có thể?” Daphne trêu chọc. “Con nghĩ Công tước rất hợp với các cuộc hôn nhân, ngay cả khi có hai đầu và chúng phun phèo phèo khi nói chuyện.” Cô phá ra cười ngặt nghẽo. “Từ cả hai cái miệng!”

Violet mỉm cười một cách độ lượng. “Con có thể nghĩ chuyện này khó tin, Daphne, nhưng mẹ không muốn thấy con đơn giản chỉ là lấy bất kỳ ai. Mẹ có thể không ngót giới thiệu con với các chàng trai phù hợp, nhưng chỉ là bởi vì mẹ muốn con được càng nhiều người cầu hôn càng tốt, để con có thể chọn một người chồng.” Violet mỉm cười buồn bã. “Đó là giấc mơ đáng hy nhất vọng của mẹ, được thấy con hạnh phúc, như mẹ đã từng hạnh phúc với cha con.”

Và rồi, trước khi Daphne có thể trả lời, Violet biến mất khỏi Đại sảnh.

Để lại Daphne với cũng với những ý nghĩ ngổn ngang.

Có thể kế hoạch này với Hastings sau cùng không phải là một ý hay. Violet sẽ tan nát mất khi họ cắt đứt sự thỏa hiệp này. Simon đã nói rằng Daphne có thể là người duy nhất thực hiện việc rũ bỏ, nhưng cô bắt đầu băn khoăn có thể mọi chuyện sẽ không tốt hơn theo cách đó. Sẽ thật xấu hổ cho Daphne khi bị ruồng bỏ bởi Simon, nhưng ít nhất như thế cô sẽ không chịu đựng những lời hợp xướng hoang mang “Tại sao?” của Violet.

Violet sẽ nghĩ cô mất trí khi để anh đi.

Và Daphne bị bỏ lại với việc tự hỏi có thể nếu mẹ cô đã đúng.

—o0o—

Simon đã không được chuẩn bị cho bữa tối với nhà Bridgerton. Đó là một việc với hàng trăm trận cười ầm ĩ, khăn đặc, và may mắn thay, chỉ có một tai nạn xảy ra bất ngờ liên quan tới món đậu bay.

(Điều đó đã trông như những hạt đậu hết sức đáng ngờ bắt nguồn từ chỗ cuối bàn của Hyacinth, nhưng cô nhóc Bridgerton nhỏ nhất có vẻ ngây thơ và thiên thần đến nỗi, Simon khó có thể tin cô bé thực sự nhầm chúng vào anh trai mình.)

Thật là biết ơn thay, Violet đã không chú ý đến màn đậu bay đó, dù cho nó băng băng thẳng qua đầu bà trong một đường cung hoàn hảo.

Nhưng Daphne, đang ngồi đối diện trước anh, gần như chắc chắn là đã để ý thấy, bởi khăn ăn của cô bay lên che miệng với sự nhanh nhẹn đáng để tâm. Dựa vào cách mắt cô đảo qua lại trong hóc, cô rõ ràng là đang cười phá ra dưới cái khăn vải lanh hình vuông đó.

Simon không nói nhiều trong suốt bữa ăn. Thật sự là, dễ dàng để lắng nghe các thành viên của gia đình Bridgerton hơn là cố tham gia thảo luận với họ, đặc biệt là với số lượng những cái nhìn chòng chọc đầy ác tâm anh nhận được từ Anthony và Benedict.

Nhưng Simon được sắp chỗ ngồi, hiển nhiên, là chỗ ngồi đối diện cuối bàn, xa với hai người anh lớn nhất nhà Bridgerton (không phải là ngẫu nhiên bởi sự sắp xếp của Violet, anh quả quyết), nên khá là tương đối đơn giản khi phớt lờ họ đi, và thay vào đó là tận hưởng sự tương tác với Daphne và các thành viên còn lại của gia đình. Thỉnh thoảng, một người trong số họ hỏi thẳng anh một câu gì đó, và anh trả lời, và rồi anh trở lại với việc thỉnh lặng quan sát của mình.

Cuối cùng, Hyacinth, ngồi ngay bên phải Daphne, nhìn thẳng vào mắt anh, và nói. “Ngài không nói nhiều lắm, phải không?”

Violet sắc một ngụm rượu vang.

“Ngài Công tước,” Daphne nói với Hyacinth, “đang tỏ ra lịch sự hơn chúng ta, những người liên tục nhảy vào các cuộc trò chuyện, và ngắt ngang người khác cứ như là sợ có ai đó có thể sẽ không thể nghe thấy.”

“Em không quan tâm đến điều đó.” Gregory nói.

“Mẹ cũng không quan tâm.” Violet bình luận cộc lốc. “Gregory, ăn món đậu của con đi.”

“Nhưng Hyacinth—”

“Quý bà Bridgerton,” Simon nói lớn, “cháu có thể nhờ bác giúp lấy thêm món đậu tuyệt vời này không?”

“Dĩ nhiên là được,” Violet bắn một cái nhìn tinh quái đến chỗ Gregory. “Con hãy chú ý đến việc ngài Công tước đang ăn món đậu của ngài ấy như thế nào.”

Gregory liền ăn món đậu của mình.

Simon tự mỉm cười với chính anh khi múc thêm một muỗng đậu nữa vào đĩa, biết ơn vì bà Bridgerton không quyết định phục vụ bữa tối theo phong cách Nga. Điều đó sẽ trở nên khó khăn khi ngăn chặn lời buộc tội chắc chắn của Gregory đối với Hyacinth lúc ném trả lại món đậu, khi anh gọi người hầu đến phục vụ cho anh.

Simon bận rộn với đĩa đậu của mình, vì anh thật không sự không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giải quyết nốt đến từng hạt cuối cùng. Tuy nhiên, anh liếc trộm một cái về phía Daphne, đang đeo một nụ cười có chút bí hiểm. Mắt cô trở nên đầy ắp sự hài hước dễ lây, và Simon chẳng mấy chốc cảm nhận được khoe miệng anh cũng nhếch lên.

“Anthony, tại sao anh lại tròng mắt?” Một trong những cô gái khác nhà Bridgerton hỏi – Simon nghĩ đó có thể là Francesca, nhưng thật khó để nói. Hai cô con gái giữa nhìn giống nhau một cách thú vị, nhất là đôi mắt xanh biếc, giống hệt mắt mẹ họ.

“Anh không tròng mắt.” Anthony ném trả, nhưng Simon, đã không ngớt nhận được những cái tròng mắt tốt hơn cả gần một giờ, khá chắc anh ấy đã nói dối.

“Anh có.” Francesca hoặc Eloise nói.

Giọng trả lời của Anthony ra vẻ nhún nhường hết sức. “Nếu em nghĩ anh sẽ chuẩn bị nói; ‘Anh không thể’, đáng tiếc là em đã sai lầm.”

Daphne cười phá ra dưới chiếc khăn ăn lần nữa.

Simon quyết định cuộc sống thú vị hơn rất nhiều so với những gì anh đã trải qua trước kia.

“Các con có biết,” Violet bỗng dừng phát biểu, “rằng mẹ nghĩ đây có thể là một trong những buổi tối đáng hài lòng nhất trong năm. Ngoại trừ” – bà gửi một cái lườm hiểu biết đến cuối bàn tại chỗ Hyacinth – “nếu đứa con gái nhỏ nhất của mẹ ném món đậu dưới gầm bàn.”

Simon chỉ kịp ngược lên khi Hyacinth thét. “Làm sao mà mẹ biết?”

Violet lắc đầu khi bà đảo mắt. “Con yêu của mẹ,” bà nói, “khi nào thì con mới học được rằng mẹ biết tất cả mọi thứ?”

Simon quyết định anh có một lòng kính trọng vô bờ bến dành cho Violet Bridgerton.

Nhưng ngay cả vậy, bà xoay sở để hoàn toàn làm bối rối anh với một câu hỏi và một nụ cười. “Nói cho bác biết, thưa Đức ngài,” bà nói, “cháu có bận gì vào ngày mai không?”

Bất chấp mái tóc vàng óng và đôi mắt màu xanh biếc, bà nhìn quá giống Daphne khi bà hỏi anh câu hỏi ấy đến nỗi, anh mù đi trong giây lát. Đó hẳn phải là lý do duy nhất anh không quan tâm nghĩ đến trước khi lấp bắp. “K-không. Cháu nhớ là không.”

“Xuất sắc!” Violet hét lên, rạng rỡ. “Vậy cháu phải tham gia với gia đình bác vào chuyến vòng quanh Greenwich.”

“Greenwich?” Simon lặp lại.

“Phải, bọn bác đã có kế hoạch về một buổi dã ngoại gia đình vào vài tuần trước. Tất cả đã nghĩ là sẽ đi thuyền, sau đó có lẽ là buổi ăn ngoài trời bên bờ hồ của sông Thames.” Violet mỉm cười tự tin trước anh. “Cháu sẽ đến, phải không?”

“Mẹ.” Daphne xen ngang. “Con chắc là Công tước có rất nhiều cuộc gặp gỡ.”

Violet tặng cho Daphne cái nhìn lạnh nhạt đến mức khiến Simon ngạc nhiên rằng ai trong số họ sẽ biến thành băng. “Vô ích thôi.” Violet đáp trả. “Cậu ấy chỉ cần nói với bản thân là cậu ấy không bận.” Bà quay sang Simon. “Và chúng ta cũng có thể đi thăm Đài Thiên văn Hoàng gia, nên cháu không cần phải lo lắng

đó sẽ là cuộc dạo chơi vô bổ. Nó không được mở cửa cho mọi người, dĩ nhiên, nhưng người chồng quá cố của bác là một khách quen lâu năm, nên chúng ta chắc chắn có thể vào.”

Simon nhìn Daphne. Cô chỉ nhún vai và xin lỗi bằng mắt. Anh quay lại về phía Violet. “Cháu rất vui lòng.” Violet rạng rỡ và vỗ vào tay anh.

Và Simon có cảm giác ngày càng lớn rằng số mệnh của anh chỉ mới vừa được định đoạt.

8. Chương 8

Tin tức đã đến tai Tác giả đây rằng, toàn bộ gia đình nhà Bridgerton (cộng thêm một Ngài Công tước!) đã lao vào cuộc hành trình đến Greenwich vào thứ Bảy.

Tin tức cũng đến tai Tác giả, Ngài Công tước đã được nhắc đến ở trên, cùng với một thành viên nào đó của gia đình Bridgerton, đã quay về London trong trạng thái quả thật là ướn nhẹp.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 3 tháng Năm năm 1813.

“Nếu cô xin lỗi tôi thêm một câu nữa,” Simon nói, vui đầu lần nữa vào hai tay. “Tôi có thể phải giết cô.”

Daphne bắn cho anh cái nhìn tức tối từ chỗ mình, trong chiếc ghế trên boong tàu của chiếc du thuyền nhỏ, mà mẹ cô đã đặt để đưa toàn bộ gia đình – và Công tước, dĩ nhiên – đến Greenwich. “Tha lỗi cho tôi,” cô nói, “nếu tôi quá bất lịch sự khi xin lỗi cho sự lôi kéo khá rõ ràng của mẹ. Tôi nghĩ rằng mục đích trò chơi nho nhỏ của chúng ta là che chắn anh khỏi lòng nhân từ mềm yếu của các bà mẹ mai mối.”

Simon phẩy tay trước lời bình luận của cô, khi anh lún sâu vào chỗ ngồi. “Đó chỉ sẽ là vấn đề nếu tôi không tận hưởng cho bản thân mình.”

Daphne nhẹ thu cầm lại trong ngạc nhiên.

“Ồ.” Cô nói (một cách ngô nghê, theo ý cô). “Điều đó thật tử tế.”

Anh bật cười. “Tôi rất yêu thích đi du lịch bằng thuyền, ngay cả nếu chỉ đi xuống Greenwich, và hơn nữa, sau chừng ấy thời gian bôn ba trên biển, tôi hay tưởng tượng có một chuyến tham quan đến Đài Thiên văn Hoàng gia để ngắm Thiên Đỉnh ở Greenwich.” Anh nghiêng đầu về phía cô. “Cô có biết nhiều về ngành hàng hải và kinh độ không?”

Cô lắc đầu. “Rất ít, tôi e là thế. Tôi phải thú nhận là tôi thậm chí không chắc Thiên Đỉnh ở Greenwich này là cái gì.”

“Nó là một điểm từ tất cả các kinh độ được đo đạc lại. Nó đã từng được sử dụng để các thủy thủ và những nhà hàng hải đo đạc khoảng cách theo chiều dọc từ vị trí khởi hành của họ, nhưng vào thế kỷ trước, nhà thiên văn học hoàng gia quyết định chọn Greenwich làm điểm khởi đầu.”

Daphne nhướn mày. “Nghe có vẻ như chúng ta tự cao tự đại quá, anh có nghĩ vậy không, chỉ định chúng ta như là trung tâm của thế giới?”

“Thực ra, khá là tiện lợi để có một điểm chung thống nhất khi một người cố gắng thử điều khiển tàu trên vùng biển lớn.”

Cô trông vẫn còn nghi ngờ. “Vậy tất cả mọi người đều đồng ý chọn Greenwich? Tôi thấy thật khó tin khi người Pháp không khăng khăng đòi đó là Paris, và Đức Giáo hoàng, tôi chắc chắn, sẽ yêu thích Rome hơn...”

“Chà, chính xác, đó không phải là một sự thỏa thuận.” Anh thừa nhận với một nụ cười. “Không có một hiệp ước chính thức nào cả, nếu đó là ý cô. Nhưng Đài Thiên văn Hoàng gia công bố một bộ biểu đồ và bản biểu xuất sắc vào mỗi năm – gọi là Lịch Hàng hải. Và một thủy thủ sẽ chẳng khác nào mất trí khi thử

ra khỏi nơi đại dương mà không có một cuốn trên boong tàu. Và kể từ khi Lịch Hàng hải đo kinh độ với Greenwich như là điểm zero... thì chà, mọi người khác đều chấp nhận nó.”

“Anh có vẻ biết khá rõ về vấn đề này.”

Anh nhún vai. “Nếu cô trải qua phần lớn thời gian trên thuyền, cô sẽ học được.”

“À, tôi e rằng đó không phải là thứ mà một người học được trong nhà trẻ Bridgerton.” Cô nghiêng đầu về theo kiểu tự phản đối. “Hầu hết việc học của tôi bị hạn chế trong những gì gia sư biết.”

“Thật đáng tiếc.” Anh thì thào. Rồi hỏi. “Chỉ hầu hết?”

“Nếu có gì đó mà tôi cảm thấy thú vị, tôi thường có thể tìm vài quyển sách để đọc về chúng trong thư viện.”

“Tôi có thể đánh cược là, những sự thú vị của cô không dành cho toán học trừu tượng.”

Daphne phá ra cười. “Như anh, ý anh là thế? Hầu như không, tôi e vậy. Mẹ tôi luôn nói rằng sẽ là một kỳ quan nếu tôi có thể cao thêm đủ để mang giày vào chân.”

Simon cau mày.

“Tôi biết, tôi biết.” Cô nói, vẫn mỉm cười. “Anh là loại người nổi trội về số học, sẽ đơn giản không hiểu những người chúng tôi, có chết cũng chỉ có thể nhìn vào tờ giấy dày đặc con số và không biết câu trả lời – hay ít nhất làm thế nào để có câu trả lời ngay tức khắc. Colin cũng y hệt thế.”

Anh mỉm cười, vì cô hoàn toàn đúng. “Vậy, những môn học yêu thích của cô là gì?”

“Hửm? Ồ, là Lịch sử và Văn chương. Đó là cả một vận may, vì chúng tôi có rất nhiều sách về các chủ đề ấy.”

Anh uống thêm một ngụm nước chanh. “Tôi chưa bao giờ có bất kỳ đam mê to lớn nào với Lịch sử.”

“Thật sao? Tại sao anh lại nghĩ thế?”

Simon cân nhắc trong một thoáng, tự hỏi sẽ thế nào nếu có lẽ sự thiếu nhiệt tình với Lịch sử của anh do chán ghét với địa vị Công tước, và tất cả giá trị truyền thống bao phủ quanh nó. Cha anh đã quá say đắm với tước hiệu...

Nhưng đương nhiên tất cả những gì anh nói; là, “Thật sự tôi không biết. Chỉ là không thích, tôi cho là vậy.”

Họ rơi tôm vào khoảnh khắc im lặng thấu hiểu, dòng sông hiền hòa thổi lên những cơn gió làm rối tung mái tóc. Sau đó Daphne mỉm cười, và nói. “À, tôi sẽ không xin lỗi lần nữa, vì tôi cũng thấy đó là sự hy sinh một cách không cần thiết khi đặt nó vào tay anh, nhưng tôi vui vì anh không khốn khổ sau khi bị mẹ hăm dọa đi cùng với chúng tôi.”

Cái nhìn anh trao cho cô phẳng phất sự mỉa mai. “Nếu tôi không muốn tham gia, sẽ không có gì mà mẹ cô nói có thể trói chặt sự hiện diện của tôi cả.”

Cô khịt mũi. “Và điều ấy đến từ người người đàn ông vờ tán tỉnh tôi, người của công chúng, tất cả bởi vì anh ấy quá lịch sự để từ chối những lời mời từ những người vợ mới của bạn anh ấy.”

Một cái trừng mắt khá cáu kỉnh ngay lập tức làm tối sầm mặt anh lại. “Ý cô có nghĩa là gì, cô là người của công chúng?”

“À, tôi...” Cô chớp mắt trong ngạc nhiên. Cô không biết ý cô là gì. “Tôi không biết.” Cuối cùng cô nói.

“Vậy, đừng nói về nó nữa.” Anh gầm gừ, sau đó ngồi lại xuống ghế.

Mắt Daphne tập trung chú ý một cách không giải thích được vào một vệt ướt trên rào chắn, khi cô đấu tranh với việc nén một nụ cười ngớ ngẩn trên gương mặt. Simon thật quyến rũ khi gất gỏng.

“Cô đang nhìn gì vậy?” Anh hỏi.

Môi cô giật giật. “Không gì cả.”

“Vậy thì cô cười cái gì?”

Điều đó cô gần như chắc chắn là không thể tiết lộ. “Tôi không cười.”

“Nếu cô không cười,” anh lầm bầm, “vậy thì cô chịu đựng không phải cơn tai biến thì cũng là hắt hơi.”

“Cả hai đều không.” Cô nói bằng một giọng hồ hởi. “Chỉ là tận hưởng thời tiết tuyệt vời thôi.”

Simon đang dựa đầu trở lại ghế, nên anh chỉ xoay về hướng để có thể nhìn cô. “Và người bạn đồng hành không tệ.” Anh bẽn lẽn.

Daphne bắn một cái nhìn nhăm nhắng vào Anthony, đang dựa vào chần song ở phía đối diện boong tàu, quắc mắt nhìn trừng trừng về phía cả hai. “Tất cả bạn đồng hành sao?” Cô hỏi.

“Nếu ý cô là người anh trai hiếu chiến của cô,” Simon đáp. “tôi thực sự thấy nổi khốn cùng của cậu ấy là thú vị nhất.”

Daphne nén cười nhưng không thắng được. “Nói thế là không tốt bụng lắm đâu.”

“Tôi chưa bao giờ nói là tôi tử tế. Và nhìn xem—” Simon hất nhẹ đầu về phía Anthony. Cái trừng mắt đã, không thể tin được, thậm chí chuyển thành đen kịt hơn. “Cậu ấy biết chúng ta đang nói về cậu ấy. Điều đó sẽ giết chết cậu ta.”

“Tôi nghĩ hai người là bạn.”

“Chúng tôi là bạn. Đây là những gì bạn bè làm với nhau.”

“Đàn ông không hết cả rồi.”

“Lời phát biểu thông thường.” Anh đồng ý.

Cô đảo mắt. “Tôi nghĩ luật lệ đầu tiên của tình bạn là một người không được ủng hộ để chim chuột với em gái của một người bạn khác.”

“À, nhưng tôi không chim chuột. Tôi chỉ giả vờ chim chuột.”

Daphne gạt đầu tư lự và liếc mắt về phía Anthony. “Và điều đó vẫn giết anh ấy – thậm chí cả khi anh ấy biết sự thật của vấn đề.”

“Tôi biết.” Simon nhăn nhó cười. “Không tuyệt vời sao?”

Chỉ vừa lúc đó, Violet đến bên từ trên boong tàu. “Các con!” Bà gọi to. “Các con! Ồ, tha lỗi cho tôi, Đức ngài.” Bà chen thêm vào khi phát hiện ra anh. “Tất nhiên thật là không công bằng khi gom cháu như những đứa con của bác.”

Simon chỉ mỉm cười và phẩy tay trước lời xin lỗi của bà.

“Thuyền trưởng nói với bác là chúng ta đã gần tới nơi.” Violet giải thích. “Chúng ta nên tập trung đồ đạc lại.”

Simon đứng dậy và giơ tay ra giúp đỡ Daphne, cô nắm lấy một cách biết ơn, ré lên khi đứng dậy.

“Chân tôi chưa từng có cảm giác đi trên biển như thế này trước đây.” Cô cười phá ra, nắm chặt tay anh để giữ thăng bằng.

“Và ngay đây chúng ta chỉ đang ở trên dòng sông.” Anh lầm bầm.

“Ghét thật. Anh không được phép chỉ ra sự thiếu sót về vẻ duyên dáng và sự thăng bằng của tôi.”

Cô quay mặt gần hơn về phía anh khi nói, và trong thoáng chốc, làn gió bắt được mái tóc, tô vẽ thêm màu hồng trên hai gò má, khiến cô trông đáng yêu đến mê hoặc làm cho Simon gần như quên cả thở.

Đôi môi căng mọng đầy nhựa sống của cô vương vào đầu đó lẫn giữa niềm vui cùng tiếng cười, và ánh nắng mặt trời phản chiếu màu đỏ trên tóc cô. Trên mặt nước, cách xa khỏi những phòng khiêu vũ đến ngột ngạt, với không khí trong lành xoay vần bên họ, cô trông tự nhiên và xinh đẹp đến mức chỉ cần sự hiện diện của cô thôi, cũng đủ khiến Simon muốn cười ngơ ngẩn như một thằng ngốc.

Nếu họ không phải đang cập bến tàu, với toàn bộ gia đình cô chạy vòng vòng xung quanh, có thể anh đã hôn cô. Anh biết anh không thể ve vãn cô, và anh biết anh sẽ không bao giờ cưới cô, vậy mà anh vẫn thấy

bản thân mình chồm về phía trước. Anh thậm chí còn không nhận ra chính anh đang làm gì, cho đến khi anh đột nhiên mất thăng bằng và lao đảo vào cây cột phía sau.

Anthony, thật không may, chộp được toàn bộ cảnh tượng đó, chen vào một cách sống sượng giữa Simon và Daphne, túm lấy tay cô với nhiều sức mạnh hơn là sự duyên dáng. “Vì là anh cả của em,” anh ấy gầm gừ, “anh tin rằng đây là vinh dự của anh để hộ tống em vào bờ.”

Simon chỉ cúi chào và để Anthony làm theo cách ấy, quá run rẩy và giận dữ bởi khoảnh khắc mất kiểm soát thoáng qua để có thể tranh cãi.

Chiếc thuyền cập vào sát bến cảng, và tấm ván cầu được đặt vào chỗ. Simon quan sát khi cả gia đình Bridgerton bước lên bờ, rồi anh đi cuối, theo sau họ đến bãi cỏ bên bờ sông Thames.

Đài Thiên văn Hoàng gia nằm trên đỉnh ngọn đồi, một toà nhà cổ xưa trang nghiêm với những bức tường gạch đỏ au lộng lẫy. Những tòa tháp của nó được bao phủ với mái vòm màu xám, và Simon có cảm giác anh đang, như Daphne đã từng nhắc đến, ở trung tâm của thế giới. Mọi thứ, anh nhận ra, đều được đo đạc từ đây.

Sau khi đi ngang qua điểm phân chia của địa cầu, ý nghĩ ấy trở nên khá khiêm tốn.

“Chúng ta có đủ tất cả mọi người chưa?” Nữ Tử tước gọi lớn. “Mọi người, yên nào, để mẹ có thể đảm bảo tất cả chúng ta đều có mặt ở đây và để mẹ xem.” Bà bắt đầu đếm số đầu người, cuối cùng kết thúc với tiếng hô đắc thắng. “Mười! Tốt, tất cả chúng ta đều ở đây.”

“Thật diễm phúc làm sao là mẹ không còn bắt tội con đứng xếp hàng theo tuổi nữa.”

Simon nhìn qua bên trái và thấy Colin đang cười khì với anh.

“Một phương pháp xếp bậc theo tuổi, vẫn còn hiệu quả cho đến khi nó tương đương với chiều cao. Nhưng khi Benedict hơn hai centimet so với Anthony, và rồi Gregory cao hơn Francesca—” Colin nhún vai. “Mẹ chỉ đơn giản bỏ cuộc.”

Simon quét mắt qua đám đông và nâng vai lên thành một cái nhún vai. “Tôi chỉ đang cố tìm xem tôi sẽ hợp đứng chỗ nào.”

“Nơi nào đó gần Anthony, nếu tôi phải đánh bạo đưa ra phán đoán.” Colin trả lời.

“Lạy Chúa không.” Simon lầm bầm.

Colin liếc anh với vẻ trộn lẫn thú vị và tò mò.

“Anthony!” Violet hét lớn. “Anthony đâu?”

Anthony ngụ ý sự hiện diện của mình với một tiếng cầu nhàu khá gắt gỏng.

“Ôi, con đây rồi, Anthony. Đến đây và hộ tống mẹ nào.”

Anthony miễn cưỡng bỏ tay Daphne ra và bước về phía bà.

“Bà ấy không biết xấu hổ, nhỉ?” Colin thăm thò.

Simon nghĩ tốt nhất là không bình luận.

“Ừm, đừng làm bà thất vọng.” Colin nói. “Sau tất cả những âm mưu của bà, việc ít nhất anh có thể làm được là đến đó và nắm tay Daphne.”

Simon quay qua Colin với hàng lông mày giễu cợt. “Cậu có thể cũng nguy hiểm như mẹ cậu.”

Colin chỉ bật cười. “Phải, ngoại trừ việc ít nhất tôi không giả vờ tế nhị.”

Daphne chọn ngay lúc này để bước tới. “Em thấy bản thân mình không cần người hộ tống.” Cô nói.

“Anh có thể tưởng tượng được điều đó.” Colin quay lại. “Bây giờ, nếu cả hai ta lỗi cho tôi, tôi phải biến đi để tìm Hyacinth. Nếu tôi buộc phải hộ tống Eloise, tôi có thể phải bơi ngược trở lại London mất. Con bé là một con nhóc ranh mãnh kể từ khi nó mười bốn tuổi.”

Simon chớp mắt bối rối. “Không phải cậu mới trở về từ lục địa tuần trước?”

Colin gật đầu. “Phải, nhưng sinh nhật mười bốn tuổi của Eolise đã là cả năm rưỡi trước rồi.”

Daphne đánh mạnh vào khuỷu tay anh. “Nếu anh may mắn, em sẽ không nói cho con bé biết anh nói thế.”

Colin chỉ đảo mắt và biến mất vào trong đám đông nhỏ, rống lên tên của Hyacinth.

Daphne vòng tay qua khuỷu tay Simon khi anh giơ tay ra, và hỏi. “Chúng tôi có làm anh sợ không?”

“Xin lỗi cô nói gì cơ?”

Cô tặng cho anh nụ cười thăm nào. “Không có gì là gây mệt lử như đi dạo với gia đình Bridgerton.”

“Ồ, cái đó.” Simon nhanh chóng bước qua bên phải để tránh Gregory, đang đuổi theo Hyacinth, hét lên cái gì đó về bùn và báo thù. “Nó là, à, một kinh nghiệm mới.”

“Rất lịch sự đó, thưa Ngài.” Daphne nói một cách thán phục. “Tôi bị ấn tượng đấy.”

“Phải, à—” Anh nhảy lùi lại khi Hyacinth lẫn tới, ré lên với một độ cao mà Simon chắc chắn lũ chó có thể bắt đầu tru lên từ đây tới London. “Sau cùng thì, tôi không có anh chị em nào cả.”

Daphne phát ra một tiếng thở dài mơ mộng. “Không anh chị em.” Cô trầm ngâm. “Ngay bây giờ điều đó nghe như thể thiên đường.” Cái nhìn lơ đãng bám lại trong mắt cô thêm vài giây nữa, rồi cô thẳng người và rũ bỏ sự mơ màng. “Vẫn như thế khi nó có thể, tuy nhiên—” Cô vung tay chỉ vừa kịp lúc khi Gregory chạy qua, bắt được thằng bé một cách quả quyết. “Gregory Bridgerton.” Cô quở trách. “Em nên biết rõ hơn về việc chạy như thế xuyên qua đám đông. Em có khả năng đánh ngã ai đó.”

“Làm sao cô làm được?” Simon hỏi.

“Cái gì, bắt thằng bé?”

“Phải.”

Cô nhún vai. “Tôi có hàng năm trời luyện tập.”

“Daphne!” Gregory than vãn. Tay thằng nhỏ, hiện tại, vẫn còn đang bị nắm chặt trong tay cô.

Cô để nó đi. “Nào, chậm thôi.”

Cậu nhóc bước hai bước hết cỡ rồi lao vào việc phóng hết tốc lực.

“Không khiển trách Hyacinth sao?” Simon hỏi.

Daphne ra hiệu bằng vai. “Có vẻ như mẹ tôi chịu trách nhiệm về Hyacinth.”

Simon nhận ra Viloet đang xĩa ngón tay của bà một cách kịch liệt vào Hyacinth. Anh quay ngược lại phía Daphne. “Cô đang nói gì trước khi Gregory xuất hiện?”

Cô chớp mắt. “Tôi không nhớ.”

“Tôi tin rằng cô đang trong trạng thái mê ly về suy nghĩ không có anh chị em.”

“Ồ, dĩ nhiên.” Cô khẽ bật cười, khi họ theo những người còn lại trong gia đình Bridgerton leo lên đỉnh đài thiên văn. “Thực sự thì, tin hay không tùy anh, tôi định nói rằng khái niệm của việc mãi mãi cô đơn, ngay tại thời điểm này, thật lôi cuốn, nhưng tôi nghĩ tôi sẽ khá lẻ loi khi không có gia đình.”

Simon chẳng nói gì.

“Tôi không thể tưởng tượng được việc tôi là đứa con duy nhất.” Cô thêm.

“Đôi lúc,” Simon nói với một giọng khô khốc, “một người không có nhiều lựa chọn trong việc ấy.”

Gò má Daphne biến thành đỏ lựng. “Ồ, tôi xin lỗi.” Cô lắp bắp, chân cô hoàn toàn từ chối việc bước thêm bước nào. “Tôi đã quên mất. Mẹ anh...”

Simon im lặng bên cạnh cô. “Tôi không biết bà.” Anh nói với một cái nhún vai. “Tôi không nhớ thương gì cả.”

Nhưng đôi mắt xanh thẳm của anh trống rỗng và mờ ảo, và Daphne bằng cách nào đó biết rằng, những lời ấy không phải là thật.

Và ngay lúc đó, cô biết anh tin chúng tới một trăm phần trăm.

Và cô ngạc nhiên tự hỏi – điều gì đã xảy ra khiến người đàn ông này tự lừa dối bản thân trong chừng ấy năm trời?

Cô dọc gương mặt anh, khẽ nghiêng đầu khi thấy những nét đặc trưng nơi anh. Cơn gió đã tô màu lên gò má, và làm rối mái tóc đen. Anh trông không được thoải mái lắm dưới cái nhìn chăm chú của cô, và cuối cùng anh chỉ cầu nhàu, và nói. “Chúng ta đang rơi lại phía sau.”

Daphne nhìn lên ngọn đồi. Gia đình cô đã có một khoảng cách xa với họ. “Vâng, đúng vậy.” Cô nói, thẳng lưng lên. “Chúng ta nên nhanh lên.”

Nhưng khi cô chậm chạp lê bước lên đồi, cô không nghĩ về gia đình mình, hay đài thiên văn, hay thậm chí cả kinh độ. Thay vào đó, cô tự hỏi tại sao cô lại có sự thôi thúc kỳ lạ nhất là vòng tay cô qua tay Công tước, và mãi chẳng bao giờ buông...

Vài giờ sau, tất cả họ đều đi ngược lại bãi cỏ bên sông Thames, tận hưởng những mẩu thức ăn cuối cùng của một buổi tiệc trưa tao nhã nhưng đơn giản, được chuẩn bị bởi đầu bếp nhà Bridgerton. Cũng như đêm hôm trước, Simon không nói nhiều, thay vào đó là quan sát sức hút huyền ảo thường xuyên của gia đình Daphne.

Nhưng Hyacinth dường như có ý khác.

“Ngày tốt lành, thưa Đức ngài.” Cô bé nói, ngồi xuống cạnh anh trên tấm khăn mà người hầu đã trải ra cho bữa ăn ngoài trời của họ. “Anh có thích thú với chuyến tham quan đến đài thiên văn chứ?”

Simon hoàn toàn không thể ngăn được một nụ cười khi trả lời. “Thật tế là có, quý cô Hyacinth à. Còn em?”

“Ồ, rất nhiều đấy. Em đặc biệt thán phục bài giảng của anh về kinh độ và vĩ độ.”

“À, anh không nghĩ cái đó anh lại gọi là bài giảng.” Simon nói, từ ngữ của con bé khiến anh cảm thấy có một chút già dặn và chột dạ.

Bên kia tấm khăn, Daphne đang toe toét trước cảnh khốn cùng của anh.

Hyacinth chỉ mỉm cười vờ tán tỉnh – vờ tán tỉnh? – và nói. “Anh có biết Greenwich cũng có một lịch sử lãng mạn nhất không?”

Daphne bắt đầu rung lên vì cười, kẻ phản bội bé nhỏ này.

“Thật sao?” Simon xoay sở được để xen vào.

“Đúng thế.” Hyacinth trả lời, sử dụng tông giọng trí thức đến mức, Simon tự hỏi trong một lúc liệu thực sự có một bà cô bốn-chục-tuổi bên trong cô bé con mới-mười-tuổi-đầu hay không. “Chính tại đây Ngài Walter Raleigh đã trải áo choàng của ngài ấy xuống đất, nên Nữ hoàng Elizabeth không phải làm dơ đôi giày của bà trong vũng nước.”

“Thế à?” Simon đứng dậy và quét mắt khắp xung quanh.

“Đức ngài!” Gương mặt Hyacinth trở lại vẻ mất kiên nhẫn của đứa trẻ mới-mười-tuổi-đầu, khi cô bé nhảy dựng lên. “Anh đang làm gì đó?”

“Nghiên cứu địa hình.” Anh đáp, quăng một cái lườm bí mật về phía Daphne. Cô đang ngược nhìn anh với sự vui vẻ, hài hước, và cái gì đó khác nữa khiến anh cảm thấy anh như cao thêm ba mét.

“Nhưng anh đang tìm kiếm gì thế?” Hyacinth khẳng khái.

“Những vũng nước.”

“Những vũng nước?” Gương mặt cô bé chậm rãi chuyển thành một vẻ tuyệt đối vui thích, khi hiểu thấu những lời của anh. “Những vũng nướccccc?”

“Đúng thế. Nếu anh chuẩn bị vứt bỏ áo khoác để cứu lấy đôi giày của em, quý cô Hyacinth, anh cần phải biết trước.”

“Nhưng anh không mặc áo khoác.”

“Chúa ơi.” Simon đáp lại, bằng một giọng khiến Daphne vỡ tung vì cười bên dưới anh. “Em không có ý anh bị ép buộc phải cởi áo sơ mi của anh đó chứ?”

“Không!” Hyacinth ré lên. “Anh không phải cởi bất cứ gì hết! Ở đây không có vũng nước nào cả.”

“Cám ơn Chúa.” Simon thở hắt ra, đặt một tay lên ngực để làm tăng thêm hiệu ứng. Anh đã vui hơn rất nhiều so với những gì mà anh từng có thể mơ thấy được. “Em, các quý cô nhà Bridgerton rất đòi hỏi, em biết điều đó chứ?”

Hyacinth nhìn anh với vẻ trộn lẫn giữa nghi ngờ và vui sướng. Nghi ngờ cuối cùng đã chiến thắng. Tay cô bé chống lên hông, khi mắt nheo nheo lại và hỏi. “Anh đang đùa em đấy phải không?”

Anh cười lại với cô bé. “Thế em nghĩ sao?”

“Em nghĩ anh đang đùa đấy.”

“Anh nghĩ anh may mắn khi quanh đây không có bất kỳ vũng nước nào.”

Hyacinth cân nhắc trong một lúc. “Nếu anh quyết định cưới chị em—” Cô bé nói.

Daphne mắc nghẹn miếng bánh quy.

“—thì anh có sự chấp thuận của em.”

Simon mắc nghẹn một ngụm không khí.

“Nhưng nếu anh không thế,” Hyacinth tiếp tục, mỉm cười e thẹn, “thì em sẽ rất phù hợp nếu anh chịu đợi em.”

May mắn cho Simon, người chỉ có tí xíu kinh nghiệm với các cô bé con và không có chút manh mối cho việc phải đáp trả như thế nào, Gregory lúc ấy phóng vụt tới và giật mạnh tóc Hyacinth. Cô bé ngay lập tức quay ra khỏi anh, mắt nheo lại với vẻ tập trung cao độ để xác định rõ hơn.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ nói điều này,” Daphne nói, tiếng cười lẫn trong giọng cô, “nhưng tôi tin là anh chỉ vừa được cứu bởi em trai tôi.”

“Em gái cô bao nhiêu tuổi?” Simon hỏi.

“Mười, tại sao?”

Anh lắc đầu hoang mang. “Vì trong một thoáng, tôi có thể thề là con bé đã bốn mươi.”

Daphne mỉm cười. “Đôi lúc con bé giống mẹ tôi khủng khiếp.”

Ngay lúc đó, người phụ nữ được nhắc đến ở trên đang đứng dậy và bắt đầu tập trung những đứa con của bà lại con thuyền. “Nhanh lên nào!” Violet gọi lớn. “Đã bắt đầu muộn rồi đấy!”

Simon nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi của anh. “Chỉ mới ba giờ.”

Daphne nhún vai và nhắc chân lên. “Với bà đấy là muộn. Theo lời mẹ, một quý cô nên luôn luôn ở nhà lúc năm giờ.”

“Tại sao?”

Cô với lấy tấm khăn. “Tôi không biết. Để sẵn sàng cho bữa tối, tôi cho là thế. Đó là một trong những luật lệ tôi đã cùng lớn lên với nó, và nghĩ rằng tốt nhất là đừng có hỏi.” Cô thẳng người lên, giữ lấy tấm khăn mềm mại màu xanh lơ vào ngực, và mỉm cười. “Chúng ta sẵn sàng để đi chưa?”

Simon đưa tay ra. “Sẵn sàng.”

Họ bước vài bước về phía chiếc thuyền, và rồi Daphne nói. “Anh thật tốt với Hyacinth. Anh hẳn đã trải qua nhiều thời gian với trẻ nhỏ.”

“Không.” Anh nói cộc lốc.

“Ồ.” Cô nói, vẻ khó hiểu gắn trên gương mặt. “Tôi biết anh không có anh chị em, nhưng tôi chắc là anh phải gặp vài đứa trẻ trong các cuộc hành trình của anh chứ.”

“Không.”

Daphne giữ sự im lặng trong một thoáng, tự hỏi cô có thể tiếp tục cuộc trò chuyện hay không. Giọng Simon đã trở nên khô cứng và kinh khủng, và gương mặt anh...

Anh trông không giống gì với người đàn ông đã trêu chọc Hyacinth chỉ mới vài phút trước.

Nhưng vì vài lý do – có thể bởi đây là một buổi chiều đáng yêu, hay có thể chỉ bởi thời tiết thật tốt – cô giả vờ đeo lên một nụ cười rực sáng cả không gian và nói, “À, có kinh nghiệm hay không, anh rõ là có sự thấu hiểu. Vài người trưởng thành không biết cách nói chuyện với trẻ con, anh biết đó.”

Anh không nói gì.

Cô vỗ tay anh. “Anh sẽ có những đứa con may mắn, và là một người cha tuyệt vời vào một ngày nào đó.”

Đầu anh quay phắt lại đối diện với cô, và ánh mắt anh gần như làm trái tim cô đông cứng. “Tôi tin rằng tôi đã nói với cô tôi không có mục đích kết hôn.” Anh sùng sộ. “Không bao giờ.”

“Nhưng chắc là anh—”

“VẬY thì không giống như tôi sẽ khi nào đó có con.”

“Tôi... tôi hiểu rồi.” Daphne nuốt khan, và cố gắng thở một nụ cười run rẩy, nhưng cô có cảm giác cô không thành công gì hơn là một sự lấy bẫy yếu ớt thoát ra khỏi miệng. Và dù cho cô biết sự quyến rũ của họ không khác gì hơn một trò chơi, cô vẫn cảm thấy một cảm giác mơ hồ của sự thất vọng.

Họ đến cạnh bến tàu, nơi phần lớn những thành viên còn lại của gia đình Bridgerton đang quây quần. Vài người đã lên thuyền, và Gregory đang khiêu vũ trên ván cầu.

“Gregory!” Violet hét lớn, giọng bà sắc bén. “Ngừng việc đó ngay lập tức!”

Cậu đứng yên lại, nhưng không di chuyển khỏi vị trí.

“Tất cả lên thuyền hay trở về bến tàu nào.”

Simon thả tay anh ra khỏi tay Daphne, thăm thì. “Cái cầu ván đó trông ẩm ướt.” Anh bắt đầu di chuyển tới trước.

“Anh nghe mẹ rồi đấy!” Hyacinth hét lớn.

“Ồ, Hyacinth.” Daphne thở dài với bản thân.

“Em có thể chỉ không xen vào việc này không?” Gregory thọc vào.

Daphne rên lên, rồi chú ý thấy Simon vẫn đang bước về phía ván cầu. Cô vội đến bên anh, thều thào. “Simon, tôi chắc là thằng bé sẽ ổn thôi.”

“Không nếu như nó trượt chân và bị trói chặt bởi những sợi dây thừng.” Anh hất cằm ra hiệu về phía đồng dây thừng lộn xộn mắc quanh chiếc thuyền.

Simon đến chỗ cuối tấm ván cầu, sải bước một cách ung dung, cứ như anh không có một tí lo lắng về thế giới. “Em sẵn sàng di chuyển chưa?” Anh gọi lớn, bước đi trên những thanh gỗ hẹp. “Để anh có thể băng qua?”

Gregory chớp mắt. “Không phải anh hộ tống chị Daphne sao?”

Simon lăm bằm và tiến tới trước, nhưng chỉ vừa lúc đó, Anthony, đã lên chiếc du thuyền nhỏ, xuất hiện ở đầu tấm ván cầu.

“Gregory!” Anh ấy gọi một cách danh tép. “Lên thuyền ngay lập tức!”

Từ bến tàu, Daphne quan sát với sự kinh hãi khi Gregory quay vòng vòng ngạc nhiên, mất thăng bằng trên thanh gỗ trơn trượt. Anthony phóng tới, tay làm động tác chụp một cách điên cuồng, nhưng Gregory đã trượt ra khỏi tầm với của anh, và Anthony chỉ chụp được không khí.

Anthony chiến đấu với việc giữ thăng bằng khi Gregory trượt xuống ván cầu, đâm mạnh một cách gọn gẽ vào cẳng chân Simon.

“Simon!” Daphne hét lên thất thanh, lao nhanh tới.

Simon té nhào xuống dòng nước đen đặc của sông Thames, chỉ vừa lúc Gregory rên lên chân thành. “Em xin lỗi!” Cậu lỉnh ngược về phía sau tấm ván cầu – trông hơi giống con cua, thực thế – không nhìn ngay cả việc đang đi đâu.

Điều đó rõ ràng giải thích được tại sao cậu bé không hề biết rằng Anthony – người đã gần như xoay sở lấy lại thăng bằng – chỉ cách cậu có vài mét ngắn ngủi.

Gregory đâm vào Anthony với một tiếng huych tạo bởi cơ thể cậu và tiếng cầu nhàu của Anthony, và trước khi bất kỳ ai có thể biết điều gì, Anthony đã bị bồm dưới nước, ngay bên cạnh Simon.

Daphne lấy tay che miệng, mắt cô tròn ra và mở to.

Violet giật mạnh tay. “Mẹ chân thành đề nghị con đừng cười.”

Daphne mím chặt môi lại với nhau trong một nỗ lực đồng ý làm theo, nhưng thật khó khăn. “Mẹ đang cười.” Cô chỉ ra.

“Mẹ không thế.” Violet bịa. Toàn bộ cổ bà rung lên với sự cố gắng đòi hỏi việc kẹp chặt tròng cười bên trong. “Và hơn nữa, mẹ là một người mẹ. Chúng sẽ không dám làm gì mẹ đâu.”

Anthony và Simon đang hiện ngang lộ ra khỏi mặt nước, ướt sũng và lườm nhau chằm chặp.

“Có thể con nên can thiệp.” Violet đề nghị.

“Con?” Daphne thét lên the thé.

“Trông cứ như chúng có thể lao vào nhau.”

“Nhưng tại sao? Đó là lỗi của Gregory chứ.”

“Tất nhiên.” Violet sốt ruột nói. “Nhưng bọn chúng là đàn ông, và cả hai đều đang điên tiết với bề mặt, và chúng đều không thể trút giận vào một cậu bé mười hai tuổi.”

Đủ rõ ràng, Anthony đang lằm bằm, “Tôi có thể chăm sóc thằng bé,” chỉ ngay khi Simon găm gừ, “Nếu cậu không làm nó ngạc nhiên...”

Violet đảo mắt, và nói với Daphne. “Bất kỳ đàn ông nào, con sẽ học được sớm thôi, có một sự cần thiết không khác phục được là phải đổ lỗi cho ai đó khi anh ta trông giống một kẻ ngốc.”

Daphne xông lên trước, hoàn toàn dự định cố gắng tìm một lý do cho cả hai người đàn ông, nhưng chỉ một cái nhìn gần vào vẻ mặt họ, đã nói cho cô biết rằng, cô không thể nói gì để có thể thâm vào họ như một người phụ nữ thông minh và đa cảm thường làm trong tình huống thế này, nên cô đơn giản dán lên một nụ cười sáng chói, chụp lấy tay Simon, và nói. “Hộ tống tôi chứ?”

Simon trừng trừng nhìn Anthony.

Anthony trừng trừng lại Simon.

Daphne thúc mạnh.

“Chuyện này chưa kết thúc đâu, Hastings.” Anthony rút lên xèo xèo.

“Hơn thế nữa.” Simon xèo xèo rút lại.

Daphne nhận ra họ đơn giản trông như tìm kiếm lý do để xông vào nhau. Cô thúc mạnh hơn, chuẩn bị để làm trật khớp vai Simon nếu cần thiết.

Sau cái lườm tóa lửa cuối cùng, anh bằng lòng và theo cô về thuyền.

Đó là cuộc hành trình trở về nhà rất dài.

—o0o—

Tối đêm đó, khi Daphne chuẩn bị đi ngủ, cô thấy bản thân mình thao thức một cách kỳ lạ. Giấc ngủ, cô có thể nói, đã chứng minh là không đến, nên cô mặc áo choàng và thả bộ xuống tầng dưới để tìm một ly sữa nóng và vài người bầu bạn. Với nhiều anh chị em như thế, cô châm biếm nghĩ, chắc hẳn phải có ai có nhiệm vụ ấy và lòng vòng quanh đây.

Tuy nhiên, trên đường đến gian bếp, cô nghe tiếng sột soạt trong phòng làm việc của Anthony, nên cô thò đầu vào. Người anh cả của cô đang gặp cong người xuống bàn, vết mực trên những ngón tay anh ấy từ một công văn mà anh đang trả lời. Thật hiếm khi tìm thấy anh muộn như thế vào buổi tối. Anh yêu thích giữ phòng làm việc của mình tại Ngôi nhà Bridgerton, ngay cả sau khi anh đã chuyển đến những dãy phòng cho thuê dành cho người độc thân, nhưng anh vẫn thường chăm lo cho các vấn đề công việc làm ăn suốt cả ngày.

“Anh không có một người thư ký để làm việc này sao?” Daphne hỏi với một nụ cười.

Anthony ngẩng lên. “Tên gốc mắc dịch đó đã kết hôn và chuyển đến Bristol.” Anh lầm bầm.

“Ừm.” Cô bước vào phòng và ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc. “Điều đó giải thích sự hiện diện ít ỏi của anh vài giờ vào buổi sáng.”

Anthony liếc qua cái đồng hồ treo tường. “Giữa đêm không phải là ít ỏi. Và hơn nữa, anh mất cả buổi chiều chỉ để gột sạch nước sông Thames ra khỏi tóc.”

Daphne cố gắng không cười.

“Nhưng em đúng.” Anthony nói với một tiếng thở dài, đặt cây viết lông ngỗng xuống. “Đã muộn rồi, và ở đây cũng không có việc gì cần giải quyết cho đến sáng mai.” Anh chùn xuống và đuổi người ra. “Em đang định làm gì và liên quan đến chuyện gì?”

“Không ngủ được.” Daphne giải thích với một cái nhún vai. “Em xuống tầng dưới để tìm một ly sữa nóng, và nghe tiếng chữ rửa của anh.”

Anthony phát ra một tiếng cần nhằn. “Cây viết lông ngỗng chết bầm. Tao thề tao—” Anh mỉm cười ngược ngùng. “Anh cho là ‘Tao thề’ không thú vị nhiều đến mức phải để tâm đầu, nhỉ?”

Daphne mỉm cười đáp trả. Các anh trai cô không bao giờ quan tâm đến ngôn từ của họ khi ở gần cô. “Vậy sau đó anh sẽ về nhà sớm thôi?”

Anh gật đầu. “Mặc dù ly sữa nóng em đề cập đến khá hấp dẫn. Sao em không rung chuông gọi một ly?”

Daphne đứng dậy. “Em có ý hay hơn. Sao chúng ta không tự lấy cho mình. Chúng ta hoàn toàn không phải là những đứa ngốc. Chúng ta có thể ấm lên nhờ sữa, và hơn nữa, những người hầu có lẽ đã đi ngủ cả rồi.”

Anthony theo cô về phía cửa. “Tốt thôi, nhưng em sẽ phải làm tất cả mọi việc. Anh không có bất cứ khái niệm nào về việc làm sao đun sữa.”

“Em không nghĩ rằng em là một người được trông đợi để đun nó lên đâu.” Daphne nói với một cái cau mày. Cô vòng qua khúc quanh cuối cùng trên đường đi tới gian bếp và đẩy cửa vào. Căn phòng tối om, chỉ được chiếu sáng nhờ ánh trăng xuyên qua cửa sổ. “Tìm cái đèn trong khi em tìm ít sữa.” Cô nói với Anthony. Gương mặt cô mượn một cái nhếch mép khe khẽ. “Anh có thể thắp đèn, đúng không?”

“Ồ, anh tin là anh có thể đảm đương được việc đó.” Anh ấy tốt bụng nói.

Daphne tự mỉm cười với chính mình khi cô dò dẫm trong bóng tối, giật một cái ấm nhỏ từ giá treo phía trên cô. Cô và Anthony thường có một mối quan hệ dễ dàng, hay chọc ghẹo, và thật tốt khi thấy anh ấy trở lại là bản thân anh lần nữa. Anh đã ở trong trạng thái khó chịu cả tuần trước, với phần lớn sự giận dữ gắt gỏng đều nhắm thẳng trực tiếp vào cô.

Và Simon, dĩ nhiên là thế, nhưng Simon hiếm khi hiện diện để nhận những cái trừng mắt của Anthony.

Một ánh sáng lập lờ sống động phía sau cô, và Daphne quay lại để thấy Anthony đang mỉm cười đắc thắng. “Em đã tìm ra sữa chưa,” anh hỏi, “hay anh phải liều lĩnh trong việc tìm một con bò?”

Cô phá ra cười và chớp lấy cái chai. “Có rồi!” Cô thả bộ về phía bếp lò gần đó, một dụng cụ nhìn trông khá hiện đại, mà Chị Bếp đã đặt mua vào đầu năm. “Anh có biết nó làm việc như thế nào không?” Cô hỏi.

“Không. Còn em?”

Daphne lắc đầu. “Cũng không.” Cô với tay và thận trọng chạm vào bề mặt của đỉnh bếp lò. “Nó không nóng.”

“Không dù chỉ một chút?”

Cô lắc đầu lần nữa. “Thực sự thì nó khá lạnh.”

Cả anh trai và em gái đều im lặng trong vài giây.

“Em biết đấy,” cuối cùng Anthony nói, “sữa lạnh có thể khá dễ chịu.”

“Em cũng chỉ mới nghĩ về việc đó!”

Anthony cười toe và tìm thấy hai cái ly. “Đây, em đổ ra đi.”

Daphne làm theo, và họ nhanh chóng yên vị trên ghế đẩu, xì xụp ly sữa tươi.

Anthony uống cạn ly của anh chỉ trong ngắn ngủi, và đổ thêm vào. “Em cần thêm không?” Anh hỏi, chùi sữa dính trên mép.

“Không, em vẫn còn gần đầy nửa ly.” Daphne nói, hớp thêm một ngụm nữa. Cô liếm môi, cựa quậy trên ghế. Bây giờ cô đang ở một mình với Anthony, và anh ấy có vẻ như trở lại với tâm trạng tốt thường ngày, có vẻ như là thời gian tốt cho... À, cho sự thật được...

Ồ, chết tiệt, cô tự nhủ thầm với bản thân, chỉ cần tiến lên và hỏi anh ấy.

“Anthony?” Cô hỏi, một thoáng lưỡng lự. “Em có thể hỏi anh một câu hỏi được không?”

“Tất nhiên.”

“Đó là về Công tước.”

Cái ly của Anthony chạm bàn với một tiếng rầm ầm ỉ. “Cái gì về Công tước?”

“Em biết anh không thích anh ấy...” Cô bắt đầu, từ ngữ kéo lê ra.

“Không phải là anh không thích cậu ấy.” Anthony nói với tiếng thở dài kiệt sức. “Cậu ấy là một trong những người bạn thân nhất của anh.”

Mày Daphne nhướn lên. “Một người có thể trong tình trạng nguy hiểm để suy ra điều đó, dựa trên cách cư xử của anh gần đây.”

“Anh chỉ không tin cậu ấy khi gần phụ nữ. Đặc biệt là gần em.”

“Anthony, anh phải biết rằng đó là một trong những điều ngốc nghếch nhất anh từng nói. Công tước có thể là một kẻ phóng đảng – em cho rằng anh ấy có thể vẫn là một kẻ phóng đảng theo tất cả những gì mà em được biết – nhưng anh ấy không bao giờ quyến rũ em, chỉ bởi vì em là em gái anh.”

Anthony trông có vẻ không đoan chắc.

“Ngay cả nếu có vài quy luật của phái nam về danh dự của những điều như thế này,” Daphne cố chấp, chỉ vừa đủ chống lại sự thúc đẩy mạnh mẽ để đảo mắt, “anh ấy biết anh sẽ giết anh ấy nếu dám chạm vào em. Đàn ông đâu có ngu ngốc.”

Anthony cố nhin không đưa ra bình luận, thay vào đó nói. “Đó có phải là những gì em muốn hỏi anh?”

“Thực ra,” Daphne nói chậm rãi, “em chỉ băn khoăn có khi nào anh biết tại sao Công tước lại phản đối hôn nhân.”

Anthony phun sữa ra tới nửa bàn. “Vì Chúa, Daphne! Anh nghĩ chúng ta đồng ý rằng đây chỉ là một màn kịch! Tại sao em lại thậm chí nghĩ về việc cưới cậu ta?”

“Em không có!” Cô nhấn mạnh, nghĩ rằng cô có thể nói dối, nhưng chưa sẵn sàng để nghiên cứu những cảm giác của cô một cách rõ ràng, để có thể chắc chắn. “Em chỉ tò mò thôi.” Cô thì thào thủ thỉ.

“Em tốt hơn không nên nghĩ tới việc cố gắng tìm cách để cậu ấy cưới em.” Anthony nói với một tiếng cầu nhàu. “Bởi anh sẽ nói cho em ngay bây giờ là cậu ấy sẽ không bao giờ làm chuyện đó. Không bao giờ. Em có hiểu không, Daphne? Cậu ấy sẽ không bao giờ cưới em.”

“Em chỉ có thể trở thành một người ngốc nghếch nếu không hiểu anh nói gì.” Daphne gầm gừ.

“Tốt. Vậy thì đó là chấm dứt chuyện này.”

“Không, không phải!” Cô xoay lại. “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

Anthony thẳng thừng lạnh lùng nhìn cô qua bàn.

“Về việc tại sao anh ấy sẽ không kết hôn?” Cô thúc đẩy.

“Tại sao em lại quan tâm?” Anh chán nản hỏi.

Sự thật, Daphne sợ hãi, nằm hơi gần với lời buộc tội của Anthony, nhưng cô chỉ nói. “Em tò mò, và hơn nữa, em nghĩ em có quyền được biết, bởi vì, nếu em không tìm được một người cầu hôn phù hợp nhanh chóng, em có thể trở thành một người cùng khổ sau khi Công tước bỏ rơi em”

“Anh nghĩ em được cho là sẽ phụ tình anh ta.” Anthony nói một cách khả nghi.

Daphne khịt mũi. “Ai sẽ tin chuyện đó?”

Anthony không ngay lập tức nhảy xổ vào cãi lại cô, điều mà Daphne ngờ ngợ nhận thấy là khó chịu. Nhưng anh chỉ nói. “Anh không biết tại sao Hastings lại từ chối kết hôn. Tất cả những gì anh biết là cậu ấy đã giữ suy nghĩ đó từ rất lâu trước khi quen biết anh.”

Daphne mở miệng để nói, nhưng Anthony đã ngắt ngang cô bằng cách thêm vào. “Và cậu ấy tuyên bố nó theo một cách mà anh không tin những lời đó là một lời thề dễ phá vỡ của một người độc thân bị bao vây.”

“Ý anh là gì?”

“Ý là không như phần lớn đàn ông khác, khi cậu ấy nói cậu ấy sẽ không bao giờ kết hôn, cậu ấy thực sự có ý đó.”

“Em hiểu.”

Anthony bật ta một hơi thở dài, mệt mỏi, và Daphne chú ý một đường thẳng tí xíu quăn quanh trong khóe mắt anh mà cô chưa bao giờ thấy trước kia. “Chọn một người đàn ông từ cái đám những người cầu hôn mới của em,” anh nói, “và quên Hastings đi. Cậu ấy là một người tốt, nhưng không dành cho em.”

Daphne hiểu ra về đầu của câu nói ấy. “Nhưng anh nghĩ anh ấy là một người tốt—”

“Cậu ấy không dành cho em.” Anthony lặp lại.

Nhưng Daphne không ngừng suy nghĩ về việc có thể, chỉ có thể, Anthony đã sai.

9. Chương 9

Ngài Công tước Hastings một lần nữa bị trông thấy với Quý cô Bridgerton. (Đấy là Quý cô Daphne Bridgerton, cho những ai, như Tác giả đây, thấy khó khăn với việc phân biệt họ giữa một bầy quần thể

Bridgerton.) Cũng đã lâu kể từ khi Tác giả ghé mắt tới một cặp tình nhân rõ ràng được những người khác tôn sùng.

Tuy nhiên, điều này có vẻ kỳ lạ, rằng, với việc không kể đến cuộc dạo chơi ở Greenwich của gia đình Bridgerton – sự kiện đã được đăng tải trên số báo mười ngày trước – họ chỉ được nhìn thấy cùng nhau vào các buổi lễ buổi tối. Tác giả đây có thông tin từ một nguồn đáng tin cậy nhất là, Ngài Công tước đã có cuộc viếng thăm đến nhà quý cô Bridgerton, vào hai tuần lễ trước, và hành động đó đã không được lặp lại, quả thật là thế. Họ thậm chí còn không bị bắt gặp cưỡi ngựa cùng nhau trong Hyde Park, dù chỉ một lần!

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 14 tháng Năm năm 1813.

Hai tuần sau, Daphne thấy chính cô đang ở Hampstead Heath, tại phòng khiêu vũ của Quý bà Trowbridge, cách xa đám đông náo nhiệt. Cô khá bằng lòng với vị trí hiện tại của mình.

Cô không muốn ở trung tâm của buổi tiệc. Cô không muốn bị tìm thấy bởi hàng tá người cầu hôn, hiện đang kêu la ầm ĩ đòi cô một điệu khiêu vũ. Sự thật, tất cả là, cô không muốn có mặt tại dạ vũ hội của bà Trowbridge.

Bởi Simon không ở đây...

Điều này không có nghĩa là cô dự định trải qua buổi tối như một người không có bạn nhảy. Tất cả lời dự đoán của Simon về việc sự quan tâm, yêu mến của công chúng nảy nở dành cho cô, đã được chứng minh là đúng. Và Daphne, người luôn là một cô gái được mọi người yêu thích, nhưng không ai tôn sùng, đột nhiên được công bố là Số Một ở mùa này. Tất cả đều quan tâm hóng hớt ý kiến về chủ đề đó (và đây là về xã hội thượng lưu, nên có nghĩa là tất cả mọi người), bày tỏ rằng họ luôn luôn biết Daphne là đặc biệt, chẳng qua chỉ là đang đợi ai đó khác chú ý tới. Quý bà Jersey nói với tất cả những ai chịu lắng nghe rằng, bà đã tiên đoán được thành công của Daphne cả tháng trước, điều huyền bí duy nhất là tại sao không ai chịu lắng nghe bà sớm hơn.

Chuyện đó, tất nhiên, là chuyện tào lao. Trong khi Daphne chắc chắn chưa bao giờ là đối tượng cho những sự dè bĩ của bà Jersey, không một người Bridgerton nào có thể nhớ đã từng nghe bà Jersey ám chỉ cô (như bà hiện thời đang làm) là ‘Kho Báu Tương Lai’ cả.

Nhưng ngay cả ý nghĩ thể khiêu vũ của Daphne hiện đang kín mít đến từng phút, trong bất cứ buổi dạ vũ nào mà cô tới, ngay cả ý nghĩ cả đám đàn ông tranh nhau trong đặc quyền đem tới cho cô một ly nước chanh (Daphne đã gần như phá ra cười inh ỏi khi chuyện đó xảy ra lần đầu tiên), cô nhận ra chẳng buổi tối nào thật sự đáng nhớ khi không có Simon ở bên.

Không là vấn đề gì, khi anh dường như cảm thấy cần thiết phải đề cập ít nhất một lần trong mỗi tối, rằng anh vô cùng cứng rắn không gì lay chuyển được trong việc chống đối thành lập hôn nhân. (Mặc dù, với lòng biết ơn của mình, anh thường kể ra với sự cảm kích, việc liên kết với Daphne đã cứu anh khỏi đám đông Các Bà Mẹ Tham Vọng.) Và không là vấn đề gì, khi thỉnh thoảng, anh chìm vào im lặng, và thậm chí gần như thô lỗ với vài người nào đó trong giới thượng lưu.

Nhưng tất cả có vẻ như là vấn đề trong những khoảnh khắc họ không ở một mình (họ không bao giờ ở một mình), khi không biết bằng cách nào quên mất âm mưu của chính họ. Một cuộc trò chuyện đầy tiếng cười trong góc phòng, một điệu waltz vòng quanh nơi khiêu vũ. Daphne có thể nhìn vào đôi mắt xanh nhạt màu của anh, và gần như quên rằng cô đang bị vây quanh bởi năm trăm khán giả, tất cả họ đều quan tâm một cách quá quắt tới tình trạng hẹn hò của cô.

Và cô cũng gần như lãng quên mối quan hệ ấy hoàn toàn không chút thực lòng...

Daphne đã cố gắng nói chuyện lần nữa với Anthony về Simon. Thái độ thù địch của anh trai cô biểu hiện trên mặt hết sức rõ ràng, mỗi khi tên của Công tước được đem vào cuộc trò chuyện. Và khi anh ấy cùng Simon thực sự gặp nhau – à thì, Anthony thường xoay sở được một mức độ thân tình nhất định, nhưng tất cả là vì anh ấy trông có vẻ tập trung.

Vậy nhưng ngay cả giữa tất cả cơn giận điên tiết này, Daphne có thể nhìn thấy tia sáng le lói mờ nhạt tình bạn cũ giữa họ. Cô chỉ có thể hy vọng khi tất cả chấm dứt – và cô kết hôn với một người buồn chán, nhưng

có thể là một Bá tước ân cần, tuy không bao giờ có thể khiến trái tim cô ngân vang ca hát – hai người họ lại một lần nữa trở thành bè bạn.

Thế theo một mức độ nào đó đối với lời yêu cầu quyết liệt của Anthony, Simon đã quyết định không có mặt tại tất cả các sự kiện xã hội, mà Violet và Daphne được mời tham dự, bằng một lời khẳng định mạnh mẽ. Anthony nói đó là lý do duy nhất anh ấy đồng ý cho cái kế hoạch nực cười này, để Daphne có thể tìm được một người chồng trong những người cầu hôn của cô. Không may là, theo ý kiến của Anthony (và là may mắn theo ý Daphne), không có ai trong số những quý ngài trẻ tuổi lịch thiệp thiết tha kia dám thách thức đến gần cô, khi cô ở cạnh Simon.

“Một đồng việc tốt béo bở mà chuyện này làm ra.” là chính xác những lời của Anthony.

Thực ra, những từ chính xác đó đã được gắn thêm vào với một lượng lớn nhiều tiếng nguyên rủa và chửi bới thậm tệ, nhưng Daphne không thấy lý do gì để day đi day lại mãi chuyện ấy. Liên tục kể từ khi việc rắc rối ở – hay đúng hơn là tại – sông Thames, Anthony đã trải qua một quãng thời gian cỡ đại luôn đặt thêm những lời tục tĩu vào sau tên Simon.

Nhưng Simon hiểu được quan điểm của Anthony, và Simon đã nói với Daphne rằng anh muốn cô tìm được một người chồng phù hợp.

Rồi Simon giữ khoảng cách.

Và Daphne tan nát cõi lòng...

Cô cho rằng đáng lẽ cô nên biết chuyện này sẽ xảy ra. Cô nên nhận thức được sự nguy hiểm chực chờ của việc bị quyến rũ – dù là giả vờ – bởi người đàn ông được giới thượng lưu gần đây phong tặng là Ngài Công tước Hủy Diệt.

Biệt danh đó bắt đầu khi Philipa Featherington đã tuyên bố anh ‘đẹp trai một cách hủy diệt’, và bởi Philipa không biết ý nghĩa của từ ‘thì thầm’, tất cả giới thượng lưu quay lại làm chứng cho câu nói đó. Trong vòng không quá vài phút, vài công tử bột trẻ măng như thẳng hẽ chỉ vừa mới xuống từ Oxford đã rút gọn và lặp lại, và cái tên Ngài Công tước Hủy Diệt ra đời.

Daphne thấy cái tên mới mĩa mai một cách đáng thương làm sao. Vì Ngài Công tước Hủy Diệt đang hủy hoại trái tim cô.

Không phải anh có ý làm thế. Simon đối xử với cô không gì khác hơn ngoài sự tôn trọng, tôn kính, và khiếu hài hước tuyệt vời. Ngay cả khi Anthony dùng vũ lực thêm vào rằng anh không được có bất cứ lý do nào để phàn nàn về sự giúp đỡ đó, Simon chưa bao giờ thử để Daphne một mình, chưa bao giờ làm gì hơn việc hôn vào bàn tay đeo găng của cô (và càng làm Daphne mất tinh thần hơn nữa, xảy ra chỉ mới có hai lần).

Họ đã trở thành những người bạn tốt nhất, những cuộc trò chuyện của họ ngân vang từ sự im lặng thoải mái đến những lời đối đáp hóm hỉnh. Và ở mỗi buổi tiệc, họ khiêu vũ với nhau hai lần – số lần cho phép tối đa mà không gây nên scandal nào nơi xã hội.

Và Daphne biết, không một chút mảy may nghi ngờ rằng, cô đang yêu.

Sự mĩa mai mới thật khéo léo làm sao. Cô đã, dĩ nhiên, bắt đầu trải qua thời gian bầu bạn với anh nhiều đến nỗi chẳng thể hấp dẫn những người đàn ông khác. Về phần anh, Simon cũng đã bắt đầu trải qua thời gian bầu bạn với cô nhiều đến mức có thể tránh được hôn nhân.

Nghĩ về điều đó, Daphne suy tư, thì mạnh hơn vào bức tường, sự mĩa mai thật chua chát đến cay đắng cõi lòng.

Tuy Simon vẫn còn khá quyết liệt, và sự quyết tâm của anh không bao giờ bước vào con đường thiêng liêng của hôn nhân, cô thỉnh thoảng bắt gặp anh nhìn cô theo những cách khiến cô nghĩ rằng anh có thể khát khao cô. Anh chẳng có lần nào lặp lại bất kỳ lời bình luận khiếm nhã nào, như trước khi anh biết cô mang họ Bridgerton, nhưng đôi lúc, cô bắt gặp anh với cùng cái nhìn đói khát đó, hoang dã như cách anh đã nhìn cô vào buổi tối đầu tiên. Anh quay đi, dĩ nhiên, ngay khi cô chú ý thấy, nhưng như thế cũng luôn đủ để khiến da cô ngứa ran, và làm đứt quãng hơi thở cô bởi ham muốn.

Và đôi mắt anh! Mọi người ví chúng có màu như màu lạnh giá của băng, và khi Daphne quan sát cuộc trò chuyện của anh với các thành viên khác trong giới, cô có thể hiểu tại sao. Simon không trò chuyện với ai nhiều như với Daphne. Từ ngữ của anh cụt ngủn, giọng thì cộc cằn, và đôi mắt là sự dội lại sự cứng rắn trong từng cử chỉ.

Nhưng khi họ phá ra cười cùng nhau, đôi khi chỉ đơn giản là chế giễu những luật lệ ngu ngốc của xã hội, mắt anh không bao giờ như cũ. Chúng trở nên trong veo, dịu dàng và thoải mái hơn. Trong những khoảnh khắc mơ hồ kỳ lạ, cô phần nhiều tưởng như chúng đang tan chảy.

Cô thở dài, nặng nề dựa lưng vào tường. Có vẻ như những giây phút mơ hồ của cô ngày càng quen thuộc và thân quen hơn với nhau trong những ngày gần đây.

“Ha, này, Daff, sao em lại lén lút ở góc đó thế?”

Daphne ngước lên và thấy Colin đang lại gần, nụ cười tự phụ thường trực chễm chệ một cách vững chắc trên khuôn mặt đẹp trai. Kể từ khi trở lại London, anh đã gây ra bao sóng gió cho nơi đây, và Daphne có thể dễ dàng kể tên một tá quý cô trẻ tuổi khẳng định chắc chắn rằng, họ yêu anh và tuyệt vọng cho sự chú ý của anh. Tuy nhiên, cô không lo lắng về việc đáp trả lại bất kỳ tình cảm nào của họ từ phía anh trai. Colin rõ ràng có nhiều cuộc chơi bởi trác tác khi còn trẻ, trước khi anh dừng chân ổn định.

“Em không lén lút,” cô sửa lại, “em đánh lẩn tránh.”

“Tránh ai? Hastings?”

“Không, dĩ nhiên là không. Dù sao anh ấy cũng không ở đây tối nay.”

“Có, anh ấy ở đây.”

Bởi vì đây là Colin, mục tiêu hàng đầu trong cuộc trong cuộc sống của anh (sau săn đuổi phụ nữ một cách bừa bãi và cá ngựa, đương nhiên là thế) là dày vò em gái, Daphne có ý hành động một cách giễu cợt, nhưng cô vẫn lơ đãng chú ý và hỏi. “Anh ấy ở đây?”

Colin gật đầu ranh mãnh và hất đầu ra hiệu về hướng cửa vào phòng khiêu vũ. “Anh thấy anh ấy vào bước vào chưa đến mười lăm phút trước.”

Daphne nheo nheo mắt. “Anh đang lừa em sao? Anh ấy đã nói với em một cách khá rõ ràng là không có kế hoạch xuất hiện tối nay.”

“Và em vẫn đến?” Colin đưa cả hai tay lên má vờ ngạc nhiên.

“Tất nhiên là em đến.” Cô trả miếng. “Cuộc sống của em không tập trung quanh Hastings.”

“Không sao?”

Daphne có cảm giác sâu sắc rằng anh ấy không phải đang đùa. “Không, không như thế.” Cô trả lời, nói dối một cách sống sượng. Cuộc đời cô có thể không tập trung quanh Simon, nhưng những ý nghĩ của cô thì chắc chắn có.

Đôi mắt màu xanh lục bảo của Colin trở nên nghiêm túc một cách khó hiểu. “Em tiếp nhận chuyện này nghiêm trọng đấy, đúng không?”

“Em không biết anh có ý gì.”

Anh ấy mỉm cười đầy dụng ý. “Em sẽ hiểu.”

“Colin!”

“Trong khi chờ đợi” – anh lại hất đầu ra hiệu về phía cửa ra vào – “sao em không ra và xác định vị trí của anh ấy? Rõ ràng là người bạn đồng hành lỗi lạc bây giờ của anh đang tái nhợt khi phải bị đem ra so sánh. Anh có thể thấy chân em đang nhích dần từng centimet ra khỏi anh.”

Kinh hãi rằng cơ thể cô có thể phản bội theo cách đó, Daphne cúi xuống nhìn.

“Ha! Xem em kìa.”

“Colin Bridgerton.” Daphne nghiêng răng ken két. “Đôi lúc em thề em nghĩ anh không lớn hơn gì một đứa trẻ ba tuổi.”

“Một ý tưởng thú vị.” Anh trầm ngâm. “Và ai đó sẽ đặt em vào độ tuổi đa sầu đa cảm của đứa trẻ một tuổi rưỡi đấy, em gái bé nhỏ à.”

Bỏ qua việc vặn lại một lời thích hợp chua cay, Daphne chỉ tập trung dồn cho anh cái trừng mắt tăm tối nhất.

Nhưng Colin chỉ bật cười. “Chắc chắn là một sự diễn cảm hút hồn, em gái, nhưng lần này em có thể muốn bỏ sự hỗn xược ấy đi đấy. Kể Hủy Diệt đang trên đường đến lối này.”

Daphne cứ tuyệt rơi vào bẫy của anh ấy lần nữa. Anh sẽ không có cơ hội Xem Em Kìa.

Colin chồm tới trước và thêu thào bí ẩn. “Lần này anh không đùa đâu, Daff.”

Daphne tiếp tục giữ cái trừng mắt.

Colin nén cười.

“Daphne!” Giọng Simon. Ngay bên tai cô.

Cô quay lại.

Tiếng cười lặng lẽ của Colin trở nên chân thành hơn. “Em thật sự nên tin tưởng hơn vào người anh trai yêu thích của mình, em gái yêu quý ạ.”

“Cậu ấy là người anh trai yêu thích của cô?” Simon hỏi, một bên mày nhướng lên vẻ không tin được.

“Chỉ bởi vì Gregory đặt con cóc lên giường tôi tối qua.” Daphne nạt. “Và danh tiếng của Benedict không bao giờ khôi phục được từ sau lần bẻ đầu con búp bê tôi yêu thích.”

“Em khiến anh tự hỏi Anthony đã làm gì để bị từ chối ngay cả việc nhắc đến danh dự đó.” Colin lẩm bẩm.

“Anh không có nơi nào khác để đến sao?” Daphne hỏi thẳng thừng.

Colin nhún vai. “Không hẳn.”

“Không phải,” cô hỏi qua hàm răng nghiêng chặt, “anh chỉ vừa mới nói với em anh đã hứa dành một điệu khiêu vũ cho Prudence Featherington?”

“Thánh thần ơi, không. Em chắc hẳn phải nghe nhầm.”

“Vây, có lẽ mẹ đang tìm anh. Thật tế, em khá chắc em nghe bà gọi tên anh.”

Colin nhăn nhó trước vẻ bức tức của cô. “Em không cho là nó hiển nhiên thế đâu.” Anh nói với một giọng thì thầm tăng dần, mục đích rõ to đủ để cho Simon nghe thấy. “Anh ấy sẽ nghĩ rằng em thích anh ấy đấy.”

Cả toàn bộ cơ thể Simon thành linh giật mạnh chỉ vừa đủ nén lại niềm hân hoan.

“Không phải em đang cố buộc chặt sự bầu bạn với anh ấy,” Daphne gay gắt nói, “mà là em đang cố tránh sự bầu bạn với anh.”

Colin đặt một tay lên tim. “Em làm anh tổn thương, Daff.” Anh quay qua Simon. “Ồ, con bé mới làm tôi tổn thương làm sao.”

“Cậu để lỡ mất tài năng của cậu rồi đấy, Bridgerton.” Simon ân cần nói. “Cậu nên đứng trên sân khấu mới phải.”

“Một ý kiến tuyệt diệu.” Colin trả lời. “Nhưng người nào đó có thể chắc chắn đưa cho mẹ tôi những ý tưởng hào huyền đó.” Mắt anh ấy sáng ngời lên. “Và chỉ khi buổi tiệc trở nên buồn tẻ, đó là một sáng kiến. Chúc cả hai buổi tối tốt lành.” Anh biểu diễn một cái nhướng mày tinh ranh và biến đi.

Daphne và Simon chìm vào im lặng khi họ quan sát Colin biến mất vào đám đông. “Tiếng gào tiếp theo mà anh nghe được,” Daphne nói một cách dịu dàng, “chắc chắn là từ mẹ tôi.”

“Và như vậy việc tiếp theo là bà ngã oạch xuống bất tỉnh nhân sự?”

Daphne gật đầu, nở trên môi một nụ cười miễn cưỡng. “Nhưng dĩ nhiên,” cô dừng một lúc trước khi nói tiếp, “tôi không mong anh sẽ có mặt vào tối nay.”

Anh nhún vai, bộ vét buổi tối màu đen hơi nhăn nhúm lại trong thoáng chốc. “Tôi buồn chán.”

“Anh buồn chán đến mức phải quyết định lên đường đến Hampstead Heath, để tham dự dạ vũ hội của Quý bà Trowbridge?”

Đôi mày cô cong lại. Hampstead Heath cách Mayfair đến bảy dặm, ít nhất cũng mất một giờ cưỡi ngựa trong điều kiện tốt nhất, quá nhiều cho những buổi tối như tối nay, khi tất cả giới thượng lưu đều làm tắc nghẽn trên đường phố. “Thứ lỗi cho tôi nếu tôi bắt đầu nghi ngờ về sự tỉnh táo của anh.”

“Tôi cũng đang bắt đầu hỏi câu đó với bản thân mình.” Anh lầm bầm.

“À, dù trường hợp nào đi nữa,” cô nói với tiếng thở dài hạnh phúc, “tôi vui vì anh ở đây. Thật là một buổi tối rùng rợn.”

“Thật sao?”

Cô gật đầu. “Tôi đã bị quấy rầy bởi hàng hà sa số các câu hỏi về anh.”

“Chà, giờ thì, điều đó nghe có vẻ thú vị.”

“Nghĩ lại đi. Người đầu tiên hùng hổ chất vấn tôi là mẹ. Bà muốn biết tại sao anh không bao giờ dành cho tôi một cuộc viếng thăm vào buổi chiều.”

Simon nhăn mặt. “Cô có nghĩ điều đó thật sự cần thiết không? Tôi hẳn đã tin là sự hiện diện trọn vẹn của tôi tại những chuyện yêu đương như buổi tối nay là đủ để phạm vào trò bịp bợm này.”

Daphne thấy chính cô đang ngạc nhiên khi xoay sở để không lầm bầm thất vọng. Anh không cần nhắc tới với giọng điệu như một việc vặt vãnh. “Sự hiện diện tuyệt đối của anh,” cô nói “có thể đủ với bất cứ ai ngốc nghếch nhưng không phải mẹ tôi. Và bà hầu như chắc chắn không nói gì ngoài việc anh đã bỏ lỡ những cuộc viếng thăm đáng lẽ phải được tường thuật lại trên báo của Whistledown.”

“Thật sao?” Simon hỏi, vô cùng hứng thú.

“Thật. Nên từ giờ anh tốt hơn nên đến thăm tôi ngày mai, hoặc là mọi người sẽ bắt đầu lấy làm lạ.”

“Tôi muốn biết người phụ nữ gián điệp đó là ai,” Simon lầu bàu, “và rồi tôi sẽ thuê bà ta cho bản thân mình.”

“Anh cần gián điệp để làm gì?”

“Không gì cả. Nhưng có vẻ như thật là một điều đáng hổ thẹn khi lãng phí một tài năng xuất chúng như thế.”

Daphne khá nghi ngờ Quý-bà-Whistledown-hư-cầu sẽ đồng ý việc bất cứ tài năng nào bị lãng phí, nhưng cô đặc biệt không muốn dính vào cuộc thảo luận sự xuất sắc và những lời khó chịu của tờ báo đó, nên chỉ nhún vai trước lời bình luận của anh.

“Và rồi,” cô tiếp tục, “khi mẹ đã chấm dứt tra hỏi tôi, tất cả mọi người bắt đầu làm điều đó, thậm chí họ còn tệ hơn.”

“Chúa ơi không.”

Cô hướng về anh với cái nhìn chua chát. “Tất cả những người chất vấn, ngoại trừ một người, đều là phụ nữ, và dù họ đều tuyên bố một cách mãnh liệt về hạnh phúc của họ trước sự hiện diện của tôi, họ rõ ràng rành là cố gắng suy diễn khả năng chúng ta vẫn chưa kết hôn.”

“Cô nói với tất cả họ tôi đang yêu cô một cách liêu lĩnh, tôi cho là thế?”

Daphne cảm giác có cái gì đó chuyển choáng trong ngực. “Đúng vậy.” Cô nói dối, trao cho anh một nụ cười quá mức ngọt ngào. “Sau cùng thì, tôi có danh tiếng cần gìn giữ.”

Simon bật cười. “Vậy, ai là quý ông cô độc đã tham gia vào việc hỏi han?”

Daphne nhăn mặt. “Thực ra, đó là một Công tước khác. Một người đàn ông lớn tuổi kỳ lạ, tuyên bố rằng đã từng là bạn với cha anh.”

Mặt Simon đột nhiên căng ra.

Cô chỉ nhún vai, không để ý thấy sự thay đổi trước biểu hiện ấy. “Ông ấy tiếp tục nói và nói về việc cha anh là một Công tước tốt như thế nào.” Cô phát ra một tiếng cười nhỏ như thử mô phỏng theo giọng nói của một người già. “Tôi không có ý kiến về Công tước các anh phải để ý đến một người khác nhiều đến thế. Sau cùng thì, chúng ta không muốn một Công tước ngây thơ bơi bần đi tước hiệu.”

Simon không nói gì.

Daphne vỗ nhẹ tay vào má trong suy nghĩ, “Anh biết gì không, thực tế thì tôi chưa bao giờ nghe anh nhắc đến cha anh.”

“Đó là bởi vì tôi không chọn việc thảo luận về ông.” Simon nói một cách cụt ngắn.

Cô chớp mắt quan tâm. “Có gì sai à?”

“Không gì sai cả.” Anh nói, giọng nhát gừng.

“Ồ.” Cô nhận ra mình đang cắn môi dưới và bắt bản thân dừng lại. “Vậy tôi sẽ không nhắc đến nó nữa.”

“Tôi nói không có gì sai cả.”

Daphne giữ một vẻ mặt bình thản. “Tất nhiên là thế.”

Sau đó là một khoảng im lặng dài đến khó chịu. Daphne nắm vạt áo của mình một cách ngượng ngùng, trước khi cuối cùng cũng lên tiếng. “Quý bà Trowbridge đã dùng những bông hoa thật đáng yêu để trang trí, anh có nghĩ vậy không?”

Anh nhìn theo hướng tay cô chỉ đến một sự sắp xếp của những bông hoa hồng có màu hồng và trắng. “Phải.”

“Tôi lấy làm lạ nếu bà ấy trồng chúng.”

“Tôi không biết.”

Một sự im lặng khó xử khác.

“Rất khó để trồng hoa hồng.”

Lần này câu trả lời của anh chỉ là một tiếng làu bàu.

Daphne háng giọng, và rồi, khi anh thậm chí không để tâm đến việc nhìn cô, cô hỏi. “Anh có muốn dùng thử một ly nước chanh không?”

“Tôi không uống nước chanh.”

“Tốt thôi, tôi muốn.” Cô đáp trả, quyết định như thế là quá đủ rồi. “Và tôi đang khát. Nên nếu anh thứ lỗi, tôi chuẩn bị đi lấy cho mình một ly, và để anh lại với tâm trạng u uẩn của chính anh. Tôi chắc rằng anh có thể tìm người nào đó thú vị hơn tôi.”

Cô xoay lưng bỏ đi, nhưng trước khi cô thậm chí có thể bước được một bước, cô cảm thấy một bàn tay nặng nề nắm lấy cánh tay cô. Cô nhìn xuống, bị thôi miên trong khoảnh khắc bởi bàn tay đeo găng trắng của anh đặt trên chiếc áo lụa màu quả đào của cô. Cô chăm chú vào đó, chờ đợi tay anh di chuyển, đi xuống khắp chiều dài của tay cô, cho đến khi chạm đến làn da trần nơi khuỷu tay ấy.

Nhưng dĩ nhiên anh không làm thế. Anh chỉ làm những việc như vậy trong những giấc mơ của cô.

“Daphne, làm ơn,” anh nói, “quay lại.”

Giọng anh nhỏ, và có chút dữ dội khiến cô run rẩy.

Cô quay lại, và ngay khi mắt cô chạm phải mắt anh, anh nói. “Xin hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi.”

Cô gật đầu.

Nhưng rõ ràng anh cảm thấy cần phải giải thích nhiều hơn. “Tôi không...” Anh dừng lại và lặng lẽ ho khan vài cái. “Tôi không có quãng thời gian tốt đẹp với cha tôi. T-Tôi không thích nói về ông ấy.”

Daphne chăm chú nhìn anh trong sự mê mẩn. Cô chưa bao giờ thấy anh rơi rạc mất từ ngữ của mình.

Simon đang tỏa ra một cơn giận dữ cáu tiết. Thật là lạ, Daphne nghĩ, vì có vẻ như anh đang giận dữ chính bản thân anh.

“Khi cô được ông nuôi dưỡng...” Anh lắc đầu, cứ như quyết định cố thử một con đường khác cho câu chuyện. “Nó đã ăn sâu vào tâm trí tôi. Tôi không thể ngừng nghĩ về ông ấy. Nó-nó-nó khiến tôi thực sự vô cùng giận dữ.”

“Tôi xin lỗi.” Cô nói, biết rằng vẻ bối rối hẳn phải hiện hết lên mặt mình. Cô nghĩ cô nên nói gì đó, nhưng cô không biết phải nói những gì.

“Không phải cô.” Anh nói một cách nhanh chóng, và khi đôi mắt xanh nhạt màu của anh tập trung vào mắt cô, có cái gì đó trở nên rõ ràng hơn giữa họ. Gương mặt anh có vẻ cũng thư giãn hơn, đặc biệt là vẻ mím chặt ở môi anh. Anh nuốt ực một cách không thoải mái. “Tôi đang giận dữ chính bản thân mình.”

“Và hình như cũng giận cả cha anh nữa.” Cô dịu dàng nói.

Anh im lặng. Cô không mong chờ anh sẽ nói gì đó, cô nhận ra. Tay anh vẫn còn đặt trên tay cô, và cô vẫn để nguyên như thế. “Anh có muốn hít một chút khí trời không?” Cô hỏi nhẹ nhàng. “Trông cứ như anh cần điều đó.”

Anh gật đầu. “Cô ở lại đây. Anthony sẽ lấy đầu tôi nếu tôi dẫn cô ra phía hiên.”

“Anthony chỉ có thể đeo bám là tất cả những gì tôi quan tâm.” Môi Daphne rít chặt lại với sự cáu kỉnh. “Dù sao, tôi phát ốm vì sự lớn vồn một cách thường xuyên của anh ấy rồi.”

“Cậu ấy chỉ đang cố trở thành một người anh tốt vì cô.”

Môi cô há ra sững sốt. “Vậy anh đang đứng về phía ai?”

Khéo léo phớt lờ câu hỏi của cô, anh nói. “Chà tốt thôi. Nhưng chỉ là một cuộc đi dạo gần đây. Tôi có thể lo về Anthony, nhưng nếu cậu ấy gia nhập với sự viện trợ của các anh trai cô, tôi chết là cái chắc.”

Có một cánh cửa dẫn đến phía hiên chỉ cách vài mét. Daphne gật đầu về hướng đó, và tay Simon trượt xuống cánh tay, vòng qua khuỷu tay cô.

“Dù sao thì, ở đây chắc hẳn có tới cả tá cặp đôi ở ngoài hiên.” Cô nói. “Anh ấy sẽ không có gì để phàn nàn cả.”

Nhưng trước khi họ có thể đi, một giọng nói đàn ông lớn tiếng vang lên phía sau họ. “Hastings!”

Simon tạm dừng và quay lại, rõ ràng nhận ra tên anh đã được nhắc đến. Trong một khoảng thời gian, anh đã nghĩ đó như là tên của chính mình.

Không hiểu sao suy nghĩ ấy khiến anh phát ốm.

Một quý ông lớn tuổi đang chống cây gậy tập tễnh về phía họ. “Đó là ngài Công tước tôi đã nói với anh.” Daphne nói. “Middlethorpe, tôi tin là thế.”

Simon gật đầu cụt ngủn, không có mong muốn được trả lời.

“Hastings!” Quý ông già cả nói, vỗ vào tay anh. “Ta muốn làm quen với cậu lâu rồi. Ta là Middlethorpe. Cha cậu là người bạn tốt của ta.”

Simon chỉ gật đầu lần nữa, cử chỉ chính xác gần giống như trong quân đội.

“Ngài ấy nhớ cậu, cậu biết đó. Khi cậu du hành khỏi đây.”

Cơn thịnh nộ bắt đầu bùng lên trong anh, cơn thịnh nộ làm cho lưỡi anh căng ra, và cơ mặt anh siết chặt, cứng nhắc. Anh biết, không một chút nghi ngờ, nếu anh thử nói, âm thanh duy nhất anh có thể phát ra sẽ cũng như khi anh là một cậu bé tám tuổi.

Và không có lý gì anh lại tự làm xấu hổ mình trước mặt Daphne.

Bằng cách nào đó – anh không bao giờ biết như thế nào, có lẽ chỉ bởi vì anh chưa bao giờ gặp nhiều rắc rối như thế với những âm tiết ‘T’ khi phát âm từ ‘Tôi’ – anh xoay sở để nói, “Ồ?”. Anh hài lòng vì giọng anh sắc bén và nhún nhường.

Nhưng nếu người đàn ông già nua ấy có nghe thấy sự cay nghiệt trong giọng nói anh, ông ta cũng không có phản ứng chống lại chuyện đó. “Ta đã ở bên khi ngài ấy qua đời.” Middlethorpe lên tiếng.

Simon không nói gì.

Daphne – chao ôi – nhảy ngay vào sự xung đột trong anh với sự thông cảm. “Lạy Chúa tôi.”

“Ngài ấy yêu cầu ta chuyển cho cậu vài thông điệp. Ta có vài lá thư ở nhà.”

“Đốt chúng đi.”

Daphne há hốc miệng kinh ngạc và vỗ lấy tay Middlethorpe. “Ồ, không, mong ngài đừng làm thế. Anh ấy có thể không muốn thấy chúng ngay bây giờ, nhưng chắc là anh ấy sẽ thay đổi suy nghĩ trong tương lai.”

Simon nguyên rửa cô với cái lườm băng giá trước khi quay trở lại phía Middlethorpe. “Tôi nói đốt chúng đi.”

“Ta – à–” Middlethorpe trông bối rối một cách vô vọng. Ông phải nhận thức rằng hai cha con nhà Basset không trải qua khoảng thời gian tốt đẹp, nhưng chắc chắn là ngài Công tước trước kia không tiết lộ cho ông sự thật sâu kín của việc ghé lạnh này. Ông nhìn Daphne, dễ nhận thấy sự liên minh khả dĩ, và nói với cô. “Ngoài những lá thư, có vài thứ ngài ấy muốn ta nói với cậu đây. Tôi có thể nói về chúng với cậu ấy ngay bây giờ.”

Nhưng Simon đã bỏ tay Daphne và sải bước ra ngoài.

“Cháu rất xin lỗi.” Daphne nói với Middlethorpe, cảm giác cần phải xin lỗi cho cách cư xử tồi tệ của Simon. “Cháu chắc là anh ấy không có ý thô lỗ.”

Biểu hiện trên mặt Middlethorpe cho thấy ông biết Simon có ý thô lỗ.

Nhưng Daphne vẫn nói. “Anh ấy bị ảnh hưởng khá mạnh về cha anh ấy.”

Middlethorpe gật đầu. “Ngài Công tước đã cảnh báo tôi cậu ấy sẽ đáp trả lại theo cách này. Nhưng ngài ấy phá ra cười khi nói, và diễn tả một trò đùa về niềm kiêu hãnh của dòng họ Basset. Tôi phải thừa nhận tôi không nghĩ ngài ấy đã hoàn toàn nghiêm túc.”

Daphne gật đầu một cách lo lắng qua cách cửa dẫn ra phía hiên. “Hình như anh ấy ra đó.” Cô lẩm bẩm. “Cháu tốt hơn nên xem anh ấy thế nào.”

Middlethorpe gật đầu.

“Làm ơn đừng đốt những lá thư.” Cô nói.

“Ta không bao giờ mơ đến chuyện đó. Nhưng–”

Daphne đã bước một bước về phía cửa dẫn ra hiên, quay lại khi nghe thấy giọng ông dừng lại. “Chuyện gì vậy?” Cô nói.

“Ta không phải là một người đàn ông khỏe mạnh.” Middlethorpe nói. “Ta – Bác sĩ nói rằng có thể là bất cứ lúc nào kể từ bây giờ. Ta liệu có thể tin cháu sẽ giữ những lá thư an toàn?”

Daphne chăm chú nhìn vị Công tước với cảm giác trộn lẫn của sốc và kinh hãi. Sốc vì cô không thể tin ông có thể chân thành đến như vậy với những thư từ cá nhân, cho chàng trai trẻ mà ông biết chưa đến một giờ. Kinh hãi vì cô biết nếu cô chấp nhận giữ chúng, Simon có thể không bao giờ tha thứ cho cô.

“Cháu không biết.” Cô nói với một giọng căng thẳng. “Cháu không chắc cháu là người phù hợp.”

Đôi mắt già nua của Middlethorpe nhìn lại với sự từng trải. “Ta nghĩ cháu có thể chính xác là người phù hợp.” Ông dịu dàng nói. “Và ta tin chắc cháu sẽ biết khi nào là thời điểm đúng đắn để đưa cho cậu ấy những lá thư. Ta có thể giao chúng cho cháu chứ?”

Im lặng, cô gật đầu. Cô không biết có thể làm gì khác.

Middlethorpe nhắc cây gậy lên và chỉ về phía hiên. “Cháu tốt hơn là nên theo cậu ấy.”

Daphne bắt gặp cái nhìn của ông, gật đầu, và gấp gáp chạy đi. Sân hiên được chiếu sáng bởi vài chân nến treo tường, nên không gian buổi đêm thật mờ ảo, và chỉ có sự giúp sức của ánh trăng giúp cô nhận ra được Simon đang đứng trong góc. Dáng anh xa cách và giận dữ, tay khoanh lại quanh ngực. Anh đang đối mặt với bãi cỏ bất tận trải dài ở sân hiên, nhưng Daphne nghi ngờ một cách chân thành anh không thấy bất cứ gì, ngoài cảm xúc dữ dội của chính anh.

Cô im lặng di chuyển về phía anh, làn gió nhẹ như một sự chào mừng khỏi bầu không khí tù túng quanh phòng khiêu vũ. Những tiếng xôn xao của ánh nến lững lờ trôi trong đêm, cho biết họ không phải là những người duy nhất trong sân hiên này. Nhưng Daphne không thấy bất cứ ai khác trong vẻ hư ảo lung linh ngay lúc ấy. Chắc là những vị khách khác đã quyết định trú ẩn trong một góc riêng tối tăm của chính họ. Hay có thể họ đi đến những bậc cấp của khu vườn, và ngồi xuống những băng ghế dài.

Khi bước tới bên anh, cô nghĩ đến nói một cái gì đó đại loại như, “Anh đã rất thô lỗ với ngài Công tước đấy.” hay “Tại sao anh lại quá giận dữ như vậy với cha anh?” nhưng khi cô dừng lại rồi quyết định, đây không phải là thời gian để thăm dò cảm xúc của Simon, và thế là khi đến cạnh anh, cô chỉ dựa vào lan can, và nói, “Tôi ước tôi có thể thấy được những ngôi sao.”

Simon nhìn cô, ban đầu là ngạc nhiên, sau đó là tò mò.

“Anh sẽ không bao giờ thấy chúng ở London.” Cô tiếp tục, giữ cho giọng chủ tâm đầy tươi sáng. Dù ánh đèn có rực rỡ đến mấy, hay sương mù đã cuốn đi. Hay thỉnh thoảng không khí quá vắng để có thể nhìn rõ.” Cô nhún vai, và đưa mắt lại về phía bầu trời đã vắng vũ. “Tôi hy vọng tôi có thể thấy chúng ở đây, tại Hampstead Heath. Nhưng chắc, lũ mây lại không hợp tác rồi.”

Một khoảnh khắc im lặng kéo dài. Rồi Simon hắng giọng, và hỏi. “Cô có biết những ngôi sao hoàn toàn khác ở bán cầu Nam không?”

Daphne không nhận ra cô đã căng thẳng thế nào, mãi cho đến khi toàn bộ cơ thể cô giãn ra trước câu hỏi của anh. Rõ ràng, anh đang cố ép buổi tối của họ trở lại khuôn mẫu bình thường, và cô vui khi anh làm như thế. Cô nhìn anh vẻ giễu cợt, và nói. “Anh đang đùa.”

“Tôi không đùa. Cô có thể tra cứu thông tin đó trong bất kỳ quyển sách thiên văn học nào.”

“Hừmm.”

“Điều thú vị,” Simon tiếp tục, giọng anh đã thoải mái hơn khi dần sâu vào cuộc trò chuyện, “là cho dù cô không là một người nghiên cứu thiên văn học – và tôi không–”

“Và hiển nhiên,” Daphne ngắt ngang với một nụ cười tự phản đối, “tôi cũng không phải.”

Anh vỗ tay cô, và mỉm cười, và Daphne nhẹ nhõm nhận ra niềm hạnh phúc có thể chạm được trong mắt anh. Rồi sự nhẹ nhõm đó của cô chuyển thành cái gì nhỏ bé quý giá hơn – niềm vui sướng. Bởi vì cô là người đã đuổi theo hình bóng ấy. Cô nhận ra cô muốn xua chúng đi mãi mãi.

Chỉ khi anh để cô...

“Dù sao cô đã chú ý thấy sự khác biệt.” Anh nói. “Điều ấy thật lạ. Tôi chưa bao giờ để tâm học về các chòm sao, thế mà mãi đến khi tôi ở Châu Phi, nhìn lên bầu trời – và đêm quá trong trẻo. Cô chắc chưa bao giờ thấy một buổi đêm như thế.”

Daphne chăm chăm nhìn anh, mê hoặc.

“Tôi nhìn lên bầu trời,” anh nói với cái lắc đầu bối rối, “và trông nó không được như phải có.”

“Làm sao bầu trời lại có thể sai?”

Anh nhún vai, giơ một tay lên trong cử chỉ vô thức. “Nó chỉ đơn giản là thế. Tất cả các ngôi sao đều nhằm chỗ.”

“Tôi cho là tôi nên muốn thấy bầu trời phương Nam.” Daphne trầm ngâm. “Nếu tôi được đưa tới từ nước ngoài và được chứng diện, và trở thành loại phụ nữ đàn ông viết thơ ca ngợi, tôi tin tôi nên muốn đi du lịch.”

“Cô chính là loại phụ nữ mà đàn ông viết thơ về,” Simon khẽ nghiêng đầu chế nhạo, nhắc cô, “chỉ là đó là một bài thơ quá tệ.”

Daphne bật cười. “Ồ, đừng trêu tôi chứ. Điều đó thật lý thú. Ngày đầu tiên trong đời tôi với sáu người đến thăm, và Neville Binsby thực sự đã viết một bài thơ.”

“Bảy người đến thăm,” Simon sửa lại, “bao gồm cả tôi.”

“Bảy tính luôn cả anh. Nhưng anh không thật sự được tính.”

“Cô làm tôi tổn thương.” Anh chọc, bắt chước y hệt động tác của Colin. “Ồ, cô mới làm tôi tổn thương làm sao.”

“Có lẽ anh cũng nên nghĩ đến công việc ở nhà hát đi.”

“Có lẽ không.” Anh đáp trả.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng. “Có lẽ không. Nhưng những gì tôi định nói là, cô gái Anh quốc nhạt nhẽo chính là tôi đây, tôi không có mong muốn đi bất cứ nơi nào khác. Tôi hạnh phúc ở đây.”

Simon lắc đầu, một ánh nhìn lạ lùng, gần như ánh điện lóe lên trong mắt anh. “Cô không nhạt nhẽo. Và” – giọng anh vỡ xuống thành một tiếng thì thầm đầy cảm xúc – “Tôi vui vì cô hạnh phúc. Tôi không biết nhiều người thực sự hạnh phúc.”

Daphne ngược nhìn lên anh, và chậm rãi, việc anh đang dần nhích lại gần cô trở nên rõ ràng. Không hiểu sao, cô ngỡ rằng anh thậm chí có nhận ra điều đó, nhưng người anh đang chòng chành bên cô, và cô nhận thấy nó khiến cô gần như không dứt mắt được ra khỏi anh.

“Simon?” Cô thì thầm.

“Mọi người ở quanh đây đây.” Anh nói, giọng nghèn nghẹt kỳ lạ.

Daphne quay đầu lại góc của sân hiên. Những tiếng xì xào cô nghe được đã biến mất, nhưng nó chỉ có nghĩa những người ở cạnh họ lúc trước đang nghe trộm.

Trước mặt cô, khu vườn như một dấu hiệu. Nếu đây là một buổi dạ vũ của London, sẽ không có nơi nào để đi qua sân hiên, nhưng bà Trowbridge kiêu hãnh với chính bản thân vì sự khác biệt, và do đó luôn tổ chức các buổi dạ vũ hàng năm của bà tại ngôi nhà thứ hai ở Hampstead Heath. Nó xa hơn mười dặm so với Mayfair, nhưng có lẽ cũng tốt trong một thế giới khác. Những ngôi nhà thanh lịch điểm xuyết những mạng che màu xanh non, và trong khu vườn của bà Trowbridge, đầy những cây cùng khóm hoa, những lùm cây bụi và bờ rào – nơi góc tối, nơi mà một cặp tình nhân có thể chìm đắm trong nhau.

Daphne cảm thấy bị cái gì đó hoang dã và xấu xa tóm lấy. “Hãy ra vườn nào.” Cô nói một cách dịu dàng.

“Chúng ta không thể.”

“Chúng ta phải đi.”

“Chúng ta không thể.”

Sự tuyệt vọng trong giọng nói Simon nói cho cô mọi thứ mà cô cần biết. Anh muốn cô. Anh khát khao cô. Anh phát cuồng vì cô.

Daphne cảm thấy như trái tim cô đang ngân lên giai điệu từ Cây Sáo Ma Thuật, hoang dại nhào lộn như vượt quá hơn cả quãng C.

Và cô nghĩ – sẽ ra sao nếu cô hôn anh? Nếu cô kéo anh vào vườn, nghiêng đầu và cảm nhận môi anh chạm vào môi cô? Anh có nhận ra cô yêu anh nhiều đến thế nào không? Anh có thể nảy sinh tình yêu với cô đến mức nào?

Và có lẽ – chỉ có lẽ anh sẽ nhận ra cô hạnh phúc đến nhường nào với điều đó. Sau đó có lẽ anh sẽ thôi nói về việc kiên quyết tránh né hôn nhân.

“Tôi chuẩn bị có một cuộc đi dạo vào vườn đây.” Cô thông báo. “Anh có thể đi theo nếu anh muốn.”

Khi cô bước đi – chậm rãi, để anh có thể bắt kịp – cô nghe anh lau bầu một lời nguyên rửa độc địa, rồi cô nghe những tiếng bước chân anh thu ngắn khoảng cách giữa họ.

“Daphne, chuyện này thật điên rồ.” Simon nói, nhưng âm thanh khàn khàn của giọng anh cho cô biết anh đang cố gắng cùng cực để tự thuyết phục chính anh hơn là cô. Cô không nói gì, chỉ đi nhanh hơn sâu vào khu vườn.

“Vì Chúa, đúng là phụ nữ, cô có nghe tôi chứ?” Tay anh chộp lấy cổ tay cô cứng ngắc, rồi xoay cô lại. “Tôi đã hứa với anh trai cô.” Anh nói dữ dội. “Tôi đã thề.”

Cô mỉm cười – nụ cười của người phụ nữ biết cô ấy muốn gì. “VẬY anh đi đi.”

“Cô biết là tôi không thể. Tôi không thể để cô ngoài vườn không được bảo vệ. Ai đó có thể cố lợi dụng cô.”

Daphne khẽ nhún vai một cách tao nhã và cố gắng ngo nguẩy tay để tự do khỏi sự níu chực của anh.

Nhưng những ngón tay anh chỉ siết chặt hơn.

Và rồi, dù cô biết đây không phải mục đích của anh, cô để bản thân lôi kéo anh, chậm chạp di chuyển lại gần hơn cho đến khi họ chỉ cách nhau gần nửa mét.

Hơi thở Simon trở nên đứt quãng. “ĐỪNG làm chuyện này, Daphne.”

Cô cố gắng nói điều gì đó hài hước; cố nói điều gì đó cáu gắt. Nhưng vẻ cố tỏ ra can đảm của cô rơi rụng vào giây phút cuối cùng. Cô chưa bao giờ được hôn trước kia, và giờ cô có tất cả cơ hội, nhưng phải mời mọc để anh là người bắt đầu trước, cô không biết phải làm gì.

Những ngón tay anh nhẹ nơi lỏng quanh cổ tay cô, nhưng rồi chúng giật mạnh, kéo cô lại với anh khi anh bước ra sau một bờ rào cao, được chạm trổ kỹ lưỡng.

Anh thắm thì tên cô, chạm vào má cô.

Mắt cô mở lớn, môi hé ra.

Và rồi cuối cùng, đó là điều không thể tránh được.

10. Chương 10

Rất nhiều phụ nữ bị hủy hoại chỉ bởi một nụ hôn.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã hội, 14 tháng Năm năm 1813.

Simon không chắc thời khắc nào anh biết anh đang hôn cô. Đó hầu như chắc chắn là thứ anh chẳng bao giờ biết, chỉ là thứ anh cảm nhận được.

Mãi cho đến phút cuối cùng anh còn có thể tự thuyết phục bản thân anh rằng, anh chỉ đang kéo cô ra sau hàng rào để quở trách, mắng mỏ cô về hành vi bất cẩn có thể đẩy cả hai vào vấn đề nghiêm trọng.

Nhưng rồi có gì đó xảy ra – hay có lẽ nó đã xảy ra rất lâu, và anh chỉ đang quá cố gắng để không chú ý tới nó. Đôi mắt cô thay đổi, chúng gần như rực sáng. Và cô hé miệng ra – chỉ tí xíu thôi, vừa đủ để thở, nhưng cũng vừa đủ để mắt anh không thể rời đi.

Tay anh trườn lên tay cô, lên phía trên mặt vải mịn như sa tanh nhột nhật của găng tay cô, nơi làn da trần, và rồi cuối cùng xuyên qua dải lụa mỏng của tay áo. Khéo léo chạm vào lưng cô, kéo cô lại gần, khép chặt khoảng cách giữa họ. Anh muốn cô gần hơn.

Anh muốn cô khấp anh, bên trên anh, bên dưới anh. Anh muốn cô nhiều đến mức làm cho anh kinh hãi.

Anh kéo cô lại, tay anh bao phủ tay cô như một mỏ kềm. Bây giờ anh có thể cảm thấy đầy đủ chi tiết của cô, tới từng centimet cuối cùng. Cô thấp hơn anh một cách đáng kể, nên ngực cô cọ sát vào phía trên xương sườn anh, và đùi anh—

Anh rùng mình bởi ham muốn.

Anh cứng ngắc giữa hai chân, những bắp cơ mạnh mẽ của anh cảm giác hơi nóng tràn lên làn da cô.

Simon rên rỉ, một âm thanh nguyên sơ hòa trộn giữa nhu cầu và thất vọng. Anh không thể có cô trong đêm nay – anh mãi mãi không thể có cô, và anh cần để cho sự đụng chạm này là lần cuối cùng trong cả cuộc đời anh.

Lớp lụa của chiếc váy cô mềm mại và mỏng manh dưới những ngón tay cô, và tay anh vòng qua lưng cô, anh có thể cảm thấy từng đường nét thanh nhả nơi cô.

Và rồi bằng cách nào đó – cho đến ngày hấp hối anh cũng không bao giờ biết bằng cách nào – anh bước ra khỏi cô. Chỉ cỡ hai centimet thôi, nhưng cũng đủ cho luồng khí lạnh buổi đêm len lỏi vào giữa họ.

“Không!” Cô hét lên, và anh tự hỏi cô có biết mình đã mời gọi như thế nào với chỉ một từ đơn giản đó.

Tay anh khum trên hai má cô, giữ chặt cô để anh có thể uống cạn đến từng giọt cuối cùng của cô. Trời quá tối để anh có thể thấy chính xác những màu sắc trên khuôn mặt không bao giờ có thể quên được ấy, nhưng Simon biết được môi cô hồng hào và mềm mại, với chỉ một màu hồng đào nhạt ở khóe môi. Anh biết mắt cô được cấu thành với hàng tá những sắc nâu, với chỉ một đường tròn xanh rêu mê hoặc liên tục thách thức anh chìm sâu trong ấy, để biết điều này thực sự ở đây, hay chỉ là một điều tưởng tượng của tâm trí anh.

Nhưng phần còn lại – cô cảm thấy thế nào, cô có vị ra sao – anh chỉ có thể tưởng tượng ra.

Và Chúa tòi, anh đã tưởng tượng nó đến mức nào. Bất chấp cách cư xử bình tĩnh của anh, bất chấp tất cả lời hứa của anh với Anthony, anh vẫn bùng cháy vì cô. Khi anh thấy cô băng qua đám đông, da anh trở nên nóng hổi, và khi anh thấy cô trong những giấc mơ của mình, anh biến thành một ngọn đuốc.

Giờ đây – giờ đây anh có cô trong vòng tay, hơi thở cô nhanh và ngắt quãng bởi ham muốn, mắt cô đờ đẫn bởi nhu cầu có lẽ cô không thể nhận thức được – giờ đây anh nghĩ anh có thể nổ tung.

Và vậy nên hôn cô trở thành một bản năng tự nhiên. Điều ấy thật đơn giản, nếu anh không hôn cô bây giờ, nếu anh không nắm cô bây giờ, anh sẽ chết mất. Nó nghe có vẻ cường điệu quá, nhưng ngay khoảnh khắc ấy, anh có thể thề đó là sự thật. Bàn tay của sự ham muốn quặn thắt cả ruột gan anh có thể bùng lên thành ngọn lửa, và khiến anh cùng bùng cháy lên với nó.

Anh cần cô quá nhiều.

Khi môi anh cuối cùng cũng bao phủ môi cô, anh không còn nhẹ nhàng nữa. Anh không hung bạo, nhưng nhịp đập trái tim anh quá rộn rã, quá gấp gáp, và nụ hôn của anh là nụ hôn của tên người yêu đói khát, không phải của một quý ngài cầu hôn dịu dàng.

Anh tác động để cô hé môi ra, nhưng cô, cũng, bắt được nhịp đam mê của khoảnh khắc này, và khi lưỡi anh tìm kiếm đường vào, anh không cảm thấy sự kháng cự.

“Ồ, Chúa ơi, Daphne.” Anh rên rỉ, tay anh bám chặt vào đường cong của cửa hông cô, kéo cô lại gần hơn, cần cô cảm nhận sự rung lên bởi khao khát giữa hai háng anh. “Tôi chưa bao giờ biết... Tôi chưa bao giờ mơ...”

Nhưng đó là một lời nói dối. Anh đã mơ với chi tiết sống động. Nhưng không gì có thể sánh bằng thực tế.

Mỗi sự đụng chạm, mỗi thời khắc khiến anh muốn cô thậm chí nhiều hơn, và với mỗi giây trôi qua, anh cảm giác cơ thể anh giành lấy quyền kiểm soát của tâm trí. Điều đó không còn là vấn đề nữa với cái gì đúng, và cái gì thích hợp. Tất cả vấn đề là cô ở đây, trong vòng tay anh, và anh muốn cô.

Và, cơ thể anh nhận ra, cô cũng muốn anh.

Tay anh giữ chặt cô, môi anh ngấu nghiến môi cô. Anh không thể có đủ.

Anh cảm thấy bàn tay đeo găng của cô lưỡng lự trượt lên cao hơn về phía trên lưng anh, nhẹ nhàng dừng lại nơi gáy anh. Da anh như bị kim chích ở mỗi nơi cô chạm vào, rồi bùng cháy.

Và như thế vẫn chưa đủ. Môi anh rời khỏi môi cô, kéo xuống phía cổ gần chỗ hõm mềm mại trên xương đòn cô. Cô rên khẽ ở mỗi lần anh chạm vào, thứ âm thanh khẽ khàng rên rỉ đốt cháy cảm xúc anh thậm chí nhiều hơn lần nữa.

Với bàn tay run rẩy, anh với tới đường viền cổ áo trang trí kiểu võ sò một cách tinh vi nơi áo cô. Đó là một sự chạm vào dịu dàng, và anh biết sẽ cần nhiều hơn sự thúc đẩy nhẹ nhàng nữa để nới lỏng lớp vải tơ mỏng manh xuống chỗ căng ra của ngực cô.

Đó không phải là cảnh tượng anh được phép nhìn, một nụ hôn anh không xứng đáng được nhận, nhưng anh không thể ngăn được bản thân anh.

Anh cho cô cơ hội để ngăn anh lại. Anh di chuyển với sự chậm rãi đau đớn, dừng lại trước khi lột trần cô để cho cô một cơ hội cuối cùng nói không. Nhưng thay vì mất bình tĩnh như những cô gái trinh trắng, cô cong lưng lại và phát ra một hơi thở mềm mại khuấy động, gấp gáp nhất.

Simon không bỏ dỡ.

Anh ném mặt vải của áo cô xuống, và trong sự chói với, rùng mình vào khoảnh khắc của ham muốn, chỉ chăm chăm nhìn cô. Và rồi, khi môi anh hạ xuống đòi hỏi cô như phần thưởng của anh, anh nghe—

“Ồ con hoang!”

Daphne, nhận ra âm thanh trước khi anh nhận ra, thét lên và giật mình nhảy phắt ra sau. “Ồ, lạy Chúa.” Cô thở dốc. “Anthony!”

Anh trai cô chỉ cách khoảng ba mét, và thu ngắn khoảng cách rất nhanh. Mày anh ấy cau lại với nhau tạo thành một chiếc mặt nạ hoàn toàn điên tiết, và khi anh ấy lao vào Simon, anh ấy phát ra một tiếng gầm bản năng của người chiến binh, không giống bất cứ thứ gì mà Daphne đã từng được nghe trong đời.

Chỉ vừa giống thanh âm của con người.

Cô chỉ có đủ thời gian che giấu bản thân cô trước khi cơ thể Anthony đâm sầm vào Simon, với một sức lực mà cô, cũng có thể, bị ngã xóạc soài xuống đất bởi một cánh tay quật qua của ai đó.

“Tôi sẽ giết cậu, thằng khốn—” Khúc sau câu nguyên rửa đầy bạo lực của Anthony bị lạc mất khi thụ Simon, tổng sạch hơi thở ra khỏi anh.

“Anthony, không! Dừng lại!” Daphne hét lên, vẫn còn nắm chặt vạt trên chiếc áo của cô, dù cho cô đã giật mạnh nó lên, và không có bất cứ nguy hiểm nào cho việc nó lại tuột xuống.

Nhưng Anthony như phát rồ. Anh ấy đâm túi bụi vào Simon, cơn thịnh nộ bùng lên trên mặt, trên từng nắm đấm, trên từng tiếng cầu nhàu nguyên sơ của cơn cuồng loạn phát ra từ miệng.

Và với Simon – anh đang chống đỡ, nhưng không thực sự đánh trả lại.

Daphne, đang đứng bên cạnh, cảm thấy như một đứa ngốc vô dụng, đột nhiên nhận ra cô phải xen vào. Nếu không, Anthony đang sẵn sàng giết Simon, ngay tại khu vườn này của Quý bà Trowbridge. Cô vươn tay xuống, cố để giật mạnh anh trai cô khỏi người đàn ông cô yêu, nhưng ngay lúc ấy, họ bỗng dừng xoay tròn trong một cú vụt nhẹ chuyển động, thúc mạnh vào hai gối Daphne, và khiến cô ngã chúi vào trong bờ rào.

“Áaaaaaaaaaaaaa!” Cô gào lên, cơn đau đâm xuyên qua từng phần của cơ thể nhiều hơn cô có thể nghĩ.

Tiếng thét của cô, hẳn phải chứa đựng cả sự lưu ý sắc nét về sự đau đớn cực độ, nhiều hơn cô nghĩ cô đã lộ ra, bởi vì cả hai người đàn ông ngay lập tức đứng yên.

“Ôi, Chúa ơi!” Simon, đang ở đỉnh điểm của cuộc tranh cãi khi Daphne té ngã, vội vã xông tới giúp cô. “Daphne! Em không sao chứ?”

Cô chỉ sụi sùi, cô gắng không di chuyển. Những bụi gai đang đâm vào da cô, và mỗi một giây phút chỉ làm kéo dài sự xây xát này hơn.

“Tôi nghĩ cô ấy bị thương.” Simon nói với Anthony, giọng anh đầy lo lắng. “Chúng ta cần nâng cô ấy thẳng dậy. Nếu chúng ta xoay cô ấy lại, cô ấy có khả năng thậm chí bị mắc kẹt tệ hơn.”

Anthony gạt đầu ngắn gọn, cụt ngủn, cơn giận dữ đối với Simon tạm thời được đặt sang một bên. Daphne đang đau đớn, và đó phải là ưu tiên hàng đầu.

“Chỉ cần giữ chặt lấy, Daff.” Simon nói nhẹ, giọng anh dịu dàng và êm ái. “Tôi sẽ vòng tay quanh em. Rồi sau đó nâng em dậy và đặt em xuống. Em hiểu không?”

Cô lắc đầu. “Anh sẽ làm xước chính da anh đấy.”

“Tay áo tôi dài. Đừng lo về phần tôi.”

“Để tôi làm chuyện này.” Anthony nói.

Nhưng Simon phớt lờ anh ấy. Trong khi Anthony đứng đó chẳng giúp ích gì, Simon với tới bụi gai tảo bẹ lộn xộn của bờ rào, và chậm rãi đưa bàn tay đeo găng xuyên qua vào đám hỗn độn ấy, cố gắng chen áo choàng phủ quanh cánh tay anh giữa những nhánh cây đầy gai và làn da trần, như đang tra tấn anh của Daphne. Tuy nhiên, khi anh chạm đến ống tay áo cô, anh phải dừng lại để gỡ lưỡi dao – những đầu nhọn sắc bén khỏi chiếc váy lụa của cô. Vài cành cây đã xuyên thẳng qua lớp vải và đang đâm vào da cô.

“Tôi không hoàn toàn gỡ nó ra được.” Anh nói. “Váy em sẽ rách mất.”

Cô gạt đầu, dần mạnh từng tiếng. “Em không quan tâm.” Cô hỗn hển. “Dù gì nó cũng đã bị hủy hoại rồi.”

“Nhưng—” Dù cho Simon đã trong việc kéo chính xác chiếc áo đó lên xuống chỗ eo cô, anh vẫn cảm thấy không thoải mái khi chỉ ra lớp vải gần như rũ xuống bên phải người cô trước kia khi những cành cây xé rách lớp vải lụa. Thay vào đó, anh quay sang Antony, và nói. “Cô ấy sẽ cần áo khoác của cậu.”

Anthony đã nhún vai một cách lạc lõng.

Simon quay sang Daphne và khóa chặt mắt anh vào mắt cô. “Em sẵn sàng chưa?” Anh hỏi dịu dàng.

Cô gạt đầu, và có lẽ đó chỉ là tưởng tượng của anh, nhưng anh nghĩ bây giờ cô có vẻ bình tĩnh hơn một chút, khi mắt cô chú mục vào khuôn mặt anh.

Sau khi đảm bảo chắc chắn không còn nhánh cây nào vẫn còn đâm vào da cô, anh đặt tay xa hơn ngược lại vào bụi gai, rồi vòng tay qua trọn người cô, cho đến khi tay anh chạm vào và khóa chặt với nhau phía sau lưng cô.

“Đếm tới ba.” Anh thì thào.

Cô gạt đầu lần nữa.

“Một... Hai...”

Anh giật mạnh cô lên và ra khỏi đó, áp lực khiến cả hai nằm xóng soài.

“Anh nói là đến ba!” Daphne hét.

“Nói dối đấy. Tôi không muốn em căng thẳng.”

Daphne có thể muốn đeo đuổi cuộc tranh cãi, nhưng đây không phải là lúc, khi cô nhận ra cô đang ăn mặc một cách rách rưới, và cô ré lớn, tay cô bay lên để che lấy cơ thể mình.

“Dùng cái này.” Anthony nói, đẩy mạnh khoác của anh vào cô. Daphne chấp nhận một cách biết ơn và quần cơ thể lại với cái áo khoác thượng hạng của Anthony. Nó vừa vặn với anh ấy một cách hoàn hảo, nhưng với cô nó rộng đến mức có thể dễ dàng bao bọc cô.

“Em ổn không?” Anh ấy cộc lốc hỏi.

Cô gật đầu.

“Tốt.” Anthony quay sang Simon. “Cảm ơn cậu đã đưa con bé xuống.”

Simon không nói gì, nhưng cảm anh hạ nhanh xuống chấp nhận lời cảm ơn của Anthony.

Đôi mắt Anthony bắn mạnh ngược lại phía Daphne. “Em chắc chắn em không sao chứ?”

“Vẫn còn hơi đau một chút.” Cô thú thật. “Và em chắc sẽ cần giúp đỡ để xoa thuốc vào khi em về nhà, nhưng không có gì mà em không thể chịu được.”

“Tốt.” Anthony nói lần nữa. Rồi anh ấy thu nắm đấm và tống thẳng vào mặt Simon, dễ dàng hạ đo ván người bạn đáng tin tưởng của mình xuống đất.

“Đó,” Anthony phun ra, “là vì làm ô uế em gái tôi.”

“Anthony!” Daphne rú lên. “Ngừng hành động vô nghĩa đó lại mau! Anh ấy không làm ô uế em.”

Anthony lắc lư và trừng trừng lườm cô, mắt anh rực lửa. “Anh thấy ng—”

Dạ dày Daphne như bị khuấy đảo, và trong chốc lát cô sợ rằng cô thực sự nôn ra. Chúa ơi, Anthony đã thấy ngực cô! Anh trai cô! Quá sai trái so với lẽ thường.

“Đứng lên,” Anthony sáng giọng, “để tôi có thể đập cậu cú nữa.”

“Anh có điên không?” Daphne hét lớn, nhảy xổ vào giữa anh ấy và Simon, vẫn còn đang nằm trên mặt đất, tay đề chặt con mắt bị thương. “Anthony, em thề nếu anh đánh anh ấy lần nữa, em sẽ không tha thứ cho anh.”

Anthony đẩy cô qua một bên, và chẳng dè dặt gì. “Cứ tiếp theo,” anh khạc ra, “là vì phản bội tình bạn của chúng ta.”

Chậm rãi, và trong sự kinh hoàng của Daphne, Simon đứng dậy.

“Không!” Cô hét to, tiếp tục nhảy phắt lại giữa họ.

“Tránh ra, Daphne.” Simon nhỏ nhẹ đề nghị. “Đây là chuyện giữa hai người bọn tôi.”

“Hoàn toàn chắc chắn là không! Trong trường hợp không ai nhớ, tôi là người duy nhất đã—” Cô dừng lại giữa chừng. Chẳng có ích gì khi nói. Cả hai người đàn ông đều chẳng ai lắng nghe cô.

“Tránh ra đi, Daphne.” Anthony nói, giọng vẫn còn vẻ đe dọa. Anh ấy thậm chí không nhìn cô, cái trừng trừng vẫn còn tập trung qua đỉnh đầu cô, thẳng vào mắt Simon.

“Chuyện này thực nực cười! Chúng ta không thể thảo luận như những người trưởng thành sao?” Cô nhìn từ Simon qua anh trai, rồi xoay phắt đầu lại về phía Simon. “Chúa nhân từ! Simon! Nhìn mắt anh kìa!”

Cô vội đến cạnh anh, chạm vào mắt anh, giờ đã sưng vù lên.

Simon vẫn bình thản, không động đậy dưới sự chạm vào lo lắng của cô. Những ngón tay cô nhẹ lướt qua da sưng phồng của anh, một cách dễ chịu kỳ lạ. Anh vẫn nhói đau vì sự thỉnh lạng của cô, dù lần này không phải là với ham muốn. Cảm thấy thật tốt khi có cô ở cạnh anh, tuyệt vời, xứng đáng và trắng trong.

Và anh chuẩn bị làm điều tệ nhất trong quãng đời mình.

Khi Anthony đã giải quyết xong chuyện này bằng bạo lực, chấm dứt cơn giận của anh ấy, và cuối cùng đề nghị Simon cưới cô, Simon chuẩn bị sẵn sàng để nói không.

“Đi ra khỏi đây, Daphne.” Anh nói, giọng nghe lạ lẫm với chính tai anh.

“Không, em—”

“Đi!” Anh gầm lên.

Cô bước nhanh, đè nặng lưng cô vào bờ rào, nơi cô có thể nhìn chăm chú trong kính hải vào cả hai người đàn ông.

Simon gạt đầu dứt khoát với Anthony. “Đánh tôi đi.”

Anthony sững sờ trước yêu cầu đó.

“Làm đi.” Simon nói. “Để chuyện này chấm dứt đi.”

Nắm đấm của Anthony chùng lại. Anh không di chuyển đầu, nhưng mắt anh ấy lia về phía Daphne. “Anh không thể.” Anh ấy buột miệng. “Không khi mà cậu ấy chỉ đứng đây và yêu cầu điều đó.”

Simon bước tới vài bước, đưa về mặt đầy nhạo báng của anh lại gần hơn. “Làm ngay bây giờ đi. Khiến tôi phải trả giá đi.”

“Cậu sẽ trả giá tại bộ thờ hôn nhân.” Anthony đáp trả.

Daphne hốt hển, âm thanh lôi kéo sự chú ý của Simon. Tại sao cô ngạc nhiên? Cô có chắc chắn hiểu hậu quả là gì, nếu như hành động của họ, hành động ngu ngốc của họ không bị phát hiện?

“Em không ép buộc anh ấy.” Daphne nói.

“Anh sẽ làm thế.” Anthony cấm cản.

Simon lắc đầu. “Ngày mai tôi sẽ lên đường tới Lục địa.”

“Anh đi sao?” Daphne hỏi. Giọng nói cô tác động đến anh như một con dao đầy tội lỗi, cắt nhỏ đến từng mảnh vào trái tim anh.

“Nếu tôi ở lại, em sẽ mãi mãi bị làm vẩn đục vì sự hiện diện của tôi. Sẽ tốt hơn nếu tôi rời khỏi đây.”

Môi dưới cô run rẩy. Điều đó như giết chết anh. Một âm thanh duy nhất rời rạc thoát khỏi môi cô. Tên anh, và lấp đầy niềm khao khát, khiến tim anh như siết chặt làm hai.

Phải mất đến một lúc khi Simon nói. “Tôi không thể lấy em, Daff.”

“Không thể hay không muốn?” Anthony gặng hỏi.

“Cả hai.”

Anthony thụi anh lần nữa.

Simon bị đánh gục xuống đất, choáng váng bởi sức mạnh của cú đấm vào cằm anh. Nhưng anh xứng đáng nhận đến từng sự đau nhói, đến từng phát đạn của nỗi đau này. Anh không muốn nhìn Daphne, không muốn bắt được thậm chí cái nhìn thoáng qua trống rỗng trên gương mặt cô, nhưng cô đang quỳ cạnh anh, tay cô dịu dàng vòng sau lưng anh để giúp anh tự đứng thẳng dậy.

“Tôi xin lỗi, Daff.” Anh nói, buộc bản thân phải nhìn cô. Anh cảm thấy chuech choáng đến lạ, và anh chỉ có thể nhìn bằng một mắt, nhưng cô vẫn đến giúp anh, thậm chí sau cả khi anh cự tuyệt cô, và anh nợ cô quá nhiều. “Tôi rất xin lỗi.”

“Giữ những từ ngữ bi đát ấy lại đi.” Anthony khạc nhổ. “Tôi sẽ gặp cậu vào lúc bình minh.”

“Không!” Daphne hét.

Simon nhìn Anthony và trao cho anh cái gạt đầu ngắn gọn. Rồi anh quay lại Daphne, và nói. “Nếu điều đó có thể dành cho bất kỳ ai, Daff, đó sẽ là em. Tôi hứa với em như thế.”

“Anh đang nói về chuyện gì vậy?” Cô hỏi, sự bối rối khiến đôi mắt sẫm màu chuyển thành rò dại. “Ý anh là gì?”

Simon chỉ nhắm mắt lại và thở dài. Giờ này ngày mai anh đã chết, vì anh chắc như quỷ là anh không né tránh cuộc đấu súng với Anthony, và anh khá nghi ngờ rằng cơn cấu giận của Anthony đủ lạnh nhạt để bắn thẳng lên trời.

Vậy nhưng – trong phần nào một cách thảm bại kỳ lạ, anh có thể đạt được thứ anh luôn luôn mong muốn ngoài cuộc đời anh. Anh cuối cùng đã có sự trả đũa chống lại cha.

Lạ lùng, nhưng dù vậy, đây không phải là cách anh nghĩ nó kết thúc. Anh đã nghĩ – chà, anh không biết anh đã nghĩ gì – hầu hết đàn ông đều cố gắng dự báo trước cái chết của chính họ – nhưng không phải như thế này. Không phải với đôi mắt người bạn thân nhất cháy rục lòng căm hờn. Không phải với cánh đồng quạnh vắng lúc rạng đông.

Không phải với nỗi nhục nhã.

Bàn tay Daphne, đang xoa xoa anh đầy dịu dàng, bao phủ quanh vai anh và đang rung nhẹ. Cử động đó làm choáng váng đôi mắt ướt của anh khi mở ra, và anh thấy gương mặt cô đang rất gần – gần và điên tiết.

“Có chuyện gì với anh vậy?” Cô yêu cầu. Anh chưa bao giờ trông thấy cô như vậy trước kia, đôi mắt lóe lên đầy giận dữ, và đau đớn, và thậm chí có chút tuyệt vọng. “Anh ấy sẽ giết anh! Anh ấy sẽ gặp anh ở một cánh đồng hoang vắng nào đó ngày mai và bắn chết anh. Và anh hành động như anh muốn anh ấy làm điều đó.”

“Tôi k-không m-m-muốn c-chết.” Anh nói, tâm trí và cơ thể quá kiệt sức đến mức chẳng thèm quan tâm đến việc anh đang nói lắp. “N-nhưng tôi không thể cưới em.”

Tay cô buông thõng khỏi vai anh, và cô lảo đảo lùi lại. Ánh mắt đầy nỗi đau và sự chối bỏ gần như không thể chịu được. Cô cúi xuống với ánh nhìn trơ trọi, bị bao bọc trong cái áo khoác quá lớn của anh trai, vài cành cây và nhánh con vẫn còn vướng trên tóc cô. Khi cô mở miệng ra để nói, những lời ấy như thể xé toạc tâm hồn. “T-Tôi luôn biết tôi không phải là mẫu phụ nữ đáng mơ ước của cánh đàn ông, nhưng tôi không bao giờ nghĩ có ai đó yêu thích cái chết hơn là cưới tôi.”

“Không!” Simon thét, bỏ rạp trên chân, mặc cơn nhức nhối âm ỉ và nỗi đau nhói làm chói với cơ thể anh. “Daphne, không phải thế.”

“Cậu nói đủ rồi.” Anthony nói bằng một giọng cụt ngủn, bước đến giữa họ. Anh ấy đặt tay trên vai em gái, dẫn cô tránh xa khỏi người đàn ông làm vỡ nát trái tim cô, và có thể phá hủy danh tiếng của cô vĩnh viễn.

“Chỉ một điều nữa thôi.” Simon nói, căm ghét vẻ bảo chữa, cái nhìn van xin mà anh biết phải đang trong mắt anh. Nhưng anh phải nói với Daphne. Anh phải chắc chắn cô hiểu.

Nhưng Anthony chỉ lắc đầu.

“Đợi đã.” Simon đặt tay lên ống tay áo của người đàn ông đã từng là bạn thân nhất của anh. “Tôi không thể sửa chữa chuyện này. Tôi đã có—” Anh thở hắt ra một hơi rời rạc, cố gắng gộp nhặt lại những suy nghĩ. “Tôi đã có những lời thề, Anthony. Tôi không thể cưới cô ấy. Tôi không thể sửa chữa chuyện này. Nhưng tôi có thể nói cho cô ấy—”

“Nói cho con bé chuyện gì?” Anthony hỏi với vẻ hoàn toàn lãnh cảm.

Simon nhấc tay khỏi ống tay áo Anthony và cào vào mái tóc đen. Anh không thể nói cho Daphne. Cô sẽ không hiểu.

Hoặc tệ hơn, cô hiểu, và tất cả những gì anh có từ cô là lòng thương hại. Cuối cùng, nhận ra Anthony đang nhìn anh với vẻ mất kiên nhẫn, anh nói. “Có thể tôi đơn giản sẽ khiến chuyện này tốt hơn một chút.”

Anthony không di chuyển.

“Làm ơn.” Và Simon tự hỏi anh có bao giờ khẩn cầu nhiều đến vậy vào trước đó hay chưa.

Anthony vẫn bất động trong vài giây, rồi anh ấy nhích qua một bên.

“Cám ơn cậu.” Simon nói bằng một giọng trang trọng, dành cho Anthony một cái nhìn lướt qua ngắn gọn nhất trước khi đối mặt với Daphne.

Anh nghĩ có thể cô từ chối nhìn anh, sỉ nhục anh với sự khinh rẻ, nhưng thay vào đó anh thấy cô hất cằm lên, đôi mắt tỏ ra ngang ngạnh và thách thức. Chưa bao giờ anh ngưỡng mộ cô đến thế.

“Daff.” Anh bắt đầu, không chắc phải nói những gì, nhưng hy vọng những lời ấy bằng cách nào đó sẽ đến đúng lúc và không đứt quãng. “Không phải như em nghĩ đâu. Nếu có thể là bất kỳ ai, thì đó sẽ là em. Nhưng lấy tôi sẽ phá hủy em. Tôi không bao giờ có thể cho em những gì em muốn. Em sẽ chết dần từng ngày một, và việc phải chứng kiến điều đó sẽ giết chết tôi.”

“Anh không bao giờ làm tổn thương em.” Cô thầm thì.

Anh lắc đầu. “Em phải tin tôi.”

Đôi mắt cô ảm áp và chân thật khi cô dịu dàng nói. “Em tin anh. Nhưng em tự hỏi liệu anh có tin em không.”

Những lời ấy của cô như cú đâm tống thẳng vào ruột anh, và Simon cảm thấy bất lực cũng như rỗng tuếch khi anh nói. “Xin hãy biết rằng tôi không bao giờ có ý làm em tổn thương.”

Cô vẫn bất động lâu đến nỗi Simon tự hỏi cô có ngừng thở hay không. Nhưng rồi, thậm chí không nhìn ngay cả anh trai, cô nói. “Em muốn về nhà ngay bây giờ.”

Anthony vòng tay qua cô và xoay cô đi, cứ như anh ấy đơn giản có thể bảo vệ cô khi che chắn cô khỏi tầm nhìn của anh. “Chúng ta sẽ đưa em về nhà,” anh ấy nói bằng một giọng nhẹ nhàng, “đưa em vào giường, và lấy brandy cho em.”

“Em không muốn brandy.” Daphne nói một cách sắc bén. “Em muốn suy nghĩ.”

Simon nghĩ Anthony trông có tỷ ngơ ngác trước câu nói đó, nhưng với tất cả sự tán thành, những gì anh ấy làm là siết chặt cánh tay dưới của cô một cách trù mến, và nói. “Rất tốt, cứ vậy đi.”

Và Simon chỉ đứng đó, vỡ nát và đẫm máu, cho đến khi họ biến mất vào trong màn đêm.

11. Chương 11

Buổi dạ vũ hội hàng năm của Quý bà Trowbride tại Hampstead Heath vào tối thứ Bảy đã, như thường lệ, là một sự kiện nổi bật trong mùa lễ hội tầm phào. Tác giả đây do thám được Colin Bridgerton đã khiêu vũ với cả ba chị em nhà Featherington (không phải cùng một lần, dĩ nhiên) mặc dù có thể nói chắc rằng Bridgerton bảnh bao nhất này không có vẻ như bị quyến rũ bởi định mệnh nào đó. Thêm vào đó, Nigel Berbrooke đã bị nhìn thấy đang ve vãn một người phụ nữ không phải là Quý cô Daphne Bridgerton – có lẽ Cậu Berbrooke cuối cùng đã nhận ra sự phù phiếm của hành động theo đuổi ấy.

Và nói tới Quý cô Daphne Bridgerton, cô rời khỏi buổi tiệc khá sớm. Benedict Bridgerton thông báo với vẻ kỳ lạ rằng cô bị nhức đầu, nhưng Tác giả đây đã bí mật theo dõi cô lúc sớm vào buổi tối, khi cô đang trò chuyện với Ngài Công tước Middlethorpe già nua, và cô xuất hiện trong một sức khỏe hoàn hảo.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 17 tháng Năm năm 1813.

Lúc này, tất nhiên, không thể ngủ được. Daphne đi tới lui dọc theo phòng cô, những bước chân mệt mỏi trên tấm thảm trắng xanh đã được đặt ở đây từ thời cô thơ ấu. Tâm trí cô đang xoay vòng vòng theo cả tá hướng khác nhau, nhưng chỉ có một thứ là rõ ràng.

Cô phải ngăn cuộc đọ súng này lại.

Tuy nhiên, cô không đánh giá quá thấp những khó khăn liên quan đến việc thực hiện nhiệm vụ này. Đầu tiên, bọn đàn ông có khuynh hướng là những tên đàn độn cứng đầu cứng cổ, khi có điều gì đó đến từ những thứ như danh dự và những cuộc tranh chấp tay đôi, và cô khá nghi ngờ rằng cả Anthony hay Simon sẽ đánh giá cao sự can thiệp của cô. Thứ hai, cô thậm chí không biết cuộc đấu súng sẽ diễn ra ở đâu. Cái đám đàn ông đó đã không thảo luận chuyện ấy trong vườn nhà Quý bà Trowbridge. Daphne cho là Anthony sẽ gửi lời nhắn cho Simon thông qua một người hầu. Hoặc có thể Simon được quyền chọn địa điểm vì anh là người

được thách thức. Daphne khá chắc có vài quy ước xung quanh các cuộc đấu súng, nhưng cô rõ ràng không biết đó là gì.

Daphne dừng lại nơi cửa sổ, và kéo tấm màn sang một bên để nhìn kỹ hơn. Đêm vẫn còn sớm so với tiêu chuẩn của giới thượng lưu; cô và Anthony đã rời buổi tiệc sớm một cách hấp tấp. Theo chừng mực mà cô biết, Benedict, Colin, và mẹ cô vẫn còn ở ngôi nhà của Quý bà Trowbridge. Sự thật là họ vẫn chưa trở về (Daphne và Anthony đã về nhà được gần hai giờ) Daphne xem đó như là một tín hiệu tốt. Nếu tình cảnh của cô và Simon bị ai đó chứng kiến, hiển nhiên lời đàm tiếu sẽ tràn vào một cách ác liệt tới phòng khiêu vũ chỉ trong vài giây, khiến mẹ cô vội phóng về nhà trong nhục nhã.

Và có lẽ Daphne sẽ chỉ bận tâm với những tin đồn ấy suốt đêm, về những mảnh rách của áo váy cô – chứ không phải thanh danh cô.

Nhưng quan tâm về danh tiếng tốt đẹp của cô là điều cô ít lo lắng nhất. Cô cần gia đình ở nhà là vì lý do khác. Không có cách nào cô có thể tự mình ngăn được cuộc đấu súng này. Chỉ có kẻ ngốc mới cưới ngựa rong ruổi khắp London trong những giờ phút ngắn ngủi của buổi sáng, và cố phân tích lý lẽ với cả hai người đàn ông hùng hổ trong cuộc chiến đó. Cô cần sự giúp sức.

Benedict, cô sợ rằng, sẽ ngay lập tức đứng ngay bên cạnh Anthony trong tất cả chuyện này; thực tế, cô sẽ ngạc nhiên nếu Benedict không hành động như một người phụ tá cho Anthony.

Nhưng Colin – Colin có thể thấy được quan điểm của cô. Colin sẽ gầm lên, và Colin sẽ hầu như chắc chắn nói rằng Simon xứng đáng nhận một phát đạn vào lúc tinh mơ, nhưng nếu Daphne van xin, anh sẽ giúp cô.

Và cuộc đấu súng sẽ ngừng lại. Daphne không thể nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra trong đầu Simon, nhưng anh rõ ràng đang đau đớn vì điều gì đó, chắc là điều gì đó với cha anh. Thật rõ ràng với cô anh bị hành hạ bởi một con quái vật tinh thần. Anh che giấu nó rất tốt, dĩ nhiên, đặc biệt khi anh ở cạnh cô, nhưng cô vẫn thường nhìn thấy vẻ trống trải đến nao lòng trong đôi mắt ấy. Và đó phải là lý do tại sao anh lại rơi vào im lặng một cách thường xuyên. Có đôi lúc, Daphne cảm giác cô là người duy nhất anh đã từng thực sự thoải mái, đủ để phá lên cười và đùa giỡn, rồi có một cuộc trò chuyện nho nhỏ.

Và có thể cả Anthony nữa. Ừ, có thể là Anthony trước khi tất cả mọi chuyện như thế này.

Nhưng mặc cho tất cả những điều ấy, đúng hơn là mặc cho quan điểm về vấn đề hôn nhân của Simon trong khu vườn Quý bà Trowbridge, cô không nghĩ anh muốn chết.

Daphne nghe âm thanh của tiếng những bánh xe trên sỏi, và vội vã trở lại mở cửa sổ, chỉ vừa đúng lúc để thấy xe ngựa của nhà Bridgerton lăn bánh qua ngôi nhà trên đường đến chuồng ngựa.

Vặn hai tay, cô vội băng qua phòng và ép chặt tai lên cửa. Không có gì cho cô làm khi đi xuống tầng dưới; Anthony nghĩ cô đã ngủ; hay ít nhất đã dẫn cô đến giường và phân nản về việc làm của cô vào buổi tối.

Anh ấy nói anh chưa nói bất cứ gì với mẹ họ. Hay ít nhất là không cho đến khi anh ấy có thể xác định rõ bà cần biết những gì.

Chuyến trở về nhà chậm trễ của Violet khiến Daphne tin rằng không có bất kỳ tin đồn cực lớn tồi tệ nào về cô xảy ra ở đó, nhưng điều đó không có nghĩa là cô bình an vô sự. Sẽ có những lời thì thầm. Luôn có những lời thì thầm. Và những lời thì thầm, nếu không bị cản trở, sẽ nhanh chóng phát triển thành những tiếng gầm rống.

Daphne biết cuối cùng cô cần phải đối mặt với mẹ cô. Sớm hay muộn Violet sẽ nghe thấy gì đó. Cái giới thượng lưu này sẽ đảm bảo chắc chắn bà sẽ nghe thấy điều gì đó. Daphne chỉ biết hy vọng vào lúc Violet bị công kích bởi tin đồn – phần lớn trong số chúng đáng tiếc là đúng – con gái bà đã an toàn hứa hôn với một Công tước.

Công chúng sẽ thứ tha bất cứ ai có liên quan đến một Công tước.

Và đó chính là điểm then chốt trong chiến lược cứu mạng sống Simon của Daphne. Anh sẽ không cứu chính anh, nhưng anh có thể cứu cô.

—o0o—

Colin Bridgerton nhón chân đi xuống Đại sảnh, đôi giày ống của anh di chuyển một cách im ắng qua tấm thảm trang trí trải thẳng ra dọc sàn nhà. Mẹ anh đã lên giường ngủ, và Benedict đang ngồi gọn lọn trong phòng làm việc mới đây của Anthony. Nhưng anh không quan tâm tới bất cứ ai trong số họ. Anh muốn thấy Daphne.

Anh gõ nhẹ vào cửa phòng cô, được khuyến khích bởi ánh sáng mờ nhạt phát ra ở khe cửa. Rõ là cô đã để vài cây nến đang cháy. Vì cô còn lâu mới được cho là có thể ngủ khi không tắt nến, cô chắc vẫn còn thức.

Và nếu cô vẫn còn thức, cô phải nói chuyện với anh.

Anh đưa tay gõ cửa lần nữa, nhưng cánh cửa ngoặt mở với cái bản lề mời gọi, và Daphne im lặng ra hiệu cho anh vào.

“Em cần nói chuyện với anh.” Cô thầm thì, từ ngữ rời rạc, đáng vẻ khẩn cấp vội vã.

“Anh cũng cần nói chuyện với em.”

Daphne dẫn anh vào, và rồi, sau cái nhìn chăm chú nhanh chóng lên xuống khắp Đại sảnh, đóng cửa lại. “Em đang gặp rắc rối lớn.” Cô nói.

“Anh biết.”

Mặt cô tái nhợt không một chút máu. “Anh biết?”

Colin gật đầu, đôi mắt màu lục lần đầu trở nên nghiêm túc chết chóc. “Em có nhớ Macclesfield bạn anh?”

Cô gật đầu. Macclesfield là vị Bá tước trẻ tuổi mẹ đã khăng khăng đòi giới thiệu với cô vào hai tuần trước. Đêm cô đã gặp Simon.

“À, cậu ấy thấy em biến mất vào trong vườn tối nay với Hastings.”

Cổ họng Daphne đột nhiên cảm thấy ngứa ran và phình ra, nhưng cô xoay sở để nói. “Anh ấy đã thấy?”

Colin gật đầu dứt khoát. “Cậu ấy sẽ không nói bất cứ gì đâu. Anh chắc chắn về điều đó. Bọn anh đã là bạn cả gần thập kỷ. Nhưng nếu cậu ấy thấy em, ai đó khác cũng có thể thấy em. Quý bà Danbury đã thấy hai bọn anh và trông khá đáng ngờ, khi cậu ấy nói cho anh biết những gì cậu ấy thấy.”

“Quý bà Danbury nhìn thấy?” Daphne hỏi một cách sắc lẹm.

“Anh không biết là bà ấy thấy hay không thấy. Tất cả những gì anh biết là” – Colin nhẹ nhún vai – “bà ấy nhìn anh cứ như bà biết đến từng việc phạm pháp của anh.”

Daphne khẽ lắc đầu. “Đó là cách của bà. Và nếu bà ấy thấy bất cứ gì, bà ấy sẽ không nói lời nào đâu.”

“Quý bà Danbury?” Colin nghi ngờ hỏi.

“Bà ấy là một con rồng, và bà có thể khá cay độc, nhưng bà không phải loại người hủy hoại ai đó chỉ để cho vui. Nếu bà thấy gì đó, bà sẽ đối chất trực tiếp với em.”

Colin trông không có vẻ gì là bị thuyết phục.

Daphne nuốt khan mỗi lần cô thử tính xem cô sẽ diễn đạt câu hỏi tiếp theo như thế nào. “Thế anh ấy chính xác đã thấy gì?”

Colin quan sát cô với vẻ nghi ngờ. “Ý em là gì?”

“Chính xác những gì em nói là,” Daphne vô cùng cau kính, các dây thần kinh của cô đã căng cứng như dây thừng bởi buổi tối dài đằng đẵng và đầy căng thẳng này, “anh ấy đã thấy gì.”

Colin thẳng lưng, và cảm anh hất ngược lên trong một tư thế phòng thủ. “Nó chính xác như những gì anh nói.” Anh trả miếng. “Cậu ấy thấy em biến mất vào vườn với Hastings.”

“Nhưng chỉ có thể thôi sao?”

“Chỉ có thể thôi sao?” Anh lặp lại. Mắt anh mở rộng hơn, rồi nheo lại. “Cái quỷ gì đã xảy ra ngoài đó?”

Daphne lún sâu vào chiếc ghế đệm dài và vùi mặt vào hai bàn tay. “Ôi, Colin, em đang dính vào một mớ hỗn độn rối ren.”

Anh ấy không nói gì, nên cuối cùng cô quệt mắt, cô chính xác đang khóc, nhưng không có dấu hiệu khả nghi nào là mắt cô ướt, và ngẩng đầu nhìn lên. Anh trai cô trông có vẻ già hơn – và khắc nghiệt hơn – bất cứ khi nào cô thấy anh trước kia. Tay anh khoanh lại, đôi chân dang rộng ra với khoảng cách khó có thể làm dịu đi, và đôi mắt anh ấy, bình thường luôn vui vẻ và tinh quái, giờ đây cứng lại như viên ngọc lục bảo. Anh rõ ràng chờ cho đến khi cô nhìn lên trước khi nói.

“Giờ em đã xong việc tự than vãn,” anh nói đánh thép, “anh cho là em hãy kể những gì em và Hastings đã làm trong vườn Quý bà Trowbridge tối nay.”

“Đừng có dùng giọng đấy với em.” Daphne bắn lại. “Và đừng buộc tội em nuông chiều bản thân với việc tự than vãn. Vì Chúa, một người đàn ông có thể sẽ chết vào ngày mai. Em có quyền cho một chút đau khổ.”

Colin ngồi xuống trên cái ghế đối diện cô, khuôn mặt anh lập tức dịu lại thành một biểu cảm vô cùng quan tâm. “Em tốt hơn nên nói với anh mọi thứ.”

Daphne gật đầu và bắt đầu thuật lại những sự kiện đêm nay. Tuy nhiên, cô không giải thích một cách rõ ràng về nỗi hổ thẹn của cô. Colin không cần biết chính xác những gì Anthony đã nhận thấy; sự thật cô bị bắt gặp trong tình thế tổn thương cũng đủ rồi.

Cô kết thúc với, “Và bây giờ sẽ có một cuộc đấu súng, và Simon có thể sẽ chết.”

“Em không biết điều đó, Daphne.”

Cô lắc đầu khổ sở. “Anh ấy sẽ không bắn Anthony. Em có thể cược cả mạng sống như thế. Và Anthony—” Giọng bị bóp nghẹt, và cô phải nuốt vào trước khi tiếp tục. “Anthony đang quá điên tiết. Em không nghĩ anh ấy sẽ nường tay.”

“Em muốn làm gì?”

“Em không biết. Em thậm chí không biết trận đấu súng này diễn ra ở đâu. Tất cả những gì em biết là em phải ngăn nó lại!”

Colin chửi thề dưới hơi thở, rồi dịu dàng nói. “Anh không biết em có thể không, Daphne.”

“Em phải thế!” Cô hét lớn. “Colin, em không thể ngồi đây và nhìn chằm chằm cái trần nhà trong khi Simon chết.” Giọng cô vụn vỡ, rồi cô thêm vào. “Em yêu anh ấy.”

Mặt anh tái nhợt xanh mét. “Ngay cả sau khi anh ấy hất hủi em?”

Cô gật đầu thất vọng. “Em mặc xác nếu điều đó khiến em giống một kẻ khờ dại thảm hại, nhưng em không thể ngăn lại được. Em vẫn yêu anh ấy. Anh ấy cần em.”

Colin nói lặng lẽ. “Nếu đó là sự thật, em không nghĩ anh ấy sẽ đồng ý cưới em khi Anthony đề nghị sao?”

Daphne lắc đầu. “Không. Còn có chuyện gì đó mà em không biết. Em không thể giải thích nó một cách chính xác, nhưng có vẻ cứ như một phần nào đó trong anh ấy muốn cưới em.” Cô có thể cảm thấy cô đang dần trở nên kích động, cảm thấy hơi thở cô bắt đầu trở nên hỗn hển đứt quãng hơn, nhưng cô vẫn tiếp tục. “Em không biết, Colin, nhưng nếu anh có thể thấy gương mặt anh ấy, anh sẽ hiểu. Anh ấy đang cố bảo vệ em khỏi cái gì đó. Em chắc chắn điều đó.”

“Anh không biết Hastings rõ như Anthony,” Colin nói, “hay thậm chí như em, nhưng anh chưa bao giờ nghe về bất cứ lời gợi ý tối thiểu nào thì thậm chí về một bí mật sâu kín, đen tối. Em có chắc—” Anh khựng lại ở giữa câu, và vùi đầu vào hai tay trong một lúc, sau đó lại ngẩng lên. Khi anh nói tiếp, giọng anh trở nên dịu dàng hơn. “Em có chắc mình không tưởng tượng ra cảm xúc của anh ấy dành cho em đó chứ?”

Daphne không có sự phản công nào. Cô biết câu chuyện của cô nghe thật kỳ lạ. Nhưng con tim cô biết rằng cô đúng. “Em không muốn anh ấy chết.” Cô nói với một giọng thấp. “Sau cùng, đó mới là tất cả những gì quan trọng.”

Colin gật đầu, nhưng rồi anh hỏi một câu cuối. “Em không muốn anh ấy chết, hay em không muốn anh ấy chết vì lợi ích của em?”

Daphne đứng dậy trên đôi chân run rẩy. “Em nghĩ tốt hơn anh nên đi đi.” Cô nói, sử dụng đến những phần năng lượng cuối cùng để giữ giọng đều đều. “Em không thể tin được anh lại hỏi em câu đó.”

Nhưng Colin không rời đi. Anh chỉ vươn tới chạm vào và siết chặt tay cô. “Anh sẽ giúp em, Daff. Em biết mà, anh có thể làm bất cứ việc gì cho em.”

Và Daphne đơn giản chỉ dựa vào vòng tay anh rồi nức nở với tất cả nước mắt mà cô đã can đảm giữ chặt bên trong.

Simon dẫn ngựa tiến về Broad Walk, đi theo con đường tới góc xa nhất, hẻo lánh nhất ở Regent’s Park. Anthony đã đề xuất, và anh đã đồng ý họ nên giải quyết chuyện này xa khỏi Mayfair. Tất nhiên, giờ đang là tình mơ, và không ai có vẻ như thích ra ngoài, nhưng chẳng có lý do gì để khoe khoang một cuộc đấu súng trong Hyde Park cả.

Không phải Simon quan tâm về việc cuộc đấu súng này là bất hợp pháp. Cuối cùng thì, anh không phải chưa trải qua một hậu quả tất yếu nào đó.

Tuy nhiên, đây là một cách khó chịu chết toi để mà chết. Nhưng Simon không thấy bất cứ sự lựa chọn nào khác. Anh đã khiến cho một quý cô dịu dàng gia giáo bị nhục nhã, anh lại không thể cưới cô, và giờ đây anh phải lãnh chịu hậu quả. Đó là thứ Simon đã biết trước khi anh hôn cô.

Khi anh đến cánh đồng được chỉ định, anh thấy Anthony và Benedict đã xuống khỏi ngựa và đang đợi anh. Mái tóc màu hạt dẻ của họ rối bù trong làn gió nhẹ, và gương mặt vô cùng dữ tợn.

Sự giận dữ cũng tràn ngập trái tim Simon.

Anh điều khiển ngựa tạm dừng, cách xa khoảng vài mét so với hai anh em nhà Bridgerton, rồi bước xuống.

“Người phụ tá của anh đâu?” Benedict hỏi lớn.

“Đừng bận tâm đến nó.” Simon trả lời.

“Nhưng anh phải có người phụ tá! Một cuộc đấu súng không phải là một cuộc đấu súng khi không có người phụ tá.”

Simon chỉ nhún vai. “Ở đây chẳng có vấn đề gì cả. Cậu cầm súng. Tôi tin cậu.”

Anthony bước về phía anh. “Tôi không muốn làm chuyện này.” Anh ấy nói.

“Cậu không có lựa chọn.”

“Nhưng cậu có.” Anthony khấn nài nói. “Cậu có thể cưới con bé. Có thể cậu không yêu con bé, nhưng tôi biết cậu thích nó đủ nhiều. Tại sao cậu không muốn lấy nó?”

Simon nghĩ về việc nói cho họ hết mọi thứ, tất cả lý do khiến anh đã thề không bao giờ cưới vợ, và chúng mãi tồn tại trong cuộc đời anh. Nhưng họ sẽ không hiểu. Không phải với những người nhà Bridgerton, những người chỉ biết mỗi gia đình là hạnh phúc, là sự quan tâm, và là tình cảm chân thành. Họ không biết bất cứ gì về những từ ngữ nghiệt ngã, về những giấc mơ vỡ tan. Họ không biết cảm giác không thể chịu nổi của sự chối bỏ.

Rồi Simon nghĩ anh sẽ nói một điều gì đó thật tàn nhẫn, điều gì đó khiến Anthony và Benedict khinh miệt anh, và để cho cuộc đấu súng đầy giễu cợt này kết thúc nhanh hơn. Nhưng vậy chẳng khác nào yêu cầu anh phải tổn hại đến Daphne, và anh chỉ đơn giản không thể làm thế.

Vậy nên, cuối cùng, tất cả những gì anh làm là ngược nhìn lên gương mặt của Anthony Bridgerton, người bạn kể từ những ngày đầu tiên của anh ở Eton, và nói. “Chỉ cần biết là đó không phải do Daphne. Em gái cậu là người phụ nữ tốt nhất mà tôi có đặc ân được biết.”

Và rồi, với một cái gật đầu với cả Anthony và Benedict, anh chọn một trong hai khẩu súng Benedict đã để trên mặt đất, và bắt đầu những bước dài về phía bắc cánh đồng.

“Đdddđợiiiiiiiiiiiiiiii đdddãaaaaaaaaaaaaa!”

Simon thở dốc và xoay người lại. Lạy Chúa, là Daphne!

Cô rạp người rú lên trên lưng con ngựa cái, đang phi nước đại khi cười nó băng qua cánh đồng, và vì khoảnh khắc đầy choáng váng đó, Simon quên mất đáng lẽ anh phải tuyệt đối khùng lên giận dữ với cô vì dám xen vào cuộc đấu súng, thay vào đó anh lại đơn giản kinh ngạc trước vẻ cực kỳ lộng lẫy của cô trên yên ngựa.

Tuy nhiên, vào lúc cô giật mạnh dây cương và đưa ngựa tạm nghỉ bước tới ngay trước mắt anh, cơn thịnh nộ trở lại với toàn bộ cường độ trong anh.

“Em nghĩ em đang làm cái gì chết tiệt trời đánh gì ở đây vậy?” Anh nổi xung.

“Cứu cái mạng khốn khổ của anh!” Mắt cô tóe lửa, và anh nhận ra anh chưa từng thấy cô phát khùng lên như thế.

Phát khùng gần như bằng anh. “Daphne, cô nàng bé nhỏ ngốc nghếch. Em có nhận thức được tí xíu nguy hiểm nào về cái trò biểu diễn này không?” Rồi không nhận ra mình đang làm gì, anh bao phủ tay mình qua vai cô và bắt đầu cật lực lắc. “Một người trong bọn tôi có thể bắn em.”

“Ồ, thôi nào, làm ơn đi.” Cô nhạo báng. “Anh thậm chí còn chưa đi đến cuối cánh đồng.”

Cô đã đúng, nhưng anh quá điên tiết để thừa nhận điều đó. “Và một mình một ngựa đến đây lúc nửa đêm về sáng như thế này.” Anh gào. “Em đáng lẽ nên biết nhiều điều tốt hơn thế.”

“Em biết nhiều điều tốt hơn thế.” Cô bắn trả. “Colin hộ tống em.”

“Colin?” Đầu Simon quay phắt về phía sau khi anh tìm kiếm người anh trẻ nhất trong số các anh trai cô. “Tôi sẽ giết tên đó.”

“Trước hay sau khi Anthony bắn xuyên thủng tim anh?”

“À, rõ ràng là trước.” Simon gầm lên. “Tên đó đâu? Bridgerton!” Anh tru tréo rống.

Ba mái đầu màu hạt dẻ xoay thẳng về phía anh.

Simon đậm chầm huỳnh huých băng qua bãi cỏ, lia đôi mắt chết chóc giết người. “Ý tôi là tên Bridgerton đàn độn.”

“Cái đó, anh tin là,” Anthony du dương nói, nghiêng cằm về phía Colin “ám chỉ đến em.”

Colin quay cái nhìn chòng chọc đầy chết chóc về phía anh ấy. “Và em cho là đáng lẽ em nên để con bé ở nhà và khóc hết nước mắt?”

“Phải!” Âm thanh vọng đến từ ba giọng khác nhau.

“Simon!” Daphne gào, chạy băng qua bãi cỏ phía sau anh. “Trở lại đây!”

Simon quay sang Benedict. “Lôi cô ấy ra khỏi đây.”

Benedict phân vân.

“Làm đi.” Anthony ra lệnh.

Benedict vẫn đứng im, đôi mắt phóng ngược lại giữa hai anh em trai, em gái và người đàn ông là nỗi ô nhục của cô.

“Vì Chúa lòng lành.” Anthony chữi thề.

“Con bé xứng đáng có quyền được nói.” Benedict lên tiếng, và khoanh tay lại.

“Cái quỷ trời đánh thánh đâm gì đang xảy ra với hai đứa vậy?” Anthony lồng lộn rú lên, trừng trừng về phía hai em trai.

“Simon.” Daphne nói, hốt hển thờ sau khi chạy đua băng qua cánh đồng. “Anh phải lắng nghe em.”

Simon cố lờ đi cô đang giật mạnh ống tay áo anh. “Daphne, đi ngay. Không có gì em có thể làm được ở đây đâu.”

Daphne nhìn một cách khấn nài về phía các anh trai. Colin và Benedict rõ ràng trông có vẻ cảm thông, nhưng họ chỉ có thể giúp cô ít ỏi. Anthony vẫn còn trông giống một vị thần điên tiết.

Cuối cùng, cô làm điều duy nhất cô có thể nghĩ ra để làm chậm lại cuộc đấu súng. Cô đâm Simon. Vào đôi mắt lạnh lặn của anh.

Simon tru lên vì đau khi anh chơi với lùi lại. “Cái chết dẫm này là vì cái gì?”

“Ngã xuống, anh chàng ngờ nghệch.” Cô rít. Nếu anh chổng gọng trên mặt đất, Anthony không thể bắn trúng anh.

“Tôi chắc chắn là không ngã dấp mặt xuống.” Anh ịch chặt vào mắt khi lằm bằm. “Chúa tôi, bị đâm ngã bởi một người phụ nữ. Thật không thể chịu đựng nổi.”

“Đúng là đàn ông.” Daphne làu bàu. “Ngu ngốc, cả lũ.” Cô quay sang các anh trai, đang lom lom nhìn cô với vẻ mặt há hốc mồm sốc toàn tập y chang nhau. “Các anh nhìn cái gì?” Cô đớp chất.

Colin bắt đầu vỗ tay vang dội. Anthony đập một cú vào vai mình.

“Em có thể có một giây phút một mình, ngắn ngủi, vô-cùng-vấn-tất với Đức ngài đây được không?” Cô hỏi, với phần nửa từ ngữ gần như rít cao lên. Colin và Benedict gật đầu rồi bước đi. Anthony vẫn bất động không di chuyển.

Daphne trừng trừng nhìn anh. “Em sẽ đánh anh luôn đấy.” Và cô cũng có thể đã thực hiện nó, ngoại trừ là Benedict quay lại và lôi mạnh tay Anthony ra chỗ đã bỏ anh ấy ở lại.

Cô chăm chú nhìn Simon, vẫn đang ấn chặt những ngón tay vào trán, làm như thế là có thể giảm được cơn đau ở mắt anh không bằng.

“Tôi không thể tin được là em đánh tôi.” Anh lên tiếng.

Cô lườm lại chỗ các anh trai để chắc chắn rằng họ đã ra khỏi tầm nghe được. “Đó có vẻ như là ý kiến hay vào lúc ấy.”

“Tôi không biết em hy vọng sẽ đạt được những gì tại đây.” Anh nói. “Tôi nên nghĩ điều này phải quá hiển nhiên.” Anh thở dài, và trong khoảnh khắc ấy, trông anh thật mệt mỏi, buồn bã và già đi thấy rõ. “Tôi đã nói tôi không thể lấy em.”

“Anh phải thế.”

Những lời nói thể hiện rõ sự nài nỉ và ép buộc của cô khiến anh ngược nhìn lên, đôi mắt cảnh giác sắc lẹm. “Ý em là gì?” Anh hỏi, giọng rất cẩn thận kiểm chế.

“Ý em là chúng ta đã bị nhìn thấy.”

“Bởi ai?”

“Macclesfield.”

Simon thư giãn thấy rõ. “Cậu ấy sẽ không nói đâu.”

“Nhưng còn những người khác nữa!” Daphne cắn môi. Đó không hẳn là lời nói dối. Có thể còn có ai đó. Thực ra, hầu như chắc chắn là có ai đó.

“Ai?”

“Em không biết.” Cô thú thật. “Nhưng em nghe những lời xầm xì. Đến ngày mai là nó sẽ tràn ra khắp London.”

Simon chửi thề hằn học đến nỗi Daphne thực sự phải bước lùi một bước.

“Nếu anh không cưới em,” cô nói bằng một giọng thấp, “em sẽ bị hủy hoại.”

“Không đúng.” Nhưng giọng anh thiếu sự quả quyết.

“Nó đúng, và anh biết điều đó.” Cô khóa mắt mình trong mắt anh. Toàn bộ tương lai cô – và mạng sống anh! – đang phụ thuộc vào giây phút này. Cô không thể chùn bước. “Sẽ không ai muốn có em. Em sẽ bị đóng gói lại và gửi đi đến một góc khuất ho cò gáy nào đó của đất nước–”

“Em biết mẹ em sẽ không bao giờ gửi em đi đâu hết.”

“Nhưng em sẽ không bao giờ kết hôn. Anh biết mà.” Cô bước tới vài bước, bắt anh thừa nhận lý lẽ của cô ở khoảng cách gần hơn. “Em sẽ mãi bị dán nhãn là hàng đã qua sử dụng. Em sẽ không bao giờ có một người chồng, không bao giờ có cơ hội sinh con–”

“Ngừng ngay lại!” Simon hoàn toàn hét lên. “Vì Chúa, chỉ ngừng lại.”

Anthony, Benedict, và Colin tất cả đều nhìn chăm chú vào tiếng kêu thét của anh, nhưng Daphne lắc đầu điên cuồng để giữ họ ở nguyên chỗ cũ.

“Tại sao anh không thể cưới em?” Cô hỏi bằng một giọng nhỏ. “Em biết anh quan tâm đến em. Vậy thì là gì?”

Simon lấy tay bao phủ mặt anh, ngón cái và ngón trỏ ấn mạnh vào thái dương. Chúa ơi, anh nhức đầu quá. Và Daphne – lạ Chúa, cô ngày càng lại gần hơn. Cô với tới và chạm vào vai anh, rồi trộm chạm vào má anh. Anh không đủ mạnh mẽ. Chúa ơi, anh sẽ không đủ mạnh mẽ.

“Simon.” Cô cầu xin. “Cứu em.”

Và anh đầu hàng.

12. Chương 12

Một trận đấu súng, rồi một trận đấu súng, rồi lại một trận đấu súng. Chẳng lẽ không còn bất cứ thứ gì kích thích hơn, lãng mạn hơn... hay tuyệt đối trẻ con hơn?

Thông tin cũng đến tai Tác giả đây rằng, một cuộc độ súng đã diễn ra vào đầu tuần này ở Regent's Park. Vì độ súng là bất hợp pháp, Tác giả sẽ không tiết lộ danh tính của những kẻ đầu têu, nhưng hãy để chuyện này nói lên việc Tác giả đây không tán thành hình thức bạo lực đầy nặng nề như thế.

Dĩ nhiên, khi vấn đề này được lên báo, thì hai kẻ ngu tham gia đó (Tác giả miễn cưỡng gọi họ là quý ngài; để bóng gió đến mức độ thông minh, một phẩm chất mà nếu họ có bao giờ sở hữu, rõ ràng đã lẫn như chạch vào buổi sáng ấy) đều nguyên vẹn.

Có người sẽ tự hỏi, liệu có thể có không một thiên thần nhạy cảm và hiểu lý lẽ, đã mỉm cười xuống họ vào cái buổi sáng định mệnh kia.

Nếu có, thì từ niềm tin của Tác giả, Thiên thần đây nên phe phẩy ảnh hưởng của cô lên một số lượng cực lớn cỡ đại của nhiều đàn ông trong giới thượng lưu hơn nữa. Như thế, hành động này có thể tạo ra nhiều môi trường hòa bình và hòa nhã hơn, dẫn đến một sự đổi mới bao la của thế giới chúng ta.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 19 tháng Năm năm 1813.

Simon nhướng đôi mắt của mình lên để gặp mắt cô. “Tôi sẽ lấy em.” Anh nói bằng một giọng nhỏ. “Nhưng em cần biết–”

Câu nói của anh bị chặn lại khi chưa hoàn chỉnh, bởi tiếng hét hân hoan và cái ôm chăm ghi chặt của cô. “Ồ, Simon, anh sẽ không hối tiếc đâu.” Cô nói, từ ngữ như đến từ một sự vội vàng nhẹ nhõm. Đôi mắt cô long lanh những giọt nước mắt chực trào ra, nhưng chúng rực rỡ niềm vui. “Em sẽ làm cho anh hạnh phúc. Em hứa với anh. Em sẽ làm cho anh rất hạnh phúc. Anh sẽ không phải hối tiếc về chuyện này.”

“Dừng lại!” Simon gầm lên, đẩy cô ra xa. Nỗi vui sướng chân thành của cô quá lớn đến mức anh không chịu được. “Em phải nghe tôi.”

Cô bất động, và gương mặt cô trở nên e sợ.

“Em lắng nghe những gì tôi nói,” anh nói bằng một giọng thô ráp, “và rồi hãy quyết định em còn muốn cười tôi hay không.”

Cô cắn chặt môi dưới giữa hai hàm răng, và gật đầu một cách trống rỗng.

Simon hít vào một hơi thở run rẩy. Nói cho cô như thế nào đây? Nói gì với cô đây? Anh không thể nói cho cô sự thật. Ít nhất không phải tất cả sự thật. Nhưng cô phải hiểu... Nếu cô lấy anh...

Cô sẽ phải từ bỏ nhiều hơn những gì cô đã mơ.

Anh phải cho cô cơ hội để từ chối anh. Cô xứng đáng rất nhiều với điều đó. Simon nuốt khan, tội lỗi trượt dài xuống cổ họng một cách lo lắng. Cô xứng đáng với nhiều hơn những thứ này, nhưng đây là tất cả những gì anh có thể cho cô.

“Daphne.” Anh nói, tên cô luôn làm dịu sự mệt mỏi từ môi anh. “Nếu em lấy tôi...”

Cô bước tới và với tay ra, chỉ để chạm phải vào cái nhìn rực lửa cảnh cáo của anh. “Chuyện gì vậy?” Cô thì thào. “Em chắc là không thứ gì có thể khủng khiếp hơn—”

“Tôi không thể có con.”

Đó. Anh đã xong rồi. Và đó gần như là sự thật.

Môi Daphne hé ra, nhưng trừ chuyện ấy, không có biểu hiện gì chứng tỏ cô thậm chí đã nghe anh.

Anh biết từng lời của anh thật độc ác, nhưng anh không còn cách nào khác buộc cô phải hiểu. “Nếu em lấy tôi, em sẽ không bao giờ có con. Em sẽ không bao giờ được ôm một đứa bé trong tay và biết rằng đó là con em, đứa bé được em tạo ra từ tình yêu. Em sẽ không bao giờ—”

“Làm sao anh biết?” Cô ngắt ngang, giọng cô lớn một cách nhẫn nại và gượng gạo.

“Tôi chỉ biết thế thôi.”

“Nhưng—”

“Tôi không thể có con.” Anh lặp lại một cách tàn nhẫn. “Em cần hiểu điều đó.”

“Em hiểu.” Môi cô nhẹ run rẩy, như thể cô không chắc nếu cô có bất cứ gì cần nói, và mi mắt cô có vẻ như chớp chớp nhiều hơn bình thường.

Simon nghiêng cứu gương mặt cô, nhưng anh không thể đọc được những cảm xúc trên đó, như anh vẫn hay làm. Những cảm xúc của cô thường gợi mở, mắt cô là sự chân thật đáng ngạc nhiên – cứ như anh có thể thấy tận sâu thẳm tâm hồn cô và ngược lại. Nhưng giờ đây cô như bị che chắn và đông cứng.

Cô đang đau khổ – điều đó quá rõ ràng. Nhưng anh không có bất cứ ý tưởng nào về việc cô sẽ nói những gì. Không có bất cứ ý tưởng nào cô sẽ phản ứng lại ra sao.

Và Simon có một cảm giác lạ lùng nhất là cả Daphne nữa, cũng chẳng biết điều đó.

Anh bắt đầu nhận thức được sự hiện diện bên phải anh, và anh quay sang rồi bắt gặp Anthony. Gương mặt anh ấy bị xé toạc ra giữa giận dữ và lo âu.

“Có chuyện gì không ổn ở đây không?” Anthony khê khàng hỏi, đôi mắt anh ấy lần nữa lạc đến gương mặt đau khổ của em gái mình.

Trước khi Simon có thể trả lời, Daphne nói. “Không.”

Mọi đôi mắt đều hướng về phía cô.

“Sẽ không có cuộc đấu súng.” Cô nói. “Đức ngài đây và em sẽ kết hôn.”

“Anh hiểu.” Anthony nhìn cứ như anh ấy muốn phản ứng lại với nhiều sự hài lòng hơn, nhưng vẻ mặt nghiêm nghị của em gái buộc anh ấy bình thần lạ lùng trước cảnh tượng này. “Anh sẽ nói cho hai đứa kia biết.” Anh nói, và bước đi.

Simon cảm thấy cái gì đó tuyệt đối xa lạ dâng lên đòi lấp đầy hai lá phổi anh. Đó là không khí, anh thỉnh thoảng nhận ra. Anh đang nín thở. Anh thậm chí còn không nhận ra anh đang nín thở.

Và có cái gì khác nữa cũng dâng đầy trong anh. Cái gì đó cay nồng và kinh hãi, cái gì đó hân hoan và tuyệt vời. Đó là xúc cảm, trong trẻo và tinh khôi, một trộn lẫn lạ lùng giữa dễ chịu, niềm vui, khát khao, và sợ hãi. Và Simon, người đã trải qua phần lớn cuộc đời để lẩn tránh những cảm xúc lẫn lộn ấy, không có khái niệm phải giải quyết với chúng như thế nào.

Mắt anh tìm thấy mắt cô. “Em chắc không?” Anh hỏi, một lời thì thầm dịu dàng.

Cô gật đầu, vẻ khác lạ với những xúc cảm rỗng không. “Anh xứng đáng với điều đó.” Rồi cô chậm chậm bước về phía con ngựa của mình.

Và Simon bị bỏ lại, tự hỏi anh có phải anh đang được quảng thẳng lên thiên đường, hay có lẽ bị tống xuống nơi địa ngục tăm tối nhất.

—o0o—

Daphne trải qua phần còn lại của ngày bị vây quanh bởi gia đình. Tất cả mọi người, đương nhiên, đã run run chấn động trước tin tức đính hôn của cô. Tức là, tất cả mọi người – ngoại trừ các anh trai cô, phần nào đó thờ ơ – thì đều vui mừng cho cô. Daphne không đổ lỗi cho các anh ấy. Cô cảm thấy chính cô cũng khá thờ ơ. Những sự kiện trong ngày đã khiến cho tất cả họ đều kiệt sức.

Đám cưới được quyết định tổ chức càng nhanh càng tốt. (Violet đã nhận được thông tin là Daphne có thể đã hôn Simon trong vườn nhà Quý bà Trowbridge, và thế là đủ cho bà ngay lập tức gửi yêu cầu đến Tổng Giám mục cho một giấy phép đặc biệt.) Violet sau đó tự nhúng chìm mình trong cơn lốc về những chi tiết của buổi tiệc; chỉ bởi vì lễ cưới sẽ nhỏ thôi, bà tuyên bố, nên không thể xoàng xĩnh được.

Eloise, Francesca, và Hyacinth, đều vô cùng hào hứng trước viễn cảnh được ăn vận như những cô phù dâu, tiếp tục duy trì dòng chảy tuôn trào đều đặn những câu hỏi thắc mắc. Simon đã cầu hôn như thế nào? Anh ấy có quỳ xuống trên một gối không? Daphne đã mặc màu gì khi anh trao nhẫn?

Daphne đã làm hết trong khả năng tốt nhất của cô để trả lời những câu hỏi đó, nhưng cô chỉ có thể vừa đủ tập trung vào các em gái, và khi buổi chiều trôi tuột đến tận tối, cô rút ngắn câu trả lời xuống chỉ còn vụn vụn một âm tiết. Cuối cùng, sau khi Hyacinth hỏi cô muốn những đóa hoa hồng trong bó hoa cưới của cô có màu gì, và Daphne trả lời, “Ba”, các em cô bỏ cuộc trong việc trò chuyện, rồi để cô lại một mình.

Tính tầm cỡ trong những hành động của cô khiến Daphne gần như không nói nên lời. Cô đã cứu mạng sống của một con người. Cô đã được bảo vệ an toàn bởi lời hứa về hôn nhân từ người đàn ông cô yêu quý. Và cô đã cam kết cuộc đời mình với một cuộc sống chẳng có những đứa con.

Tất cả đều xảy ra trong một ngày.

Cô bật cười, có phần tuyệt vọng. Nó khiến cho một người phải tự hỏi cô có thể lặp lại như thế vào ngày mai không.

Cô ao ước được biết chuyện gì đã xảy ra trong tâm trí cô, vào những giây phút cuối cùng trước khi cô quay sang Anthony và nói, “Sẽ không có cuộc đấu súng” nhưng tất cả sự thật là, cô không chắc cô có thể nhớ được bất cứ gì. Mọi thứ cứ như chạy đua trong trí não – chẳng có những từ ngữ hay suy nghĩ tinh tảo nào được tạo ra. Cứ như cô bị bao bọc bởi sắc màu. Những màu vàng và đỏ, và hỗn độn xoay vần màu cam khi họ gặp nhau. Những xúc cảm với bản năng tinh nguyên. Đó là tất cả những gì đã xảy ra. Không lý do, không logic, không ngay cả lẽ phải mơ hồ hay nguyên vẹn nhất.

Và chẳng biết bằng cách nào, khi tất cả chúng khuấy đảo dữ dội trong cô, cô biết cô phải làm những gì. Cô có thể sống mà không có những đứa con chưa từng được cô sinh ra, nhưng cô không thể sống thiếu Simon. Những đứa trẻ với chẳng hình dáng hữu hình, những sinh linh chưa từng được biết đến mà cô không thể hình dung hay chạm tới.

Nhưng Simon – Simon là thực, và anh ở ngay đây. Cô biết cảm giác thế nào khi chạm vào má anh, khi bật cười trước sự hiện diện của anh. Cô biết vị ngọt ngào của nụ hôn anh trao, nụ cười anh với cái nhếch môi chế giễu.

Và cô yêu anh.

Và mặc dù cô chỉ dám vừa nghĩ đến, anh có lẽ đã sai. Có lẽ anh có thể có con. Có lẽ anh có ý tưởng sai lầm đó vì một cuộc phẫu thuật không như ý, hoặc giả có lẽ Chúa đang chờ đợi cho khoảnh khắc phù hợp để ban tặng một điều diệu kỳ. Cô không chờ đợi để trở thành mẹ những đứa con nhiều như gia đình Bridgerton có hiện giờ, nhưng nếu cô có thể có dù chỉ một đứa bé độc nhất, cô biết cô đã cảm thấy trọn vẹn.

Dù vậy, cô không đề cập đến những suy nghĩ ấy với Simon. Nếu anh nghĩ cô vẫn nuôi dưỡng thậm chí là một hy vọng nhỏ nhoi nhất cho con cái, anh sẽ không cưới cô. Cô chắc chắn về điều đó. Anh đã trải qua những ngày tháng dài sống với sự thật tàn nhẫn. Anh sẽ không để cô đưa ra một quyết định, nếu anh nghĩ cô không hoàn toàn chấp nhận những thực tế đó một cách hoàn toàn chân thành.

“Daphne?”

Daphne, đang ngồi phờ phạc trên ghế sofa trong phòng khách nhà Bridgerton, ngước lên và thấy mẹ đang chăm chú nhìn cô với vẻ quan tâm sâu sắc.

“Con ổn chứ?” Violet hỏi.

Daphne gượng mím một nụ cười kiệt sức. “Con chỉ mệt thôi.” Cô trả lời. Và cô thực sự mệt mỏi. Điều đó thậm chí đã không xảy ra, mãi cho đến khi cô không ngủ quá ba mươi sáu giờ.

Violet ngồi xuống cạnh cô. “Mẹ nghĩ con quá phấn khởi đó thôi. Mẹ biết con yêu Simon nhiều như thế nào.”

Daphne xoay đôi mắt ngạc nhiên về phía bà.

“Không khó để thấy đâu.” Violet nói dịu dàng. Bà vỗ vỗ vào bàn tay cô. “Cậu ấy là một người tốt. Con chọn giỏi lắm.”

Daphne nở một nụ cười lưỡng lự. Cô đã chọn đúng. Và cô sẽ làm điều tốt nhất cho hôn nhân của mình.

Nếu họ không được ban phúc với những đứa con – thì, cô lập luận, dù sao cô có thể hóa ra là người hiếm muộn. Cô biết vài cặp đôi chẳng bao giờ có con, và cô nghi ngờ có bất kỳ ai trong số họ biết đến những thiếu hụt đó, khi đứng trước cha xứ cho những lời thề hôn nhân. Và với tất cả bảy anh em trai và các em gái, cô chắc hẳn phải có đến vô số cháu trai cùng cháu gái để mà ôm và chiều chuộng.

Một cuộc sống với người cô yêu sẽ tốt hơn nhiều khi có con với một người cô không có tình cảm.

“Sao con không chớp mắt một chút đi?” Violet gợi ý. “Con nhìn kinh khủng quá. Mẹ ghét khi phải thấy những quầng thâm dưới mắt con.”

Daphne gật đầu và vấp phải những ngón chân. Mẹ cô biết rõ nhất. Giấc ngủ là những gì cô cần. “Con chắc con sẽ cảm thấy tốt hơn trong một hay hai giờ gì đó.” Cô nói, rồi gấp một cái thật lớn.

Violet đứng dậy và đưa tay ra giúp con gái. “Mẹ không nghĩ con có thể tự đi lên cầu thang đâu.” Bà nói, mỉm cười khi dẫn Daphne ra khỏi phòng khách, và dẫn cô đến những bậc cấp. “Và mẹ nghi ngờ một cách chân thành về việc chúng ta sẽ thấy con trong một hoặc hai giờ tới. Mẹ nên đưa chỉ thị dứt khoát cho mọi người rằng không được làm phiền con cho đến khi trời sáng.”

Daphne gật đầu hết sức ngại ngùng. “Tốt ạ.” Cô lảo bầm, trượt chân vào phòng. “Đến sáng thì tốt hơn.”

Violet dẫn Daphne đến nơi và giúp cô vào giường. Cô đã cởi đôi giày ra, nhưng đó là tất cả. “Con cũng có thể ngủ khi để nguyên quần áo như thế.” Bà nhẹ nhàng nói, rồi cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán con gái. “Mẹ không thể tưởng tượng làm sao mẹ có thể đi chuyển con để cởi chúng ra.”

Daphne chỉ trả lời lại bằng một tiếng ngáy khe khẽ.

Simon, cũng đã, kiệt sức. Không phải ngày nào người ta cũng sẵn sàng chấp nhận cái chết. Và rồi được cứu – và hứa hôn – bởi người phụ nữ đã xuất hiện đều đặn trong giấc mơ anh từ hai tuần trước.

Nếu anh không bị biến dạng với hai con mắt bầm tím và vết thâm khá lớn trên cằm, anh đã nghĩ rằng anh nằm mơ tất cả chuyện này.

Daphne có nhận ra cô đã làm gì không? Cô đã từ chối thứ gì cho chính cuộc đời cô? Cô là một cô gái điềm đạm, không phải chuyên tâm cho những giấc mơ ngốc nghếch và những ý tưởng viển vông; anh không nghĩ cô sẽ đồng ý cưới anh mà không cân nhắc sắp xếp tất cả hậu quả.

Nhưng rồi một lần nữa, cô đưa ra quyết định mà chưa đến một phút. Làm sao cô có thể suy nghĩ mọi thứ như vậy chỉ dưới một phút?

Trừ khi cô tưởng tượng bản thân cô yêu anh. Phải chăng cô từ bỏ giấc mơ về gia đình của mình vì cô yêu anh?

Hoặc lẽ, cô làm thế vì tội lỗi. Nếu anh chết trong cuộc đấu súng ấy, anh dám chắc Daphne có thể sẽ đi đến kết luận đó là do lỗi cô. Chết tiệt, anh thích Daphne. Cô là một trong những người tốt nhất mà anh từng biết. Anh không nghĩ anh có thể sống với cái chết của cô trước lương tâm mình. Có thể cô cũng cảm giác giống thế về anh.

Nhưng bất kể những lý do của cô là gì, sự thật giản đơn đó sẽ diễn ra vào thứ Bảy, (Quý bà Bridgerton đã gửi một ghi chú nhắc anh, buổi đính hôn không nên, à kéo dài thêm nữa) anh sẽ ràng buộc với Daphne cả cuộc đời.

Và cô là của anh.

Anh nhận ra không gì có thể ngăn cản được điều đó. Daphne sẽ không bao giờ quay lui ra khỏi hôn nhân tại thời điểm này, và anh cũng thế. Và với sự hoàn toàn ngạc nhiên của anh, cảm giác định mệnh gần như chắc chắn này thật...

Tốt.

Daphne sẽ là của anh. Cô biết về những thiếu sót của anh, cô biết những gì anh không thể cho cô, và cô vẫn chọn anh.

Điều ấy sưởi ấm trái tim anh hơn những gì anh có thể nghĩ.

“Thưa Ngài?”

Simon ngẩng lên nhìn, vai buông thõng trong chiếc ghế da, ở phòng làm việc của anh. Không phải là cái anh cần; một giọng nhỏ, bình thản rõ ràng là từ viên quản gia của anh. “Gì vậy, Jeffries?”

“Quý ngài Bridgerton đến đây để gặp ngài. Tôi có nên thông báo với ngài ấy, rằng ngài không có nhà?”

Simon gắng sức đứng lên. Khỉ thật, nhưng anh kiệt sức. “Cậu ấy sẽ không tin người đâu.”

Jeffries gật đầu. “Vậy được rồi, thưa ngài.” Anh ta bước ba bước, rồi quay lại. “Ngài chắc muốn tiếp khách chứ? Trông ngài có vẻ hơi, ơ, miễn cưỡng.”

Simon phát ra một tiếng tắc lưỡi nghiêm trang. “Nếu người ám chỉ đến mắt ta, Quý ngài Bridgerton là người chịu trách nhiệm cho một trong hai vết thâm tím lớn.”

Jeffries chớp mắt như một con cú. “Vết lớn hơn, thưa ngài?”

Simon nhếch nụ cười nửa miệng. Chẳng dễ dàng gì. Toàn bộ cơ mặt anh đều đau nhức. “Ta nhận ra thật khó để phân biệt, nhưng mắt phải ta thực sự cảm thấy khó chịu hơn bên trái”

Jeffries bước tới gần hơn, hoàn toàn ngạc nhiên.

“Tin ta đi.”

Người quản gia thẳng lưng lên. “Dĩ nhiên thưa ngài. Tôi có nên dẫn Quý ngài Bridgerton đến phòng khách?”

“Không, đưa cậu ấy đến đây.” Trước sự nuốt ực bần chồn của Jeffries, Simon thêm. “Và người không cần lo lắng cho sự an toàn của ta. Ngài Bridgerton không giống như đến để làm tăng thêm những tổn thương cho ta vào thời điểm này. Không phải là,” anh để vào một tiếng lầm bầm, “dễ dàng để tìm được chỗ cậu ấy chưa làm tổn hại đến.”

Mắt Jeffries mở lớn, và rồi hồi hã ra khỏi phòng.

Một lúc sau Anthony Bridgerton sải bước vào. Anh ấy liếc một cái về phía Simon, và nói. “Cậu trông như quỷ.”

Simon đứng dậy và nhướn một bên mày – không phải là một kỳ công dễ chịu gì trong điều kiện hiện tại của anh. “Nó làm cậu ngạc nhiên sao?”

Anthony phá ra cười. Âm thanh với một chút buồn bã, một chút trống rỗng, nhưng Simon nghe thấy bóng dáng của người bạn cũ. Bóng dáng tình bạn cũ của họ. Anh ngạc nhiên vì anh cảm thấy dễ chịu đến mức nào về điều đó.

Anthony ra hiệu về phía mắt của Simon. “Cái nào là của tôi?”

“Bên phải.” Simon trả lời, cẩn thận chạm vào chỗ da bị thương. “Daphne Thụy một cú quá mạnh so với một cô gái, nhưng thua kích cỡ và sức lực so với cậu.”

“Đứng yên coi.” Anthony nói, chồm tới trước để xem xét kỹ thành quả do chính tay em gái anh làm ra. “Con bé đã làm khá tốt.”

“Cậu nên tự hào về cô ấy.” Simon cần nhằn. “Đau như quỷ ấy.”

“Tốt.”

Và rồi cả hai đều im lặng, với quá nhiều điều muốn nói và không có ý tưởng về việc nói chúng ra như thế nào.

“Tôi không bao giờ muốn mọi chuyện ra thế này.” Cuối cùng Anthony nói.

“Tôi cũng không.”

Anthony dựa vào gờ bàn của Simon, nhưng anh ấy tựa quây một cách khó chịu, trông không thoải mái kỳ lạ với chính cơ thể mình.

“Không phải dễ dàng gì với tôi khi để cậu tán tỉnh con bé.”

“Cậu biết điều đó không phải là thật.”

“Cậu đã khiến cho nó thật vào tối qua.”

Anh nói gì đây? Rằng Daphne là người đã quyến rũ, không phải anh? Rằng cô là người duy nhất dẫn anh ra khỏi sân hiên và khiêu vũ trong bóng tối của buổi đêm? Chẳng có nghĩa lý gì cả. Anh có nhiều kinh nghiệm hơn Daphne. Anh nên có khả năng dừng lại.

Anh không nói gì.

“Tôi hy vọng có thể để mọi chuyện lại phía sau chúng ta.” Anthony nói.

“Tôi chắc hẳn đó là mong ước hão huyền nhất của Daphne.”

Mắt Anthony nhắm lại. “Và giờ mục tiêu của cuộc đời cậu là đáp ứng những mong ước hão huyền của con bé?”

Tất cả chỉ trừ một, Simon nghĩ. Tất cả nhưng chỉ có một mới thực sự là vấn đề. “Cậu biết là tôi sẽ làm mọi thứ trong khả năng để làm cô ấy hạnh phúc.” Anh lặng lẽ nói.

Anthony gật đầu. “Nếu cậu làm tổn thương con bé—”

“Tôi sẽ không bao giờ làm tổn thương cô ấy.” Simon thề, mắt anh rực sáng.

Anthony đánh giá anh với cái nhìn chăm chăm kéo dài và bình thản. “Tôi đã chuẩn bị giết cậu vì làm mất danh dự con bé. Nếu cậu làm tổn hại đến tâm hồn nó, tôi cam đoan cậu sẽ không bao giờ tìm thấy thanh bình chừng nào cậu còn sống. Điều mà,” anh ấy thêm, mắt chuyển sang cứng rắn hơn, “sẽ không lâu đâu.”

“Chỉ lâu đủ cho tôi chịu đựng nỗi đau hết sức tồi tệ chứ gì?” Simon êm ái hỏi.

“Chính xác.”

Simon gật đầu. Dù Anthony đang đe dọa anh với sự hành hạ và cái chết, Simon không thể không cảm thấy tôn trọng anh ấy. Một người hết lòng vì em gái là một sự thể hiện danh giá.

Simon tự hỏi có phải Anthony có lẽ thấy điều gì đó ở anh mà không ai khác thấy hay không. Họ đã biết nhau hơn nửa quãng thời gian trong đời. Anthony có bằng cách nào đó biết được những góc tối tăm nhất trong tâm hồn anh? Về nỗi đau đớn và cơn giận dữ anh cố gắng cùng cực để tiếp tục che giấu?

“Tôi hứa với cậu.” Simon nói. “Tôi sẽ làm tất cả trong sức lực của tôi để giữ cho Daphne an toàn và hài lòng.”

Anthony gật đầu dứt ngẩng. “Làm theo những gì cậu nói.” Anh ấy đẩy mình ra khỏi bàn và bước về phía cửa. “Hoặc cậu sẽ gặp tôi.”

Anh ấy rời đi.

Simon rên rỉ và ngồi lại xuống cái ghế da. Khi nào thì cuộc đời anh trở nên phức tạp một cách mắc toi thế này? Khi nào thì bạn bè trở thành kẻ thù và những việc tán tỉnh trở thành lòng tham khao khát?

Và anh sẽ làm cái quái quỷ gì với Daphne đây? Anh không muốn làm tổn thương cô, thực sự anh không thể chịu được việc làm tổn thương cô, vậy mà anh phải chịu phán quyết bởi một việc đơn giản là cưới cô. Anh bị đốt nóng vì cô, đau nhức vì ngày anh có thể đặt cô nằm xuống và bao phủ cơ thể cô với cơ thể anh, chậm rãi thâm nhập cho đến khi cô rên rỉ tên anh—

Anh rùng mình. Những suy nghĩ như thế có lẽ không thể nào có lợi cho sức khỏe anh được.

“Thưa ngài?”

Lại là Jeffries. Simon quá mệt để có thể ngược nhìn lên, nên anh chỉ ra hiệu bằng tay rằng anh đã biết.

“Có lẽ ngài nên nghỉ ngơi cho buổi tối, thưa ngài.”

Simon xoay sở để ngó cái đồng hồ treo tường, nhưng đó chỉ là vì anh không phải di chuyển đầu để làm điều ấy. Đã gần bảy giờ tối. Hiếm khi là giờ ngủ thường lệ của anh. “Lúc này hãy còn sớm.” Anh lầm bầm.

“Dù vậy,” quản gia của anh nhấn mạnh, “có lẽ ngài thích nghỉ ngơi.”

Simon nhắm mắt lại. Jeffries đã đúng. Có thể những gì anh cần cho một buổi đính hôn kéo dài là tấm nệm bằng lông vũ, và tấm khăn lạnh trải giường mịn màng của anh. Anh có thể trốn vào phòng ngủ, nơi anh có thể giải quyết được việc tránh phải thấy bất kỳ Bridgerton nào cho suốt cả tối.

Ôn dịch nó, với những gì mà anh phải chịu, anh có thể ở lì trong đó cả nhiều ngày.

13. Chương 13

Một cuộc hôn nhân cho Ngài Công tước Hastings và Quý cô Bridgerton!

Tác giả đây phải chộp lấy cơ hội này để nhắc nhở các bạn, hồi toàn thể Độc giả thân mến, rằng lễ cưới sắp tới đã được tiên đoán trong rất nhiều cột báo trước đó. Không thể chạy khỏi sự chú ý của Tác giả khi bốn báo tường thuật lại một cặp đôi mới, giữa một quý ngài phù hợp và một quý cô chưa chồng, những lá phiếu trong các cuốn sổ cá cược tại câu lạc bộ của những quý ông thay đổi trong hàng giờ, và luôn luôn ủng hộ hôn nhân.

Dù cho Tác giả đây không được cho phép vào White, tác giả vẫn có lý do tin rằng những tin cược chính thức liên quan đến lễ cưới của Ngài Công tước và Quý cô Bridgerton là 2-1.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 21 tháng Năm năm 1813.

Những ngày còn lại của tuần trôi qua như vũ bão. Daphne đã không gặp Simon trong vài ngày. Cô có thể đã nghĩ rằng anh đã rời thành phố, ngoại trừ việc Anthony nói với cô anh vẫn còn ở Ngôi nhà Hastings, để giải quyết các chi tiết của giấy tờ hôn nhân.

Trước sự ngạc nhiên quá mức của Anthony, Simon đã từ chối chấp nhận thậm chí là một đồng penny cho của hồi môn. Cuối cùng, hai người đàn ông quyết định Anthony sẽ để số tiền cha anh ấy đã dành cho lễ kết hôn của Daphne vào một tài sản riêng, với anh là người được ủy thác. Đó sẽ là việc của cô để tiêu xài hay tiết kiệm tùy cô thích.

“Em có thể chuyển nó cho con em.” Anthony gợi ý.

Daphne chỉ mỉm cười. Chỉ có thể thế hoặc cô sẽ òa khóc.

Vài ngày sau đó, Simon có cuộc viếng thăm đến Ngôi nhà Bridgerton vào buổi chiều. Đó là hai ngày trước lễ cưới.

Daphne đợi trong phòng khách sau khi Humboldt thông báo về chuyến thăm viếng của anh. Cô ngồi trên mép ghế sofa dệt hoa xanh lục, thẳng lưng và thu tay lại vào lòng. Cô trông giống, cô chắc chắn, một hình mẫu chuẩn mực của người phụ nữ Anh quốc quý phái.

Cô cảm tưởng như đang phải chịu đựng một bọc lo lắng.

Chính xác hơn, cô nghĩ, khi dạ dày cô tự nó xoay vòng từ trong ra ngoài, là một bọc lo lắng với những xung đột.

Cô nhìn xuống bàn tay mình và nhận ra các móng tay đang để lại những vết lõm màu đỏ, có hình lưỡi liềm trong hai lòng bàn tay.

Cái đúng hơn thứ hai, là một bọc lo lắng với những xung đột và với một mũi tên đâm xuyên qua chúng. Có lẽ là một mũi tên rừng rực cháy cũng nên.

Sự thôi thúc muốn phá lên cười, gần như quá dữ dội, thật là không thích hợp. Cô chưa bao giờ cảm thấy bồn chồn như thế khi gặp Simon vào trước đây.

Thật ra, có thể đó là do khía cạnh đặc biệt nhất trong tình bạn của họ. Thậm chí ngay cả khi cô bắt gặp cái nhìn chăm chú của anh vào cô, với hơi nóng đang âm ỉ, và cô chắc rằng đôi mắt cô cũng phản chiếu cùng một nhu cầu, cô vẫn cảm thấy hoàn toàn dễ chịu với anh. Phải, dạ dày cô giật nhẹ, và da cô ngứa ran, nhưng đó là những dấu hiệu của khao khát, không phải lo âu. Đầu tiên và trên hết, Simon là bạn cô, và Daphne biết cảm giác dễ chịu, vui sướng – cô đã có kinh nghiệm bất cứ khi nào anh ở gần – không phải là một điều hiển nhiên.

Cô tự tin họ có thể quay lại tình bạn và cảm giác thoải mái đó, nhưng sau cảnh tượng ở Regent's Park, cô rất sợ điều này sẽ xảy ra không sớm thì muộn.

“Chào em, Daphne.”

Simon xuất hiện ở ngưỡng cửa, che chắn nó với sự hiện diện tuyệt vời của anh. À, có lẽ sự hiện diện của anh khá là không tuyệt vời như thường lệ. Đôi mắt anh vẫn còn vết thâm tím, và vết thâm ở cằm anh thì bắt đầu chuyển sang một màu xanh lá với sắc thái hết sức ảm đạm.

Tuy vậy, thế vẫn còn tốt hơn là một viên đạn vào tim.

“Simon.” Daphne trả lời. “Thật tốt được gặp anh. Điều gì mang anh đến Ngôi nhà Bridgerton vậy?”

Anh trao cho cô cái nhìn ngạc nhiên. “Không phải chúng ta đã hứa hôn sao?”

Cô đỏ mặt. “Vâng, dĩ nhiên.”

“Theo cảm tưởng của anh, đàn ông được coi là có bốn phận đến thăm hôn thê của họ.” Anh ngồi xuống phía bên kia cô. “Không phải Quý bà Whistledown viết điều gì gây tác động đó chứ?”

“Em không nghĩ vậy.” Daphne thì thầm. “Nhưng em chắc mẹ hẳn phải làm điều đó.”

Cả hai cùng mỉm cười, và trong một khoảnh khắc, Daphne nghĩ tất cả sẽ một lần nữa ổn thôi, nhưng khi nụ cười của họ nhạt dần, một sự im lặng không thoải mái rơi tõm vào giữa phòng.

“Mắt anh cảm thấy đỡ hơn chưa?” Cuối cùng cô hỏi. “Trông chúng không có vẻ sưng lắm.”

“Em nghĩ vậy sao?” Simon quay lại, đến đứng trước tấm gương lớn mạ vàng. “Anh nghĩ đúng hơn là những vết thâm đã chuyển sang một màu xanh da trời đẹp mắt.”

“Tím.”

Anh chồm người tới trước, khiến anh lại gần tấm gương một cách đáng kể. “Thì tím, nhưng anh cho là nó có thể biến thành một việc có thể tranh luận được.”

“Có đau không?”

Anh mỉm cười một cách nghiêm túc. “Chỉ khi nào có ai thọc vào thôi.”

“Vậy em sẽ cố nhịn không làm điều đó.” Cô thì thầm, môi cô cong lên trong một cử chỉ giật giật cố nín cười. “Nó có vẻ khó khăn, tất nhiên, nhưng em sẽ kiên nhẫn.”

“Đúng vậy.” Anh nói, với một biểu cảm ngây ra hoàn hảo. “Anh thường được nói là luôn khiến phụ nữ muốn chọc vào mắt anh.”

Daphne mỉm cười nhẹ nhõm. Nếu họ có thể nói đùa về những thứ như thế này, chắc là mọi thứ sẽ trở lại như xưa.

Simon háng giọng. “Anh có một lý do đặc biệt để đến đây gặp em.”

Daphne lom lom nhìn anh hy vọng, chờ đợi anh nói tiếp.

Anh đưa ra một chiếc hộp đựng đồ trang sức. “Cái này là cho em.”

Hơi thở cô bị vướng vào cổ họng khi cô với tới chiếc hộp nhỏ, được phủ một lớp mượt như nhung. “Anh chắc không?” Cô hỏi.

“Anh tin là những chiếc nhẫn đính hôn được coi như hoàn toàn đúng quy tắc.” Anh nói lặng lẽ.

“Ồ, em ngạc nhiên quá. Em đã không nhận ra...”

“Không nhận ra đây là nhẫn đính hôn? Thế em nghĩ đây là gì?”

“Em không nghĩ tới.” Cô bẽn lẽn thêm vào. Anh chưa bao giờ trao cho cô một món quà trước đây. Cô đã sưng sốt bởi hành động ấy đến mức cô hoàn toàn quên anh nợ cô một chiếc nhẫn đính ước.

‘Nợ.’ Cô không thích từ ấy, không thích cả việc cô thậm chí nghĩ về nó. Nhưng cô khá chắc đó là những gì Simon đã nghĩ khi anh ấy chọn chiếc nhẫn.

Điều đó khiến cô buồn bã.

Daphne gượng mỉm cười. “Đây là một vật gia truyền?”

“Không!” Anh nói, với một sự kích động khiến cô phải chớp mắt.

“Ồ.”

Và rồi một sự im lặng ngưng ngừng khác.

Anh ho khan, và nói. “Anh nghĩ em có thể thích thứ gì chỉ thuộc về em. Tất cả đồ nữ trang của Hastings đều được chọn cho một người khác. Cái này anh chọn cho em.”

Daphne nghĩ đó là cả một sự ngạc nhiên khi cô không tan chảy ngay lập tức. “Thật là ngọt ngào làm sao.” Cô nói, chỉ vừa đủ để xoay sở kiềm lại một tiếng sùi sùi ỷ mị.

Simon tựa quây lúng túng trên ghế, khiến cô chẳng ngạc nhiên. Đàn ông ghét bị gọi là ngọt ngào.

“Em không mở nó ra sao?” Anh làu bàu.

“Ồ, phải rồi, tất nhiên.” Daphne nhẹ lắc đầu khi cô lấy lại sự chú ý. “Em mới ngớ ngẩn làm sao.”

Đôi mắt cô khẽ dờ ra khi cô chăm chăm nhìn vào chiếc hộp đựng trang sức. Chớp mắt vài lần để nhìn rõ, cô cẩn thận gỡ cái móc cài và mở ra.

Và không thể nói bất cứ từ nào ngoài, “Ôi Chúa ơi.” và thậm chí nó nghe giống tiếng thở hơn là giọng nói.

Nép chặt trong hộp là chiếc nhẫn lộng lẫy vàng trắng, được tô điểm thêm với viên ngọc lục bảo lớn được cắt hết sức đẹp đẽ, xung quanh mỗi bên của viên ngọc là một viên nhỏ đơn lẻ khác, một viên kim cương hoàn hảo. Đó là món nữ trang đẹp nhất mà Daphne từng thấy, lấp lánh nhưng tao nhã, rõ ràng là quý báu nhưng không quá phô trương.

“Đẹp quá.” Cô trầm thì. “Em yêu nó.”

“Em chắc không?” Simon cúi bỏ găng tay, rồi chồm tới và lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp. “Vì đây là chiếc nhẫn của em. Em sẽ là người duy nhất đeo nó, và nó sẽ phản ánh sở thích của em, không phải của anh.”

Giọng Daphne có phần sốc khi cô nói. “Vậy rõ là, sở thích của chúng ta trùng khớp nhau.”

Simon khẽ thở dài nhẹ nhõm. Anh đã không nhận ra việc cô thích chiếc nhẫn có ý nghĩa với anh nhiều như thế nào, cho đến tận giây phút này. Anh ghét cái cảm giác lo lắng khi ở quanh cô, khi họ hãy còn là những người bạn thoải mái vào vài tuần trước. Anh ghét những khoảnh khắc im lặng trong những cuộc chuyện trò của họ, khi trước đó chỉ có cô là người duy nhất anh ở cùng, không bao giờ khiến anh cảm thấy cần thiết phải dừng lại và quan tâm đến từ ngữ của bản thân.

Không phải anh có bất kỳ rắc rối nào với việc trò chuyện ngay bây giờ. Chỉ là anh không biết phải nói gì.

“Anh có thể đeo nó cho em chứ?” Anh dịu dàng hỏi.

Cô gật đầu, và bắt đầu cởi găng ra.

Nhưng Simon giữ lấy những ngón tay cô, rồi tự mình cởi chúng. Anh giật mạnh chúng ra ở mỗi đầu ngón tay, rồi chậm rãi kéo đôi găng ấy trượt khỏi tay cô. Cử chỉ ấy thật khêu gợi không nao núng, rõ ràng là kiểu vắn tắt của những gì anh muốn làm: cởi bỏ từng manh áo ra khỏi cơ thể cô.

Daphne thở hổn hển khi đôi găng trượt dọc qua đầu những ngón tay. Âm thanh hơi thở gấp gáp dọc theo môi cô khiến anh càng muốn cô hơn nữa.

Với bàn tay run rẩy, anh đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô, trượt nó qua khớp ngón tay cho đến khi ngừng lại đúng chỗ.

“Nó vừa vặn một cách hoàn hảo.” Cô nói, di chuyển tay theo hướng cô có thể thấy được nó rực rỡ như thế nào dưới ánh sáng.

Tuy nhiên, Simon, lại không bỏ tay cô ra. Khi cô di chuyển tay, làn da cô lướt nhẹ qua da anh, tạo ra sự ấm áp, dễ chịu một cách kỳ lạ. Rồi anh đưa tay cô lên môi và nhẹ nhàng hôn lên các khớp ngón tay. “Anh sung sướng,” anh thì thầm, “vì nó vừa với em.”

Môi cô nhếch lên – một gợi ý về nụ cười tươi rói phóng khoáng mà anh ngưỡng mộ. Có thể là một gợi ý rằng tất cả mọi chuyện giữa họ sẽ tốt đẹp.

“Làm sao anh biết em thích những viên ngọc lục bảo?” Cô hỏi.

“Anh không biết.” Anh thú nhận. “Chúng nhắc anh nhớ tới mắt em.”

“Tới mắt—” Đầu cô khẽ nghiêng khi miệng cô cong lên, chỉ có thể miêu tả như một nụ cười quở trách. “Simon, mắt em màu nâu.”

“Phần lớn chúng màu nâu.” Anh sửa lại.

Cô tiếp tục cong môi cho đến khi đối diện với cái gương mạ vàng, mà anh dùng lúc này để kiểm tra những vết bầm tím, rồi chớp mắt vài lần. “Không.” Cô nói chậm rãi, cứ như cô đang nói chuyện với một người chỉ có tí xíu khả năng hiểu biết. “Chúng màu nâu.”

Anh với tới và dịu dàng chà một ngón tay vào phía dưới khóe mắt cô, hàng lông mi mảnh mai cọ vào da anh nhồn nhột như nụ hôn của một con bướm bướm. “Không phải ở đường viền mắt.”

Cô trao cho anh cái nhìn với phần lớn hoài nghi, nhưng có một chút hy vọng, rồi khe khẽ thở ra một hơi là lạ và đứng dậy. “Em sẽ tự tìm ra lấy một mình.”

Simon quan sát trong thích thú khi cô đứng lên và bước tới tấm gương, và để khuôn mặt lại gần hơn tấm kính. Cô chớp mắt vài lần, rồi giữ cho mắt mở to, rồi lại chớp chớp mắt vài lần nữa.

“Ồ, lạy Chúa!” Cô hét lên. “Em chưa bao giờ thấy điều ấy.”

Simon đứng dậy và tiến tới bên cạnh, cùng dựa vào cái bàn màu gỗ trước tấm gương với cô. “Em sẽ sớm học được là anh luôn luôn đúng.”

Cô bắn cho anh cái nhìn chế nhạo. “Nhưng làm sao anh chú ý thấy?”

Anh nhún vai. “Anh đã nhìn chúng vô cùng kỹ lưỡng.”

“Anh...” Cô trông có vẻ như quyết định chống lại việc kết thúc câu nói, và dựa lại vào bàn, mở to đôi mắt để xem xét chúng lần nữa. “Thật là ngoài sức tưởng tượng.” Cô lầm bầm. “Em có đôi mắt màu lục.”

“À, anh không đi xa đến thế khi nói—”

“Cho ngày hôm nay,” cô ngắt ngang, “em từ chối tin là chúng có bất kỳ màu nào khác ngoài màu xanh ấy.”

Simon nhăn nhó cười. “Như ý em vậy.”

Cô thở dài. “Em luôn ghen tị với Colin. Một đôi mắt đẹp như thế thật là phí khi thuộc về một người đàn ông.”

“Anh chắc là các quý cô trẻ tuổi tưởng tượng chính họ yêu cậu ấy sẽ không đồng ý đâu.”

Daphne gửi cho anh một cái lườm tự mãn. “Phải, nhưng họ không tuyên bố điều đó, đúng không?”

Simon nhận thấy bản thân anh đang muốn phá lên cười. “Không nếu em nói thế.”

“Anh sẽ sớm học được là,” cô tỉnh nghịch nói, “em luôn luôn đúng.”

Lần này anh phá ra cười. Không có cách gì anh có thể kiềm lại được. Cuối cùng anh ngừng lại, nhận ra Daphne đang im lặng. Dù vậy, cô đang khiến anh cảm thấy ấm áp, môi cô cong lên thành một nụ cười hoài niệm.

“Thế này thật tuyệt.” Cô nói, đặt tay cô vào tay anh. “Vẫn giống như trước kia, anh có nghĩ vậy không?”

Anh gật đầu, mở lòng bàn tay ra để anh có thể nắm chặt tay cô.

“Mọi chuyện sẽ như thế này lần nữa, phải không?” Đôi mắt cô để lộ vẻ lo lắng thoáng qua. “Chúng ta sẽ vẫn như trước, đúng không? Mọi thứ sẽ chính xác như cũ.”

“Phải.” Anh nói, tuy anh biết đó không thể là sự thật. Họ có thể tìm thấy sự thỏa mãn, nhưng nó chỉ đơn giản không bao giờ như xưa.

Cô mỉm cười, nhắm mắt lại, và dựa đầu vào vai anh. “Thật tốt.”

Simon quan sát hình ảnh phản chiếu của họ trong vài phút. Và anh gần như tin rằng anh có thể khiến cô hạnh phúc.

Buổi tối tiếp theo – buổi tối cuối cùng của Daphne như một Quý cô Bridgerton – Violet gõ cửa phòng ngủ cô.

Daphne đang ngồi trên giường, những vật kỷ niệm thời thơ ấu của cô bày ra khắp xung quanh khi cô nghe tiếng gõ ấy. “Vào đi!” Cô nói vọng ra.

Violet thò đầu vào, và một nụ cười lúng túng nở trên gương mặt bà. “Daphne.” Bà nói, nghe cứ như đang buồn nôn. “Con có rãnh một chút không?”

Daphne nhìn mẹ cô với vẻ lo lắng. “Vâng ạ.” Cô đứng dậy khi Violet dịch chuyển dần vào phòng. Làn da mẹ cô hòa hợp một cách khác thường với màu vàng của chiếc váy.

“Mẹ ổn cả chứ?” Daphne hỏi thăm. “Trông mẹ có vẻ hơi xanh xao.”

“Mẹ ổn. Mẹ chỉ—” Violet hắng giọng và cứng vai lại. “Đã đến lúc chúng ta nói chuyện.”

“Ồiiiiiii.” Daphne thở hắt ra, trái tim cô chạy đua trong sự cảnh giác. Cô đang chờ đợi cho việc này. Tất cả bạn bè đã nói cho cô biết đêm trước lễ cưới, người mẹ sẽ chuyển giao toàn bộ những bí mật của hôn nhân. Vào khoảnh khắc tồn tại cuối cùng đó, người mẹ sẽ thú nhận như một sự bầu bạn giữa những người phụ nữ, và kể tất cả những sự việc xấu xa lẫn thú vị phải được giữ cực kỳ cẩn thận khỏi đôi tai của những cô gái chưa chồng. Một vài quý cô trẻ tuổi cô tiếp xúc đã, dĩ nhiên, kết hôn, và Daphne cùng các bạn cô đã cố gắng để họ tiết lộ những chuyện không ai khác tiết lộ, nhưng những mệnh phụ trẻ tuổi ấy chỉ khúc khích và mỉm cười, nói. “Các em sẽ tìm ra sớm thôi.”

‘Sớm’ đã trở thành ‘bây giờ’, và Daphne không thể đợi được.

Violet, mặt khác, trông cứ như bà có thể đánh mất tinh thần vào bất cứ lúc nào.

Daphne vỗ vào một chỗ trên giường cô. “Mẹ có thích ngồi xuống đây không?”

Violet chớp mắt theo một cách khá quẩn trí. “Đúng, phải, sẽ ổn thôi.” Bà ngồi xuống, chỉ một nửa trên giường. Bà nhìn không có vẻ gì là thoải mái.

Daphne quyết định thấy cảm thông cho bà và bắt đầu cuộc trò chuyện. “Đây là về việc kết hôn?” Cô hỏi dịu dàng.

Cái gật đầu của Violet chỉ vừa đủ để nhận thấy.

Daphne chiến đấu để giữ niềm hân hoan mê hoặc ra khỏi giọng cô. “Đêm tân hôn?”

Lần này Violet thành công trong việc lắc lư cằm bà lên và xuống theo từng centimet. “Mẹ thật sự không biết phải nói như thế nào với con về chuyện này. Nó hết sức khiếm nhã.”

Daphne cố gắng chờ đợi một cách kiên nhẫn. Cuối cùng mẹ cô bắt đầu.

“Con thấy đó,” Violet ngắc ngứ nói, “có vài việc con cần phải biết. Vài việc sẽ xảy ra vào tối mai. Vài việc— bà ho lên — “liên quan tới chồng con.”

Daphne chồm người tới trước, mắt cô mở lớn.

Violet lùi ra sau, rõ ràng chẳng dễ chịu gì với sự hào hứng rõ ràng của Daphne. “Con thấy đó, chồng con... phải nói đó là, Simon, dĩ nhiên, vì cậu ấy sẽ là chồng con...”

Bởi vì rằng thì là, Violet không có dấu hiệu nào để kết thúc ý tưởng đó, nên Daphne lăm bằm. “Vâng, Simon sẽ là chồng con.”

Violet rên rỉ, đôi mắt xanh hoa ngô chăm chăm nhìn bất cứ đâu ngoại trừ gương mặt của Daphne. “Chuyện này thật khó khăn với mẹ.”

“Dường như là thế.” Daphne nói thăm.

Violet hít vào một hơi thở sâu và ngồi thẳng lưng lên, bờ vai nhỏ bé của bà thu lại, cứ như bà đang tập luyện chính mình cho nhiệm vụ khó chịu nhất. “Vào đêm tân hôn của con,” bà bắt đầu, “chồng con sẽ mong đợi con thực hiện nghĩa vụ của một người vợ”

Đó là chuyện Daphne đã biết.

“Đêm tân hôn của con phải được hoàn thành.”

“Đương nhiên.” Daphne thều thào.

“Cậu ấy sẽ ngủ chung giường với con.”

Daphne gật đầu. Cô cũng đã biết chuyện này.

“Và cậu ấy chắc chắn sẽ thực hiện” – Violet dò dẫm cho một từ nào đó, hai tay bà thực sự đã phe phẩy vào không trung – “việc vượt ve phía trên con.”

Môi Daphne nhẹ hé ra, hơi thở đứt quãng của cô là thứ âm thanh duy nhất trong phòng. Chuyện này cuối cùng đã đến hồi thú vị.

“Mẹ ở đây để nói với con,” Violet nói, giọng bà chuyển sang hoàn toàn nhanh nhẩu, “với nghĩa vụ là một người vợ, con cần không được tỏ vẻ khó chịu.”

Nhưng cái đó là cái gì?

Gò má Violet rực sáng. “Mẹ biết có vài phụ nữ hành động một cách, ờ, không thích thú, nhưng–”

“Họ làm vậy sao?” Daphne tò mò hỏi. “Vậy tại sao con lại thấy nhiều cô hầu gái lén lút với các anh người hầu?”

Violet ngay tức khắc rơi vào trạng thái của một người chủ bị xúc phạm. “Cô hầu nào thế?” Bà gắng hỏi.

“Mẹ đừng cố thay đổi chủ đề.” Daphne cảnh cáo. “Con đã đợi chuyện này cả tuần.”

Chút nghị lực bốc hơi khỏi mẹ cô. “Con đã đợi?”

Ánh mắt của Daphne rõ ràng là chữ-mẹ-mong-muốn-điều-gì. “Chà, dĩ nhiên.”

Violet thở dài và lầm bầm. “Mẹ đang nói tới đâu?”

“Mẹ đang nói với con vài phụ nữ cảm thấy không hài lòng với nghĩa vụ làm vợ của họ.”

“Đúng. À. Hừmmm.”

Daphne nhìn xuống bàn tay mẹ cô, và chú ý bà gần như xé vụn chiếc khăn tay thành từng mảnh nhỏ.

“Tất cả những gì mẹ thực sự muốn con biết,” Violet nói, từ ngữ loạn hết cả lên, như thể bà không thể chờ đợi được để giải thoát chúng, “là không cần phải khó chịu với tất cả chuyện đó. Nếu hai người thực sự quan tâm đến người kia – và mẹ tin là Công tước quan tâm tới con rất nhiều–”

“Và con cũng quan tâm anh ấy.” Daphne khê khàng cắt ngang.

“Tất nhiên. Phải. À thì, con thấy đấy, khi hai con được cho là quan tâm lẫn nhau, thì đó hầu như chắc chắn sẽ trở thành khoảnh khắc đáng yêu và đặc biệt.” Violet bắt đầu lùi đến phía chân giường, những nếp gấp của chiếc váy lụa màu vàng nhạt xòe ra như những chiếc chần bông khi bà di chuyển. “Và con không nên căng thẳng. Mẹ chắc Công tước sẽ rất nhẹ nhàng.”

Daphne nghĩ tới nụ hôn đói khát của Simon. ‘Nhẹ nhàng’ không có vẻ gì là thích hợp. “Nhưng–”

Violet nhanh như đạn bắn. “Tốt lắm. Chúc con ngủ ngon. Đó là những gì mẹ đến đây để cho con biết.”

“Đó là tất cả?”

Violet phóng tới cánh cửa. “Ồ, phải.” Mắt bà đảo lia về có lỗi. “Con trông đợi vào cái gì khác nữa sao?”

“Phải!” Daphne chạy đuổi theo mẹ cô và quăng mình chắn trước cửa để bà không thể thoát. “Mẹ không thể đi khi chỉ nói với con như thế!”

Violet chằm chằm nhìn một lúc lâu vào cái cửa sổ. Daphne thấy biết ơn rằng phòng cô ở trên tầng hai; nói cách khác, cô không để mọi chuyện trôi qua như thế với việc mẹ cô thử trốn thoát ra ngoài theo cách đó.

“Daphne.” Violet nói, giọng bà nghe như thể bị bóp nghẹt.

“Nhưng con sẽ làm gì?”

“Chồng con sẽ biết.” Violet nói một cách nghiêm nghị.

“Mẹ, con không muốn tự biến mình thành một đứa ngốc.”

Violet lầm bầm. “Con sẽ không thể đâu. Tin mẹ đi. Đám đàn ông...”

Daphne túm lấy ý kiến chỉ hoàn thành phân nửa này. “Đàn ông thì sao? Mẹ, cái gì vậy? Mẹ định nói gì?”

Bây giờ, toàn bộ gương mặt Violet đã chuyển thành màu đỏ tươi, cổ và tai bà đang trên đà chuyển thành những màu hồng. “Đàn ông rất dễ hài lòng.” Bà thì thào. “Cậu ấy sẽ không thất vọng đâu.”

“Nhưng—”

“Nhưng như thế là đủ rồi!” Cuối cùng Violet nói một cách kiên quyết. “Mẹ đã nói cho con mọi thứ mà mẹ của mẹ đã nói với mẹ. Đừng có ngờ ngẩn bần chồn như thế, và làm theo những gì mẹ nói là đủ để con sẽ có em bé thôi.”

Hàm Daphne rút xuống cái đập. “Sao ạ?”

Violet tắc lưỡi lo âu. “Có phải mẹ quên ám chỉ một chút tới em bé?”

“Mẹ!”

“Được rồi. Bỏ phần làm vợ của con – việc hoàn thành, ờ, như trải qua đêm tân hôn, đó là – làm thế nào để có em bé.”

Daphne chùn xuống vào bước tường. “Vậy mẹ đã làm việc đó tám lần?” Cô thì thào.

“Không!”

Cô chớp mắt bối rối. Những lời giải thích của mẹ cô đã trở nên mập mờ không thể chịu được, và cô vẫn không biết bỏ phần làm vợ là gì, một cách chính xác, nhưng có cái gì đó không được thêm vào. “Nhưng không phải mẹ làm chuyện đó tám lần sao?”

Violet bắt đầu tự quạt phần phật một cách dữ dội. “Đúng. Không! Daphne, chuyện này rất riêng tư.”

“Nhưng làm sao mẹ có thể có tám đứa con nếu mẹ—”

“Mẹ làm chuyện đó hơn tám lần.” Violet nghiêng rằng, trông cứ như bà muốn tan ra ngay tại bức tường.

Daphne chòng chọc nhìn mẹ cô không tin được. “Mẹ làm vậy sao?”

“Thỉnh thoảng,” Violet nói, thậm chí gần như không di chuyển môi, và chắc chắn không di chuyển mắt khỏi một điểm cố định nào đó trên sàn, “mọi người đơn giản làm nó vì họ thích.”

Đôi mắt Daphne mở lớn. “Họ thích?” Cô thở hắt ra.

“Ồ, phải.”

“Như khi đàn ông và phụ nữ hôn nhau?”

“Phải, chính xác.” Violet nói, thở dài nhẹ nhõm. “Rất giống như—” Mắt bà nheo lại. “Daphne.” Bà nói, giọng đột nhiên rít lên chói tai. “Con đã hôn Công tước?”

Daphne cảm thấy làn da cô đột ngột chuyển màu đối nghịch với da mẹ cô. “Con giả sử đã làm thế.” Cô lầm bầm.

Violet xía ngón tay về phía con gái. “Daphne Bridgerton. Mẹ không thể tin con có thể làm một chuyện như vậy. Con biết rất rõ là mẹ đã cảnh giác con về việc để cho đàn ông với những quyền tự do như thế.”

“Điều đó bây giờ chẳng là vấn đề khi chúng con chuẩn bị cưới nhau!”

“Nhưng dù vậy—” Violet thở dài xịu xuống. “Đừng bận tâm. Con đúng. Nó không là vấn đề. Hai đứa con sẽ lấy nhau, Công tước cũng không ít hơn, và nếu cậu ấy hôn con, thì chà, vậy, đó là điều được trông đợi.”

Daphne chỉ chăm chăm nhìn mẹ không tin được. Những lo lắng của Violet, lời nói huyền thuyên ngắc ngứ nằm ngoài tính cách của bà.

“Giờ thì,” Violet tuyên bố, “miễn là con không còn bất cứ câu hỏi nào nữa, mẹ sẽ chỉ đơn giản để con lại với việc, ơ” – bà liếc điên cuồng về phía những kỷ vật Daphne đã trút ra – “bất cứ gì mà con đang làm.”

“Nhưng con còn nhiều câu hỏi nữa!”

Violet, tuy nhiên, đã thoát thân.

Và Daphne, bắt cháp muốn liệu mạng biết về những bí mật của nghĩa vụ làm vợ như thế nào, không đuổi theo mẹ cô xuống Đại sảnh – với toàn bộ sự quan sát của tất cả gia đình và toàn bộ người hầu – để tìm ra.

Hơn nữa, buổi trò chuyện với mẹ đã làm dâng lên trong cô những lo lắng mới mẻ. Violet đã nói hành động trong hôn nhân là một thủ tục để tạo nên những đứa trẻ. Nếu Simon không thể có con, phải chăng điều đó có nghĩa là anh không thể thể hiện những cử chỉ vuốt ve mà mẹ cô đã ám chỉ?

Và chết tiệt nó, những cử chỉ ve vuốt ấy là gì? Daphne nghi ngờ họ phải làm gì đó với việc hôn nhau, bởi xã hội có vẻ như quá kiên quyết để đảm bảo các quý cô trẻ tuổi giữ cho môi họ trong trắng và trinh nguyên. Và, cô nghĩ, một vết đỏ lửng trộm lan đến gò má khi nhớ đến quãng thời gian trong vườn của cô với Simon, họ có thể cũng đã có gì đó phải làm với ngực của phụ nữ.

Daphne rên rỉ. Mẹ cô thực tế đã đề nghị cô không nên căng thẳng, nhưng cô không thấy làm sao cô có thể có cách nào khác – không khi cô được trông đợi sẽ bước vào cuộc hôn nhân này mà không có đến một ý tưởng qua loa nhất, là làm thế nào để thể hiện những nghĩa vụ của cô.

Và Simon thì sao? Nếu anh không thể trải qua đêm tân hôn, đây thậm chí có được gọi là hôn nhân?

Đó là đã đủ để khiến một cô dâu mới sợ hãi, thật thế.

—oOo—

Cuối cùng, có vài chi tiết còn con của lễ cưới mà Daphne còn nhớ. Những giọt lệ trong đôi mắt mẹ cô (và rồi cuối cùng là trên gương mặt cô), và giọng nói khàn khàn lạ kỳ của Anthony khi anh ấy tiến về phía trước để trao em gái mình cho chú rể. Hyacinth đã rắc những cánh hoa hồng quá nhanh, và chẳng còn sót lại chút nào vào lúc cô đến trước bệ thờ. Gregory hắt hơi ba lần trước khi họ thậm chí trao lời thề.

Và cô nhớ về tập trung trên gương mặt Simon khi anh lặp lại những lời thề ấy. Từng âm tiết phát ra chậm rãi và cẩn thận. Đôi mắt anh bừng lên đầy chú tâm, và giọng anh nhỏ nhưng chân thành. Còn đối với Daphne, âm thanh ấy nghe như thể không gì trên thế giới có thể quan trọng bằng những từ ngữ khi anh nói ra, khi họ đứng trước vị Tổng Giám mục.

Trái tim cô cảm thấy an tâm trước điều đó; không người đàn ông nào thoát ra những lời thề với cảm xúc mãnh liệt như thế lại có thể coi hôn nhân chỉ như một thứ lợi lộc.

Họ đã được Chúa kết hợp lại với nhau, không ai có thể tách rời.

Một cơn rùng mình chạy dọc theo xương sống Daphne, khiến cô chơi vơi. Chỉ trong một khoảnh khắc nữa, cô sẽ thuộc về người đàn ông này mãi mãi.

Simon nhẹ quay đầu lại, mắt anh bắn nhanh về phía cô. Em ổn không? Đôi mắt anh hỏi.

Cô gật đầu, một cử động khe khẽ nhẹ nhàng ở cằm chỉ anh có thể nhìn thấy. Cái gì đó rục lên trong mắt anh – có thể nào đó là sự nhẹ nhõm?

Ta tuyên bố bây giờ hai con là—

Gregory hắt hơi lần thứ tư, rồi lần thứ năm, thứ sáu, hoàn toàn lắt át từ ‘vợ chồng’ của vị Tổng Giám mục. Daphne cảm thấy một đợt bong bóng kinh hoàng của niềm vui dâng lên trong cuống họng. Cô cắn chặt môi lại, quyết tâm tiếp tục giữ vẻ mặt nghiêm túc thích hợp. Hôn nhân, sau cùng là một sự kết hợp trang nghiêm, và không ai lại có thể cư xử như một trò đùa.

Cô bắn một cái nhìn chăm chăm về phía Simon, chỉ để phát hiện ra anh đang nhìn cô với vẻ lạ lùng. Đôi mắt nhạt màu của anh tập trung vào môi cô, và khóe môi anh bắt đầu nhếch lên.

Daphne cảm thấy đợt bong bóng kinh hoàng của niềm vui dâng lên ngày càng cao hơn nữa.

Con có thể hôn cô dâu.

Simon gần như tóm lấy cô với cánh tay mạnh mẽ, môi anh xâm nhập xuống môi cô với một sức lực lôi kéo được một tiếng thở hổn hển tập thể, từ một nhóm nhỏ tụ tập của các vị khách mời.

Và rồi cả hai đôi môi – của cô dâu và chú rể – nổ tung trong tiếng cười, mặc dù khi đó họ vẫn còn bện chặt với nhau.

Violet Bridgerton sau đó nói rằng, đó là nụ hôn kỳ lạ nhất mà bà có đặc ân được thấy.

Gregory Bridgerton – khi cậu đã hắt hơi xong – bảo nó thật kinh tởm.

Vị Tổng Giám mục, người đang thành công trong những năm nay, trông hoàn toàn lúng túng.

Nhưng Hyacinth Bridgerton, cô bé mới mười tuổi đáng lẽ ra phải không biết tý gì về những nụ hôn của bất cứ ai, chỉ chớp mắt thấu hiểu, và nói. “Con nghĩ nó thật tuyệt. Nếu họ có thể cười bây giờ, họ sẽ có thể vui cười mãi mãi.” Cô bé quay sang mẹ. “Điều đó không phải tốt sao?”

Violet nắm lấy tay cô con gái nhỏ nhất của bà và siết chặt. “Tiếng cười luôn luôn là một điều tốt, Hyacinth. Và cảm ơn con vì nhắc nhở chúng ta về điều đó.”

Và rồi có tin đồn bắt đầu rằng, Công tước và nữ Công tước mới của Hastings là cặp cô dâu chú rể vô vàn hạnh phúc nhất được bầu chọn trong vài thập kỷ. Cuối cùng, ai có thể nhớ được một lễ cưới khác với nhiều tiếng cười hơn?

14. Chương 14

Chúng ta được kể lại rằng đám cưới của Công tước Hastings và người trước kia là Quý cô Bridgerton, tuy nhỏ, nhưng lại có nhiều sự kiện quan trọng nhất. Quý cô Hyacinth Bridgerton (mười tuổi) thì thăm với Cô Felicity Featherington (cũng mười tuổi) rằng, cô dâu và chú rể thực sự đã phá ra cười suốt tiệc cưới. Cô Felicity tiếp đến lặp lại thông tin trên với mẹ cô, Bà Featherington – người sau đó đã lặp lại điều ấy với cả thế giới.

Tác giả đây phải nên tin miêu tả của Quý cô Hyacinth, vì Tác giả không được mời đến tham dự buổi lễ.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 24 tháng Năm năm 1813.

Không hề có chuyến du lịch hôn nhân. Sau cùng thì, không có bất kỳ kế hoạch nào cho điều đó. Thay vào đó, Simon đã sắp xếp cho họ trải qua vài tuần tại Lâu đài Clyvedon, nơi được tổ tiên dòng họ Basset truyền lại.

Daphne nghĩ đó là một ý hay; cô rất hăm hở được thoát khỏi London và những đôi mắt soi mói cùng những đôi tai tọc mạch của giới thượng lưu.

Hơn nữa, cô cũng háo hức kỳ lạ nhìn thấy nơi Simon đã lớn lên.

Cô thấy chính cô đang tưởng tượng anh như một cậu bé con nhỏ tuổi. Anh đã sôi nổi như anh bây giờ với cô? Hay anh đã là một đứa trẻ lặng lẽ, với thái độ dè chừng như anh đã lộ ra cho phần lớn xã hội?

Cặp đôi mới cưới rời khỏi Ngôi nhà Bridgerton giữa những tiếng hò reo cổ vũ và những cái ôm chầm, rồi Simon nhanh chóng nhét Daphne vào cỗ xe ngựa đẹp nhất của anh. Dù đang là mùa hè, thời tiết vẫn lạnh lẽo, và anh cẩn thận kéo tấm chăn phủ lên người cô. Daphne phá ra cười. “Không phải như vậy là quá nhiều sao?” Cô trêu. “Em không giống như bị cơn giá lạnh chộp lấy khi đi qua vài tòa nhà trên con đường ngắn ngủi đến nhà anh.”

Anh lom lom nhìn cô hơi giễu cợt. “Chúng ta đi tới Clyvedon.”

“Tối nay?” Cô không thể che giấu sự ngạc nhiên. Cô đã cho rằng họ sẽ lên tàu cho cuộc hành trình vào ngày tiếp theo. Khu làng Clyvedon nằm gần Hastings, cả hai đều trên đường xuống bờ biển phía Đông Nam nước Anh; vào lúc họ đến lâu đài, chắc chắn đã là nửa đêm.

Đây không phải đêm tân hôn Daphne đã hình dung.

“Không phải tốt hơn sao khi nghỉ lại đây ở London chỉ một đêm, rồi sau đó mới xuống Clyvedon?” Cô hỏi.

“Mọi việc đã được sắp xếp.” Anh cần nhàn.

“Em... hiểu.” Daphne cố gắng mạnh mẽ để giấu đi nỗi thất vọng. Cô im lặng trong nguyên một phút khi cỗ xe tránh di chuyển, những âm thanh bật mạnh nảy xóc của bánh xe không thể che giấu được những tiếng lạo xạo va chạm nhau, của những viên sỏi nằm lổm chổm phía bên dưới họ. Khi xe rẽ vào Park Lane, cô hỏi. “Chúng ta sẽ dừng lại tại quán trọ chứ?”

“Tất nhiên.” Simon trả lời. “Chúng ta cần ăn bữa tối. ”Không phải như anh để em chết đói trong ngày đầu tiên sau cuộc hôn nhân của chúng ta đâu, đúng không?”

“Vậy ta sẽ trải qua buổi tối ở quán trọ ấy luôn?” Daphne dai dẳng.

“Không, chúng ta-” Môi Simon mím chặt lại thành một đường thẳng cứng rắn, rồi sau đó dịu đi không giải thích được. Anh quay sang cô với một biểu cảm dịu dàng khiến trái tim phải tan chảy. “Anh đang chịu đựng sự trả khảo, hửm?”

Cô đỏ mặt. Cô luôn đỏ mặt khi anh nhìn cô như thế. “Không, không, chỉ là em ngạc nhiên-”

“Không, em đúng. Chúng ta sẽ qua đêm tại quán trọ. Anh biết một quán tốt trên đường xuống bờ biển. Quán Rắc Giấy và Tím. Thức ăn nóng sốt, và giường ngủ sạch sẽ.” Anh chạm vào cằm cô. “Anh sẽ không ngược đãi em bằng cách buộc em trải qua cả cuộc hành trình tới Clyvedon chỉ trong một ngày.”

“Không phải em không chịu đựng được chuyến đi.” Cô nói, mặt thậm chí ửng hồng hơn khi nghĩ về những lời tiếp theo. “Chỉ là chúng ta mới lấy nhau hôm nay, và nếu ta không dừng lại tại quán trọ, chúng ta sẽ ở đây, trong xe ngựa khi màn đêm buông xuống, và-”

“Dừng nói nữa.” Anh nói, đặt một ngón tay lên môi cô.

Daphne gật đầu với vẻ biết ơn. Cô thực sự không mong muốn thảo luận về đêm tân hôn như thế này. Ngoài ra, có vẻ những chủ đề như thế nên do người chồng đưa ra, không phải người vợ. Sau cùng thì, Simon chắc biết nhiều hơn về cả hai chủ đề đó.

Anh không thể nào không am hiểu được, cô nghĩ với biểu hiện nhăn nhó bất bình. Mẹ cô, bất chấp tất cả tiếng đằng hắng và hậm hực của cô, đã thành công trong việc hoàn toàn không nói cho cô bất kỳ thứ gì. À thì, ngoại trừ chút xiu về việc tạo ra em bé, còn lại Daphne không hiểu bất cứ chi tiết nào. Nhưng mặt khác, có thể-

Hơi thở Daphne mắc nghẹn trong cuống họng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Simon không thể - hay nếu anh không muốn - không, cô quyết định mạnh mẽ, anh chắc chắn muốn. Hơn nữa, anh chắc chắn muốn cô. Cô đã không tưởng tượng ra ánh lửa rực lên trong đôi mắt anh, hay tiếng trái tim anh đập mạnh đầy gấp gáp trong buổi tối ở khu vườn hôm ấy.

Cô nhìn lướt ra khung cửa sổ, quan sát London biến đổi dần thành miền thôn quê. Một người phụ nữ có thể nổi điên lên một cách quá mức trước những việc như thế này. Cô nên để nó ra khỏi tâm trí. Cô phải chắc chắn, tuyệt đối, đặt chuyện này ra khỏi tâm trí cô, mãi mãi.

Chà, ít nhất cho đến tối nay.

Đêm tân hôn của cô.

Ý nghĩ ấy khiến cô rùng mình.

Simon liếc nhanh về phía Daphne - vợ anh, anh tự nhắc bản thân mình, mặc dù điều ấy vẫn còn có hơi chút khó tin. Anh không bao giờ lên kế hoạch có một người vợ. Thực ra, anh đã hoạch định hoàn toàn rõ ràng là, anh sẽ không có lấy dù chỉ một cô. Vậy mà giờ anh ở đây, với Daphne Bridgerton - không, Daphne Basset. Chết toi nó, cô là nữ Công tước Hastings, đó chính là cô.

Sau tất cả, đó có thể là điều lạ lùng nhất. Anh đã không có một nữ Công tước cho tước vị của mình trong cả một khoảng thời gian trong cả cuộc đời. Tước vị ấy nghe mới kỳ lạ, lỗi thời làm sao.

Simon thở ra một hơi dài, bình tĩnh, để đôi mắt anh ngừng lại trên nét mặt nhìn nghiêng của Daphne. Rồi anh cau mày lo lắng. “Em lạnh à?” Anh hỏi. Cô đang rùng mình.

Môi cô há ra, nên anh có thể thấy lưỡi cô nén lại chống đối trên vòm miệng để không bật ra âm K, rồi cô chậm rãi di chuyển và nói. “Phải. Vâng, nhưng chỉ một chút thôi. Anh không cần quan tâm.”

Simon cuộn tấm khăn gần hơn một chút quanh cô, tự hỏi cái quái gì khiến cô có thể nói dối về một sự thật vô hại như thế. “Hôm nay là một ngày dài.” Anh lầm bầm, không phải vì anh cảm thấy thế – dù cho, khi anh ngừng việc suy nghĩ ấy lại, đây là một ngày dài – nhưng chỉ bởi vì có vẻ như đó là lời nhận xét dễ chịu phù hợp nhất vào thời điểm này.

Anh nghĩ tới nhiều lời êm ái và sự quan tâm dịu dàng hơn. Anh đang cố trở thành một người chồng tốt vì cô. Cô ít nhất xứng đáng nhiều về chuyện đó. Có quá nhiều thứ anh không thể cho Daphne, đáng tiếc là hạnh phúc chân thành và trọn vẹn lại nằm trong số chúng, nhưng anh có thể cố hết sức để giữ cô được bảo vệ, an toàn, và một mối quan hệ tương đối hài lòng.

Cô đã chọn anh, anh nhắc nhở bản thân mình. Dù biết cô sẽ không bao giờ có con, cô đã chọn anh. Trở thành một người chồng tốt và chung thủy có vẻ như đó là ít nhất những gì anh có thể đáp lại.

“Em tận hưởng nó.” Daphne nhẹ nhàng nói.

Anh chớp mắt và quay sang cô với vẻ ngơ ngác. “Em nói gì cơ?”

Một nụ cười khê nở trên môi cô. Đó là một dấu hiệu dễ trông thấy, cái gì đó ấm lòng với tý trêu chọc, và một chút ranh ma.

Nó khiến cho những cơn khát khao đến chuech choáng dậy lên, như cắt anh ra thành nhiều mảnh, và tất cả những gì anh có thể làm là tập trung vào những lời của cô khi cô nói.

“Anh đã nói đây là một ngày dài. Em nói em tận hưởng nó.”

Anh đơ người nhìn cô.

Gương mặt cô đánh lại với sự thất vọng như bị bỏ bùa, khiến Simon cảm thấy một nụ cười giật mạnh ở môi anh. “Anh đã nói đây là một ngày dài.” Cô nói lại lần nữa. “Em nói em tận hưởng nó.” Khi anh vẫn không nói gì, cô phát ra một tiếng khịt mũi nho nhỏ và để thêm. “Có lẽ mọi thứ sẽ trở nên rõ ràng hơn, nếu em chỉ ra em cần gợi ý đến từ ‘phải’ và ‘nhưng’ như ‘Phảiiiiiiii, nhưng em tận hưởng nó.’”

“Anh hiểu rồi.” Anh than phiền, với tất cả sự nghiêm túc anh có thể tập hợp được.

“Em cho là anh hiểu nhiều đấy,” cô lầm bầm, “và lờ tịt đi ít nhất một nửa trong số đó.”

Anh cong một bên mày giễu cợt, khiến cô tự cần nhằn với chính mình, và điều đó dĩ nhiên khiến anh muốn hôn cô.

Mọi thứ đều khiến anh muốn hôn cô.

Điều đó bắt đầu trở nên khá đau đớn.

“Chúng ta nên đến quán trọ lúc chập tối.” Anh nói một cách cứng rắn, cứ như vẻ mặt thành thạo sẽ làm dịu đi sự căng thẳng nơi anh.

Dĩ nhiên, nó không thế. Tất cả những gì nó làm là nhắc nhở chính anh rằng anh đã hoãn lại đêm tân hôn của mình đến cả một ngày. Một ngày dài của mong muốn, nhu cầu, của tiếng gào thét của cơ thể anh đòi giải thoát. Nhưng anh sẽ bị đẩy xuống địa ngục nếu dẫn cô vào một quán trọ bên đường nào đó, bất chấp nó sạch sẽ hay ngăn nắp ra sao.

Daphne xứng đáng tốt hơn thế. Đây là đêm tân hôn đầu tiên và duy nhất của cô, và anh sẽ làm cho nó trở nên hoàn hảo.

Cô nhẹ bần cho anh một cái nhìn chòng chọc khi anh đột ngột thay đổi chủ đề. “Điều đó thật tử tế.”

“Đường phố thực sự không an toàn vào những ngày này sau khi trời tối.” Anh thêm vào, cố không tự nhắc chính anh rằng anh đã khơi mào thúc giục ra kế hoạch thẳng xuống Clyvedon.

“Phải.” Cô đồng ý.

“Và chúng ta sẽ đói meo.”

“Phải.” Cô nói, bắt đầu trông thắc mắc trước tình trạng hiện tại của anh với lịch trình mới mẻ dừng lại tại quán trọ của họ. Simon không thể đổ lỗi cho cô, nhưng anh hoặc thảo luận kế hoạch du lịch đến cái chết hay tóm lấy cô, và dẫn cô đến ngay đây trong cỗ xe ngựa.

Điều đó không phải như một sự chọn lựa.

Nên anh nói. “Họ có thức ăn ngon.”

Cô chớp mắt, chỉ một lần, trước khi chỉ ra. “Anh đã nói điều đó.”

“Anh đã nói.” Anh ho lên. “Anh tin là anh sẽ chớp mắt một tý.”

Đôi mắt sẫm màu của cô mở lớn, và toàn bộ gương mặt cô thực sự nảy lên khi cô hỏi. “Ngay bây giờ?”

Simon gật đầu nhanh nhẹn. “Anh trông như đang lặp lại chính những lời mình, nhưng anh đã làm thế, như khi em vô cùng hiểu biết nhắc nhở anh, nói rằng đây là một ngày dài.”

“Thật thế.” Cô quan sát anh một cách tò mò khi anh thay đổi chỗ ngồi, tìm một vị trí thoải mái nhất. Cuối cùng, cô hỏi. “Anh thực có thể ngủ ngay tại đây, trong một chiếc xe ngựa đang di chuyển? Anh không thấy chuyển đi có chút gập ghềnh sao?”

Anh nhún vai. “Anh khá giỏi khi ngủ bất cứ đâu anh muốn. Anh đã học được điều đó trong các cuộc hành trình của mình.”

“Đó là một tài năng.” Cô lẩm bẩm.

“Một tài năng hết sức tuyệt vời.” Anh đồng ý. Rồi anh nhắm mắt, và giả vờ ngủ tốt đẹp trong ba giờ.

Daphne chăm chăm nhìn vào anh. Hết sức cố gắng đấy. Anh đang làm bộ làm tịch. Với bảy anh chị em ruột, cô biết đến từng mảnh trong sách, và Simon hoàn toàn chắc rằng là không ngủ.

Ngực anh nhô lên và hạ xuống trong một bộ dạng đều đều đáng ngưỡng mộ, và hơi thở anh nén lại chỉ với một lượng chính xác vừa đủ tiếng o o và khò khè, nghe cứ như anh đang khe khẽ ngáy.

Nhưng Daphne biết nhiều hơn thế.

Mỗi lần cô di chuyển, tạo ra âm thanh sột soạt, hay thở chỉ hơi mạnh hơn chút đỉnh, ngực anh lại di chuyển. Điều đó chỉ vừa đủ để nhận thấy, nhưng nó vẫn ở đó. Và khi cô ngáp, tạo ra tiếng ồn nhỏ, ngái ngủ, rên rỉ, cô để ý đôi mắt anh di chuyển dưới hàng mi nhắm chặt.

Tuy nhiên, vẫn còn cái gì đó để mà ngưỡng mộ, rằng thực tế là anh đã xoay sở để giữ vững trò chơi ấy hơn hai tiếng đồng hồ.

Cô chưa bao giờ tự vượt qua giới hạn được hai mươi phút.

Nếu anh muốn giả đò ngủ, cô quyết định trong một đợt cao hứng hiểm có của lòng độ lượng, cô cũng nên để anh làm thế. Không đời nào cô lại phá hỏng một buổi trình diễn tuyệt diệu như vậy.

Với cái ngáp cuối cùng – lần này ảm ĩ hơn, chỉ để xem đôi mắt nhắm của anh chớp lấy sự chú ý bên dưới mí mắt – cô quay qua cửa sổ của cỗ xe, kéo tấm màn nặng nề bằng nhung ra để có thể ngắm soi khung cảnh bên ngoài. Mặt trời cười lên đường chân trời màu cam và đậm nét nơi phía Tây, khoảng một phần ba đã lặn dưới đỉnh núi.

Nếu Simon đúng trong ước lượng của anh về thời gian cuộc hành trình của họ – và cô có cảm giác anh thường đúng về những việc như thế này; những người thích toán thường thế – thì họ gần như đã đi được nửa đường của chuyến đi. Gần đến Quán Rắc Giấy và Tim.

Gần đến đêm tân hôn của cô.

Lạy Chúa, cô phải thôi nghĩ về những từ ngữ thống thiết như thế. Chuyện này ngày càng trở nên lố bịch.

“Simon?”

Anh không động đậy. Bây giờ khiến cô phát cáu.

“Simon?” Lần này lớn hơn một chút.

Khóe môi anh khê xoắn lại, trề xuống thành một vẻ khó chịu nho nhỏ. Daphne dám chắc rằng anh đang cố quyết định cô nói có đủ ảnh hưởng để anh tiếp tục vờ ngủ hay không.

“Simon!” Cô thọc anh. Mạnh bạo, ngay chỗ tay anh khoanh lại trước ngực. Không có cách nào anh có thể nghĩ một người lại có thể ngủ được với điều đó.

Hàng mi anh lay động rồi mở ra, và anh tạo nên một tiếng thở nhẹ buồn cười rõ mồn một – nghe như phần lớn mọi người vẫn làm khi họ thức giấc.

Anh thật giỏi, Daphne nghĩ với sự thần phục miễn cưỡng.

Anh ngáp. “Daff?”

Cô nói toạc ra. “Chúng ta tới nơi chưa?”

Anh chà xát cơn buồn ngủ không tồn tại khỏi mắt. “Em nói gì cơ?”

“Chúng ta tới nơi chưa?”

“Ừmmm...” Anh liếc xung quanh bên trong cỗ xe, không phải điều đó nói lên cho anh bất cứ thứ gì. “Không phải chúng ta vẫn đang di chuyển sao?”

“Phải, nhưng chúng ta có thể gần đến rồi.”

Simon khê thở dài và quan sát bên ngoài cửa sổ. Anh đang nhìn theo hướng Đông, nên bầu trời tối hơn một cách đáng kể so với phía bên cửa sổ của Daphne. “Ồ.” Anh nói, giọng ngạc nhiên. “Thực tế thì, chúng ta chỉ vừa đến nơi.”

Daphne cố gắng tốt nhất để không cười tự mãn.

Cỗ xe lăn bánh dừng lại, và Simon nhảy xuống.

Anh trao đổi vài lời với người xà ích, đoán chừng là thông báo cho cậu ta rằng họ đã thay đổi kế hoạch, và bây giờ dự định sẽ qua đêm. Rồi anh với tới tìm tay Daphne và giúp cô xuống. “Thế này có được sự chấp thuận của em không?” Anh hỏi, với một cái gật đầu và phẩy tay về phía quán trọ.

Daphne không thể thấy làm sao cô có thể diễn tả ý kiến của mình mà chưa nhìn thấy nội thất bên trong, nhưng dù sao cô cũng nói vâng. Simon dẫn cô vào trong, chỉ cánh cửa cho cô khi anh tới thương lượng với chủ quán trọ.

Daphne quan sát những người khách đến và đi với vẻ hết sức thích thú. Ngay lúc này một cặp tình nhân trẻ – họ trông như hạng người có đất đai – đang được hộ tống vào phòng ăn tối riêng, và một người mẹ đang dẫn bốn đứa con của mình lên các bậc cầu thang. Simon đang tranh cãi với chủ quán trọ, và ở phía cao hơn, một quý ông lịch lãm gầy gò và cao lêu nghêu đang dựa lưng vào—

Daphne quay đầu lại phía chồng cô. Simon đang tranh cãi với chủ quán trọ? Chuyện quái gì khiến anh làm thế? Cô nghiêng cổ lên. Hai người đàn ông đang nói bằng một giọng nhỏ, nhưng rõ ràng là Simon hoàn toàn là không hài lòng. Tên chủ quán nhìn như thể lão ta sẽ chết vì xấu hổ trong sự bất lực của mình để làm hài lòng Công tước Hastings.

Daphne cau mày. Chuyện này không ổn.

Cô có nên can thiệp?

Cô quan sát họ tranh cãi thêm một vài khoảnh khắc lâu hơn. Rõ ràng, cô nên can thiệp vào.

Bước vài bước không quá vội vàng để không bao giờ có thể bị nói là đang sốt sắng, cô tiến tới bên cạnh chồng cô. “Có gì không ổn ở đây à?” Cô lịch sự hỏi thăm.

Simon phóng cho cô cái nhìn lướt qua ngắn gọn. “Anh nghĩ em đang đợi ở phía cửa.”

“Em đang đợi.” Cô mỉm cười rạng rỡ. “Em chỉ chuyển chỗ.”

Simon quắc mắt và quay về phía tên chủ quán.

Daphne ho nhẹ, đơn giản chỉ để anh quay lại. Anh không thể. Cô nhăn mặt.

Cô không thích bị phớt lờ. “Simon?” Cô chọc vào lưng anh. “Simon?”

Anh chậm chậm quay lại, mặt anh hoàn toàn là một đám mây đông.

Daphne mỉm cười lần nữa, với tất cả sự ngây thơ. “Có chuyện gì vậy?”

Tên chủ quán giơ tay khấn khoản và nói trước khi Simon có thể giải thích bất cứ lời nào. “Tôi chỉ còn lại một phòng trống.” Lão nói, giọng lung lạc trong lời hối lỗi khốn cùng. “Tôi không có khái niệm gì rằng Đức ngài đây có kế hoạch làm rạn danh chúng tôi, với sự hiện diện của Ngài vào tối nay. Nếu tôi biết, tôi sẽ không bao giờ để căn phòng cuối cùng lại cho Bà Weatherby và đám nhóc. Nếu tôi biết, tôi cam đoan với bà” – lão chủ quán rướn người về phía trước, và nhìn Daphne một cách cầu xin – “tôi đã để họ vào đúng chỗ của mình!”

Câu cuối cùng được kèm theo với tiếng phẩy phần phật đột ngột của cả hai bàn tay, khiến Daphne cảm thấy như say sóng.

“Có phải Bà Weatherby là người phụ nữ chỉ vừa đi lên với bốn đứa con?”

Tên chủ quán gật đầu. “Nếu không phải vì những đứa trẻ, tôi–”

Daphne cắt ngang lão ta, không muốn nghe nhắc lại câu nói rõ ràng kéo theo việc tống cổ người phụ nữ vô tội ra giữa đêm tối. “Tôi không thấy lý do nào tại sao chúng tôi không thể ở với một phòng. Chúng tôi hiển nhiên không đòi hỏi cao đến thế.”

Bên cạnh cô, quai hàm Simon siết chặt lại cho đến khi cô thấy cô có thể thề cô nghe tiếng răng anh nghiến ken két.

Anh muốn những căn phòng riêng rẽ, phải không? Thế cũng là quá đủ để khiến cô dâu mới cảm thấy vô cùng lạc lõng.

Tên chủ quán trở quay về phía Simon và chờ đợi sự chấp thuận của anh. Simon gật đầu cụt ngủn, và tên chủ quán vỗ hai tay vào nhau đầy phấn khích (và có lẽ nhẹ nhõm nữa; sẽ ít tệ hơn cho việc làm ăn khi mang theo giả thuyết về một ngài Công tước giận dữ). Lão vồ lấy chìa khóa và hối hả đi ra khỏi cái bàn. “Xin Ngài theo tôi...”

Simon ra hiệu cho Daphne đi trước, nên cô lướt qua anh và trèo lên những bậc thang sau tên chủ quán. Sau khi vặn và xoay chìa, họ được giao cho một căn phòng lớn, dễ chịu được trang bị đầy đủ đồ đạc với tầm nhìn về phía ngôi làng.

“À, giờ thì.” Daphne nói, khi tên chủ quán đã lui ra, “như thế này trông cũng đủ tốt.”

Simon trả lời bằng một tiếng lẩm bầm.

“Anh nói mới rõ ràng làm sao.” Cô lẩm bầm, rồi biến mất sau tấm màn che thay trang phục.

Simon quan sát cô trong vài giây trước khi nhận ra cô đã đi đâu. “Daphne?” Anh gọi lớn, giọng nghe kỳ lạ với tai anh. “Em đang đang thay phục trang sao?”

Cô thò đầu ra. “Không. Em chỉ nhìn xung quanh thôi.”

Tim anh tiếp tục động tình thịnh, mặc dù có lẽ hoàn toàn không phải với nhịp độ vội vã. “Tốt.” Anh lau bầu. “Chúng ta sẽ muốn xuống dùng bữa tối sớm thôi.”

“Dĩ nhiên.” Cô mỉm cười – một nụ cười chiến thắng phiến phúc và tự tin, theo ý kiến anh. “Anh đói không?” Cô hỏi.

“Đói muốn chết.”

Nụ cười của cô do dự trước tông giọng đơn giản cộc lốc của anh. Simon tự mắng mỏ chính mình. Chỉ vì anh giận dữ với bản thân không có nghĩa anh phải đẩy cả sự giận dữ ấy qua cô. Cô chẳng làm gì sai. “Còn em?” Anh hỏi, giữ cho giọng nhẹ nhàng.

Cô hiện ra hoàn toàn từ phía sau tấm màn và ngồi vào phía cuối giường. “Một chút.” Cô thừa nhận. Cô nuốt khan lo lắng. “Nhưng em chắc em không thể ăn bất cứ gì.”

“Thức ăn rất ngon vào lần cuối cùng anh dùng bữa tại đây. Anh đảm bảo với em—”

“Không phải chất lượng của thức ăn làm em lo lắng.” Cô ngắt ngang. “Đó là sự bồn chồn của em.”

Anh đơ người, chòng chọc nhìn cô.

“Simon.” Cô nói, rõ ràng cố giấu vẻ nôn nóng trong giọng (nhưng theo ý kiến của Simon, không thành công). “Chúng ta mới kết hôn sáng nay.”

Sự hiểu biết cuối cùng cũng bắt đầu lộ ra. “Daphne.” Anh nói dịu dàng. “Em không cần lo lắng.”

Cô chớp mắt. “Em không cần ư?”

Anh hít vào một hơi thở ngắt quãng. Trở thành người chồng chu đáo, quan tâm nghe vậy mà không phải dễ. “Chúng ta sẽ đợi cho đến khi đến Clyvedon để hoàn thành cuộc hôn nhân.”

“Chúng ta sẽ đợi?”

Simon cảm thấy mắt anh mở lớn ngạc nhiên. Rõ là giọng cô nghe không có vẻ thất vọng? “Anh sẽ không làm việc đó với em trong một quán trọ bên đường.” Anh nói. “Anh có nhiều sự tôn trọng với em hơn thế.”

“Anh sẽ không làm? Thế sao?”

Anh ngưng thở. Cô nghe có vẻ thất vọng.

“Ừ, không.”

Cô tiến lại gần hơn. “Tại sao không?”

Simon chăm chăm nhìn vào cô trong một lúc lâu, chỉ ngồi đây trên giường và chăm chăm vào cô. Đôi mắt sẫm màu của cô mở lớn khi đáp trả lại sự quan tâm của anh, đông đầy sự dịu dàng cùng tò mò và một tí ngập ngừng. Cô liếm môi – rõ ràng chỉ là một dấu hiệu khác của sự lo lắng, nhưng cơ thể mỗi một của Simon phản ứng lại khoanh khắc quặn rũ ấy với sự kích thích ngay lập tức.

Cô mỉm cười bên lên, nhưng không nhìn vào mắt anh. “Em không để tâm.”

Simon tiếp tục đông cứng, tò mò đã ăn sâu từng chút một trước tiếng gào thét của cơ thể anh. Túm lấy cô! Kéo mạnh cô vào giường! Làm bất cứ gì, chỉ đơn giản là để cô ấy nằm dưới mào!

Và rồi, chỉ vừa lúc sự thôi thúc mạnh mẽ bắt đầu vượt quá lòng tôn trọng của anh, cô phát ra một tiếng khóc nhỏ, đau đớn và nhảy dựng lên, quay lưng lại khỏi anh khi cô lấy tay che miệng.

Simon, chỉ với một tay vào không trung để kéo mạnh cô về phía anh, thấy chính anh mất thăng bằng và ngã dập mặt xuống giường. “Daphne?” Anh lẩm bầm nói dưới tấm nệm.

“Em phải nên biết.” Cô sụt sịt. “Em rất xin lỗi.”

Cô xin lỗi? Simon phát cáu với chính anh. Cô đang thút thít? Chuyện chết dẫm gì đang xảy ra? Daphne chưa bao giờ thút thít.

Cô quay lưng lại, xem xét anh với đôi mắt đốn đau. Simon lẽ ra phải lo lắng nhiều hơn, ngoại trừ việc anh thậm chí không thể bắt đầu tưởng tượng được cái gì đột nhiên làm cô buồn bã. Và nếu anh không thể tưởng tượng được nó, anh có khuynh hướng tin rằng nó không quá nghiêm trọng.

Anh mới ngạo mạn làm sao, nhưng đó là những gì bạn nên có.

“Daphne.” Anh nói, điều khiển cho giọng dịu dàng. “Chuyện gì không ổn sao?”

Cô ngồi xuống đối diện anh, và đặt một tay lên má anh. “Em đã quá vô ý.” Cô thì thầm. “Em đáng ra nên biết. Em lẽ ra không nên nói bất cứ điều gì.”

“Lẽ ra nên biết gì?” Anh nghiêng răng.

Cô bỏ tay xuống. “Rằng anh không thể – rằng anh đã không thể—”

“Không thể cái gì?”

Cô nhìn xuống nơi vạt áo cô, chỗ bàn tay đang cố gắng vụn xoắn vào nhau thành từng mảnh. “Làm ơn đừng khiến em nói ra.” Cô nói.

“Cái này,” Simon lẩm bẩm, “đó là tại sao đàn ông lại tránh né hôn nhân.”

Những lời của anh chủ yếu để anh nghe hơn là cho cô, nhưng cô nghe thấy chúng và, thật không may, phản ứng lại với một tiếng rên rỉ thống thiết hơn nữa.

“Cái gì đang xảy ra thế?” Cuối cùng anh gặng hỏi.

“Anh không thể hoàn thành hôn nhân.” Cô thều thào.

Thật ngạc nhiên là sự cương cứng của anh không đột ngột chết đi ngay lập tức. Thẳng thắn mà nói, thật là ngạc nhiên khi anh thậm chí có thể nghèn nghẹt nói nên lời. “Em vừa nói gì?”

Cô cúi đầu. “Em vẫn sẽ là một người vợ tốt của anh. Em sẽ không bao giờ nói một lời nào, em hứa.”

Không lần nào kể từ khi còn nhỏ, khi tạt cà lăm và nói lấp tẩn công từng từ của anh, khiến Simon mất khả năng nói nhiều như thế.

Cô nghĩ anh bắt lực!

“Tại sao – tại sao – tại sao?” Do lấp bắp? Hay do cơn sốc quá sức rõ ràng? Simon nghĩ là sốc. Não bộ anh không có vẻ gì như có thể tập trung vào bất cứ từ gì ngoài một từ ấy.

“Em biết đàn ông rất dễ bị xúc phạm về những thứ như thế.” Cô lẳng lặng nói.

“Đặc biệt khi nó không đúng!” Simon nổ tung sừng sộ.

Đầu cô thỉnh linh giật mạnh lên. “Nó không đúng?”

Đôi mắt anh nheo lại ti hí. “Anh trai em nói điều này với em?”

“Không!” Cô trượt cái nhìn trần trối khỏi gương mặt anh. “Mẹ em.”

“Mẹ em?” Simon nghệt thở. Rõ ràng không thằng đàn ông nào phải chịu đựng nhiều như thế vào đêm tân hôn. “Mẹ em nói với em anh bắt lực?”

“Đó là từ dùng để nói về điều đó?” Daphne hỏi một cách tò mò, rồi trước ánh nhìn giận dữ phát rồ như giông tố của anh, cô vội vã đề thêm. “Không, không, bà không nói nhiều về việc đó.”

“Thế,” Simon hỏi, giọng anh nhát gừng, “bà đã nói chính xác điều gì?”

“À, không nhiều.” Daphne thú nhận. “Thực ra, nó khá khó chịu, bà đã giải thích cho em rằng hành động của vợ chồng–”

“Bà gọi đó là hành động?”

“Không phải mọi người đều gọi thế sao?”

Anh phẩy tay trước câu hỏi của cô. “Bà còn nói gì nữa?”

“Bà nói với em rằng việc, à, bất cứ cái gì anh mong muốn được gọi–”

Simon thấy lời châm chọc của cô thật đáng ngưỡng mộ kỳ lạ trước tình huống này.

“– liên hệ với vài cách để tạo ra em bé, và–”

Simon nghĩ anh có thể cắn phải lưỡi. “Vài cách?”

“À, vâng.” Daphne nhả mặt. “Bà thực sự không cung cấp cho em bất kỳ chi tiết nào.”

“Rõ là thế.”

“Bà đã cố hết sức.” Daphne chỉ ra, đang nghĩ ít nhất nên cố biện hộ cho mẹ cô. “Nó khiến bà cảm thấy xấu hổ.”

“Sau tận tám đứa con,” anh lẩm bẩm “em không nghĩ bà phải vượt qua chuyện đó bây giờ rồi sao.”

“Em không nghĩ vậy.” Daphne nói, lắc đầu. “Và rồi khi em hỏi nếu bà tham gia vào” – cô ngẩng lên nhìn anh với biểu cảm cầu kính. “Em thực sự không biết có thể gọi nó là cái gì khác ngoài hành động.”

“Tiếp đi.” Anh nói với một cái phẩy tay, giọng nghe miễn cưỡng khủng khiếp.

Daphne chớp mắt âu lo. “Anh ổn không?”

“Ổn.” Anh trầm giọng.

“Giọng anh nghe không có vẻ gì là ổn.”

Anh phẩy tay mạnh hơn, khiến Daphne có ấn tượng kỳ lạ rằng anh không thể nói.

“À thì,” cô nói chậm rãi, trở lại với câu chuyện lúc nãy của cô, “em hỏi mẹ nếu điều đó có nghĩa là bà tham gia vào việc làm đó tám lần, và bà trở nên rất lúng túng, và—”

“Em hỏi mẹ thế sao?” Simon phát hỏa, những lời nói thoát ra khỏi miệng anh như một liều thuốc nổ.

“À ừ, phải.” Mắt cô nheo lại. “Anh đang cười?”

“Không.” Anh thở dốc.

Môi cô xoắn lại thành một vẻ hơi giận dữ. “Anh nhìn chắc chắn cứ như đang phá ra cười.”

Simon chỉ lắc đầu trong một cử chỉ rõ ràng là phát cuồng lên.

“Tốt.” Daphne nói, hoàn toàn cầu kính. “Em nghĩ câu hỏi của em là một sự khôn ngoan hoàn hảo, khi để ý đến việc bà có tám đứa con. Nhưng rồi bà nói cho em rằng—”

Anh lắc đầu và giơ tay lên, và bây giờ anh nhìn như thể không biết là nên cười hay nên khóc. “Đừng nói với anh. Anh xin em đấy.”

“Ồ.” Daphne không biết phải nói gì trước những lời đó, nên cô chỉ xếp hai tay lại vào lòng và ngậm miệng lại.

Cuối cùng, cô nghe Simon thở một hơi dài, dứt quãng, và nói. “Anh biết anh sẽ hối tiếc khi hỏi em điều này. Thực ra, anh đã hối tiếc rồi, nhưng chính xác tại sao em cho rằng anh” – anh rùng mình – “không thể hoàn thành việc ấy?”

“Chà, anh đã nói anh không thể có con.”

“Daphne, có rất, rất nhiều lý do cho việc tại sao hai người không thể có con.”

Daphne phải buộc bản thân cô thôi nghiêng răng liên tục. “Em thật sự ghét cảm giác thấy chính mình ngu ngốc đến thế nào vào ngay lúc này.” Cô lẩm bầm.

Anh chồm tới và tách tay cô ra. “Daphne.” Anh nói khê khàng, xoa những ngón tay cô bằng những ngón tay anh. “Em có bất cứ khái niệm nào về chuyện gì xảy ra, giữa một người đàn ông và một người phụ nữ không?”

“Em không có bất kỳ manh mối nào.” Cô nói một cách thành thật. “Anh nghĩ em hẳn phải biết, với ba anh trai, và em đã nghĩ cuối cùng em sẽ biết hết sự thật vào tối qua, khi mẹ em—”

“Đừng nói thêm bất cứ điều gì nữa.” Anh nói bằng một tông giọng lạ lùng nhất. “Không một từ nào nữa. Anh không thể chịu được lâu hơn.”

“Nhưng—”

Đầu anh gục vào tay, và trong một khoảnh khắc, Daphne nghĩ anh có thể đang khóc. Nhưng rồi, khi cô ngồi đây, tự trừng phạt chính bản thân vì đã làm cho chồng cô khóc than trong ngày cưới của anh, cô nhận ra vai anh đang rung lên vì tiếng cười.

Quý tha ma bất.

“Anh đang cười em?” Cô găm giữ.

Anh lắc đầu, không nhìn lên.

“Vậy thì anh cười cái gì?”

“Ôi, Daphne.” Anh thở hắt ra. “Em còn nhiều thứ cần phải học đấy.”

“Chà, em không bao giờ nghi ngờ về điều đó.” Cô cần nhần. Thực ra, nếu mọi người không mãi mê giữ cho các quý cô trẻ tuổi hoàn toàn không biết tý gì về những sự thật của hôn nhân, những cảnh tượng này có thể tránh được.

Anh chồm tới trước, hai khuỷu tay anh vòng qua đầu gối. Mắt anh trở nên hấp háy như điện xẹt. “Anh có thể dạy em.” Anh thăm thì.

Dạ dày Daphne giật nhẹ.

Chưa một lần rời mắt khỏi cô, Simon nắm lấy tay cô và đưa lên môi anh. “Anh đảm bảo với em,” anh nói thăm, búng lưỡi xuống đường kẻ ở ngón giữa nơi tay cô, “Anh có thể làm em hài lòng trên giường một cách hoàn hảo.”

Daphne bỗng dưng cảm thấy thật khó để thở. Và khi nào căn phòng trở nên quá nóng thế này? “Em-Em không chắc em biết ý anh nói gì.”

Anh kéo mạnh cô vào vòng tay. “Em sẽ biết.”

15. Chương 16

Hơi nóng ngột ngạt của London tuần này hiển nhiên đã đưa ra sự dۆở trong vài cuộc gặp gỡ nơi xã hội. Tác giả đây thấy Prudence Featherington chết ngất tại vũ hội Huxley, nhưng không thể nhận thức rõ được là do tạm thời mất đi tư thế cân bằng vì sức nóng, hay do sự hiện diện của Cậu Colin Bridgerton, người đã cắt đứt khá nhiều sự đeo đuổi từ đầu đến cuối của giới thượng lưu kể từ khi trở về từ Lục địa.

Sự nóng bức trái mùa cũng gây nên thương vong cho Quý bà Danbury, người rời khỏi London vài ngày trước, quả quyết rằng con mèo của bà (một con vật lông lá dài thông, rậm rạp) không thể chịu đựng được thời tiết như thế. Thật đáng tin tưởng là bà đã di cư xuống quê nhà ở Surrey.

Ai đó có thể đoán Công tước và Nữ Công tước Hastings không bị ảnh hưởng bởi sự tăng cao nhiệt độ; họ đang ở xuôi theo bờ biển, nơi mà cơn gió luôn đem lại thoải mái. Nhưng Tác giả đây không chắc chắn về sự dễ chịu ấy, đối lập với sự tin tưởng luôn được ưa thích, Tác giả không có những điệp viên trong tất cả mọi căn nhà, và dĩ nhiên không cả ở ngoài London!

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 2 tháng Sáu năm 1813.

Thật là kỳ lạ, Simon ngẫm nghĩ, làm thế nào họ đã cưới được hai tuần lễ, thế mà đã rơi vào những cách thức và thói quen dễ chịu. Lúc này, anh chân trần đứng trước ngưỡng cửa phòng thay phục trang của mình, đang nói lỏng cả vạt khi quan sát vợ anh chải tóc.

Và anh đã làm chính xác những việc như thế vào hôm qua. Có gì đó êm ái dễ chịu lạ kỳ trong việc ấy.

Và cả hai lần, anh nghĩ với nụ cười đều, anh đang lên kế hoạch làm thế nào để quyến rũ cô trên giường. Hôm qua, tất nhiên, anh đã thành công.

Quăng cái cà vạt được thắt thành thạo nằm rũ xuống và bị quên lãng trên sàn nhà, anh bước tới trước.

Hôm nay anh cũng sẽ thành công.

Anh dừng lại khi tới bên cạnh Daphne, ngồi lên mép bàn trang điểm của cô. Cô ngược lên nhìn anh và chớp mắt nghiêm nghị.

Anh chạm tay vào cô, những ngón tay họ bao phủ xung quanh tay cầm của bàn chải tóc. “Anh thích nhìn em chải tóc.” Anh nói. “Nhưng anh thích tự mình làm việc đó hơn.”

Cô soi mói nhìn vào anh trong một kiểu cách chăm chăm kỳ lạ. Rồi chậm rãi, cô buông cái bàn chải ra. “Anh đã xong hết việc với các bản kê khai rồi chứ? Anh đã ở riêng với người quản lý điền trang trong một khoảng thời gian khá dài.”

“Phải, chuyện đó thật tẻ ngắt nhưng lại cần thiết, và—” Gương mặt anh đông cứng. “Em đang nhìn gì vậy?” Đôi mắt cô trượt khỏi mặt anh. “Không gì cả.” Cô nói, giọng nhát gừng gượng gạo.

Anh khẽ lắc đầu, cử động nhắm vào chính bản thân anh hơn là cho cô, rồi anh bắt đầu chải mái tóc cô. Trong một khoảnh khắc, trông có vẻ như cô đang chăm chú vào môi anh.

Anh chiến đấu với sự thôi thúc phải rùng mình. Trong suốt thời thơ ấu, mọi người đều chòng chọc vào miệng anh. Họ chăm chăm trong sự chú tâm kinh hãi, đôi lúc còn dí mắt thẳng vào anh, nhưng luôn quay trở lại miệng anh, cứ như không thể nào tin được một đặc điểm trông có vẻ bình thường, lại có thể phát ra những tiếng lấp bắp.

Nhưng anh hẳn phải tưởng tượng ra những chuyện ấy. Tại sao Daphne cần phải nhìn vào môi anh?

Anh nhẹ nhàng kéo cái bàn chải dọc theo mái tóc cô, để những ngón tay anh cũng trượt xuyên qua những lọn tóc mượt mà. “Em có buổi trò chuyện tốt đẹp với Bà Colson chứ?” Anh hỏi.

Cô nao núng. Đó chỉ là một động tác rất khẽ, và cô giấu nó khá tốt, nhưng dù sao anh cũng chú ý thấy. “Vâng.” Cô nói. “Bà hiểu biết rất nhiều.”

“Bà ấy nên thế. Bà đã luôn ở đây—Em đang nhìn cái gì?”

Daphne gần như nhảy dựng lên khỏi ghế. “Em đang nhìn vào tấm gương.” Cô khẳng khái.

Điều đó đúng, nhưng Simon vẫn nghi ngờ. Mắt cô đã bất động và chăm chú, tập trung vào một điểm duy nhất.

“Như em đang nói,” Daphne vội vàng lên tiếng, “em chắc rằng Bà Colson sẽ chứng minh sự vô giá của mình, khi em cần thích nghi với công việc quản lý ở Clyvedon. Đây là một dinh thự lớn, và em có nhiều điều phải học.”

“Đừng gắng sức quá nhiều.” Anh nói. “Chúng ta sẽ không trải qua nhiều khoảng thời gian ở đây.”

“Không ư?”

“Anh nghĩ chúng ta sẽ chọn London làm nơi ở chính.” Trước cái nhìn ngạc nhiên của cô, anh thêm. “Em sẽ được gần gũi với gia đình, ngay cả khi họ rời xuống thôn quê. Anh nghĩ em thích thế.”

“Vâng, dĩ nhiên.” Cô nói. “Em nhớ họ. Trước đây chưa bao giờ em xa họ lâu đến thế. Hiển nhiên em luôn biết khi em kết hôn, em sẽ bắt đầu với gia đình của chính mình, và—”

Một sự im lặng dễ sợ tràn tới.

“À, bây giờ anh là gia đình của em.” Cô lên tiếng, giọng nghe có chút khổ đau.

Simon thở dài, mặt sau màu xám của cái bàn chải tạm thời dừng lại nơi mái tóc sẫm màu của cô. “Daphne.” Anh nói. “Gia đình sẽ mãi là gia đình em. Anh không bao giờ có thể thay thế chỗ họ.”

“Phải.” Cô đồng ý. Cô quay lại để đối diện với anh, đôi mắt như viên chocolate ấm áp khi cô thì thầm. “Nhưng anh có thể là điều gì đó hơn cả thế.”

Và Simon nhận ra tất cả các kế hoạch quyến rũ vợ anh thật đáng để bàn luận, vì rõ ràng là cô đang lên kế hoạch quyến rũ anh.

Cô đứng dậy, chiếc áo choàng bằng lụa trượt khỏi vai. Bên dưới nó cô mặc một chiếc áo ngủ phù hợp, chiếc áo để lộ cũng nhiều như giấu kín.

Một bàn tay to lớn của Simon tìm đường đến một bên ngực cô, những ngón tay anh tương phản rõ rệt với mặt vải màu xanh lá mạ của áo ngủ cô. “Em thích màu này, phải không?” Anh hỏi bằng một giọng khàn khàn.

Cô mỉm cười, và anh quên cả thở. “Nó hợp với màu mắt em.” Cô chọc. “Anh nhớ không?”

Simon xoay sở để mỉm cười lại, mặc dù anh không biết anh đã làm bằng cách nào. Trước đây, anh chưa bao giờ nghĩ, một người có thể mỉm cười khi thở hắt ra vì thiếu oxy. Thẳng hoặc, khát khao được chạm vào cô cũng đau đớn nhiều như khi đơn giản chỉ nhìn cô.

Anh kéo cô lại gần hơn. Anh phải kéo cô lại gần hơn. Anh sẽ loạn trí mất nếu anh không làm thế. “Có phải em đang nói với anh,” anh thì thầm dọc theo cổ cô, “rằng em mua nó chỉ để cho anh?”

“Đương nhiên.” Cô trả lời, giọng như mất kệt khi lưỡi anh lần theo dải tai cô. “Còn ai khác có thể thấy em trong chiếc áo này cơ chứ?”

“Không ai cả.” Anh thề, với tới tấm lưng nhỏ bé của cô, và ép chặt cô vào sự khuấy động của anh. “Không một ai. Không bao giờ.”

Cô trông hơi sững sốt trước sự bùng nổ bất ngờ đầy sở hữu của anh. “Ngoài ra,” Cô thêm vào, “đây là một phần tư trang của em.”

Simon rên rỉ. “Anh yêu tư trang của em. Anh ngưỡng mộ chúng. Anh đã nói với em chưa?”

“Không với nhiều từ như thế này.” Cô thở dốc. “Nhưng không quá khó để nhận ra điều đó.”

“Hầu hết,” Anh nói, đẩy cô lại phía giường khi giật mạnh áo sơ mi anh ra, “anh thích em không có đám tư trang ấy hơn.”

Bất cứ thứ gì Daphne định nói – và anh chắc chắn cô định nói gì đó, vì môi cô hé ra theo một cách đáng mê mẩn nhất – đều bay biến khi cô ngã xuống giường.

Simon lập tức che phủ cô. Anh đặt tay lên phía cả hai hông cô, rồi trượt lên, kéo tay cô cao khỏi đầu. Anh dừng lại nơi làn da trần phía trên cách tay cô, rồi nhẹ nhàng ấn vào chúng.

“Em thật giỏi.” Anh nói. “Giỏi hơn hầu hết phụ nữ khác.”

Daphne nhìn anh chỉ có chút tỉnh quái. “Em không muốn nghe về hầu hết phụ nữ khác.”

Bất chấp bản thân, Simon cười thầm. Rồi, với sự chuyển động nhanh như tia chớp, hai tay anh bay tới cổ tay cô và kẹp chặt chúng phía trên đầu cô. “Nhưng không,” anh dài giọng, “giỏi bằng anh.”

Cô ngạc nhiên thở hổn hển, một âm thanh khiến anh cảm thấy gần như run rẩy, và nhanh chóng một tay anh xoay quanh cả hai cổ tay cô, để bàn tay tự do còn lại lang thang trên cơ thể cô.

Và anh đã lang thang.

“Nếu em không phải là người phụ nữ hoàn hảo,” anh rên rỉ, trượt tới trên đường viền của chiếc áo ngủ quá hông cô, “vậy thì thế giới là—”

“Dừng lại.” Cô rên giọng nói. “Anh biết là em không hoàn hảo.”

“Anh biết ư?” Nụ cười của anh đầy ám muội và ranh ma, khi tay anh lần xuống một bên hông cô. “Em chắc phải lầm lẫn, vì cái này” – anh véo nhẹ – “là hoàn hảo.”

“Simon!”

“Và cho những cái này—” Anh vươn tới và khum một bên ngực cô bằng tay anh, mơn trớn núm vú xuyên qua lớp lụa. “Chà, anh không cần nói với em, anh cảm thấy như thế nào về những chuyện này.”

“Anh phát khùng rồi.”

“Hoàn toàn có thể.” Anh tán thành. “Nhưng anh có sở thích tuyệt vời. Và em” – Anh đột ngột cúi xuống và day day môi cô – “nêm quá ngon.”

Daphne khúc khích, khó có thể kìm nén bản thân.

Simon ngo nguẩy lông mày. “Em dám chế nhạo anh?”

“Thường thì vậy.” Cô trả lời. “Nhưng không khi anh để cả hai tay em kẹp chặt trên đầu như thế.”

Bàn tay tự do của Simon tiến tới làm việc với cái khóa quần anh. “Rõ là anh đã cưới một người phụ nữ với sự khôn ngoan tuyệt đối.”

Daphne chăm chăm nhìn anh với niềm kiêu hãnh và tình yêu, khi cô quan sát những lời nói dễ dàng dạo chơi khỏi môi anh. Nghe anh nói bây giờ, không ai có thể đoán được anh từng nói lắp khi còn nhỏ.

Đây là người đàn ông xuất sắc cô đã kết hôn. Để vượt qua chướng ngại và đánh bật nó bằng sự tác động mạnh mẽ đầy quyết tâm – anh phải là người đàn ông mạnh mẽ nhất, có kỷ luật nhất mà cô từng biết.

“Em thật vui vì đã lấy anh.” Cô nói với sự dịu dàng vội vã. “Rất tự hào anh là của em.”

Simon bất động, rõ ràng ngạc nhiên trước vẻ bỗng dưng nghiêm trang của cô. Giọng anh trở nên thấp và khàn đi. “Anh cũng tự hào em là của anh.” Anh giật mạnh quần. “Và anh sẽ cho em thấy anh tự hào như thế nào,” anh lầm bầm, “nếu anh có thể cởi những thứ mắc định này ra.”

Daphne cảm thấy một đợt bong bóng rộn rã tiếng cười khác đang dâng lên trong cổ họng cô. “Có lẽ nếu anh dùng cả hai tay...” Cô gợi ý.

Anh trao cho cô cái nhìn kiểu Anh-không-phải-là-thằng-ngốc. “Nhưng việc đó đòi hỏi anh buông tay em ra.”

Cô nghiêng đầu e thẹn. “Sẽ thế nào nếu em hứa không di chuyển tay em?”

“Anh thậm chí bắt đầu không tin em.”

Nụ cười của cô trở thành khêu gợi xấu xa hơn. “Vậy sẽ thế nào nếu em hứa sẽ di chuyển chúng?”

“Giờ thì, điều đó nghe thú vị làm sao.” Anh nhảy khỏi giường với một sự kết hợp kỳ lạ của vẻ duyên dáng và tràn trề năng lượng đến phát cuồng, rồi xoay sở để chính anh khóa thân chỉ chưa tới ba giây. Nhảy lò cò ngược lại, anh căng cứng, với tất cả chiều dài ép vào cô. “Giờ thì, chúng ta đang ở đâu?”

Daphne khúc khích lần nữa. “Ngay đây, em tin thế.”

“À há.” Anh nói với vẻ buộc tội khôi hài. “Em đã không chú ý. Chúng ta đang ở” – anh trượt lên đỉnh của cô, sức nặng anh đè cô xuống tấm nệm – “ngay đây.”

Những tiếng khúc khích của cô lung lay trong cổ họng, bùng nổ thành tiếng cười giòn giã.

“Không ai nói cho em biết không được phá ra cười một người đàn ông, khi anh ta đang cố quyến rũ em sao?”

Nếu cô có bất cứ cơ hội nào để ngừng cười trước đó, giờ thì nó đã biến mất. “Ồ, Simon.” Cô hỗn hển. “Em yêu anh.”

Anh trở nên tuyệt đối bất động. “Gì cơ?”

Daphne chỉ mỉm cười và chạm vào gò má anh. Bây giờ cô đã hiểu anh hơn. Sau khi đối mặt với việc bị chối bỏ từ khi còn là một đứa trẻ, anh có thể không nhận ra anh xứng đáng với tình yêu. Và anh có lẽ không chắc làm thế nào để trao tình yêu ấy lại. Nhưng cô có thể đợi. Cô có thể mãi đợi người đàn ông này.

“Anh không cần phải nói gì cả.” Cô thì thầm. “Chỉ cần biết rằng em yêu anh.”

Ánh mắt Simon chẳng hiểu bằng cách nào đó, trở nên vừa hơn cả vui mừng và bị chấn động mạnh. Daphne tự hỏi liệu đã từng có người nào thậm chí nói “Yêu” với anh trước kia. Anh lớn lên mà không có gia đình, không có sự chở che của tình thương và sự ấm áp mà cô đã nhận được.

Giọng anh, khi anh tìm thấy nó, nghe khàn khàn và gần như vỡ vụn. “D-Daphne, anh—”

“Shhh.” Cô ngân nga, đặt một ngón tay lên môi anh. “Đừng nói bất cứ gì ngay bây giờ. Hãy đợi đến khi cảm thấy đúng lúc.”

Và rồi cô tự hỏi có lẽ nếu có khi nào cô đã nói những lời tưởng tượng đầy tổn thương nhất – với Simon, rằng việc nói ra có bao giờ đúng đắn?

“Chỉ cần hôn em.” Cô thì thầm thì vội vã, hồi hải chuyển động như sợ sẽ có một khoảnh khắc lúng túng ngượng ngùng.

“Xin anh, hãy hôn em.”

Và anh hôn cô.

Anh hôn cô với cảm xúc mãnh liệt, bùng cháy với tất cả đam mê cùng khát khao quyện hòa giữa họ. Môi anh, tay anh chẳng rời đi khỏi việc chạm cô, hôn cô, ghì chặt cô, vuốt ve cô, cho đến khi chiếc áo ngủ nơi cô được ném xuống sàn, và những tấm ra cùng những lớp chăn xoắn lại thành cuộn nơi cuối giường.

Nhưng không giống như mỗi đêm khác, anh chưa bao giờ phải diễn giải tình cảm ấy của cô. Cô đã có quá nhiều thứ để nghĩ về ngày hôm đó – không thứ gì, thậm chí sự thèm khát mạnh mẽ nhất của cơ thể cô, có thể ngăn cô khỏi những nhịp bước điên cuồng nơi suy nghĩ. Cô đang bơi trong khao khát, mỗi dây thần kinh khẩn thiết kêu gọi như lên cơn sốt của nhu cầu, thế nhưng vẫn chưa khiến tâm trí cô kêu vo vo và chia nhỏ.

Khi đôi mắt anh, quá đỏ xanh và rực sáng ngay cả trong ánh nến, bùng cháy lên trong mắt cô, cô tự hỏi phải chăng xúc cảm mãnh liệt ấy là do những cảm xúc anh không biết phải diễn tả làm sao thành lời. Khi anh rên rỉ tên cô, cô không thể ngăn được việc lắng nghe cho chỉ một tí lấp bắp. Và khi anh chìm sâu vào cô, đầu anh gục xuống mãi đến khi những đường gân ở cổ anh nổi rõ lên thô ráp, cô bần khoăn tại sao anh lại trông tổn thương đến thế.

Tổn thương?

“Simon?” Cô ngáp ngừng hỏi, lo lắng đặt việc hơi cụt hứng của đam mê sang một bên. “Anh không sao chứ?”

Anh gật đầu, răng nghiến chặt lại với nhau. Anh đổ sụp xuống bên cô, hông anh vẫn di chuyển trong nhịp điệu cổ xưa của họ, và thì thầm vào tai cô. “Anh sẽ giữ lấy em ở đây.”

Điều đó sẽ không khó khăn gì, Daphne nghĩ, hơi thở cô như mắc nghẹn khi anh chiếm được đầu ngực cô bằng miệng. Điều đó sẽ chẳng bao giờ khó khăn. Anh trông như biết chính xác phải chạm vào cô như thế nào, khi nào thì chuyển động, và lúc nào cần trêu chọc bằng cách tiếp tục chọc ghẹo đúng chỗ. Những ngón tay anh trượt giữa cơ thể họ, mơn trớn làn da nóng hổi nơi cô, đến khi hông cô di chuyển với cùng sự tác động như anh.

Cô cảm thấy chuyển động nhẹ nhàng hoàn toàn quen thuộc. Và cảm thấy rất tuyệt...

“Xin em.” Anh cầu xin, trượt tay còn lại xuống dưới cô, để anh có thể ấn cô vào chặt hơn. “Anh cần em – Ngay bây giờ, Daphne, ngay bây giờ!”

Và cô làm theo. Thế giới bùng nổ quanh cô, mắt cô nhắm lại chặt đến nỗi có thể thấy những điểm đen lơ lờ, những ngôi sao, và những tia sáng rực rỡ tuôn trào. Cô nghe thấy tiếng nhạc – hay có lẽ đó chỉ là tiếng rên rỉ cao độ của cô khi cô đạt tới trọn vẹn, chứng minh giai điệu vượt trên cả những cú động đầy mạnh mẽ nơi con tim cô.

Simon, với tiếng gầm gừ nghe cứ như rơi ra nhỏ giọt từ tâm hồn anh, giật mạnh chính anh khỏi cô, chỉ vừa đúng một giây để thoát ra trước khi anh ngã xuống – như anh vẫn thường làm – vào tấm ra trên giường.

Trong một khắc, anh sẽ quay qua và kéo cô vào vòng tay. Thật là đúng trình tự khi cô được áp ủ trong anh. Anh sẽ giữ chặt cô dựa vào anh, lưng cô quay về phía anh, và anh rúc gương mặt vào mái tóc cô. Và rồi, sau khi hơi thở họ trở nên điều hòa hơn, họ có thể ngủ.

Ngoại trừ đêm nay thật khác biệt. Đêm nay Daphne cảm thấy thao thức lạ kỳ. Cơ thể cô rã rời sung sướng và thỏa mãn, nhưng có gì đó không đúng. Cái gì đó vụn vặt kẹt trong tâm trí cô, trêu chọc nơi tiềm thức.

Simon lăn qua và nằm cạnh cô, đặt cô về phía sạch sẽ bên giường. Anh luôn làm thế, dùng cơ thể anh như một hàng rào chắn, nên cô không thể nào lăn vào đồng bừa bộn mà anh làm ra. Thực sự, đó là một việc làm thận trọng, và–

Mắt Daphne vụt mở lớn. Cô gần như há hốc.

Khi không có hạt giống tốt và khỏe mạnh, tử cung sẽ chẳng làm được gì.

Daphne chưa bao giờ suy nghĩ về những lời ấy của Bà Colson, khi bà quản gia nói ra vào buổi chiều. Cô đã quá chú tâm đến câu chuyện về nỗi đau thời thơ ấu của Simon, quá âu lo làm thế nào cô có thể mang tình

yêu vào cuộc sống của anh đủ để xua tan những ký ức tồi tệ đó mãi mãi.

Daphne đứng dậy đột ngột, những tấm chăn tuột khỏi eo cô. Với những ngón tay run rẩy, cô thấp sáng ngọn nến ở chiếc bàn cạnh cô.

Simon mở một mắt ngái ngủ. “Chuyện gì vậy?”

Cô không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào vết ứt phía bên kia giường.

Hạt giống của anh.

“Daff?”

Anh nói với cô anh không thể có con. Anh đã nói dối cô.

“Daphne. Chuyện gì vậy?” Anh đứng lên. Mặt anh đầy lo lắng.

Đó có phải, cũng là một lời nói dối?

Cô chỉ. “Cái gì đây?” Cô hỏi, giọng rất nhỏ, chỉ vừa đủ để nghe thấy.

“Cái gì là cái gì?” Mắt anh dõi theo ngón tay cô và chỉ thấy mỗi cái giường. “Em đang nói về chuyện gì vậy?”

“Tại sao anh không thể có con, Simon?”

Đôi mắt anh tối sầm lại. Anh không nói gì.

“Tại sao, Simon?” Cô gần như hét lên.

“Những chi tiết không quan trọng, Daphne.”

Giọng anh mềm mỏng, xoa dịu, đơn giản như một gợi ý hạ mình. Daphne cảm thấy có gì đó cấu kỉnh nơi giọng nói cô.

“Ra ngoài.” Cô đề nghị.

Miệng anh trễ xuống. “Đây là phòng ngủ của anh.”

“Vậy em sẽ đi.” Cô xồng xộc ra khỏi giường, quần một trong những tấm ra quanh người.

Simon nhanh chóng bám sát gót cô. “Sao em dám rời khỏi phòng.” Anh rít.

“Anh nói dối em.”

“Anh không bao giờ—”

“Anh nói dối em.” Cô gào lên. “Anh nói dối em, và em không bao giờ tha thứ cho anh vì điều đó.”

“Daphne—”

“Anh hưởng lợi từ sự ngu ngốc của em.” Cô thở ra một hơi hoài nghi, thoát ra từ tận sâu trong cuống họng, ngay trước khi nó siết chặt lại vì sốc. “Anh chắc phải rất vui mừng khi nhận ra em chỉ biết tí tẹo về những mối quan hệ hôn nhân.”

“Đó gọi là ân ái, Daphne.” Anh nói.

“Không phải giữa chúng ta, nó không phải.”

Simon gần như lưỡng lự trước sự ác ý trong giọng nói cô. Anh đứng dậy, hoàn toàn khỏa thân, ngay giữa phòng, tuyệt vọng cố gắng đến gần để giải quyết được tình huống này bằng cách nào đó. Anh thậm chí vẫn không chắc cô biết điều gì, hay cô nghĩ cô biết điều gì. “Daphne.” Anh nói, rất chậm rãi để những cảm xúc sẽ không thể biểu hiện trong những lời nói của anh. “Có lẽ em nên nói cho anh chính xác chuyện này là về cái gì.”

“Ồ, chúng ta cần phải chơi trò chơi nữa chứ gì, đúng không?” Cô khịt mũi nhạo báng. “Tốt thôi, để em kể cho chuyện cho anh nghe. Ngày xưa ngày xưa, có một—”

Sự chỉ trích điên tiết trong giọng cô như con dao găm vào lòng anh. “Daphne.” Anh nói, nhắm mắt lại và lắc đầu. “Đừng làm chuyện ấy như thế này.”

“Ngày xưa ngày xưa,” Cô tiếp, lần này kịch liệt hơn, “có một quý cô trẻ tuổi. Chúng ta gọi cô ấy là Daphne.”

Simon sải bước vào phòng thay phục trang và giặt mạnh cái áo choàng. Có vài thứ một người đàn ông không muốn thỏa thuận khi khóa thân.

“Daphne rất, rất ngốc nghếch.”

“Daphne!”

“Ồ, được thôi.” Cô thô bạo phẩy tay vào không trung. “Vây thì, dốt nát. Cô rất, rất dốt nát.”

Simon khoanh tay lại.

“Daphne không biết bất cứ gì về chuyện sẽ xảy ra giữa một người đàn ông và một người phụ nữ. Cô không biết họ làm gì, ngoại trừ việc họ làm chuyện đó trên giường, và ở vài điểm, kết quả sẽ là một đứa bé.”

“Như vậy đủ rồi, Daphne.”

Dấu hiệu duy nhất chứng tỏ cô nghe anh, là cơn thịnh nộ u ám dâng lên trong đôi mắt. “Nhưng anh thấy đó, cô ấy thực sự không biết em bé được tạo ra như thế nào, và vậy nên khi chồng cô nói rằng anh không thể có con—”

“Anh đã nói điều đó với em trước khi chúng ta lấy nhau. Anh cho em đến từng lựa chọn để rút lui. Đừng quên điều đó.” Anh kích động nói. “Sao em dám quên điều đó.”

“Anh khiến em cảm thấy tiếc cho anh!”

“Ồ thôi nào, đó là những gì một thằng đàn ông muốn nghe.” Anh nhếch mép khinh bỉ.

“Vì Chúa, Simon.” Cô cúi kính. “Anh biết em không cưới anh vì cảm thấy tiếc cho anh.”

“Vây thì vì cái gì?”

“Vì em yêu anh.” Cô đáp lại, nhưng chất axit chảy trong giọng cô khiến lời tuyên bố khá mong manh. “Và vì em không muốn thấy anh chết, điều mà anh quá ngốc nghếch khi có khuynh hướng sẽ thực hiện.”

Anh không có lời bình luận nào sẵn sàng, nên anh chỉ khịt mũi và chăm chăm nhìn vào cô.

“Nhưng đừng thử làm điều này với em.” Cô nóng nảy tiếp tục. “Em không phải là kẻ nói dối. Anh đã nói anh không thể có con, nhưng sự thật là anh chỉ không muốn có chúng.”

Anh chẳng nói gì, nhưng anh biết câu trả lời đã ở trong mắt anh.

Cô bước một bước về phía anh, tiến lên với cơn giận dữ vừa mới được kiểm soát. “Nếu anh thật sự không thể có con, sẽ không có vấn đề gì với việc hạt giống anh nằm ở đâu, phải không? Anh sẽ không cần phải phát cuồng lên mỗi đêm, để đảm bảo việc đó kết thúc ở bất kỳ đâu khác ngoại trừ ở trong em.”

“Em không biết bất cứ gì về chuyện này, Daphne.” Lời anh nhỏ, giận dữ, và chỉ có chút phá hủy.

Cô khoanh tay. “Vây hãy nói cho em.”

“Anh sẽ không bao giờ có con.” Anh rít lên. “Không bao giờ. Em hiểu không?”

“Không.”

Anh cảm thấy cơn thịnh nộ lớn lên trong anh, sục sạo khuấy động bao tử anh, đè chặt lên da anh cho đến khi anh nghĩ anh sẽ nổ ra vỡ nát. Đó không phải là cơn thịnh nộ chống lại cô, đó cũng không phải là cơn thịnh nộ chống lại chính bản thân anh. Đó là, như thường lệ, nhắm thẳng đến người đàn ông mà sự hiện diện – hay không cần sự hiện diện – đã luôn luôn xoay sở để điều khiển cuộc đời anh.

“Cha anh,” Simon nói, liều lĩnh chiến đấu để kiểm soát, “không phải là người đàn ông biết yêu thương.”

Mắt Daphne giữ chặt ở mắt anh. “Em biết về cha anh.” Cô nói.

Sự ngạc nhiên chớp lấy anh. “Em biết về điều gì?”

“Em biết ông ấy làm tổn thương anh. Rằng ông chối bỏ anh.” Cái gì đó lóe lên trong đôi mắt nâu của cô – không phải là xót thương, nhưng cũng gần giống thế. “Em biết ông nghĩ rằng anh ngờ nghệch.”

Trái tim Simon đóng sầm lại trong ngực anh. Anh không chắc được làm sao anh có thể nói – anh không chắc được làm sao anh có thể thở – nhưng bằng cách nào đó, anh xoay sở để nói thành lời. “VẬY em biết về—”

“Tất nói lấp của anh?” Cô kết thúc cho anh.

Anh im lặng cảm ơn cô vì điều ấy. Mĩa mai thay, ‘cà lăm’ và ‘nói lấp’ là hai từ anh không bao giờ có thể phát ra được.

Cô nhún vai. “Ông ấy là một tên khờ.”

Simon há hốc mồm nhìn cô, không thể nhận thức được làm sao cô có thể xua đuổi cơn giận dữ cả thập kỷ chỉ với một câu bất cần như thế. “Em không hiểu.” Anh lắc đầu nói. “Em có lẽ không thể hiểu. Không với một gia đình như em đã có. Thứ duy nhất có ý nghĩa với ông là dòng dõi. Dòng dõi và tước vị. Và khi anh hóa ra không hoàn hảo – Daphne, ông nói với mọi người rằng anh đã chết!”

Mặt cô tái nhợt không còn giọt máu. “Em không biết mọi chuyện lại như thế.” Cô thì thầm.

“Nó tệ hơn nhiều.” Anh chua chát. “Anh gửi những lá thư cho ông. Hàng trăm lá thư, van nài ông đến thăm anh. Ông không trả lời dù chỉ một.”

“Simon—”

“Em có biết anh không nói cho đến khi anh bốn tuổi? Không chứ gì? Tốt, anh đã không nói được. Và khi ông đến thăm, ông lắc anh, đe dọa đánh anh để tiếng nói anh bật ra. Đó chính là c-cha anh.”

Daphne cố gắng không chú ý anh đang bắt đầu vấp vấp vào từ ngữ của mình. Cô cố gắng phớt lờ đi cảm giác phát ốm trong bụng, cơn giận dữ dâng lên trong cô trước cái cách góm guốc mà Simon đã bị đối xử. “Nhưng giờ ông ấy đi rồi.” Cô nói bằng một giọng run rẩy. “Ông ấy đã đi, và anh ở đây.”

“Ông nói không thể chịu đ-được việc phải trông thấy anh. Ông đã trải qua bao nhiêu năm cầu nguyện cho một người thừa kế. Không phải một đứa con trai.” Anh tiếp, giọng anh tăng cao nguy hiểm. “Một người thừa kế. Và đ-được cái gì? Cái tên Hastings sẽ biến thành ngốc nghếch. Địa vị quý báu sẽ bị c-cai trị bởi một đứa đần độn!”

“Nhưng ông ấy đã sai.” Daphne thì thầm.

“Anh mặc xác ông ấy có sai hay không!” Simon rống lên. “Tất cả những gì ông quan tâm là tước vị. Ông không bao giờ có một suy nghĩ nào về anh, về việc anh phải cảm thấy như thế nào, bị mất kết với một cái m-miệng không thể n-nói!”

Daphne lão đảo lùì lại một bước, chơi vơi trước dáng vẻ giận dữ ấy. Đó là cơn điên tiết trong hàng thập kỷ oán giận quá lâu.

Simon đột nhiên bước tới trước và dí mặt anh sát vào cô. “Nhưng em biết gì không?” Anh hỏi với giọng dễ sợ. “Anh sẽ có một mẻ cười cuối cùng. Ông ấy nghĩ sẽ không có gì tồi tệ hơn việc cái tên Hastings sẽ biến thành đần độn—”

“Simon, anh không phải—”

“Em thậm chí có đang nghe anh không?” Anh rền vang như sấm.

Daphne, bây giờ vô cùng khiếp đảm, gấp gáp lùi lại, tay cô với tới cái nắm cửa trong trường hợp cần thoát thân.

“Tất nhiên anh biết anh không phải là một thằng ngốc.” Anh khạc ra. “Và cuối cùng, anh nghĩ ô-ông ấy cũng biết. Và anh chắc chắn rằng điều đó mang lại cho ông sự thoải mái k-khủng khiếp. Cái tên Hastings đã an toàn. K-không bao giờ quan tâm anh không thể chịu đựng được như anh đã từng thể trước đó. Cái tên Hastings – đó là vấn đề.”

Daphne cảm thấy phát ốm. Cô biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Simon đột nhiên mỉm cười. Một nụ cười tàn nhẫn, cứng rắn mà cô chưa bao giờ thấy ở anh. “Nhưng cái tên Hastings sẽ chết theo anh.” Anh nói. “Tất cả những người họ hàng ông lo lắng về chuyện thừa kế...” Anh nhún vai và phát ra một tiếng cười vụn vỡ. “Tất cả họ đều là những cô gái. Không phải đó là vấn đề sao?”

Simon nhún vai. “Có thể đó là lý do tại sao c-cha anh đột ngột quyết định anh không phải là một thành công. Ông biết anh là hy vọng duy nhất của ông.”

“Ông biết ông đã sai.” Daphne quả quyết nói. Cô bỗng nhiên nhớ lại những bức thư cô được giao cho bởi Công tước Middlethorpe. Những thứ được viết cho anh bởi người cha. Cô để nó lại ở Ngôi nhà Bridgerton, ở London. Như vậy hóa ra lại tốt, vì điều đó có nghĩa là cô không phải quyết định nên làm gì với chúng lúc này.

“Nó chẳng là vấn đề.” Simon gạt nhai nói. “Sau khi anh chết, tước vị sẽ trở nên tuyệt diệt. Và anh, đại diện cho một người không thể hạnh phúc hơn nữa.”

Với câu nói đó, anh sải bước ra khỏi phòng, ra khỏi qua phòng thay phục trang của anh, vì Daphne đã khóa cửa lại.

Daphne lún sâu vào ghế, vẫn còn quần áo ra bằng vải lạnh mềm mại mà cô giật mạnh khỏi giường. Cô sẽ phải làm gì đây?

Cô cảm thấy cơn chấn động giăng ra khắp cơ thể, một cảm giác run rẩy lạ lùng mà cô không thể điều khiển. Và rồi cô nhận ra cô đang khóc. Không thành tiếng, không ngay cả một hơi thở mắc nghẹn, cô đang khóc.

Chúa ơi, cô sẽ phải làm gì đây?

16. Chương 17

Nói rằng cả đám đàn ông có thể trở nên cứng đầu như bò chẳng khác nào sỉ nhục bọn bò đực.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 2 tháng Sáu năm 1813.

Cuối cùng, Daphne làm điều duy nhất cô biết phải làm như thế nào. Gia đình Bridgerton luôn luôn là một gia đình âm ỉ và nóng nảy, không một ai trong số đó dễ dàng giữ kín được những bí mật hay sự bức tức đủ lâu.

Nên cô cố gắng nói chuyện với Simon. Để tranh luận với anh.

Buổi sáng hôm sau, (cô không có bất cứ ý tưởng nào về việc anh ngủ ở đâu qua đêm; bất kỳ đâu, đó cũng không phải trên giường ngủ của họ) cô tìm thấy anh trong phòng làm việc. Đó là một căn phòng tối tăm, đầy tính đàn ông đọc đoán, gần như chắc chắn được trang hoàng bởi cha Simon. Daphne thành thật mà nói hết sức ngạc nhiên, rằng Simon cảm thấy thoải mái với những thứ như vậy bao quanh; anh cảm ghét những vật gợi nhớ lại ngài Công tước cũ.

Nhưng Simon, rõ ràng là, không lấy gì làm thoải mái. Anh đang ngồi sau bàn làm việc, chân gác xược gác lên lớp vải bằng da thuộc, được trải ra để bảo vệ mặt bàn gỗ đắt tiền màu anh đào đẹp dễ. Tay anh giữ một viên đá nhẫn bóng, tung hứng qua lại từ tay này sang tay kia. Có một chai whiskey trên bàn cạnh anh; cô có cảm giác nó đã ở đó suốt đêm.

Tuy nhiên, anh đã không uống nhiều. Daphne cảm thấy biết ơn vì ân huệ nhỏ đó. Cánh cửa khép hờ, nên cô không gõ. Nhưng cô không dừng cảm đến mức liều lĩnh sải bước vào trong. “Simon?” Cô hỏi, đứng gần phía cửa.

Anh ngược nhìn lên cô và cong một bên mày.

“Anh có bận không?”

Anh quăng viên đá xuống. “Rõ ràng là không.”

Cô ra hiệu về phía viên đá. “Có phải nó từ những chuyến du hành của anh?”

“Vùng Caribbean. Một vật kỷ niệm về khoảng thời gian trên biển.”

Daphne chú ý anh đang trò chuyện với khả năng diễn thuyết hoàn hảo. Không có bất cứ gợi ý nào về tật nói lắp rõ ràng như tối qua. Hiện giờ anh đang bình tĩnh. Gần như khó chịu. “Vậy bãi biển nơi đó có khác gì nhiều so với đây không?” Cô hỏi.

Anh nhướn một bên mày ngạo mạn. “Nó ấm hơn.”

“Ồ. À ừ, em cho là nhiều đấy.”

Anh nhìn cô với đôi mắt sắc lẹm, không nao núng. “Daphne, anh biết em không tìm anh để thảo luận về vùng nhiệt đới.”

Anh đứng, tất nhiên, nhưng đây sẽ không phải là cuộc thảo luận dễ dàng, và Daphne không nghĩ cô lại nhát gan nhiều đến mức muốn hoãn lại chuyện này thêm vài thời gian nữa.

Cô hít sâu vào một hơi. “Chúng ta cần thảo luận về chuyện xảy ra tối qua.”

“Anh chắc chắn em nghĩ chúng ta nên thế.”

Cô chiến đấu với thôi thúc mãnh liệt chồm tới trước và tát anh một cái để vể mặt nhát thếch đó rơi ra. “Em không nghĩ chúng ta nên làm thế. Em biết chúng ta cần làm thế.”

Anh im lặng trong một lát trước khi nói. “Anh xin lỗi nếu em cảm thấy anh lừa dối—”

“Không phải thế, chính xác là vậy.”

“—nhưng em phải nhớ anh đã cố gắng tránh né việc cưới em.”

“Đó chắc hẳn là một cách sắp xếp tốt đẹp.” Cô lầm bầm.

Anh lên tiếng cứ như đang phát biểu một bài diễn văn. “Em biết anh đã có ý định không bao giờ kết hôn.”

“Đó không phải là vấn đề, Simon.”

“Chính xác đó là vấn đề.” Anh thả chân xuống nền nhà, và chiếc ghế anh đang ngồi với chỉ hai chân sau, chạm đất với một tiếng rầm ầm ỉ. “Tại sao em nghĩ anh lại tránh né hôn nhân với một quyết tâm như thế? Đó là vì anh không muốn có một cô vợ, rồi sau đó làm tổn thương cô ấy bằng cách từ chối những đứa con.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ về người vợ anh có thể có.” Cô bắn trả. “Anh chỉ đang nghĩ cho bản thân anh.”

“Có thể.” Anh xuôi theo. “Nhưng khi người vợ đó là em, Daphne, mọi thứ đều thay đổi.”

“Rõ ràng là không.” Cô cay đắng nói.

Anh nhún vai. “Em biết mà, anh đặt em ở vị trí cao nhất của lòng quý trọng. Anh không bao giờ muốn làm em tổn thương.”

“Ngay bây giờ anh đang làm tổn thương em.” Cô thì thầm.

Một tia sáng hối hận mỏng manh lướt qua đôi mắt anh, nhưng nó nhanh chóng được thay thế bởi vẻ quyết tâm sắt đá. “Nếu em nhớ, anh đã từ chối cầu hôn em, ngay cả khi anh trai em đề nghị việc đó. Thậm chí,” anh nhấn mạnh thêm vào, “khi điều đó đồng nghĩa với cái chết của chính anh.”

Daphne không phủ nhận lời anh. Họ đều biết anh sẽ chết trên cánh đồng đấu súng hôm ấy. Chẳng quan trọng cô nghĩ gì về anh bây giờ, cô khinh thường lòng căm ghét đã ăn sâu vào anh nhiều đến đâu, Simon có quá nhiều lòng quý trọng để có thể bắn vào Anthony.

Và Anthony đã coi trọng phẩm giá của em gái nhiều đến nỗi, sẽ không nhắm vào bất cứ đâu khác ngoài ngay trái tim Simon.

“Anh làm điều đó,” Simon nói, “vì anh biết anh không bao giờ có thể trở thành người chồng tốt của em. Anh biết em muốn có những đứa con. Em đã nói với anh hàng trăm lần, và anh chắc chắn không trách em. Em đến từ một gia đình lớn và đầy tình thương.”

“Anh cũng có thể có một gia đình như thế cho chính mình.”

Anh tiếp tục như thể không hề nghe cô. “Sau đó, khi em chen ngang cuộc đấu súng, van nài anh cưới em, anh đã cảnh báo em. Anh đã nói với em anh không muốn có con—”

“Anh đã nói với em anh không thể có con.” Cô xen ngang, đôi mắt lóe lên giận dữ. “Đó là sự khác biệt to lớn.”

“Không,” Simon lạnh lẽo nói, “đối với anh. Anh không thể có con. Lương tâm anh không cho phép điều đó.”

“Em hiểu.” Cái gì đó quặn thắt lại trong Daphne vào thời điểm đó, và cô rất lo ngại đó là con tim cô. Cô không biết sao cô có thể tranh cãi với một lời diễn đạt như vậy. Lòng căm thù của Simon với cha anh rõ ràng là mạnh hơn bất cứ tình yêu nào anh có thể học cách cảm nhận từ cô.

“Tốt thôi.” Cô nói, giọng cộc lốc. “Đây chắc chắn hoàn toàn không phải là chủ đề cởi mở để anh thảo luận.”

Anh gạt đầu cụt ngùn với cô.

Cô gạt đầu lại với anh. “Vây, ngày tốt lành.”

Và cô bỏ đi.

Simon giam mình ở phòng trong hầu hết ngày. Anh đặc biệt không muốn thấy Daphne; việc đó không làm gì khác ngoài khiến anh cảm thấy tội lỗi. Không phải, anh quả quyết với chính anh, rằng anh có bất cứ thứ gì để cảm thấy tội lỗi về nó. Anh đã cho cô biết trước khi họ kết hôn rằng anh không thể có con. Anh đã cho cô đến từng cơ hội rút lui, và dù sao đi nữa, cô đã chọn lấy anh. Anh đã không ép buộc cô bất cứ thứ gì. Không phải lỗi anh khi cô hiểu sai những từ ngữ của anh, và nghĩ là anh có vấn đề về thể chất để không thể sinh những đứa bé hỗn xược.

Ngoài ra, tuy anh bị quấy rầy bởi cảm giác mè nheo của tội lỗi, mỗi lần anh nghĩ tới cô (có nghĩa là khá nhiều lần suốt ngày), và tuy ruột gan anh vặn xoắn, mỗi lần anh trông thấy gương mặt đau khổ của cô trong tâm trí anh (có nghĩa là khá nhiều lần anh trải qua trong ngày với cái bao tử sầu não), anh cảm giác như thể sức nặng to lớn đã được nhắc khỏi vai anh, khi bây giờ tất cả mọi chuyện đã phanh phui.

Những bí mật đã phơi bày, và giờ không còn gì giấu kín giữa họ. Chắc hẳn đó một việc tốt.

Khi màn đêm buông xuống, anh đã gần như tin chắc với bản thân rằng anh không làm gì sai. Gần như, không phải hoàn toàn. Anh đã bước vào hôn nhân với nhận thức anh sẽ làm tan nát trái tim Daphne, và điều ấy chẳng bao giờ tốt được với anh. Anh thích Daphne. Chết tiệt thật, anh chắc chắn thích cô hơn bất kỳ người nào anh từng biết, và đó là tại sao anh không sẵn lòng lấy cô. Anh đã không muốn đập vỡ giấc mơ cô. Anh đã không muốn lấy đi gia đình mà cô hằng ao ước. Anh đã chuẩn bị khá chắc việc bước qua một bên, và quan sát cô lấy một người nào khác, một ai đó có thể cho cô cả một ngôi nhà đầy những đứa con.

Bỗng dưng Simon rùng mình. Hình ảnh Daphne với một người đàn ông khác gần như không thể chịu đựng được như chỉ vài tháng trước đó.

Tất nhiên là không, anh nghĩ, cố gắng vận dụng đến bên bán cầu não đầy lý trí của anh. Bây giờ cô là vợ anh. Cô là của anh.

Mọi thứ bây giờ đã khác.

Anh đã biết cô muốn có con nhiều đến mức nào, và anh đã cưới cô, hoàn toàn biết rõ anh không thể cho cô đến một đứa con.

Nhưng, anh tự nói với chính anh, mày đã cảnh báo cô ấy. Cô biết chính xác những gì cô đang nhận được.

Simon, đang ngồi trong phòng làm việc của mình, ném cục đá ngu ngốc qua lại giữa hai tay từ sau bữa tối, đột ngột thẳng người dậy. Anh không đối gạt cô. Thực sự không. Anh đã nói với cô họ sẽ không có con, và dù sao cô đã đồng ý lấy anh. Anh có thể hiểu cô cảm thấy có chút đau khổ khi khám phá ra những lý do

nơi anh, nhưng cô không thể nói đã bước vào cuộc hôn nhân này với bất cứ hy vọng hay trông mong ngốc nghếch nào.

Anh đứng lên. Đây là lúc họ có một cuộc trò chuyện khác, lần này là theo chỉ thị của anh. Daphne đã không có mặt tại buổi tối, bỏ anh ăn tối một mình, sự im lặng của buổi đêm chỉ bị phá vỡ bởi tiếng kim loại của muỗng đĩa anh va vào nhau leng keng. Anh không thấy vợ anh kể từ sau buổi sáng; đã đến lúc anh phải làm điều ấy.

Cô là vợ anh, anh nhắc nhở bản thân. Anh phải có thể thấy cô bất cứ khi nào chết toi nó là anh sẵn lòng.

Anh bước xuống Đại sảnh, và xoay sở mở cửa phòng ngủ của Công tước, hoàn toàn chuẩn bị để giảng đạo cho cô vài thứ (chủ đề, anh chắc chắn, sẽ tự đến với anh khi cần thiết), nhưng cô không có ở đây.

Simon chớp mắt, không thể tin được vào mắt mình. Cô đang ở cái nơi khỉ gió nào? Đã gần nửa đêm. Cô phải ở trên giường.

Phòng thay phục trang. Cô phải ở phòng thay phục trang. Người phụ nữ nhỏ bé ngốc nghếch ấy khẳng khăng mặc áo ngủ mỗi đêm, dù Simon sẽ cởi nó ra khỏi cô những phút sau đó.

“Daphne?” Anh quát tháo, cúi gắt bước về phía cánh cửa phòng thay phục trang. “Daphne?”

Không có tiếng trả lời. Và không ánh sáng hé ra giữa cách cửa và sàn nhà. Chắc chắn cô không thay đồ trong bóng tối.

Anh giật mạnh mở cửa ra. Cô hoàn toàn rõ ràng là không ở đây.

Simon kéo mạnh dây chuông. Không phải dễ. Rồi anh sải bước xuống Đại sảnh, và chờ xem tên hầu nào đủ bất hạnh để phải trả lời lệnh gọi của anh.

Đó là một trong những cô hầu ở tầng trên, một cô nàng tóc vàng hoe nhỏ tẹo mà anh không thể nhớ tên. Cô nhìn một cái vào gương mặt anh và trắng bệch.

“Vợ ta đâu?” Anh tru tréo.

“Vợ Ngài, thưa ngài?”

“Phải.” Anh sốt ruột nói. “Vợ ta.”

Cô ta đờ người chòng chọc nhìn anh.

“Ta cho rằng cô biết ta đang nói về ai. Cô ấy cao khoảng bằng cô, với mái tóc dài màu hạt dẻ...” Simon có lẽ sẽ nói nhiều hơn nữa, nhưng biểu cảm kinh hãi của cô hầu khiến anh cảm thấy khá xấu hổ trước lời châm biếm của mình. Anh thở ra một hơi dài, căng thẳng. “Cô có biết cô ấy ở đâu không?” Anh hỏi, giọng mềm mỏng hơn, mặc dù không phải cái mà ai đó có thể miêu tả như dịu dàng.

“Bà ấy không ở trên giường sao, thưa Ngài?”

Simon hất mạnh đầu về phía căn phòng trống rỗng của anh. “Rõ ràng là không.”

“Nhưng đó không phải là nơi bà ngủ, thưa Ngài.”

Hai hàng lông mày anh dính chặt vào nhau. “Cô nói gì cơ?”

“Không phải bà ấy—” Đôi mắt của cô hầu mở lớn kinh hãi, rồi điên cuồng bắn xung quanh Đại sảnh. Simon chắc chắn cô ta đang tìm kiếm cho một lộ trình thoát thân, không một chút nghi ngờ nào. Hoặc chuyện đó, hoặc có ai đó có thể cứu cô khỏi cơn cuồng nộ cấu tiết của anh.

“Nói nhanh đi.” Anh quát âm.

Giọng của cô hầu rất nhỏ. “Không phải bà ấy ở tại phòng ngủ của nữ Công tước?”

“Phòng ngủ của...” Anh cài chốt cửa cơn thịnh nộ xuống. “Kể từ khi nào?”

“Từ hôm nay, tôi cho là thế, thưa Ngài. Chúng tôi tất cả đều chắc rằng ngài và bà đây sẽ cư ngụ trong những căn phòng riêng biệt, vào cuối thời kỳ trăng mật.”

“Cô làm chuyện này, đúng không?” Anh gầm lên.

Cô hầu bắt đầu run bần bật. “Cha mẹ ngài đã làm thế, thưa Ngài, và—”

“Ta và vợ ta không phải cha mẹ ta!” Anh rống.

Cô hầu nhảy dựng lên lùi lại một bước.

“Và,” Simon thêm vào bằng một giọng chết chóc. “Ta không phải cha ta.”

“Tất— tất nhiên, thưa Ngài.”

“Cô vui lòng nói cho ta biết, vợ tôi đã chọn căn phòng nào để chỉ định như phòng ngủ của nữ Công tước?”

Cô hầu chỉ một ngón tay run rẩy về phía cánh cửa dưới Đại sảnh.

“Cám ơn.” Anh bước được bốn bước, rồi quay phắt lại. “Cô bị sa thải.”

Bọn người hầu sẽ có hàng đồng chuyện để buôn dưa lê vào sáng mai, nào là Daphne đã rời khỏi phòng ngủ của họ ra sao; anh không cần cho họ thêm bất cứ gì nữa, bằng cách để cô hầu làm chứng cho nào là họ chắc chắn có một cuộc tranh cãi dữ dội thể nào.

Simon đợi cho đến khi cô ta nháo nhào chạy xuống các bậc thang, rồi anh di chuyển những ngón chân đầy giận dữ xuống khỏi Đại sảnh đến phòng ngủ mới của Daphne. Anh dừng lại ngoài cửa, nghĩ về việc sẽ nói những gì, rồi nhận ra anh không có ý tưởng nào, và sau đó tiến tới gõ cửa.

Không có tiếng trả lời.

Anh động âm âm.

Không có tiếng trả lời.

Khi anh giơ nắm đấm lên để động vào lần nữa, thì anh nhận ra có thể cô thậm chí đã không khóa cửa. Anh có cảm thấy như một thằng ngốc không nếu—

Anh vặn cái nắm cửa.

Cô đã khóa nó. Simon chửi thề ngay lập tức và hết sức trôi chảy dưới hơi thở. Buồn cười làm sao chưa một lần nào anh chửi rửa nhiều đến thế trong cuộc đời nói lắp của anh.

“Daphne! Daphne!” Giọng anh lẫn đâu đó giữa tiếng gọi và thiếng thét. “Daphne!”

Cuối cùng, anh nghe tiếng những bước chân di chuyển trong phòng. Tiếng “Vâng?” vọng ra từ giọng cô.

“Để anh vào.”

Một khoảng im lặng, và rồi, “Không.”

Simon trừng trừng nhìn cánh cửa gỗ vững chắc trong cơn sốc. Anh chưa bao giờ nghĩ cô sẽ không tuân theo một lời yêu cầu trực tiếp như thế. Cô là vợ anh, chết tiệt nó. Không phải cô đã hứa sẽ vâng lời anh?

“Daphne.” Anh kiên quyết nói. “Mở cánh cửa này ngay lập tức.”

Cô hẳn phải rất gần cửa, vì anh thực sự nghe cô thở dài trước khi nói. “Simon, lý do duy nhất để anh vào phòng này sẽ là nếu em có kế hoạch để anh vào giường em, điều mà em sẽ không làm thế, nên em sẽ rất cảm kích – thật tế em tin rằng tất cả những ai trong nhà cũng sẽ rất cảm kích – nếu anh có thể đi khỏi đây và về phòng ngủ đi.”

Miệng Simon thật sự há hốc ra. Anh bắt đầu nhắm tính trọng lượng của cánh cửa, và ước lượng cái thứ chết dẫm này đòi hỏi bao nhiêu lực mỗi giây để đâm mạnh vào.

“Daphne.” Anh nói, giọng quá bình tĩnh, đến ngay cả anh cũng phải khiếp sợ. “Nếu em không mở cửa ngay lập tức, anh sẽ phá sập nó xuống.”

“Anh sẽ không làm thế.”

Anh không nói gì, chỉ khoanh tay và trân trối nhìn giận dữ, tự tin rằng cô sẽ biết chính xác biểu cảm gì đeo lên mặt anh.

“Phải không?”

Một lần nữa, anh quyết định, im lặng là câu trả lời gây ấn tượng nhất.

“Em hy vọng anh sẽ không làm thế.” Cô thêm bằng giọng gần như chết lặng.

Anh từng sộ nhìn cánh cửa không tin được.

“Anh sẽ làm bị thương chính anh đấy.” Cô dí thêm.

“Vậy mở cách cửa ôn dịch này ra.” Anh nghiêng răng.

Im lặng, theo sau là tiếng chìa khóa chậm chạp xoay trong ổ. Simon chỉ vừa đủ nhanh trí để không vút quách cánh cửa để nó mở ra một cách đầy bạo lực; Daphne chắc hẳn đang đứng ngay sau phía bên kia. Anh xồng xộc xông vào và phát hiện ra cô đứng cách anh khoảng năm bước, tay cô khoanh lại, chân cô dang rộng, trong tư thế chiến đấu.

“Đừng bao giờ khóa cửa lại với anh như vậy lần nữa.” Anh nạt nộ.

Cô nhún vai. Cô thực sự nhún vai! “Em mong muốn sự riêng tư.”

Simon tiến tới vài bước. “Anh muốn đồ đạc của em di chuyển lại vào phòng ngủ của chúng ta vào buổi sáng. Và em sẽ chuyển về đó ngay đêm nay.”

“Không.”

“Em có ý chết tiệt gì, không?”

“Anh nghĩ em có ý chết tiệt gì?” Cô đáp trả lại.

Simon không chắc anh cái gì khiến anh cực sốc và giận dữ nhiều hơn – cô coi thường anh hay cô lớn tiếng nguyên rủa.

“Không.” Cô tiếp tục bằng một giọng âm ỉ hơn. “Nghĩa là không.”

“Em là vợ anh!” Anh rú lên. “Em sẽ ngủ với anh. Trên giường anh.”

“Không.”

“Daphne, anh đang cảnh cáo em...”

Mắt cô nheo lại thành một đường thẳng. “Anh đã chọn từ chối không làm vài thứ cho em. Vậy chà, em đã chọn từ chối không làm vài thứ cho anh. Em.”

Anh không nói được. Hoàn toàn không nói được.

Tuy nhiên, cô lại không thế. Cô bước tới cửa và ra hiệu khá thô lỗ cho anh đi về phía đó. “Ra khỏi phòng em.”

Simon bắt đầu run lên vì điên tiết. “Anh sở hữu căn phòng này.” Anh gầm vang. “Anh sở hữu em.”

“Anh không sở hữu bất cứ thứ gì ngoại trừ tước hiệu của cha anh.” Cô bắn ngược lại. “Anh thậm chí không sở hữu chính bản thân anh.”

Một tiếng rống nhỏ rót đầy vào tai anh – tiếng rống của cơn cuồng loạn phùng phùng. Simon choáng váng lùi lại vài bước, lo sợ nếu anh không làm thế, anh có thể thực sự làm điều gì đó gây tổn thương cho cô. “Khốn nạn, em có y-y gì?” Anh gặng hỏi.

Cô nhún vai lần nữa, chết tiệt cô. “Anh sẽ hiểu ra.” Cô nói.

Tất cả ý định tốt đẹp của Simon bay biến khỏi phòng, và anh nhào tới trước, túm lấy phía trên cánh tay cô. Anh biết anh giữ cô quá chặt, nhưng anh vô vọng chống lại cơn giận dữ nung nóng dâng tràn trong tĩnh mạch anh. “Em giải thích đi.” Anh nói – giữa hai hàm răng nghiến chặt, vì anh không thể nói lỏng quai hàm. “Ngay.”

Đôi mắt cô gặp mắt anh với cái nhìn chú tâm hiểu biết, khiến anh gần như bị giết. “Anh không phải là chính bản thân anh.” Cô nói đơn giản. “Cha anh vẫn đang điều khiển anh từ dưới mồ.”

Simon sốc toàn tập với cơn giận dữ không nói nên lời, với những từ ngữ không thể nói ra.

“Những việc làm của anh, lựa chọn của anh—” Cô tiếp tục, đôi mắt trở nên vô cùng buồn bã. “Chúng chẳng có ý nghĩa gì với anh cả, những gì anh cần, hay những thứ anh muốn. Mọi thứ anh làm, Simon, mỗi bước đi anh di chuyển, mỗi từ anh nói ra – tất cả chỉ là để chống lại cha anh.” Giọng cô vỡ ra khi cô kết thúc. “Và ông ấy thậm chí không còn sống nữa.”

Simon bước tới với một vẻ duyên dáng kỳ lạ của động vật săn mồi. “Không phải mỗi bước đi.” Anh thấp giọng nói. “Không phải mỗi từ ngữ.”

Daphne lùi lại, mắt can đảm vì vẻ hoang dã trong mắt anh. “Simon?” Cô vội vã hỏi, bỗng dừng việc dừng khí và can đảm đột nhiên trống rỗng, đã cho phép cô có thể đương đầu với anh, người đàn ông lớn gấp đôi cô, và có lẽ mạnh gấp ba cô.

Đầu ngón tay anh rê xuống dưới phía trên cánh tay cô. Cô đang mặc một cái áo choàng bằng lụa, nhưng sức nóng và sức hút của anh đốt cháy xuyên qua lớp vải. Anh đến gần hơn, và một bàn tay to lớn của anh trộm vòng quanh cô, cho đến khi khum lấy hông cô và véo lấy nó. “Khi anh chạm vào em như thế này,” anh thăm thò, giọng gần một cách nguy hiểm ngay tai cô, “không có gì liên quan tới ông ấy.”

Daphne run rẩy, ghét bỏ bản thân vì muốn anh. Ghét anh vì làm cho cô muốn anh. “Khi môi anh chạm tai em,” anh thêu thào, chộp lấy thùy tai cô giữa hai răng anh, “không có gì liên quan tới ông.”

Cô cố đẩy anh ra, nhưng khi hai tay cô tìm thấy vai anh, tất cả những gì chúng có thể làm là bầu chặt lấy.

Anh bắt đầu đẩy cô, chậm chạp, kiên quyết, đến thẳng giường. “Và khi anh đưa em vào giường,” anh thêm, những từ ngữ của anh nóng hổi dọc theo làn da nơi cổ cô, “và chúng ta da chạm da, đó chỉ là việc của hai—”

“Không!” Cô thét lên, đẩy anh ra với tất cả sức mạnh cô có thể. Anh lao đảo lùi lại, bị sự ngạc nhiên chộp lấy.

“Khi anh đưa em lên giường,” cô nghẹn lại, “đó không bao giờ chỉ là việc của hai ta. Cha anh luôn luôn ở đó.”

Những ngón tay anh, trượt dưới ống tay áo trở nên rộng thùng thình của chiếc áo cô, ấn sâu vào da cô. Anh không nói gì, nhưng anh chẳng cần làm thế. Sự giận dữ lạnh lẽo trong đôi mắt xanh nhạt màu của anh đã nói lên mọi thứ.

“Anh có thể nhìn vào mắt em,” cô thì thầm, “và nói rằng khi anh kéo ra khỏi cơ thể em, và thay vào đó trao hạt giống của anh lên giường, anh đang nghĩ tới em?”

Gương mặt anh nhăn nhúm siết chặt lại, và đôi mắt anh tập trung vào môi cô.

Cô lắc đầu và đẩy cô ra khỏi sự ghì chặt của anh, giờ đây đã bắt đầu rời lỏng. “Em không nghĩ thế.” Cô nói nhỏ.

Cô di chuyển ra khỏi anh, và cũng ra xa khỏi giường. Cô không có tí hoài nghi nào là anh có thể quyến rũ cô nếu anh chọn làm thế. Anh có thể hôn cô, vuốt ve mơn trớn cô, và khiến cô chúi chaoáng trong mê mị cao độ, và cô sẽ ghét anh vào buổi sáng.

Cô thậm chí sẽ ghét bản thân cô hơn nữa.

Căn phòng im lặng ngọt ngào khi họ đứng đối diện nhau. Simon đang đứng với hai tay duỗi ra, gương mặt anh là sự trộn lẫn xé lòng giữa sốc, đau đớn và giận dữ. Nhưng hầu hết, Daphne nghĩ, trái tim cô vỡ nát từng chút một khi cô gặp mắt anh, anh trông rối tung lên.

“Em nghĩ,” cô nhẹ nhàng nói, “anh tốt hơn nên đi đi.”

Anh ngược nhìn lên, đôi mắt đầy ám ảnh. “Em là vợ anh.”

Cô không nói gì.

“Theo luật, anh sở hữu em.”

Daphne chỉ chăm chăm nhìn anh khi cô nói. “Đó là sự thật.”

Anh nhanh chóng thu ngắn khoảng cách giữa họ, tay anh tìm đến bờ vai cô. “Anh có thể khiến em muốn anh.” Anh thì thào.

“Em biết.”

Giọng anh hạ xuống thấp hơn, khàn khàn và gấp gáp. “Và thậm chí nếu anh không thể, em là của anh. Em thuộc về anh. Anh có thể ép em cho anh ở lại.”

Daphne cảm thấy như cả trăm năm cũ kỹ đã trôi qua khi cô nói. “Anh sẽ không bao giờ làm thế.”

Và anh biết cô đúng, nên tất cả những gì anh làm là giật mạnh mình ra khỏi cô, và đông tổ bước ra khỏi phòng.

17. Chương 18

Có phải Tác giả đây là người duy nhất chú ý, hay các quý ngài (lịch thiệp) của giới thượng lưu nốc rượu nhiều hơn thường lệ vào những ngày này?

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 4 tháng Sáu năm 1813.

Simon ra ngoài và say khướt. Đó không phải là việc anh thường làm. Đó thậm chí không phải là việc anh đặc biệt yêu thích, nhưng dù sao anh đã làm.

Có tới hàng trăm quán rượu gần đây trên đường xuống cảng, chỉ cách vài dặm từ Clyvedon. Và cũng có tới hàng trăm tên thủy thủ ở đó, tìm kiếm những trận choảng nhau. Hai trong số chúng tìm thấy Simon.

Anh đánh bại cả hai.

Một cơn giận dữ tồn tại trong anh, một cơn điên tiết đã sôi sục thẳm sâu trong tâm hồn anh cả hàng năm trời. Cuối cùng nó đã tìm được đường thức giấc, và nó đã có tí xíu chọc tức anh để khiến anh chiến đấu.

Anh uống nhiều đủ để sau đó, khi anh tung nắm đấm, anh không thấy những tên lính với làn da cháy nắng của họ, mà chỉ có cha anh. Mỗi cú đấm là mỗi lần liên tục tọng vào những lời khinh bỉ của sự chối từ. Và cảm giác thật tuyệt. Anh chưa bao giờ đặc biệt nghĩ mình là một người bạo lực, nhưng ôn dịch nó, điều này cảm giác thật tuyệt.

Ngay khi anh xong với hai tên lính thủy, không ai khác dám đến gần anh. Những người dân địa phương nhận ra sức mạnh, nhưng quan trọng hơn, họ nhận ra cơn điên nơi anh. Và tất cả họ đều biết hai kẻ kia, người sau cùng mang về chết chóc hơn.

Simon ở lại quán, cho đến khi ánh sáng đầu tiên của bình minh ló dạng trên bầu trời. Anh đều đều uống từ chai rượu anh đã mua, và rồi, khi đến lúc để đi, đứng dậy trên đôi chân lão đảo, nhét cái chai vào túi áo, và trở ngược về nhà.

Anh nốc rượu khi đi chuyển, chất lỏng whiskey dờ tẹt cháy thẳng lên trong ruột gan anh. Và khi anh say túy lúy rồi say mềm ra, chỉ có một ý nghĩ kiểm soát bùng nổ trong sự mơ hồ lúc ấy của anh.

Anh muốn Daphne trở lại.

Cô là vợ anh, chết tiệt cô. Anh đã quen với việc có cô ở xung quanh. Cô không thể chỉ vút bay và chuyển ra khỏi phòng ngủ của họ.

Anh sẽ mang cô trở lại. Anh sẽ ve vãn cô và anh sẽ thắng cô, và—

Simon ợ ra một tiếng ầm ĩ, kinh khủng. Chà, điều đó sẽ đủ với việc ve vãn và thắng cô. Anh đã quá say để có thể nghĩ về bất cứ điều gì khác.

Vào lúc anh tới Lâu đài Clyvedon, anh đã làm cho bản thân anh vào trạng thái tốt nhất của say xỉn – luôn tự cho mình là đúng. Và vào lúc anh suýt ngã trước cửa phòng Daphne, anh đã tạo ra nhiều tiếng ồn ào đủ để dựng cả người chết sống dậy.

“Daphneeeeeeeeeee!” Anh hét, cố gắng che giấu lời lưu ý mỏng manh của tuyệt vọng trong giọng mình. Anh không cần giọng nghe có vẻ thống thiết.

Anh cau mày tư lự. Mặt khác, có thể nếu giọng anh nghe tuyệt vọng, cô có thể có nhiều khả năng mở cửa ra hơn. Anh xì mũi thêm vài lần, rồi hét toáng lên lần nữa. “Daphneeeeeeeeeee!”

Khi tới hai giây mà cô vẫn không trả lời, anh dựa vào cánh cửa nặng nề (phần lớn là do nhận thức được trạng thái cân bằng của anh, đang bơi trong dòng chảy whiskey). “Ồ, Daphne.” Anh thở dài, dựa trán vào lớp gỗ. “Nếu em—”

Cánh cửa mở ra và Simon ngã nhào chổng gọng.

“Saoem... saoem mở nó ra nhanh... nhanh vậy?” Anh lầm bầm.

Daphne, vẫn đang giật mạnh chiếc áo dài cô đang mặc, nhìn vào người đang nằm thành một đồng trên sàn nhà, và chỉ vừa nhận ra đó là chồng cô. “Lạy Chúa, Simon.” Cô nói. “Anh đã—” Cô cúi xuống để giúp anh, rồi lảo đảo lùi lại khi anh mở miệng ra và thở vào cô. “Anh say bí tỉ!” Cô buộc tội.

Anh trang trọng gật đầu. “E là thế.”

“Anh đã ở đâu?” Cô gắng hỏi.

Anh chớp mắt, và nhìn cô cứ như anh chưa bao giờ từng nghe thấy một câu hỏi ngu ngốc như thế. “Ra ngoài.” Anh đáp, rồi ợ lên.

“Simon, anh nên ở trên giường.”

Anh gật đầu cái nữa, lần này với nhiều sự hăng hái và nhiệt tình hơn. “Phảii, phảii anh nên như thế.”

Anh thử đứng lên, nhưng chỉ có đầu gối anh hoạt động, trước khi anh vấp và ngã ngược xuống tầm thảm. “Hừmmm.” Anh nói, chăm chăm nhìn xuống nửa dưới cơ thể anh. “Hừmmm, lạ quá.” Anh ngóc đầu dậy về phía Daphne và nhìn cô hoàn toàn bối rối. “Anh có thể thề chúng không phải chân anh.”

Daphne đảo mắt.

Simon cố đứng lên lần nữa, nhưng cũng với kết quả y chang. “Tứ chi anh không có vẻ gì là hoạt động hết.” Anh bình luận.

“Não anh cũng không hoạt động đâu.” Daphne đáp trả. “Em làm gì với anh đây?”

Anh nhìn cô và nhả răng cười. “Yêu anh? Em biết mà, em đã nói em yêu anh.” Anh nhăn mặt. “Anh không nghĩ em có thể rút những lời đó lại.”

Daphne thở dài thườn thượt. Cô nên giận dữ với anh – trời đánh anh, cô đang giận dữ với anh! – nhưng thật khó khăn, để tiếp tục giữ mức độ thích hợp của sự điên tiết khi anh trông quá đáng thương thế này.

Hơn nữa, với ba người anh trai, cô có vài kinh nghiệm với những kẻ ngu say xỉn. Anh đang chuẩn bị ngủ một giấc li bì để già rệu, rồi sau đó tất cả sẽ diễn ra theo trình tự: Anh thức dậy với cơn đau đầu choáng váng, cái này hoàn toàn đáng đời anh, và rồi anh nhất định nài nỉ đòi uống vài thứ pha chế độc hại, mà anh vô cùng tin chắc là sẽ loại trừ sạch sành sanh nồng độ cồn ra.

“Simon?” Cô kiên nhẫn hỏi. “Anh uống nhiều đến mức nào?”

Anh nhăn nhó toe toét với cô. “Rất nhiều.”

“Em cũng nghĩ vậy.” Cô lăm bắm dưới hơi thở, cúi xuống và vòng tay bàn cô dưới cánh tay anh. “Giờ anh dậy nào, chúng ta sẽ đưa anh vào giường.”

Nhưng anh không di chuyển, chỉ ngồi đó trên người cô và ngược nhìn lên với vẻ cực kỳ ngớ ngẩn. “Tại sao em lại đứng lên?” Anh ngọng nghịu. “Em không thể ngồi dối anh sao?” Anh quẳng tay qua cô cho một cái ôm sụt mướt. “Đến dả ngồi dối anh, Daphne.”

“Simon!”

Anh vỗ vào chỗ tấm thảm cạnh anh. “Chỗ này thật lý tưởng để ngồi đây.”

“Simon, không, em không thể ngồi đó với anh.” Cô nghiêng rằng, vật lộn ra khỏi cái ôm ghì chặt của anh. “Anh phải lên giường ngủ.” Cô thử di chuyển anh lần nữa, và kết quả cũng ảm đảm như nhau. “Lạy Chúa.” Cô nói dưới hơi thở. “Tại sao anh phải ra ngoài và say khướt thế?”

Không có vẻ gì là anh nghe những lời của cô, nhưng anh đã nghe, bởi vì anh nghiêng đầu, và nói. “Anh muốn em trở lại.”

Môi cô há ra vì sốc. Cả hai đều biết những gì anh phải làm để chiến thắng và mang cô trở lại, nhưng Daphne nghĩ anh đã quá say mềm để có thể kiểm soát bất cứ cuộc trò chuyện nào về chủ đề này. Nên cô chỉ giật mạnh tay anh và nói. “Chúng ta sẽ nói chuyện đó vào ngày mai, Simon.”

Anh chớp mắt lia lịa vài lần liên tiếp nhau. “Nghĩ bây giờ đã là ngày mai.” Anh rướn cổ lên và do đó, sẫm soi những khung cửa sổ. Những tấm màn đã được kéo xuống, nhưng ánh sáng của ngày mới đã xuyên qua. “Ngày mới rồi,” anh lầm bầm, “thấy không?” Anh phẩy tay về phía cửa sổ. “Đã là ngày mai.”

“Vậy chúng ta sẽ nói chuyện vào buổi tối.” Cô nói, có chút tuyệt vọng. Cô đã cảm thấy như thể trái tim cô bị đâm xuyên qua bởi xay gió; cô không nghĩ cô có thể chịu được chuyện này lâu hơn. “Làm ơn, Simon, bây giờ hãy để chuyện này lại sau.”

“Vấn đề là, Daphne—” Simon lúc lắc đầu liên tục, như cách con chó lắc đầu khi ra khỏi nước. “DaphNe.” Anh nói một cách cẩn thận. “DaphNe DaphNe.”

Daphne không thể nín cười trước cảnh ấy. “Chuyện gì, Simon?”

“Vấn đề là, em thấy đó” – anh gãi đầu – “em chỉ là không hiểu.”

“Em không hiểu chuyện gì?” Cô nhỏ nhẹ nói.

“Tại sao anh không thể làm việc đó.” Anh lên tiếng, nâng mặt lên cho đến khi ngang tầm với khuôn mặt cô, và cô gần như do dự trước vẻ ám ảnh đau đớn cùng cực trong đôi mắt ấy.

“Anh không bao giờ muốn làm tổn thương em, Daff.” Anh khàn giọng nói. “Em biết mà, phải không?”

Cô gật đầu. “Em biết, Simon.”

“Tốt, bởi vì vấn đề là—” Simon thở ra một hơi dài dường như làm toàn bộ cơ thể anh rung lên. “Anh không thể làm những gì em muốn.”

Cô chẳng nói gì.

“Suốt cuộc đời anh,” Simon buồn bã nói, “suốt cuộc đời anh, ông ấy đã thắng. Em có biết điều đó không? Ông luôn luôn thắng. Lần này anh sẽ thắng ông.” Trong một khoảnh khắc ngưng ngáp rất dài, anh đứng đưa một tay theo một đường cung nằm ngang và thọc mạnh ngón cái vào ngực mình. “Anh. Anh muốn chiến thắng lần này.”

“Ồ, Simon.” Cô thì thào. “Anh đã thắng lâu rồi. Giây phút anh vượt quá những kỳ vọng của ông, anh đã thắng. Mỗi lần anh hoàn thành những việc lật vật, kết bạn, hay du hành đến một vùng đất mới, anh đã thắng. Anh đã làm tất cả những thứ ông không bao giờ muốn cho anh.” Cô ngưng thở, rồi siết lấy vai anh. “Anh đã đánh bại ông ấy. Anh chiến thắng. Sao anh không thể thấy điều đó?”

Anh lắc đầu. “Anh không muốn trở thành như những gì ông ấy muốn.” Anh nói. “Ngay cả khi—” Anh nấc cụt. “Ngay cả khi ông chưa bao giờ đặt mong đợi ấy vào a-anh, những gì ông muốn là một đứa con trai hoàn hảo, một ai đó sẽ trở thành một C-Công tước hoàn hảo, ai đó rồi sẽ c-cưới một nữ Công tước hoàn hảo, và có những đứa con h-oàn hảo.”

Daphne cắn chặt môi dưới giữa hai hàm răng. Anh đang lắp bắp lần nữa. Anh hẳn phải đang thật sự rất đau đớn. Cô cảm thấy trái tim cô vỡ nát vì anh, vì cậu bé trai nhỏ xíu không muốn gì hơn là sự chấp thuận của cha mình.

Simon nghiêng đầu qua và quan sát cô với cái nhìn chăm chú ngạc nhiên. “Ông ấy sẽ chấp nhận em.”

“Ồ.” Daphne nói, không chắc phải hiểu điều đó như thế nào.

“Nhưng” – anh nhún vai và trao cho cô một nụ cười bí ẩn tinh quái – “dù sao anh cũng cưới em.”

Anh trông quá đổi tha thiết, quá nghiêm túc như một đứa trẻ, điều đó khiến cô chiến đấu một cách khó khăn, để không vòng tay cô qua và cố gắng xoa dịu anh. Nhưng dù cho nỗi đau của anh có sâu hoắm đến thế nào, hay tâm hồn anh thương tổn nặng nề tới đâu, anh đang khiến chuyện này trở nên sai trái. Hành động trả thù tốt nhất chống lại cha anh chỉ đơn giản là sống một cuộc đời trọn vẹn và hạnh phúc, hoàn thành tất cả những trọng trách cùng tiếng tăm mà cha anh đã quả quyết tước chúng khỏi anh.

Daphne nuốt xuống một tiếng nấc thất vọng nặng nề. Cô không thấy được làm sao anh có thể khiến cho cuộc sống của anh hạnh phúc, khi tất cả những lựa chọn trong đời anh đều dựa vào việc làm trái với mong ước của một người đã chết. Nhưng cô không muốn mắc kẹt với những chuyện ấy vào lúc này. Cô mệt mỏi và anh đang say, và đây chỉ đơn giản là chưa phải lúc.

“Anh hãy vào giường nào.” Cuối cùng cô nói.

Anh chăm chăm nhìn cô trong một lúc lâu, đôi mắt đông đầy vẻ cần được xoa dịu cũ kỹ. “Đừng rời khỏi anh.” Anh thì thầm.

“Simon.” Cô lặng người.

“Làm ơn đừng rời khỏi anh. Ông ấy đã bỏ đi. Mọi người đều bỏ đi. Rồi chính anh cũng bỏ đi.” Anh siết chặt tay cô. “Em ở lại.”

Cô run rẩy gật đầu, và đứng dậy. “Anh có thể ngủ để già rệu trên giường em.” Cô nói. “Em chắc chắn anh sẽ cảm thấy tốt hơn vào sáng sớm.”

“Nhưng em sẽ ở lại với anh?”

Đó là một sai lầm. Cô biết đó là một sai lầm, nhưng cô vẫn nói. “Em sẽ ở lại với anh.”

“Tốt lắm.” Anh loạng choạng đứng lên. “Bởi vì anh không thể – anh thực sự –” Anh thở dài và quay đôi mắt đau đớn qua cô. “Anh cần em.”

Cô dẫn anh vào giường, gần như ngã xuống khi anh đổ nhào xuống tấm nệm. “Nằm đấy.” Cô yêu cầu, rồi quỳ xuống cởi đôi bốt của anh ra. Cô đã làm thế này cho các anh trai cô trước đây, nên cô biết phải chộp lấy phía gót, chứ không phải phía đầu ngón chân, nhưng chúng quá chật, và cô ngã sòng soài khi cuối cùng cũng tuột được một chiếc ra.

“Trời ơi.” Cô lằm bằm, đứng dậy để lặp lại cái việc bực mình ấy. “Và họ nói phụ nữ là nô lệ của thời trang.”

Simon tạo ra một tiếng ồn nghe rất đáng ngờ là tiếng ngáy.

“Anh ngủ sao?” Daphne hoài nghi hỏi. Cô giật mạnh chiếc bốt bên kia ra có tí dễ dàng hơn, và nhắc chân anh – có cảm giác nặng như chân người đã chết – lên giường.

Anh trông trẻ ra và thanh thản với hàng mi đen lác lác trên mí mắt. Daphne với tới và vén những lọn tóc lòa xòa khỏi trán anh. “Ngủ ngon, anh yêu.” Cô thì thầm.

Nhưng rồi khi cô bắt đầu di chuyển, một cánh tay anh phóng vụt ra và bao lấy cô. “Em đã nói em sẽ ở lại.” Anh nói một cách buộc tội.

“Em nghĩ anh đã ngủ!”

“Không cho em quyền được phá vỡ lời hứa.” Anh giật mạnh tay cô, và cuối cùng Daphne ngừng lại, bỏ cuộc, ngồi xuống cạnh anh. Anh thật ấm áp, và anh là của cô, và thậm chí nếu cô phải lấp đi nỗi sợ hãi về tương lai của họ, ngay tại thời điểm này, cô không thể thoát khỏi cái ôm ghì chặt dịu dàng của anh.

Daphne thức dậy vào một giờ hay khoảng chừng ấy sau đó, ngạc nhiên rằng cuối cùng cô đã ngủ quên. Simon vẫn nằm cạnh cô, khe khẽ ngáy. Họ đều đang mặc quần áo, anh trong bộ trang phục sức nức mùi whiskey, và cô trong chiếc áo ngủ của mình.

Dịu dàng, cô chạm vào má anh. “Em làm gì với anh đây?” Cô thì thầm. “Anh biết đó, em yêu anh. Em yêu anh, nhưng em ghét những gì anh đang làm với bản thân mình.” Cô thở ra một hơi thở yếu ớt. “Và cả với em. Em ghét những gì anh đang làm với em.”

Anh đổi chỗ một cách ngại ngùng, và trong một khoảnh khắc kinh hãi, cô sợ rằng anh sẽ tỉnh dậy. “Simon?” Cô thều thào, rồi thở ra nhẹ nhõm khi anh không trả lời. Cô biết cô không nên nói lớn như thế, khi cô không sẵn sàng để anh nghe, nhưng anh nhìn quá ngây thơ vô tội trên chiếc gối trắng như tuyết. Thật dễ dàng để những ý nghĩ tận đáy lòng cô tuôn ra, khi anh trông như thế.

“Ồ, Simon.” Cô thở dài, nhắm mắt lại để ngăn dòng nước mắt đang trào tới. Cô nên đứng lên. Cô nên hoàn toàn đứng lên một cách kiên quyết ngay bây giờ, và để anh lại chỗ anh. Cô hiểu tại sao anh lại chống đối dữ dội việc mang một đứa trẻ đến thế giới này, nhưng cô không tha thứ cho anh, và cô chắc chắn không đồng ý với anh. Nếu anh tỉnh dậy với cô vẫn trong vòng tay anh, anh có thể nghĩ cô đã sẵn sàng cho hình mẫu gia đình của anh.

Chậm rãi, bất đắc dĩ, cô cố gắng gỡ tay anh ra. Nhưng vòng tay của anh siết chặt quanh cô, và giọng ngại ngùng của anh làm bầm vang lên. “Không.”

“Simon, em—”

Anh kéo cô lại gần hơn, và Daphne nhận ra anh đang hoàn toàn bị khuấy động.

“Simon?” Cô thì thào, mắt mở to ra. “Anh đã thức rồi sao?”

Câu trả lời của anh chỉ là tiếng lầm bầm ngại ngùng khác, và anh chẳng thể hiện sự cố gắng quỵên rũ nào ngoài việc chỉ xích lại gần cô hơn.

Daphne ngạc nhiên chớp mắt. Cô đã không nhận ra một người đàn ông có thể muốn một người phụ nữ trong giấc ngủ.

Cô quay đầu lại, nên có thể thấy gương mặt anh, rồi cô với tay chạm vào xương hàm nơi ấy. Anh phát ra một tiếng rên nho nhỏ. Âm thanh trầm sâu và khàn khàn, và nó khiến cô tự tin. Với những ngón tay chậm chậm, trên người, cô cởi những khuy áo khỏi áo sơ mi anh, chỉ dừng lại một lần để lần quanh vòng ngoài nơi trung tâm anh.

Anh đổi chỗ, và Daphne cảm thấy một sức lực lạ lùng nhất, say sưa nhất dâng lên. Cô nhận ra, anh đang ở trong quyền điều khiển của cô. Anh đang ngủ, và rõ ràng là vẫn còn ngà ngà say, và cô có thể làm bất cứ gì cô muốn ở anh.

Cô có thể có bất cứ gì cô muốn.

Một cái liếc nhanh vào khuôn mặt anh nói cho cô biết rằng anh vẫn còn đang ngủ, và cô nhanh nhẹn cởi quần anh ra. Phía dưới, anh căng cứng lên, và cô bao phủ tay cô quanh anh, cảm nhận máu anh chảy bên dưới những ngón tay cô.

“Daphne.” Anh rên rỉ. Mắt anh bối rối mở ra, và rên lên rời rạc. “Ôi, Chúa ơi. Khi thật là quá tuyệt vời.”

“Shhhh.” Cô ngân nga, trượt ra khỏi chiếc áo choàng bằng lụa. “Để em làm mọi thứ.”

Anh nằm ngửa, hai bàn tay anh nắm lại bên hông khi cô vuốt ve anh. Anh đã dạy cô rất nhiều trong suốt hai tuần hôn nhân ngắn ngủi của họ, và khi anh nhanh chóng quần mình vì khao khát, hơi thở anh liền trở nên hỗn hển đứt quãng.

Và cầu Chúa phù hộ cô, nhưng cô cũng muốn anh. Cô lơ mơ cảm thấy có uy quyền vượt qua anh. Cô đang kiểm soát, và đó là sự kích thích tuyệt vời nhất mà cô có thể tưởng tượng ra. Cô cảm thấy sự rung động trong bao tử, rồi một sự kích thích lạ lùng, và cô biết cô cần anh.

Cô cần anh bên trong cô, lấp đầy cô, cho cô mọi thứ mà một người đàn ông có thể cho một người phụ nữ.

“Ồ, Daphne.” Anh rên lên, đầu anh quay từ bên này sang bên kia. “Anh cần em. Anh cần em ngay bây giờ.”

Cô di chuyển lên trên anh, ấn tay lên vai anh khi cô cười lên anh. Dùng một tay, cô dẫn anh vào trong cô, đã hoàn toàn ẩm ướt với nhu cầu.

Simon cong người bên dưới, và rồi cô chậm chậm trượt xuống phía dưới anh, cho đến khi anh gần như hoàn toàn trong cô.

“Hơn nữa.” Anh hỏn hển. “Ngay bây giờ.”

Daphne rũ đầu xuống khi cô di chuyển xuống dưới đến từng centimet cuối cùng. Tay cô bấu chặt vào vai anh khi hỏn hển thở.

Và rồi anh trọn vẹn ở trong cô, và cô nghĩ cô có thể chết vì hài lòng. Chưa bao giờ cô cảm thấy là một người phụ nữ đủ đầy, trọn vẹn như thế.

Cô khụy gối xuống khi di chuyển phía trên anh, cơ thể cô uốn cong và quặn lại với cơn khoái cảm. Tay cô mở rộng đè lên nơi bụng, khi cô vặn xoắn và đổi hướng, rồi trượt tay lên phía ngực cô.

Simon rên rỉ trong cuồng hống khi anh quan sát cô, mắt anh đờ ra khi hơi thở trở nên nóng hổi và nặng nề qua đôi môi hé mở. “Ồi, Chúa ơi.” Anh nói bằng một giọng khàn khàn, bức tức. “Em đang làm gì với anh? Em đang—” Rồi cô chạm một trong những núm vú cô, và toàn bộ cơ thể anh bật lên. “Em học cái đó ở đâu?”

Cô cúi nhìn xuống và lúng túng cười với anh. “Em không biết.”

“Nữa đi.” Anh thở dốc. “Anh muốn xem em.”

Daphne hoàn toàn không chắc phải làm gì, nên cô chỉ để cho bản năng kiểm soát. Cô ép hông cô chuyển động vòng quanh hông anh khi cô cong lưng lại, khiến ngực cô nhô ra một cách đẹp đẽ. Cô khum cả hai tay, nhẹ nhàng siết chúng, day nụ hoa giữa những ngón tay cô, không một lần rời mắt khỏi gương mặt Simon.

Hông anh nảy lên cuồng loạn, xóc mạnh lên, và anh tuyệt vọng ghì chặt tấm ra giường bằng hai bàn tay to lớn. Và Daphne nhận ra anh đã gần đạt đỉnh. Anh luôn cẩn thận để thỏa mãn cô, để đảm bảo chắc chắn cô đạt cực điểm trước khi anh cho phép bản thân cũng như thế, nhưng lần này, anh sẽ bùng nổ trước.

Cô đã rất gần, nhưng không gần như anh.

“Ồ, Chúa tôi!” Anh đột nhiên bật lên, giọng anh thô ráp và hoang sơ với nhu cầu. “Anh sắp – anh không thể—” Đôi mắt anh ghim chặt vào cô với một cái nhìn tái nhợt, lạ lùng, và anh cố gắng yếu ớt thử kéo ra.

Daphne chồm tới trong anh với tất cả những gì cô có thể.

Anh nổ tung trong cô, với sức lực đỉnh điểm làm hông anh nảy lên khỏi giường, đẩy cô lên cùng với anh. Cô cắn chặt tay xuống bên dưới anh, dùng tất cả sức mạnh để giữ anh lại với cô. Cô sẽ không để mất anh lần này. Cô sẽ không để mất đi cơ hội này.

Mắt Simon mở bay ra khi anh đến đỉnh, khi anh nhận ra đã quá trễ cho những gì anh đã làm. Nhưng cơ thể anh đã đi quá xa; không gì có thể ngăn cản được sức mạnh đạt đỉnh của anh. Nếu anh nằm trên, anh có thể tìm được sức mạnh để rút ra, nhưng nằm đây bên dưới cô, quan sát cô bốn cọt cơ thể cô vào sự khát khao, anh vô vọng chống lại cơn dữ dội nhu cầu của chính anh.

Khi rằng anh nghiêng chặt và cơ thể anh nảy lên, anh cảm thấy bàn tay bé nhỏ của cô trượt xuống bên dưới anh, ấn anh chặt hơn vào cái nôi của tử cung cô. Anh thấy biểu cảm vui sướng tột cùng rõ ràng trên gương mặt cô – và rồi anh bỗng dưng nhận ra – cô có mục đích làm điều này. Cô đã lên kế hoạch cho nó.

Daphne đã khuấy động anh trong giấc ngủ, lợi dụng khi anh còn đang ngà ngà say, và giữ anh trong cô khi cô để anh trút hạt giống nơi anh vào.

Mắt anh mở lớn và dán chặt vào đôi mắt cô. “Làm sao em có thể?” Anh thì thầm.

Cô không nói gì, nhưng anh thấy gương mặt cô thay đổi, và anh biết cô đã nghe anh.

Simon đẩy cô ra, khi anh cảm thấy cô bắt đầu siết chặt quanh anh, thô bạo từ chối niềm hạnh phúc của cô vì cô chỉ làm chúng cho chính bản thân mình. “Làm sao em có thể?” Anh lặp lại. “Em biết mà. Em biết r-rằng a-a-anh—”

Nhưng cô chỉ cuộn tròn lại như một trái banh nhỏ, đầu gối cô co lại nơi ngực, rõ ràng quyết tâm không để mắt đến từng giọt từ anh.

Simon chửi thề dữ dội khi anh giật mạnh cơ thể khỏi chân anh. Anh mở miệng để công kích cô, trừng phạt cô vì đã lừa anh, vì đã lợi dụng anh, nhưng cổ họng anh siết chặt, và lưỡi anh căng cứng, và anh thậm chí không bắt đầu nói được một từ, hay kết thúc dù chỉ một.

“E-e-em–” Cuối cùng anh xoay sở nói ra.

Daphne chăm chăm nhìn anh kinh hãi. “Simon?” Cô thều thào.

Anh không muốn như thế. Anh không muốn cô nhìn anh cứ như anh là một loại quái vật nào đó. Ô Chúa, Chúa ơi, anh cảm thấy chỉ như mới bảy tuổi lần nữa. Anh không thể khiến miệng anh hoạt động. Anh đã thua.

Gương mặt Daphne đong đầy lo lắng. Sự lo lắng thừa thãi, tiếc thương. “Anh ổn không?” Cô thăm thò. “Anh có thể thở chứ?”

“Đ-đ-đ-đ–” Âm thanh như tiếng khóc xa xôi văng lại của việc cầu xin đừng thương hại tôi, nhưng đó là tất cả những gì anh có thể làm. Anh có thể cảm thấy sự hiện diện đầy nhạo báng của cha anh, siết chặt lấy cổ họng anh, làm tắc nghẽn lưỡi anh.

“Simon?” Daphne nói, vội vã đến bên cạnh anh. Giọng cô trở nên hoang mang cực độ. “Simon, nói gì đi!”

Cô vội tới chạm vào tay anh, nhưng anh gạt tay cô ra. “Đừng chạm vào tôi!” Anh bùng nổ.

Cô rút tay lại. “Em đoán là anh vẫn còn nói được vài thứ.” Cô nói bằng một giọng buồn bã.

Simon căm ghét bản thân anh, căm ghét giọng nói đã từ bỏ anh, và ghét vợ anh vì cô có sức mạnh làm khả năng điều khiển của anh vỡ vụn. Đây hoàn toàn rõ ràng là không thể nói được, cái cảm giác tắc nghẽn, siết chặt này – anh đã cật lực cả cuộc đời để thoát khỏi nó, và giờ cô đã mang tất cả trở lại với mức độ dữ dội hơn.

Anh không thể để cô làm thế. Anh không thể để cô khiến anh trở thành như vậy một lần nữa.

Anh thử nói tên cô, nhưng chẳng thể thành lời.

Anh phải bỏ đi. Anh không thể nhìn thấy cô. Anh không thể ở đây với cô. Anh thậm chí không muốn bên cạnh chính bản thân anh, nhưng điều đó, bất hạnh thay, lại xa hơn tầm kiểm soát ảm đảm của anh.

“Đ-đừng đi-đến gần-đến gần tôi.” Anh hỗn hển, thọc mạnh một ngón tay về phía cô khi anh kéo mạnh quần lên. “E-e-e-em đã làm chuyện này!”

“Làm chuyện gì?” Daphne bật khóc, kéo tấm ra giường quanh cô. “Simon, ngừng việc này lại. Em đã làm sai chuyện gì? Anh muốn em. Anh biết mà, anh muốn em.”

“Ca-ca-cái này!” Anh nổ tung, chỉ vào cổ họng anh. Rồi anh chỉ vào bụng cô. “Ca-ca-cái đó.”

Sau đó, không thể chịu đựng việc nhìn cô lâu hơn được nữa, anh sầm sập ra khỏi phòng. Phải chi anh có thể cũng dễ dàng thoát khỏi chính bản thân anh.

Mười tiếng sau, Daphne tìm thấy ghi chú sau:

Áp lực công việc tại một trong những dinh thự khác đòi hỏi sự có mặt của anh. Anh tin rằng em sẽ nhấn lại, nếu mục đích thụ thai của em thành công.

Viên quản lý của anh sẽ cho em sự chỉ dẫn, trong trường hợp em cần nó.

Simon.

Tờ ghi chú độc nhất trượt khỏi những ngón tay Daphne, và chậm chậm xoay xoay trên sàn nhà. Một tiếng nắc nỏ ráp thoát khỏi cổ họng, và cô ấn những ngón tay vào miệng, như thể việc ấy có thể ngăn lại những cảm xúc dâng lên như đợt thủy triều trong cô.

Anh đã rời bỏ cô. Anh thực sự đã rời bỏ cô. Cô biết anh giận dữ, biết anh có thể thậm chí không tha thứ, nhưng cô đã không nghĩ anh thực sự sẽ bỏ đi.

Cô đã nghĩ – ồ, ngay cả khi anh điên tiết bước ra khỏi cửa, cô đã nghĩ – họ có thể giải quyết lại những khó khăn ấy, nhưng giờ thì cô không chắc.

Có lẽ cô đã quá thiên về tình cảm. Cô đã ích kỷ nghĩ rằng có thể chữa trị vết thương lòng cho anh, khiến trái tim anh trở nên trọn vẹn hơn. Giờ đây cô nhận ra cô đã tự huỷ hoại bản thân quá nhiều, hơn những gì cô thực sự có. Cô đã nghĩ tình yêu nơi cô, đầy sâu lắng, luôn rạng ngời và quá đỗi tinh nguyên, sẽ giúp Simon bỏ lại sau lưng những tháng năm cũ kỹ của oán giận, của nỗi đau chất chồng trong cuộc đời anh ngay lập tức.

Cô đã tự cao làm sao. Và giờ đây cô cảm thấy mình quá ngốc nghếch.

Có những thứ nằm ngoài tầm với cô. Trong cuộc sống luôn được chở che của mình, cô chưa bao giờ nhận ra điều đó, mãi cho đến tận lúc này. Cô đã không mong đợi thế giới như một chiếc đĩa vàng bằng phẳng, nơi mọi chuyện cô làm đều nằm trong tầm tay, nhưng cô luôn nghĩ nếu cố gắng hết sức mình vì một điều gì đó, đối xử với tất cả mọi người bằng lòng yêu thương như những gì cô có, thì cô sẽ được tưởng thưởng xứng đáng.

Nhưng không phải lần này. Simon ngoài tầm với của cô.

Căn nhà yên tĩnh một cách kỳ lạ, khi Daphne đi về phía căn phòng màu vàng. Cô tự hỏi phải chăng tất cả người hầu đều biết được việc chuyển đi của chồng cô, và giờ đây đang cố tình lẩn tránh cô. Họ hẳn đã nghe cả đồng về cuộc tranh cãi của họ vào tối đêm trước.

Daphne thở dài. Nỗi khổ tâm sẽ trở nên khó khăn hơn khi ai đó có một tiểu đội những người bàng quan đứng xem.

Hoặc là những người xem ẩn mặt, có thể giống như tình cảnh này, cô nghĩ khi rung chuông. Cô không thể thấy họ, nhưng cô biết họ ở đây, thì thầm sau lưng và xót thương cô.

Thật buồn cười làm sao, là cô chưa bao giờ nghĩ nhiều về những tin ngòi lê đôi mách của những người hầu trước kia. Nhưng giờ đây – cô ngồi phịch xuống ghế sofa với một tiếng rên nhỏ đau đớn – giờ đây cô cảm thấy tro bụi đến đáng thương. Cô còn có thể nghĩ về điều gì nữa?

“Thưa bà?”

Daphne ngẩng lên và nhìn thấy một cô hầu trẻ tuổi đang do dự nơi ngưỡng cửa. Cô ấy khẽ nhún gối chào, và nhìn Daphne mong đợi.

“Cho ta trà, làm ơn.” Daphne lặng lẽ nói. “Không bánh quy, chỉ trà thôi.”

Cô gái trẻ gật đầu và chạy lẩn đi.

Khi đợi cô hầu quay trở lại, Daphne cúi xuống nhìn, chạm vào bụng cô với một vẻ sùng kính dịu dàng. Lay Chúa, cầu xin Người, cô van nài, hãy để đây là một đứa trẻ.

Cô không thấy xấu hổ về những hành động của mình. Cô cho là cô nên làm thế, nhưng không phải vậy. Cô đã không lên kế hoạch cho việc đó. Cô đã không nhìn anh trong khi anh đang ngủ, và nghĩ – anh có thể vẫn còn say. Ta có thể ân ái với anh, đoạt lấy hạt giống nơi anh và anh sẽ không bao giờ biết.

Nó không xảy ra theo cách đó.

Daphne không chắc lắm là nó xảy ra như thế nào, nhưng vào khoảnh khắc cô ở bên trên anh, và điều tiếp theo cô nhận ra là anh không thể rút ra đúng lúc, và cô đã khiến cho anh đảm bảo chắc chắn không thể rút ra được...

Hay có lẽ – cô nhắm mắt lại. Thật chặt. Có lẽ nó đã xảy ra theo cách khác. Có lẽ cô đã lợi dụng nhiều hơn khoảnh khắc đó, có lẽ cô đã lợi dụng anh.

Cô chỉ không biết. Tất cả đã hòa quyện vào nhau. Tất nói lắp của Simon, mong ước tuyệt vọng muốn có một đứa con của cô, lòng căm thù cha của anh – tất cả những thứ ấy đã xoay vần và trộn lẫn trong tâm trí cô, và cô không thể nói đâu là mở đầu hay kết thúc.

Và cô cảm thấy quá lẻ loi.

Cô nghe âm thanh của cửa mở và quay lại, mong đợi cô hầu trẻ rụt rè ở đó với khay trà, nhưng thay vào chỗ cô ấy là Bà Colson. Gương mặt bà buồn bã và đôi mắt lo âu.

Daphne uể oải mỉm cười với bà quản gia. “Tôi đang mong đợi cô hầu.” Cô thều thào.

“Tôi có vài việc để trông coi ở phòng bên, nên tôi nghĩ tôi sẽ tự mang khay trà đến.” Bà Colson trả lời.

Daphne biết bà ấy đang nói dối, nhưng dù sao cô cũng gật đầu.

“Cô hầu nói là không có bánh quy.” Bà Colson thêm. “Nhưng tôi biết bà đã bỏ buổi sáng, nên dù sao tôi cũng mang đến một ít trên khay.”

“Bà thật là chu đáo.” Daphne không nhận ra chất giọng của chính mình. Nó nghe quá thăm hại với tai cô, gần như thể thuộc về một người nào khác.

“Không phiền gì cả, tôi bảo đảm với bà.” Bà quản gia nhìn cứ như muốn nói gì thêm nữa, nhưng cuối cùng bà chỉ thẳng lưng lên và nói. “Nhiều đây là tất cả?”

Daphne gật đầu.

Bà Colson tiến về phía cửa, và rồi chỉ trong một giây ngắn ngủi, Daphne đã gần như hét lên gọi lấy. Cô đã hầu như nói ra tên bà, và yêu cầu bà ngồi lại, cùng uống trà với cô. Và cô sẽ tuôn trào những bí mật cùng nỗi hổ thẹn, rồi cô sẽ bật khóc nức nở.

Và không phải vì cô thân thiết đặc biệt với bà quản gia, chỉ bởi vì cô không còn ai khác.

Nhưng cô không gọi, và Bà Colson rời khỏi phòng.

Daphne cầm một miếng bánh quy lên và cắn nó. Có thể, cô nghĩ, đây là lúc để về nhà.

18. Chương 19

Nữ Công tước mới của Hastings đã bị nhận ra ở Mayfair vào hôm nay. Philipa Featherington là người đầu tiên trông thấy Quý cô Daphne Bridgerton đang hít thở khí trời trong lúc thoãn thoát đi qua các khu nhà. Cô Featherington thét to gọi, nhưng Nữ Công tước vờ như chẳng nghe thấy.

Và chúng ta đều biết Nữ Công tước phải đang giả vờ, vì cuối cùng, chỉ có người chết mới không chú ý đến tiếng thét của Cô Featherington.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 9 tháng Sáu năm 1813.

Nỗi đau khổ, cuối cùng Daphne học được, không bao giờ thực sự thuyên giảm; nó chỉ trầm trọng hơn. Cơn đau sắc nhọn, nhói lên dư bị dao đâm mà một người cảm thấy ở mỗi hơi thở, cuối cùng lộ ra thành cơn nhức nhối giảm nhẹ hơn, yếu hơn – mà người ta có thể phần lớn – nhưng hoàn toàn không bao giờ – phớt lờ đi.

Cô rời khỏi Lâu đài Clyvedon ngay sau ngày Simon bỏ đi, hướng về London với mỗi mục đích nhỏ nhất là trở lại Ngôi nhà Bridgerton. Nhưng quay ngược về ngôi nhà của gia đình cô lại bằng cách nào đó, trông giống như sự thừa nhận thất bại, vậy nên vào phút cuối cùng, cô ra chỉ thị cho người xà ích thay vào đó đưa cô đến Ngôi nhà Hastings. Cô sẽ ở gần gia đình nếu cô cảm thấy cần sự ủng hộ và bầu bạn, nhưng giờ đây cô là người phụ nữ đã lấy chồng; cô nên ở ngôi nhà của chính cô.

Và thế là cô giới thiệu bản thân với đội ngũ nhân viên mới, những người chấp nhận cô mà không có một câu hỏi nào (nhưng có một số lượng tò mò đáng kể), và sắp đặt cuộc đời mới của cô như một người vợ bị bỏ rơi.

Mẹ cô là người đầu tiên đến thăm. Daphne đã không báo tin cho bất kỳ ai khác về chuyến trở về London của cô, nên chuyện này chẳng ngạc nhiên chút nào.

“Cậu ấy đâu?” Violet hỏi mà không mào đầu.

“Chồng con, con đoán thế?”

“Không, người chú Edmund tuyệt vời của con.” Violet gần như cúi kính. “Dĩ nhiên ý mẹ là chồng con.”

Daphne hoàn toàn không nhìn vào mắt mẹ cô khi nói. “Con tin là anh ấy đang chăm lo công việc, tại một trong những dinh thự trong nước của anh.”

“Con tin là thế?”

“À, con biết thế.” Daphne sửa lại.

“Và con có biết tại sao con không ở cùng cậu ấy?”

Daphne nghĩ tới việc nói dối. Cô nghĩ tới việc tỏ ra trơ tráo và nói với mẹ cô vài việc vô nghĩa, về một tình trạng khẩn cấp dính líu đến đến vài người tá điền, và có thể vài con thú nuôi hay bệnh tật hoặc bất cứ gì khác. Nhưng cuối cùng, với đôi môi run rẩy, với những giọt lệ bắt đầu dâng lên trong khóe mắt, và giọng nhỏ lí nhí, cô nói. “Vì anh ấy không chọn mang con đi theo.”

Violet nắm lấy tay cô. “Ồ, Daff.” Bà thở dài. “Có chuyện gì xảy ra sao?”

Daphne lún vào ghế sofa, kéo mẹ cô theo cùng. “Nhiều hơn cả những gì con có thể giải thích.”

“Con có muốn thử làm điều đó không?”

Daphne lắc đầu. Cô chưa bao giờ, dù chỉ một lần trong đời, giữ bí mật với mẹ cô. Chưa bao giờ có bất cứ thứ gì cô cảm thấy không thể thảo luận với bà.

Nhưng không phải lần này. Cô vỗ vỗ tay bà. “Con sẽ ổn thôi.”

Violet trông hoài nghi. “Con chắc không?”

“Không.” Daphne chầm chầm nhìn vào sàn nhà trong một lúc. “Nhưng dù sao con phải tin thế.”

Violet rời đi, rồi Daphne đặt tay nơi bụng và cầu xin.

—o0o—

Colin là người tiếp theo đến thăm. Khoảng một tuần sau, khi Daphne trở về từ một buổi đi dạo ngắn trong công viên, cô thấy anh đứng trong phòng khách, tay khoanh lại, biểu cảm giận dữ.

“À.” Daphne nói, kéo đôi găng tay ra. “Em thấy anh đã được nghe về sự trở lại của em.”

“Chuyện mắc dịch gì đang xảy ra?” Anh yêu cầu.

Colin, Daphne nhăn nhó ngẫm nghĩ, đã không hoàn toàn thừa hưởng tài năng ăn nói khôn khéo của mẹ cô.

“Nói đi!” Anh quát tháo.

Cô nhắm mắt lại một lúc. Chỉ một lúc để cố gắng làm dịu đi cơn nhức đầu quấy rầy cô trong suốt những ngày này. Cô không muốn nói những nỗi phiền muộn của cô cho Colin. Cô thậm chí không muốn nói nhiều với anh như đã làm với mẹ cô, dù cô cho rằng anh đã biết. Tin tức luôn di chuyển như vũ bão tại Ngôi nhà Bridgerton.

Cô không thực sự chắc cô lấy được năng lượng từ đâu, nhưng vì một lợi ích chắc chắn mạnh mẽ để trưng ra vẻ mặt tốt đẹp, nên cô kênh ngang vai lên, nhướn một bên mày, rồi nói. “Và câu đó anh có ý gì...?”

“Ý anh là,” Colin gầm lên, “chồng em đâu?”

“Anh ấy ở nơi khác.” Daphne đáp trả. Như thế nghe tốt hơn là, “Anh ấy bỏ em.”

“Daphne...” Giọng Colin không gì hơn ngoài sự cảnh cáo.

“Anh ở đây một mình?” Cô hỏi, lơ tưng giọng của anh đi.

“Anthony và Benedict đang ở vùng quê trong một tháng, nếu đó là ý em.” Colin nói.

Daphne gần như thở phào nhẹ nhõm. Điều cuối cùng cô cần là đối mặt với anh cả cô. Cô đã ngăn anh ấy khỏi giết hại Simon một lần, cô không chắc cô có thể thành công trong việc ấy lần thứ hai hay không. Tuy

nhien, trước khi cô có thể nói bất cứ gì, Colin để thêm. “Daphne, anh đề nghị em nói cho anh biết tên con hoang đó đang trốn ở đâu ngay tức khắc.”

Daphne cảm giác xương sống cô cứng đờ. Cô có thể có quyền gọi người chồng lang thang của cô bằng những cái tên tồi tệ, nhưng anh trai cô chắc chắn không. “Em tin rằng,” cô lạnh lùng nói, “tên con hoang đó’ anh ám chỉ đến chồng em.”

“Chết tiệt là em đúng anh—”

“Em sẽ yêu cầu anh rời khỏi đây.”

Colin nhìn cứ như cô đột nhiên mọc lên những cái sừng. “Em nói gì cơ?”

“Em cóc quan tâm đến việc tranh luận về vấn đề hôn nhân của em với anh, nên nếu anh không thể ngăn lại những ý kiến tự phát ấy lại, anh sẽ phải rời đi.”

“Em không thể yêu cầu anh rời đi.” Anh ấy nói một cách không tin được.

Cô khoanh tay lại. “Đây là nhà em.”

Colin trân trối nhìn cô, rồi nhìn xung quanh căn phòng – căn phòng khách của nữ Công tước Hastings – rồi nhìn lại về phía Daphne, như thể chỉ vừa mới nhận ra cô em gái nhỏ, người anh luôn coi như hình ảnh mở rộng vui vẻ của chính anh, chính bản thân cô đã trở thành một người phụ nữ.

Anh với tới và nắm tay cô. “Daff.” Anh lặng lẽ nói. “Anh sẽ để em giải quyết chuyện này như ý em.”

“Cám ơn anh.”

“Chỉ bây giờ thôi.” Anh cảnh cáo. “Đừng nghĩ anh sẽ để tình trạng này tiếp diễn vô thời hạn.”

Nhưng nó sẽ không như thế, Daphne suy nghĩ vào nửa giờ sau, khi Colin đã đi khỏi nhà. Nó không thể tiếp diễn vô thời hạn. Trong hai tuần, cô sẽ biết.

—o0o—

Vào mỗi buổi sáng, Daphne tỉnh giấc và thấy cô đang nín thở. Ngay cả trước khi chu kỳ của cô đến thời điểm, cô cần môi, thì thậm chí một lời cầu nguyện, và cẩn thận lật ngược tấm ra giường để tìm kiếm máu.

Và vào mỗi buổi sáng, cô không thấy gì hơn ngoài tấm vải lạnh trắng như tuyết.

Một tuần sau thời điểm chu kỳ của cô đến thời điểm, cô tự cho phép một nỗi hy vọng le lói đầu tiên. Chu kỳ của cô chưa bao giờ chính xác một cách hoàn hảo; chúng có thể, cô lập luận, vẫn đến vào bất cứ lúc nào. Nhưng dù sao, cô chưa bao giờ trễ như thế...

Tuy vậy, sau một tuần nữa, cô thấy mình tự mỉm cười vào mỗi buổi sáng, giữ chặt lấy bí mật của mình như một kho báu. Cô chưa sẵn sàng để chia sẻ với bất kỳ ai. Không phải với mẹ, không với các anh trai, và dĩ nhiên không cả với Simon.

Cô không cảm thấy tội lỗi chút nào về việc giấu tin ấy khỏi anh. Sau cùng, anh đã ngăn hạt giống của anh khỏi cô. Nhưng quan trọng hơn, cô sợ rằng phản ứng của anh sẽ bùng nổ cự tuyệt, và cô chỉ không sẵn sàng để sự bất mãn của anh hủy đi khoảnh khắc niềm vui hoàn hảo ấy nơi cô. Tuy nhiên, cô đã gửi tin nhắn cho người quản lý của anh, yêu cầu cậu ta gửi lại cho cô địa chỉ mới của Simon.

Nhưng rồi cuối cùng, sau tuần thứ ba, lương tâm cô trở nên thanh thản hơn, cô ngồi xuống bàn làm việc và viết cho anh một lá thư.

Không may cho Daphne, với cơn giận đã nguôi, cô thậm chí chưa gửi lá thư khi anh trai cô, Anthony, rõ ràng là đã trở về từ chuyến lưu lại tạm thời ở thôn quê, hung hãn xông vào phòng. Vì Daphne đang ở trên tầng trên, trong căn phòng riêng, nơi cô không cho tiếp khách, cô thậm chí không muốn nghĩ có bao nhiêu người hầu anh ấy đã làm hại trên đường leo lên đây.

Anh trông phát cuồng, và cô biết cô chắc chắn không nên khiêu khích anh, nhưng anh luôn khiến cô cảm thấy đầy mỉa mai, nên cô hỏi. “Và làm sao anh lên được đây? Em không có người quản gia sao?”

“Em có người quản gia.” Anh ấy gầm rống.

“Ôi, trời ơi.”

“Tên ấy đâu?”

“Không ở đây, rõ là thế.” Chẳng có vẻ như cô có thể có bất cứ sự giả vờ nào là không biết chính xác anh ấy đang nói về ai.

“Anh sẽ giết hắn.”

Daphne đứng dậy, mắt lóe sáng. “Không, anh không làm thế!”

Anthony, đang chống nạnh, chồm tới trước và xiên cái nhìn trừng trừng vào cô. “Anh đã có một lời thề với Hastings trước khi cậu ấy cưới em, em có biết không?”

“Anh nhắc rằng anh đã chuẩn bị giết cậu ấy vì làm mất thanh danh em. Chúa phù hộ cậu ta nếu phá hủy tâm hồn em.”

“Anh ấy không phá hủy tâm hồn em, Anthony.” Tay cô lạch đến nơi bụng. “Thực sự là hoàn toàn ngược lại.”

Nhưng nếu Anthony có thấy những lời của cô kỳ lạ, cô cũng không bao giờ biết, vì mắt anh bay đến chiếc bàn viết của cô, rồi nheo lại. “Cái gì đây?” Anh hỏi.

Daphne dõi theo đường thẳng nheo lại của mắt anh đến mảnh giấy nhỏ mà cô đã viết nháp cho lá thư gửi Simon. “Không gì cả.” Cô nói, với tới để chụp lấy chứng cứ.

“Em đang viết cho gã đó một bức thư, đúng chứ?” Về giọng tố của Anthony đã hoàn toàn biến thành cuồng nộ. “Ồ, vì Chúa, đừng thử cố gắng nói dối về điều đó. Anh đã thấy tên cậu ta phía trên mảnh giấy.”

Daphne vò nát những tờ giấy bỏ đi, và quẳng chúng vào thùng rác dưới bàn. “Đó không phải chuyện của anh.”

Anthony nhìn cái thùng rác cứ như anh đang phóng nhào tới cái bàn và lấy lại những mảnh giấy chỉ được viết phân nửa ấy. Cuối cùng, anh chỉ nhìn ngược lại phía Daphne, và nói. “Anh sẽ không để tên ấy thoát khỏi việc này.”

“Anthony, đây không phải việc của anh.”

Anh đáp lại mà không đề cao lời bình luận ấy. “Anh sẽ tìm cậu ta, em biết mà. Anh sẽ tìm, và sẽ giết—”

“Ồ, vì Chúa.” Cuối cùng Daphne bùng nổ. “Đây là hôn nhân của em, Anthony, không phải của anh. Và nếu anh xía vào việc của em, thì thề có Chúa, em sẽ không bao giờ nói chuyện với anh lần nữa.”

Đôi mắt cô kiên định, giọng nói mạnh mẽ, và Anthony khẽ run lên trước những lời đó. “Được rồi.” Anh ấy lẩm bầm. “Anh sẽ không giết hắn.”

“Cám ơn anh.” Daphne nói, hoàn toàn châm biếm.

“Nhưng anh sẽ đi tìm.” Anthony thề. “Và anh sẽ làm cho sự phản đối này rõ ràng hơn.”

Daphne nhìn một cái vào gương mặt anh, và biết rằng anh có ý đó. “Tốt thôi.” Cô nói, với tới lấy lá thư đã hoàn chỉnh mà cô cất trong ngăn kéo. “Em sẽ để anh giao cái này.”

“Tốt.” Anh với tới lá thư.

Daphne kéo nó ra khỏi tầm với của anh. “Nhưng chỉ khi anh hứa với em hai chuyện.”

“Hai chuyện...?”

“Thứ nhất, anh phải hứa rằng anh sẽ không đọc nó.”

Anh ấy trông bị sỉ nhục khủng khiếp vì cô thậm chí gợi ý anh sẽ làm điều đó.

“Đừng thử ‘Anh xứng đáng’ với em.” Daphne khịt mũi. “Em biết anh, Anthony Bridgerton, và em biết anh sẽ đọc nó ngay giây phút anh nghĩ anh có thể mang nó đi.”

Anthony trừng trừng nhìn cô.

“Nhưng em cũng biết,” cô tiếp tục, “anh sẽ không bao giờ phá vỡ lời hứa đã hứa rõ ràng với em. Nên em sẽ cần lời hứa của anh, Anthony.”

“Chuyện này hoàn toàn không cần thiết, Daff.”

“Hứa đi!” Cô đề nghị.

“Chắc, thôi được rồi.” Anh gầm gừ. “Anh hứa.”

“Tốt.” Cô đưa anh lá thư. Anh nhìn nó đầy khao khát.

“Thứ hai,” Daphne nói lớn, lời sự chú ý của anh lại về phía cô, “anh phải hứa không làm tổn hại anh ấy.”

“Nào, khoan đã, chờ một giây nào, Daphne.” Anthony lồng lên. “Em đòi hỏi quá nhiều rồi.”

Cô gơ tay ra. “Em sẽ lấy lá thư lại.”

Anh giấu nó sau lưng. “Em đã đưa nó cho anh.”

Cô nhếch mép. “Em không đưa anh địa chỉ.”

“Anh có thể tìm địa chỉ.” Anh đáp trả.

“Không, anh không thể, và anh biết thế.” Daphne bắn ngược lại. “Anh ấy có vô số dinh thự. Anh sẽ mất hàng tuần để tìm ra anh ấy đang ở đâu.”

“À há!” Anthony đắc thắng nói. “Vậy cậu ta đang ở một trong những dinh thự đó. Em, em gái yêu quý, đã nói ra một đầu mối sống còn.”

“Đây có phải là một trò chơi không?” Daphne hỏi trong sự kinh ngạc.

“Chỉ cần nói cho anh cậu ta ở đâu?”

“Không cho đến khi anh hứa – không bạo lực, Anthony.” Cô khoanh tay lại. “Ý em là thế.”

“Được thôi.” Anh ấy làu bàu.

“Nói điều đó đi.”

“Em là người phụ nữ khó tính đấy, Daphne Bridgerton.”

“Là Daphne Basset, và em đã có những thầy giáo giỏi.”

“Anh hứa.” Anh nói ngắn gọn. Những từ ngữ hoàn toàn khô khốc.

“Em cần nhiều hơn thế.” Daphne nói, duỗi hai cánh tay đang khoanh lại ra và vặn xoắn xoắn tay phải, cứ như để lời những lời nói ra khỏi môi anh. “Nào, bắt đầu với ‘Anh hứa không...’”

“Anh hứa không làm tổn hại đến tên chồng đàn độn chết dẫm của em.” Anthony phun ra. “Rồi đó. Thế đủ chưa?”

“Hiển nhiên đủ.” Daphne cảm thông nói. Cô với tới ngăn kéo và lấy lá thư cô đã nhận tuần trước, từ người quản lý của Simon về địa chỉ của anh. “Của anh đây.”

Anthony chớp lấy nó với vẻ chết chóc thô kệch – và nhạt nhẽo – mở tay ra. Anh ấy chòng chọc nhìn xuống, quét mắt từng dòng, và nói. “Anh sẽ trở lại trong bốn ngày.”

“Anh đi hôm nay?” Daphne ngạc nhiên hỏi.

“Anh không biết anh có thể giữ sự kiểm soát thôi thúc bạo lực này bao lâu.” Anh dài giọng.

“Vậy bằng tất cả các cách, anh đi hôm nay đi.” Daphne nói.

Và anh ấy làm theo.

—o0o—

“Cho tôi một lý do xác đáng tại sao tôi không nên kéo xuyên hai lá phổi ra từ mồm cậu.”

Simon ngược lên từ bàn, nhìn thấy một Anthony Bridgerton với bụi bám đầy từ cuộc hành trình, ngùn ngụt lửa giận trên ngưỡng cửa phòng làm việc của anh. “Thật tốt được gặp cậu, Anthony.” Anh lầm bầm.

Anthony, bước vào phòng với tất cả nét hoa mỹ của một cơn bão giông tố sấm chớp dì đoàng, đặt hai tay lên bàn của Simon, và rướn người về trước với vẻ đe dọa. “Cậu có phiền nói cho tôi tại sao em gái tôi ở London, khóc thầm vào mỗi đêm trong giấc ngủ, trong khi cậu đang ở—” Anh ấy nhìn xung quanh căn phòng và quắc mắt. “Chúng ta đang ở cái nào phải ôn nào?”

“Wiltshire.” Simon cung cấp.

“Trong khi cậu đang ở Wiltshire, lằng xằng quẩn quanh trong một dinh thự tầm thường?”

“Daphne ở London?”

“Cậu có nghĩ,” Anthony gầm vang, “là chồng con bé cậu phải biết điều đó.”

“Cậu nghĩ nhiều thứ quá đấy.” Simon lầm bầm. “Nhưng phần lớn thời gian, cậu đều sai.” Đã hai tháng từ ngày anh rời khỏi Clyvedon. Hai tháng kể từ khi anh giương mắt nhìn Daphne và chẳng thể nói được chỉ một từ. Hai tháng hoàn toàn trống rỗng.

Thật lòng, Simon ngạc nhiên khi Daphne đã mất nhiều thời gian như vậy để liên lạc với anh, dù là cô đã quyết định làm thế thông qua người anh cả có phần hiếu chiến của mình. Simon không biết chính xác tại sao, nhưng anh nghĩ cô sẽ liên lạc với anh sớm hơn, nếu chỉ để quấy rầy lỗ tai anh. Daphne không phải là kiểu người để mọi việc trong im lặng khi cô đau khổ; anh đã có một nửa hy vọng cô sẽ theo dõi bắt được anh, và giải thích trong sáu cách khác nhau tại sao anh hoàn toàn là một thằng ngốc.

Và sự thật là, sau khoảng một tháng, anh đã nửa ước mong cô sẽ làm thế.

“Tôi sẽ nhổ phăng cái đầu chết toi của cậu ra.” Anthony sùng sộ, phá vỡ những ý nghĩ của Simon với sự chú ý đáng kể. “Nếu không phải tôi đã hứa với Daphne là sẽ không gây hại đến cơ thể cậu.”

“Tôi chắc rằng đó không phải là một lời hứa được hứa dễ dàng.” Simon nói.

Anthony khoanh tay lại, dán chặt cái nhìn trừng trừng vào Simon. “Không dễ để giữ lời.”

Simon hắng giọng khi anh thử nghĩ ra cách gì đó để hỏi về Daphne, mà không quá rõ ràng. Anh nhớ cô. Anh cảm thấy như một thằng ngốc, như một gã dần, nhưng anh nhớ cô. Anh nhớ tiếng cười cô, nhớ hương thơm cô, nhớ cách thỉnh thoảng vào giữa đêm, cô luôn cạ chân mình vào chân anh.

Simon đã quen với cô đơn, nhưng không phải sự cô độc này.

“Có phải Daphne gửi cậu đến đây để lôi tôi về?” Cuối cùng anh hỏi.

“Không.” Anthony vờ tay vào túi, lấy ra một lá thư màu ngà nhỏ, và quăng phịch nó xuống bàn. “Tôi theo lời ra lệnh của con bé đến gửi cho cậu thứ này.”

Simon chằm chằm nhìn bức thư với sự khiếp sợ. Nó chỉ có thể có một ý nghĩa duy nhất. Anh cố thử nói điều gì đó tự nhiên, như “Tôi hiểu.”, nhưng cổ họng anh siết lại.

“Tôi nói với con bé tôi sẽ hạnh phúc được đưa cho cậu bức thư.” Anthony hết sức châm biếm nói.

Simon phớt lờ anh ấy đi. Anh vờ tới bức thư, hy vọng Anthony sẽ không thấy những ngón tay anh đang run rẩy như thế nào.

Nhưng Anthony đã thấy. “Chuyện quái gì đang xảy ra với cậu vậy?” Anh ấy hỏi bằng một giọng cộc lốc. “Cậu trông như quỷ.”

Simon vờ lấy lá thư và kéo nó về phía anh. “Cũng luôn luôn hài lòng khi thấy cậu.” Anh xoay sở để nhạo báng.

Anthony bình tĩnh lom lom nhìn anh, cuộc chiến giữa giận dữ và lo lắng lộ rõ mồn một trên gương mặt. Hắng giọng vài lần, cuối cùng Anthony hỏi, bằng một giọng dịu dàng đến ngạc nhiên. “Cậu ốm?”

“Dĩ nhiên là không.”

Anthony trắng bệch. “Vậy Daphne ốm?”

Đầu Simon ngẩng phắt lên. “Đó không phải là những gì cô ấy đã nói với tôi. Tại sao? Cô ấy trông ốm ư? Cô ấy có—”

“Không, con bé trông ổn.” Đôi mắt Anthony ngập tràn tò mò. “Simon.” Cuối cùng anh ấy lắc đầu, nói. “Cậu đang làm gì ở đây? Rõ ràng là cậu yêu con bé. Tôi có thể thấy là rất nhiều, và con bé trông cũng yêu cậu nhiều như thế.”

Simon ấn những ngón tay vào hai thái dương, cố gắng ngăn chặn cơn đau đầu động âm ỉ đeo đuổi anh suốt trong những ngày này. “Có vài chuyện cậu không biết.” Anh kiệt sức nói, nhắm mắt để chống lại cơn đau. “Vài chuyện cậu không bao giờ hiểu.”

Anthony im lặng trong cả một phút. Cuối cùng, chỉ khi Simon mở mắt ra, Anthony quay khỏi bàn và bước về phía cửa. “Tôi sẽ không kéo lê cậu về London.” Anh ấy nói bằng một giọng nhỏ. “Tôi nên làm thế, nhưng tôi sẽ không. Daphne cần biết cậu về vì con bé, không phải vì ông anh cả như tôi đã dí súng vào lưng cậu.”

Simon gần như chỉ ra đó là lý do tại sao anh lấy cô, nhưng anh ngậm họng lại. Đó không phải là sự thật. Ít nhất, không hoàn toàn là sự thật. Trong một cuộc đời khác, anh sẽ khuy gối xuống, cầu hôn cô.

“Tuy nhiên, cậu nên biết,” Anthony tiếp tục, “mọi người bắt đầu xì xầm. Daphne trở lại London một mình, chỉ mới hai tuần sau đám cưới vội vã. Con bé giữ được bộ mặt thản nhiên, nhưng như thế cũng đủ gây tổn thương. Không ai thực sự đến và xúc phạm, nhưng không phải một người chỉ có thể tỏ ra tiếc thương đau xót bằng cách đó. Và mẹ Whistledown chết dầm sẽ viết về con bé.”

Simon nhần mắt. Anh không trở lại Anh quốc lâu, nhưng cũng lâu đủ để biết Quý bà Whistledown hư cấu có thể giáng một đòn tổn thương và đau đớn cùng cực.

Anthony chửi thề kinh tởm. “Tự lê thân đi gặp bác sĩ đi, Hastings. Và rồi tự lê thân trở lại với vợ cậu ấy.” Với những lời đó, anh ấy sải bước ra khỏi cánh cửa.

Simon trân trối nhìn bức thư trong tay anh nhiều phút trước khi mở nó ra. Nhìn thấy Anthony đã đủ sốc. Biết được anh ấy chỉ vừa mới ở cùng Daphne khiến trái tim Simon nhói đau.

Khốn nạn. Anh đã không mong sẽ nhớ cô.

Tuy vậy, như thế không phải là anh không còn giận dữ với cô. Cô đã lấy đi một thứ ở anh mà anh hoàn toàn thật lòng không hề muốn cho cô. Anh không muốn những đứa con. Anh đã nói với cô điều đó. Cô biết chuyện ấy rồi cưới anh. Và cô lừa anh.

Hay cô đã không làm thế? Anh mệt mỏi chà xát hai bàn tay vào mắt, vào trán khi anh cố gắng nhớ lại chính xác những chi tiết của buổi sáng định mệnh đó. Daphne chắc chắn là người dẫn trong cuộc ái ân của họ, nhưng anh rõ ràng nhớ giọng của chính anh, thúc đẩy cô. Anh không nên cố vũ những gì anh biết anh không thể dừng lại.

Dù sao đi nữa, cô có lẽ không mang thai, anh lập luận. Không phải điều ấy đã mang mẹ anh đi khỏi khi bà sinh ra đứa con còn sống duy nhất?

Nhưng khi anh một mình trên giường ngủ vào mỗi tối, anh biết sự thật. Anh không cảm thấy thế vì Daphne đã lừa dối anh, hay vì anh có cơ hội có một đứa con.

Anh vụt bỏ đi vì anh không thể chịu được cách anh ở bên cô. Cô đã khiến anh hóa thành một thằng ngốc cà lăm, lấp bắp như thời thơ ấu. Cô đã làm cho anh cảm lạnh, mang lại cái cảm giác kinh hãi, tắc nghẹn, hoảng sợ vì không thể nói những gì anh cảm thấy.

Anh chỉ không biết anh có thể sống cùng với cô không, nếu điều điều đó có nghĩa anh quay ngược trở lại là cậu bé không thể nói thành lời. Anh thử tự nhắc nhở bản thân về thời gian tìm hiểu của họ – thời gian tìm hiểu vờ vịt, anh nghĩ với một nụ cười vu vơ – và nhớ rằng anh đã dễ dàng ở bên cô như thế nào, dễ dàng nói chuyện với cô ra sao. Nhưng từng ký ức đều bị vắn đục khi nơi mà tất cả những gì nó dẫn đến – là phòng ngủ của Daphne vào buổi sáng kinh tởm ấy, với anh bị mắc kẹt vào lưới của chính mình, và cổ họng tắc nghẹn.

Và anh ghét chính bản thân anh như thế.

Nên anh đã cố gắng gấp gáp bay đến một trong những dinh thự khác của anh – vì là một Công tước, anh có đến hàng đồng. Ngôi nhà đặc biệt này ở Wiltshire, mà anh đã lý luận, không xa là mấy so với Clyvedon. Anh có thể trở về trong một ngày rưỡi nếu anh phi ngựa đủ nhanh. Sẽ không giống như anh chuồn đi, nếu anh có thể dễ dàng trở về.

Và giờ đây trông giống như anh sẽ phải trở về.

Hít vào một hơi thở sâu, anh chớp lấy bức thư để mở và xé toạc nó ra. Anh kéo ra một mảnh giấy duy nhất và nhìn xuống.

Những sự nỗ lực của em, như anh đặt tên, đã thành công. Em đã tự chuyển đến London, để có thể gần gia đình, và đợi lời chỉ dẫn của anh ở đây.

Em,

Daphne.

Simon không biết anh đã ngồi đấy đằng sau chiếc bàn bao lâu, hầu như chỉ thở, miếng giấy nhỏ màu kem nắm trong những ngón tay. Rồi cuối cùng, một cơn gió rít qua anh, hay có lẽ ánh đèn thay đổi, hay có lẽ ngôi nhà kêu cọt két – nhưng cái gì đó phá vỡ tan nát sự mơ màng khỏi anh, và anh nhảy dựng lên, sải bước vào Đại sảnh, và rống ầm với tên quản gia.

“Thăng xe ngựa cho ta.” Anh quát mắng khi tên quản gia xuất hiện. “Ta sẽ đến London.”

19. Chương 20

Cuộc hôn nhân mùa này có vẻ như trở nên xấu đi. Nữ Công tước Hastings (trước kia là Quý cô Daphne Bridgerton) quay trở lại London gần hai tháng trước, và Tác giả đây không thấy người chồng mới của cô, Ngài Công tước, dù chỉ là một cọng tóc.

Tin đồn rằng Ngài ấy không ở Clyvedon, nơi cặp đôi hạnh phúc tận hưởng tuần trăng mật. Thật ra, Tác giả đây không thể tìm được bất cứ ai tự nhận là biết chỗ ở hiện nay của Ngài. (Nếu vợ Ngài có biết, cô ấy cũng không nói ra, và hơn nữa, không ai có cơ hội để hỏi, khi cô tránh xa tất cả khách khứa, ngoại trừ gia đình rộng lớn mệnh mông của cô.)

Dĩ nhiên, nhiệm vụ và bổn phận thực tại của Tác giả là nghiên cứu nguồn gốc của sự rạn nứt này, nhưng dù có bị ai ngăn cản, Tác giả đây phải thú nhận một điều. Họ trông có vẻ rất yêu nhau.

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 2 tháng Tám năm 1813.

Chuyến đi mất hai ngày, đó là hai ngày dài hơn những gì Simmon muốn để có thể ở một mình với những suy nghĩ của anh. Anh mang theo vài cuốn sách để đọc, hy vọng giữ anh xao lãng trong suốt cuộc hành trình nhặt nhẻo, nhưng bất cứ khi nào anh xoay sở mở một cuốn ra, nó đều được gấp lại chưa đọc trong lòng anh.

Thật khó để giữ tâm trí anh ra khỏi Daphne.

Thật khó hơn để giữ tâm trí anh ra khỏi viễn cảnh của cương vị làm cha.

Khi đến London, anh chỉ dẫn cho người xà ích đưa anh thẳng đến Ngôi nhà Bridgerton. Anh mệt lử sau cuộc hành trình, và dĩ nhiên không thể có cơ hội thay trang phục, nhưng anh không làm gì hơn trong suốt hai ngày nay ngoài việc diễn tập sự đương đầu với Daphne – nó nghe có vẻ ngốc nghếch khi hoàn lại cuộc gặp gỡ này như anh phải nên làm thế.

Tuy nhiên, khi được cho vào Ngôi nhà Bridgerton, anh khám phá ra Daphne không ở đấy.

“Người có ý gì,” Simon hỏi bằng giọng chết chóc, đặc biệt kệ xác lão quản gia chẳng làm gì liên quan đến cơn giận dữ của anh, “nữ Công tước không có đây?”

Viên quản gia đón nhận chất giọng giết người của anh, và cong môi trên lên, cất cao giọng. “Ý tôi là, thưa Đức ngài” – câu này không hề được nói với vẻ đặc biệt lịch sự – “cô ấy không sống ở đây.”

“Ta có một bức thư từ vợ ta–” Simon thọc mạnh tay vào túi, nhưng – chết tiệt nó – không kiếm được lá thư. “À, ta có một bức thư từ vợ ta để ở nơi nào đó.” Anh gầm gừ. “Và nó nói cụ thể là cô ấy đã tự chuyển đến London.”

“Và cô ấy đã chuyển về, thưa Ngài.”

“Vậy cô ấy đang ở cái nơi ôn dịch nào?” Anh nghiêng răng.

Viên quản gia chỉ đơn thuần nhướng một bên mày. “Tại Ngôi nhà Hastings, thưa Ngài.”

Simon ngậm họng lại. Thật là nhục nhã hơn nhiều khi bị chơi khăm bởi một tên quản gia.

“Sau cùng thì,” lão quản gia tiếp, rõ ràng hài lòng với bản thân lão hiện tại, “cô ấy đã cưới ngài, phải không?”

Simon trừng trừng lườm lão ta. “Người chắc hẳn hoàn toàn bảo đảm vị trí của mình.”

“Chắc chắn thế.”

Simon gạt đầu ngắn gọn với lão (vì anh không thể tự cảm ơn người đàn ông ấy) và hiên ngang bước đi, cảm thấy giống một thằng ngu hết sức. Tất nhiên Daphne phải đến Ngôi nhà Hastings. Cuối cùng thì, cô đã không bỏ anh; cô chỉ muốn ở gần gia đình.

Nếu anh có thể tự đá chính bản thân trên đường quay trở lại xe ngựa, anh đã làm thế.

Tuy nhiên, anh tự đá thềm chính mình. Anh sống ở bên kia Quảng trường Grosvennor cách khỏi gia đình Bridgerton. Anh có thể chỉ đi đến đó trong nửa giờ.

Dù vậy, thời gian, đã chứng tỏ đặc biệt không hợp tác, vì khi anh giật mạnh mở tung cánh cửa Ngôi nhà Hastings và hăm hập xông vào Đại sảnh, anh khám phá ra vợ anh không có nhà.

“Bà ấy đang cưỡi ngựa.” Jeffries nói.

Simon chòng chọc nhìn tên quản gia của anh hoàn toàn không tin được. “Cô ấy đang cưỡi ngựa?” Anh lặp lại.

“Vâng, thưa Ngài.” Jeffries trả lời. “Cưỡi ngựa. Trên lưng một con ngựa hằn hoi.”

Simon tự hỏi thật là một hình phạt thích hợp cho việc bóp cổ tên quản gia. “Cô ấy,” anh cảm căng, “đi đâu?”

“Hyde Park, tôi tin là thế.”

Máu Simon bắt đầu chảy rần rật, và hơi thở anh trở nên đứt quãng. Cưỡi ngựa? Chết toi nó, cô có mất trí không? Vì Chúa, cô đang có thai. Thậm chí ngay cả anh cũng biết phụ nữ có mang không được phép cưỡi ngựa.

“Thăng yên ngựa cho ta.” Simon yêu cầu. “Ngay lập tức.”

“Bất kỳ con ngựa nào ạ?” Jeffries hỏi.

“Con nhanh nhất.” Simon quát lại. “Và làm ngay đi. Hay tốt hơn, ta sẽ làm nó.” Với những lời đó, anh quay gót và bước ra khỏi nhà.

Nhưng trên nửa đường tới chuồng ngựa, cơn hoảng loạn của anh tăng tốc di chuyển từ máu đến tận xương tủy, và Simon quyết định chạy thực mạng thay cho bước đi.

Ngôi cưỡi ngựa hai bên thật không giống như trước, Daphne nghĩ, nhưng ít nhất cô đang di chuyển rất nhanh. Ở vùng quê, nơi cô lớn lên, cô luôn mượn quần ống túm của Colin, và tham gia cùng các anh trai trong những cuộc đua phi nước đại. Mẹ cô thường phát hỏa bốc hơi ngàn ngút công kích, mỗi khi bà trông thấy cô con gái lớn nhất của mình trở về với mình mấy dính đầy bùn, và hoàn toàn thường xuyên trưng ra vài vết thâm tím mới, nhưng Daphne đã chẳng quan tâm. Cô đã chẳng quan tâm họ đang cưỡi ngựa đi đâu, hay họ cưỡi ngựa đến đâu. Tốc độ là tất cả.

Trong thành phố, dĩ nhiên, cô không thể mặc quần ống túm, và vì vậy phải chuyển qua ngồi một bên trên lưng ngựa, nhưng nếu cô dẫn ngựa ra ngoài đủ sớm, khi xã hội thượng lưu vẫn còn yên giấc trên giường, và nếu cô chắc chắn giới hạn bản thân ở những khu vực tách biệt hơn trong Hyde Park, cô có thể rap người trên yên ngựa và phi nước đại. Cơn gió lùa vào tóc làm xòa tung búi tóc, và khiến mắt cô rất bồng, nhưng ít nhất nó cũng khiến cô lãng quên.

Trên lưng con ngựa cái yêu thích, lao qua cánh đồng, cô cảm thấy tự do. Chẳng có phương thuốc nào tốt hơn cho một trái tim tan vỡ.

Vì cô bỏ rơi người giữ ngựa đã lâu, cô vờ như không nghe khi cậu ta hét lên. “Đợi đã! Thưa bà! Đợi đã!”

Cô sẽ xin lỗi cậu ấy sau. Những người giữ ngựa tại Ngôi nhà Bridgerton đã quen với những màn biểu diễn của cô, và nhận ra kỹ năng cô có trên lưng ngựa. Cậu trai giữ ngựa mới này – một trong những người hầu của chồng cô – chắc chắn sẽ lo lắng.

Daphne cảm thấy cắn rứt lương tâm – nhưng chỉ nhói lên. Cô cần ở một mình. Cô cần phóng nhanh hơn.

Cô chậm rãi xuống dốc, khi cô đến khu vực có nhiều cây cối, và hít vào một hơi thở sâu của khí trời mùa thu khô lạnh. Cô nhắm mắt lại trong một thoáng, để những âm thanh và mùi vị của công viên lấp đầy những giác quan cô. Cô nghĩ đến người đàn ông mù mà cô lần đầu đã gặp, người nói với cô các giác quan khác của ông đã trở nên nhạy bén hơn, kể từ ngày ông mất đi thị giác. Khi cô ở đây và hít vào hương thơm của khu rừng, cô nghĩ ông ấy có thể đứng.

Cô lắng nghe kỹ càng, đầu tiên nhận ra thanh âm cao the thé chíp chíp của lũ chim, rồi là tiếng chân nhẹ nhàng, gấp gáp của những chú sóc, khi chúng tích trữ hạt dẻ cho mùa đông. Rồi là–

Cô nhắm mắt và mở mắt ra. Chết tiệt. Đây rõ ràng là âm thanh của một tay cưỡi ngựa khác đang đến gần.

Daphne không muốn bạn đồng hành. Cô muốn một mình với những suy nghĩ và nỗi đau của cô, và cô chắc chắn không muốn phải giải thích cho vài thành viên trong giới tại sao cô lại một mình nơi công viên. Cô lắng nghe lần nữa, nhận ra vị trí của tay cưỡi ngựa đang tới, và quay đi về hướng khác.

Cô vẫn giữ cho ngựa bình tĩnh phi nước kiệu, suy nghĩ nếu cô chỉ cần rẽ sang hướng khác, hẳn sẽ để cô yên. Nhưng bất cứ cô đi đường nào, hẳn ta có vẻ như theo sát sau.

Cô tăng tốc, nhanh hơn vận tốc cô nên có trong khu vực rậm rạp cây cối này. Có quá nhiều những nhánh cây thấp và những rễ cây nhô ra. Nhưng giờ đây Daphne bắt đầu cảm thấy sợ. Mạch cô đập thành thịch bên tai, nghe như những câu hỏi kinh hãi chấn động xuyên qua đầu.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tay cưỡi ngựa, như cô nghĩ lúc đầu, không phải là một thành viên của giới thượng lưu? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu hẳn là một tên tội phạm? Hay một kẻ say? Đã quá muộn rồi; không có ai ở quanh đây. Nếu Daphne gào thét thất thanh, ai có thể nghe cô? Cô có đủ gần với người giữ ngựa không? Cậu ta có ở lại nơi cô đã để cậu ấy lại, hay cố gắng đuổi theo? Và nếu đuổi theo, liệu thậm chí cậu ấy có đi đúng hướng?

Người giữ ngựa của cô! Cô gần như hét lên nhẹ nhõm. Đây phải là người giữ ngựa của cô. Cô ngoặt ngựa lại để xem cô có thể nhìn thoáng qua người cưỡi ngựa hay không. Trang phục của những người trong nhà Hastings là một màu đỏ dễ nhận biết; chắc chắn cô có thể thấy nếu–

Rắc!

Tất cả không khí như bị tống ra khỏi cơ thể cô một cách đầy bạo lực, khi một cành cây đập mạnh vào ngực cô. Một tiếng lù lù bầu lù lù thoát khỏi môi, và cô cảm thấy náng ngựa phi tới trước mà không có mình. Và rồi cô rơi... rơi...

Cô tiếp đất với một tiếng huych chói tai đau thấu xương, những chiếc lá thu nâu trải ra trên mặt đất vừa đủ như một tấm nệm. Cơ thể cô ngay tức khắc cuộn tròn lại như một bào thai, như thể nếu càng làm cho bản thân mình nhỏ bé, cô có thể giảm đi được những thương tổn.

Và, Chúa ơi, đau không thể tưởng. Chết tiệt, cô đau khắp mọi nơi. Cô nhắm chặt mắt lại, không làm gì khác ngoài việc tập trung thở. Tâm trí cô tràn ngập những tiếng nguyên rủa mà cô không bao giờ dám nói lớn ra. Nhưng mới đau làm sao. Chết tiệt, ngay cả thở cũng đau đớn.

Nhưng cô phải cố gắng. Thở. Thở nào, Daphne, cô yêu cầu. Thở. Thở đi. Mày có thể làm được mà.

“Daphne!”

Daphne không trả lời. Âm thanh duy nhất cô có thể phát ra là những tiếng thì thầm. Thậm chí cả những lời rên rỉ cũng nằm ngoài khả năng cô.

“Daphne! Lạy Chúa, Daphne!”

Cô nghe ai đó nhảy xuống khỏi ngựa, rồi cảm thấy những chiếc lá di chuyển xung quanh.

“Daphne?”

“Simon?” Cô thầm thì ngạc nhiên. Chẳng có nghĩa lý gì rằng anh ở đây, nhưng đó là giọng anh. Và ngay cả khi cô vẫn không mở mắt ra, cảm giác này giống như có anh. Không khí thay đổi khi anh ở bên.

Hai tay anh nhẹ chạm vào cô, kiểm tra những đoạn xương bị gãy. “Nói cho anh em đau ở đâu.” Anh lên tiếng.

“Khắp mọi nơi.” Cô thở hổn hển.

Anh cúi thè dưới hơi thở, nhưng anh chạm vào những chỗ đau dịu dàng và êm ái hơn. “Mở mắt ra nào.” Anh khẽ khàng yêu cầu. “Nhìn vào anh này. Tập trung vào anh.”

Cô lắc đầu. “Em không thể.”

“Em có thể.”

Cô nghe tiếng anh cời đôi găng tay, và rồi những ngón tay anh ấm áp trên thái dương cô, dịu dàng xoa nhẹ sự căng thẳng. Anh di chuyển những ngón tay ấy đến hàng lông mày cô, sau đó đến sống mũi. “Shhhh.” Anh sụt khê. “Hãy để nó đi. Để cơn đau qua đi. Mở mắt ra nào, Daphne.”

Chậm chạp, và với nhiều khó khăn, cô làm theo. Gương mặt Simon lấp đầy tầm nhìn cô, và trong khoảnh khắc ấy, cô quên hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra giữa họ, quên hết tất cả mọi thứ, ngoại trừ sự thật cô yêu anh, và anh ở đây, đang làm dịu cơn đau.

“Nhìn anh này.” Anh nói lần nữa, giọng nhỏ và đòi hỏi. “Nhìn anh và đừng rời mắt khỏi anh.”

Cô xoay sở nhẹ gạt đầu. Cô tập trung vào đôi mắt anh, để cảm xúc mãnh liệt trong ánh nhìn chú tâm nơi đôi mắt ấy giữ cô yên tĩnh.

“Bây giờ, anh muốn em thả lỏng.” Anh nói. Giọng anh dịu dàng nhưng ra lệnh, và đó chính xác là những gì cô cần. Khi nói, anh di chuyển tay dọc theo cơ thể cô, kiểm tra những chỗ xương gãy hay bong gân.

Nhưng mắt anh chẳng lần nào rời khỏi mắt cô.

Simon tiếp tục nói với cô bằng một giọng nhỏ, nhẹ nhàng, khi anh kiểm tra những thương tổn trên cơ thể cô. Cô có vẻ không phải trải qua bất kỳ thứ gì đau đớn hơn, ngoài một vài vết thâm tím, và choáng váng, nhưng một người cẩn thận vẫn hơn, và với đứa bé...

Mắt anh tái nhợt không còn giọt máu. Trong sự hoảng loạn dành cho Daphne, anh đã quên mất tất cả về đứa trẻ mà cô đang mang. Đứa con của anh.

Con của họ.

“Daphne.” Anh chậm rãi nói. Hết sức thận trọng. “Em nghĩ mình ổn không?”

Cô gạt đầu.

“Vẫn còn đau chứ?”

“Vài chỗ.” Cô thú nhận, lúng túng nuốt khan khi chớp mắt. “Nhưng tốt hơn nhiều rồi.”

“Em chắc chứ?”

Cô gạt đầu lần nữa.

“Tốt.” Anh bình tĩnh nói. Anh im lặng trong vài giây, và rồi thật sự thét ầm lên. “Em nghĩ em đang làm cái gì vậy hả!”

Hàm Daphne rút ra, và mí mắt cô bắt đầu mở rồi nhắm lại với vận tốc nhanh đến đáng kinh ngạc. Cô khịt mũi đầy kỳ lạ, âm thanh nghe có lẽ đã thực sự biến thành một từ, nhưng Simon cắt ngang lời cô với một tiếng rống.

“Em đang làm cái chết toi gì ở ngoài này và không có người nài ngựa? Và tại sao em lại phi nước đại ở đây, nơi địa hình rõ ràng là không cho phép?” Lông mày anh dính chặt lại với nhau. “Và vì Chúa, đúng là phụ nữ, em đang làm gì trên lưng ngựa?”

“Cưỡi nó?” Daphne yếu ớt hỏi.

“Em thậm chí không thèm quan tâm tới con chúng ta? Em thậm chí không để đến một phút giây nào nghĩ về sự an toàn cho con sao?”

“Simon.” Daphne nói, giọng cô rất nhỏ.

“Một người phụ nữ có thai thậm chí không nên đi chỉ ba mét trên lưng ngựa! Em nên biết rõ hơn mới phải.”

Khi gương mặt nhìn anh, đôi mắt cô trông lạ lẫm. “Tại sao anh quan tâm?” Cô thẳng thừng hỏi. “Anh không muốn con mà.”

“Phải, anh không muốn, nhưng giờ con ở đây, anh không muốn em giết nó.”

“Vậy thì, đừng lo gì cả.” Cô cắn môi. “Không có đứa bé nào hết.”

Simon ngừng thở. “Ý em là gì?”

Đôi mắt cô rời khỏi gương mặt anh. “Em không có thai.”

“Em không—” Anh không thể kết thúc câu nói. Một cảm giác lạ lùng rung chuyển trong cơ thể anh. Anh không nghĩ đó là thất vọng, nhưng anh chẳng dám chắc. “Em nói dối anh?” Anh thều thào.

Cô lắc đầu mạnh mẽ khi ngồi dậy đối mặt với anh. “Không!” Cô bật khóc. “Không, em không bao giờ nói dối. Em thề. Em nghĩ em đã có mang. Em thật sự nghĩ là em đã có mang. Nhưng—” Cô nghẹn giọng nước mắt, và nhắm chặt mắt để ngăn những giọt lệ đang ào ạt tuôn ra. Cô ôm lấy chân mình và vùi mặt dựa vào đầu gối.

Simon chưa bao giờ thấy cô như thế, hoàn toàn bị nỗi đau khổ tác động. Anh chăm chú nhìn cô, cảm giác không thể giúp gì đến mức nhói lòng. Tất cả những gì anh muốn là khiến cô cảm thấy tốt hơn, và chẳng dễ chịu gì khi biết anh là nguyên nhân gây ra tổn thương cho cô. “Nhưng sao, Daff?” Anh hỏi.

Cuối cùng, khi cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt cô mở lớn, và ngập tràn khổ đau. “Em không biết. Có thể vì em quá mong mỗi một đứa con, nên bằng cách nào đó em đã buộc chu kỳ của em đi. Em đã rất hạnh phúc vào tháng trước.” Cô thở ra một hơi run rẩy, một hơi thở chênh vênh mỏng manh trên rìa của một tiếng nấc. “Em đã chờ và đã đợi, ngay cả khi miếng lót của em đã sẵn sàng, và chẳng có gì xảy ra.”

“Không gì sao?” Simon chưa bao giờ nghe về những việc như thế.

“Không gì cả.” Môi cô run lên trong một nụ cười mờ nhạt tự châm biếm bản thân. “Chưa bao giờ trong đời em lại hạnh phúc như thế, khi không có gì xảy ra.”

“Em có cảm thấy buồn nôn?”

Cô lắc đầu. “Em không cảm thấy gì khác. Ngoài việc em không chảy máu. Nhưng rồi hai ngày trước...”

Simon đặt tay anh vào tay cô. “Anh rất tiếc, Daphne.”

“Không, anh không thấy tiếc.” Cô chưa chút nói, giật mạnh tay ra. “Đừng giả vờ những thứ anh không cảm thấy. Và Chúa tôi, đừng nói dối em lần nữa. Anh không bao giờ muốn đứa bé này.” Cô bật ra một tiếng cười trống rỗng, vỡ tan. “Đứa bé này? Lạy Chúa, em nói cứ như nó thực sự tồn tại. Cứ như nó thậm chí nhiều hơn hình ảnh tưởng tượng của em.” Cô cúi xuống, và khi cô nói tiếp, giọng cô đau đến nhói lòng. “Và tất cả giấc mơ em.”

Môi Simon há ra vài lần trước khi anh xoay sở nói được. “Anh không thích thấy em đau khổ.”

Cô nhìn anh với vẻ trộn lẫn giữa không tin được và hối tiếc. “Em không hiểu làm sao anh có thể mong đợi vào bất cứ thứ gì khác.”

“A-a-anh—” Anh nuốt khan, cố gắng thư giãn cổ họng, và cuối cùng anh chỉ nói điều duy nhất trong trái tim anh. “Anh muốn em quay về.”

Cô chẳng nói bất cứ gì. Simon im lặng cầu xin cô nói gì đó, nhưng cô không làm thế. Và anh nguyên rủa sự im lặng của cô, vì điều đó có nghĩa anh phải nói thêm nữa.

“Khi chúng ta tranh cãi,” anh chậm chạp nói, “anh đã mất điều khiển. A-anh không thể nói.” Anh nhắm mắt lại, đau khổ khi quai hàm siết chặt. Cuối cùng, sau một hơi thở dài, run rẩy, anh lên tiếng. “Anh ghét bản thân mình như thế.”

Daphne khẽ nghiêng đầu khi cô cau mày lại. “Đó là lý do tại sao anh bỏ đi?”

Anh gật đầu.

“Không phải là vì – những gì em đã làm?”

Đôi mắt anh gặp mắt cô. “Anh không thích những gì em đã làm.”

“Nhưng đó không phải là lý do anh bỏ đi?” Cô dai dẳng.

Một nhịp đập im lặng, và rồi anh nói. “Đó không phải lý do anh bỏ đi.”

Daphne ôm lấy đầu gối vào ngực, cân nhắc về những lời của anh. Suốt quãng thời gian này, cô đã nghĩ anh bỏ rơi vì ghét bỏ cô, căm ghét những gì cô đã làm, nhưng sự thật, thứ duy nhất anh ghét chính là bản thân anh.

Cô khẽ khàng nói. “Anh biết em không đánh giá thấp anh khi anh là một người nói lắp.”

“Anh đánh giá thấp bản thân mình.”

Cô chậm rãi gật đầu. Đương nhiên là anh sẽ thế. Anh quá tự trọng và cứng đầu, và tất cả giới thượng lưu đều kính trọng anh. Đàn ông nịnh hót, phụ nữ ve vãn như phát cuồng. Và tất cả khoảng thời gian anh kinh hãi là mỗi lần anh mở miệng.

Chà, có thể không phải là hầu hết thời gian, Daphne nghĩ khi cô chăm chú nhìn gương mặt anh. Khi họ ở bên nhau, anh thường trò chuyện rất thoải mái, trả lời cô nhanh đến mức cô biết anh có lẽ không hề cố gắng tập trung vào từng chữ.

Cô nắm lấy tay anh. “Anh không phải là cậu bé như cha anh nghĩ.”

“Anh biết.” Anh nói, nhưng không nhìn vào mắt cô.

“Simon, nhìn em đi.” Cô đề nghị nhẹ nhàng. Khi anh làm theo, cô lặp lại. “Anh không phải là cậu bé như cha anh nghĩ.”

“Anh biết.” Anh nói lần nữa, trông có vẻ khó hiểu và có thể là một chút bực mình.

“Anh chắc không?” Cô dịu dàng hỏi.

“Chết tiệt, Daphne, anh biết—” Những từ ngữ của anh rơi vào sự im lặng, khi cơ thể bắt đầu rung lên. Trong một khoảnh khắc sững sờ, Daphne nghĩ anh sẽ khóc. Nhưng những giọt nước mắt ngập trong đôi mắt anh không bao giờ chảy ra, và khi anh ngược lên nhìn cô, cơ thể anh run rẩy, tất cả những gì anh nói là, “Anh ghét ông ấy, Daphne. Anh g-g-g—”

Cô đặt hai tay mình lên má anh, quay đầu anh lại phía cô, buộc anh nhìn vào đôi mắt điềm tĩnh nơi cô. “Ổn rồi.” Cô lên tiếng. “Nghe như thể ông ấy là một người dễ sợ. Nhưng anh phải để ông ra đi.”

“Anh không thể.”

“Anh có thể. Anh có thể giận dữ, nhưng anh không thể để điều đó trở thành nhân tố chi phối cuộc đời anh. Ngay cả bây giờ, anh vẫn để ông sai khiến những lựa chọn của anh.”

Simon quay đi.

Tay Daphne rơi khỏi gương mặt anh, nhưng cô đảm bảo chúng ở trên đầu gối anh. Cô cần sự kết nối. Cô cảm thấy thật lạ khi sợ rằng nếu cô bỏ tay ra khỏi anh bây giờ, cô sẽ mất anh mãi mãi. “Có bao giờ anh không ngừng tự hỏi nếu anh muốn một gia đình? Nếu anh muốn một đứa con của chính anh? Anh sẽ là một người cha tuyệt vời, Simon, vậy nhưng, anh thậm chí sẽ không để bản thân nghĩ về điều đó. Anh nghĩ anh đang trả thù, nhưng thực sự anh chỉ để ông điều khiển từ dưới mồ mà thôi.”

“Nếu anh cho ông một đứa trẻ, ông ấy thắng.” Simon thầm thì.

“Không, nếu anh cho chính bản thân một đứa trẻ, anh thắng.” Cô nuốt sự chấn động xuống. “Cả hai ta đều thắng.”

Simon không nói gì, nhưng cô có thể thấy cơ thể anh run lên.

“Nếu anh không muốn một đứa con vì anh không muốn, đó là một lẽ. Nhưng nếu anh từ chối niềm sung sướng làm cha của chính bản thân anh vì một người đã chết, thì anh là một kẻ nhất gan.”

Daphne cau mày khi lời xúc phạm ấy lướt qua môi, nhưng cô phải nói ra. “Đây là lúc anh cần để ông lại phía sau và sống cuộc đời cho bản thân anh. Anh cần bỏ đi sự giận dữ và—”

Simon lắc đầu, đôi mắt anh vô vọng và lạc lõng. “Đừng yêu cầu anh làm thế. Đó là tất cả những gì anh có. Em không thấy sao, đó là tất cả những gì anh có?”

“Em không hiểu.”

Giọng anh tăng cao. “Em nghĩ tại sao anh học nói hết sức mình? Em nghĩ cái gì thúc đẩy anh? Đó là sự giận dữ. Đó luôn là sự giận dữ, luôn luôn muốn chứng tỏ cho ông ấy xem.”

“Simon—”

Một tiếng cười mỉa mai bật ra khỏi họng anh. “Không phải nó thú vị quá sao? Anh căm ghét ông. Anh ghét ông rất nhiều, thế mà ông lại là lý do duy nhất để anh cố gắng đến thành công.”

Daphne lắc đầu. “Không phải thế.” Cô quả quyết nói. “Anh sẽ thành công dù có chuyện gì đi nữa. Anh ngoan cố và rất thông minh, và em biết anh. Anh học nói vì bản thân anh, không phải vì ông ấy.” Khi anh không nói gì, cô thêm vào bằng một giọng nhẹ nhàng. “Nếu ông ấy đã cho anh thấy yêu thương, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.”

Simon sắp sửa lắc đầu, nhưng cô cắt ngang bằng cách nắm tay anh và siết lấy nó. “Em cho anh thấy thương yêu.” Cô thì thầm. “Trong suốt quãng thời gian lớn lên, em không biết gì hơn ngoài tình yêu và sự tận tụy. Hãy tin em, nó sẽ khiến mọi thứ dễ dàng hơn.”

Simon ngồi bất động đến vài phút, âm thanh duy nhất là tiếng thở nhỏ khẽ khàng, khi anh chiến đấu để kiểm soát những xúc cảm. Cuối cùng, chỉ khi Daphne bắt đầu lo sợ rằng cô sẽ mất anh, anh ngược lên nhìn cô với đôi mắt tan nát.

“Anh muốn được hạnh phúc.” Anh thều thào.

“Anh sẽ hạnh phúc.” Cô thề, vòng tay qua bao phủ anh. “Anh sẽ hạnh phúc.”

20. Chương 21

Ngài Công tước Hastings trở lại!

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 6 tháng Tám năm 1813.

Simon không nói gì khi họ chậm rãi cưỡi ngựa trên đường về nhà. Nàng ngựa của Daphne đã được tìm thấy, đang thỏa mãn tóp tép nhai trên bãi cỏ cách đó khoảng hai mươi mét, và thậm chí ngay cả khi Daphne

khăng khăng chắc rằng cô ổn để cưỡi ngựa, Simon cũng đã khẳng khăng rằng anh cóc quan tâm. Sau khi buộc dây cương hai con ngựa lại với nhau, anh đã đẩy Daphne lên yên ngựa của anh, nhảy lên phía sau cô, và quay ngựa ngược về phía Quảng trường Grosvenor.

Ngoài ra, anh cần giữ chặt cô.

Anh đang đi tới việc nhận ra anh cần giữ chặt điều gì đó trong đời, và có thể cô đúng – có lẽ sự giận dữ không phải là giải pháp. Có lẽ – chỉ có lẽ anh có thể học được cách thay vào đó là nắm lấy tình yêu.

Khi họ đến Ngõ nhà Hastings, một người nài ngựa chạy ra để lo cho hai con ngựa, vậy nên Simon cùng Daphne lê bước chậm chạp đến những bậc cấp, rồi bước vào Đại sảnh.

Và nhận thấy chính họ đang bị lườm chòng chọc hết sức đáng sợ bởi ba anh em nhà Bridgerton.

“Mấy người đang làm cái quỷ gì trong nhà tôi?” Simon yêu cầu. Tất cả những gì anh muốn làm bây giờ là lĩnh lên những bậc thang và ân ái với vợ anh, vậy mà thay vào đó anh bị chào đón bởi bộ ba như đang tham chiến ấy. Họ đang đứng dạng chân ra giống hệt nhau, tay chống trên hông, ưỡn ngực ra. Nếu Simon không quá diên tiết trước họ, anh có lẽ sẽ để tâm đến hồi chuông cảnh báo vang lên trong tâm trí.

Simon không hề nghĩ là anh có thể chống lại một người trong số ấy – hai thì có thể – nhưng chống lại cả ba, anh ngủm là cái chắc.

“Bọn tôi được nghe rằng cậu đã trở lại.” Anthony nói.

“Đúng vậy.” Simon trả lời. “Giờ thì biến đi.”

“Không nhanh vậy đâu.” Benedict nói, khoanh tay lại.

Simon quay sang Daphne. “Anh có thể bắn ai trong số họ trước?”

Cô trừng mắt về phía các anh trai. “Em không thích thể này đâu.”

“Bọn tôi có vài yêu cầu trước khi để anh giữ Daphne.” Colin lên tiếng.

“Cái gì?” Daphne rú lên.

“Cô ấy là vợ tôi!” Simon rống, hiệu quả đến mức xóa sạch câu hỏi giận dữ của Daphne.

“Con bé là em gái bọn tôi trước.” Anthony gầm vang. “Và cậu làm con bé khổ sở.”

“Đây không phải là chuyện của mấy anh.” Daphne nhấn mạnh.

“Em là việc của bọn anh.” Benedic nói.

“Cô ấy là việc của tôi.” Simon đốp chát. “Vậy nên biến quách ra khỏi nhà tôi ngay.”

“Khi nào ba người các anh có hôn nhân của chính mình để mà lo, thì khi ấy các anh mới có quyền tự phụ cho em lời khuyên.” Daphne tức khí nói. “Nhưng trong khi chờ đợi lúc ấy, các anh bỏ ngay những cơn can thiệp bốc đồng này đi.”

“Anh xin lỗi, Daff.” Anthony lên tiếng. “Nhưng bọn anh không nhúc nhích khỏi đây đâu.”

“Dựa trên cái gì?” Cô thét. “Các anh không có nơi nào để xen vào dù bằng đường này hay đường khác. Đây không phải việc của các anh!”

Colin bước tới. “Bọn anh không đi cho đến khi nào bị thuyết phục là anh ấy yêu em.”

Daphne tái nhợt. Simon chưa một lần nói yêu cô. Anh đã thể hiện nó, trong hàng trăm cách nhỏ khác nhau, nhưng chưa một lần nói những từ ấy. Khi những từ ấy đến, cô không muốn chúng do áp lực từ những ông anh trai độc đoán của cô; cô muốn chúng đến từ sâu thẳm và tự nguyện trong trái tim Simon.

“Đừng làm việc này, Colin.” Cô thì thầm, căm ghét về thống thiết, tái nhợt trong giọng cô. “Anh phải để em chiến đấu trên những mặt trận của chính mình.”

“Daff–”

“Xin anh.” Cô van nài.

Simon bước tới giữa họ. “Cho phép chúng tôi.” Anh nói với Colin, và mở rộng hơn, là với cả Anthony và Benedict. Anh dẫn Daphne đến góc cuối Đại sảnh, nơi họ có thể nói chuyện riêng tư. Anh sẽ thích di chuyển qua một phòng khác hơn, nhưng anh không hề tự tin là cái đám anh trai ngu ngốc của cô sẽ không đi theo.

“Em xin lỗi về các anh trai em.” Daphne thì thầm, những từ ngữ phát ra gấp gáp giận dữ. “Họ là những tên ngốc thô lỗ, và không có quyền gì xâm phạm nhà anh. Nếu em có thể không thừa nhận họ, em đã làm thế. Sau sự thể hiện này, em sẽ không ngạc nhiên nếu anh không bao giờ muốn có con—”

Simon đặt một ngón tay lên môi cô để khiến cô im lặng. “Thứ nhất, đây là nhà chúng ta, không phải nhà anh. Và với các anh trai em – họ thật phiền phức chết đi được với anh, nhưng họ chỉ cư xử vì tình cảm yêu thương.” Anh nghiêng người, chỉ cỡ hai centimet, nhưng như thế cũng đủ khiến anh gần cô hơn, cũng đủ khiến cô cảm thấy hơi thở anh trên làn da cô. “Và ai có thể trách họ?” Anh thì thào.

Tim Daphne như ngừng đập.

Simon di chuyển tới gần hơn, cho đến khi mũi anh chạm vào mũi cô. “Anh yêu em, Daff.” Anh thì thầm.

Tim cô bắt đầu đập trở lại, vội vã hơn mong đợi. “Anh yêu em?”

Anh gật đầu, chóp mũi anh cạ vào mũi cô. “Anh không thể ngăn được điều đó.”

Môi cô run run, ngập ngừng mỉm cười. “Điều ấy nghe chẳng lãng mạn chút nào.”

“Đó là sự thật.” Anh nói, không thể ngăn được cái nhún vai. “Em biết rõ hơn ai hết là anh đã không muốn bất kỳ cái nào trong số ấy. Anh đã không muốn một người vợ, không một gia đình, và anh chắc chắn hoàn toàn không muốn phải yêu.” Anh nhẹ nhàng chà môi anh vào môi cô, khiến cả hai cơ thể họ run rẩy. “Nhưng những gì anh tìm thấy” – anh lại chạm môi anh vào môi cô lần nữa – “khiến anh kinh hãi khi” – và lần nữa – “thật quá dễ dàng để yêu em.”

Daphne tan chảy trong vòng tay anh. “Ồ, Simon.” Cô thở dài.

Môi anh giữ lấy môi cô, cố cho cô thấy qua nụ hôn anh trao những gì anh vẫn còn đang học để diễn tả thành lời. Anh yêu cô. Anh tôn thờ cô. Anh sẽ bước vào lửa vì cô. Anh—

—vẫn còn cái đám ba anh trai cô làm khán thính giả.

Chậm rãi dứt khỏi nụ hôn, anh quay về phía ấy. Anthony, Benedict và Colin vẫn còn đứng như trong phòng giải lao của rạp hát. Anthony đang nghiên cứu cái trần nhà, Benedict đang vờ như mê mải với lũ móng tay, và Colin đang nhìn chăm chăm hoàn toàn không biết xấu hổ.

Simon siết chặt quanh Daphne, dù ngay cả khi anh bắn cái lườm trừng trừng xuống Đại sảnh. “Ba người các cậu vẫn còn làm cái ôn dịch gì ở nhà tôi?”

Chẳng lấy làm ngạc nhiên, không ai trong số họ nhanh chóng trả lời.

“Biến ngay.” Simon lồng lộn.

“Làm ơn.” Giọng Daphne chính xác không có tí lễ độ nào.

“Được thôi.” Anthony trả lời, vỗ vào sau gáy Colin. “Anh tin việc của chúng ta đến đây là kết thúc, các chàng trai.”

Simon bắt đầu hướng Daphne về phía những bậc thang. “Tôi chắc cậu có thể tự mình ra khỏi đây.” Anh nói vọng qua vai.

Anthony gật đầu và thúc hai em trai về phía cửa.

“Tốt.” Simon cộc lốc nói. “Chúng ta sẽ lên gác.”

“Simon!” Daphne ré lên.

“Không phải họ không biết chúng ta định làm gì.” Anh thì thầm vào tai cô.

“Nhưng dù vậy – ý anh họ là các anh trai em?”

“Chúa phù hộ chúng ta.” Anh lầm bầm.

Nhưng thậm chí trước khi Simon và Daphne có thể đến đầu cầu thang, cánh cửa trước bật mở đi cùng là một tiếng gào rõ ràng là một giọng nữ công kích dữ dội.

“Mẹ?” Daphne nói, từ ngữ lúng búng trong cổ họng.

Nhưng Violet chỉ phóng mắt đến những đứa con trai. “Mẹ biết thể nào cũng sẽ tìm thấy cả đám ở đây.” Bà buộc tội. “Một lũ ngu ngốc, cứng đầu cứng cổ—”

Daphne không nghe được phần sau bài diễn văn ấy. Simon đang cười giòn giã bên tai cô.

“Gã ta làm con bé đau khổ!” Benedict phản kháng. “Là những anh trai của con bé, nhiệm vụ của tụi con là—”

“Đủ tôn trọng trí thông minh nó có để nó tự giải quyết những vấn đề của chính mình.” Violet nạt lại. “Và ngay lúc này con bé không trông bất hạnh một tý nào.”

“Đó là bởi vì—”

“Và nếu con nói là đó là bởi vì con tham gia đột nhập vào nhà em gái như một bầy cừ suy nhược thần kinh, mẹ từ cả ba đứa bây.”

Cả ba bèn ngậm họng lại.

“Giờ thì,” Violet tiếp tục một cách mạnh mẽ, mẹ tin là đã đến lúc chúng ta rời đi, đúng chứ?” Khi mấy thằng con trai không di chuyển đủ nhanh để làm hài lòng bà, bà với tới và—

“Làm ơn, mẹ ơi!” Colin ăng ăng. “Không phải—”

Bà với tới và chụp lấy tai anh.

“Tai.” Anh ấy rầu rĩ.

Daphne túm lấy cánh tay Simon. Bây giờ anh đang cười nắc nẻ đến mức, cô sợ rằng anh sẽ ngã nhào xuống khỏi những bậc thang.

Violet dòn mấy đứa con trai của bà thành bầy ra ngoài cửa với một tiếng ầm ĩ, “Bước!” rồi quay lại phía Simon và Daphne trên những bậc thang.

“Thật vui mừng được gặp con ở London, Hastings.” Bà gọi, tặng anh một nụ cười tươi rói, rực rỡ. “Thêm một tuần nữa và ta sẽ đích thân lôi xềnh xệch con về.”

Sau đó, bà bước ra khỏi phòng và đóng cánh cửa lại phía sau.

Simon quay sang Daphne, cơ thể anh vẫn còn rung lên vì cười. “Đó có phải mẹ em không?”

“Bà ấy có những năng lực ẩn giấu.”

“Rõ là thế.”

Gương mặt Daphne trở nên nghiêm túc. “Em xin lỗi nếu các anh trai em buộc anh—”

“Vớ vẩn.” Anh cắt ngang. “Các anh trai em không bao giờ buộc được anh nói những gì anh không cảm thấy.” Anh nghiêng đầu và cân nhắc. “À thì, không khi mà thiếu một khẩu súng.”

Daphne đánh mạnh vào vai anh.

Simon phớt lờ, và kéo cô lại gần. “Đó là những gì anh muốn nói.” Anh thăm thì, bao tay anh quanh thắt lưng cô. “Anh yêu em. Anh biết điều ấy đã một thời gian, nhưng—”

“Được rồi mà.” Daphne nói, dựa má vào ngực anh. “Anh không cần phải giải thích.”

“Có, anh cần phải thế.” Anh khẳng định. “Anh—” Nhưng những từ ngữ ấy không tuôn ra. Trong anh cất lên quá nhiều xúc cảm, quá nhiều cảm giác rung chuyển chơi vơi. “Hãy để anh cho em thấy.” Anh khản giọng nói. “Hãy để anh cho em thấy anh yêu em nhiều như thế nào.”

Daphne trả lời bằng cách ngẩng mặt lên nhận nụ hôn nơi anh. Và khi môi họ chạm nhau, cô thở dài. “Em cũng yêu anh.”

Môi Simon giữ lấy môi cô với sự hiến dâng đói khát, hai bàn tay anh giữ chặt lưng cô, cứ như anh sợ cô có thể biến mất vào bất cứ lúc nào. “Lên gác nào.” Anh thì thầm. “Bây giờ hãy đến với anh.”

Cô gật đầu, nhưng trước khi cô có thể bước được bước nào, anh nhẹ nhàng kéo cô vào vòng tay anh và bế cô lên những nấc thang.

Khi Simon đến tầng hai, cơ thể anh hân hoan tuyệt đối và căng cứng muốn giải thoát. “Em chọn dùng phòng nào?” Anh thở dốc.

“Phòng anh.” Cô trả lời, nghe ngạc nhiên khi anh thậm chí có thể hỏi.

Anh lần bầm tán thành và nhanh chóng bước tới phòng anh – không, phòng họ, đá cánh cửa đóng lại phía sau. “Anh yêu em.” Anh nói, khi họ ngã nhào xuống giường. Giờ đây, khi anh đã nói những lời ấy một lần, chúng nổ tung trong anh, đòi hỏi được nói ra. Anh cần nói cho cô, đảm bảo rằng cô biết, đảm bảo rằng cô hiểu cô có ý nghĩa như thế nào với anh.

Và nếu cần phải nói ra tới cả trăm lần, anh cũng mặc xác.

“Anh yêu em.” Anh nói lần nữa, những ngón tay anh cuồng loạn với vận tốc nhanh nhất trên áo váy cô.

“Em biết.” Cô bên lên nói. Cô khum gượng mặt anh trong tay cô, và gài chặt mắt anh với mắt cô. “Em cũng yêu anh.”

Rồi cô kéo môi anh xuống môi cô, hôn anh bằng một nụ hôn ngọt ngào ngây thơ, khiến anh bừng cháy.

“Nếu anh có bao giờ, có bao giờ làm tổn thương em lần nữa,” anh nói mạnh mẽ, môi anh di chuyển đến khoe môi cô, “anh muốn em giết anh đi.”

“Không bao giờ đâu.” Cô trả lời, mỉm cười.

Môi anh kéo đến chỗ hõm nhạy cảm nơi quai hàm gặp dải tai cô. “Vậy thì làm anh tàn phế.” Anh thêu thào. “Bỏ tay, làm trặc mắt cá chân anh.”

“Đừng ngốc thế.” Cô nói, chạm vào cằm anh, và quay mặt anh lại về phía cô. “Anh sẽ không làm tổn thương em.”

Tình yêu cho người phụ nữ này ngập tràn trong anh. Nó dâng lên trong ngực, khiến những ngón tay anh tê dại, và đánh cắp từng hơi thở nơi anh. “Có đôi khi,” anh thì thầm, “anh yêu em nhiều đến mức khiến anh hoảng sợ. Nếu anh có thể cho em cả vũ trụ, em biết anh sẽ làm thế, đúng không?”

“Anh là tất cả những gì em muốn.” Cô thì thầm. “Em không cần cả vũ trụ, chỉ cần tình yêu của anh. Và có lẽ” cô thêm vào với một nụ cười gượng gạo, “muốn anh tháo đôi boots ấy ra.”

Simon cảm thấy gương mặt mình sắp kéo ra thành một nụ cười toe toét. Chẳng biết bằng cách nào, vợ anh luôn trông như biết chính xác anh cần những gì. Chỉ khi những xúc cảm thắt chặt lấy, mang anh gần một cách nguy hiểm đến việc phát khóc lên, cô xoa dịu tâm trạng anh, khiến anh mỉm cười. “Mong ước của bà là mệnh lệnh đối với tôi.” Anh nói, và lẩn qua bên cạnh cô để giật mạnh đôi boots được yêu cầu ra khỏi chân.

Một chiếc nhào lộn xuống sàn nhà, chiếc còn lại là đà bay sang phía kia phòng.

“Gì nữa không, thưa Đức bà?” Anh hỏi.

Cô nghiêng đầu duyên dáng. “Áo sơ mi của anh cũng có thể cởi ra, em cho là thế.”

Anh tuân theo, và lớp áo ngoài của anh nằm thẳng hàng trên cái bàn đầu giường.

“Đó là tất cả?”

“Những cái này,” cô nói, móc tay cô vài cặp quần nơi chiếc quần ống túm của anh, “rõ ràng là làm ngáng đường.”

“Anh đồng ý.” Anh thêu thào, cởi sạch chúng ra. Anh trườn qua, trên hai bàn tay và đầu gối, cơ thể anh nóng hổi giam cầm quanh cô. “Giờ thì sao nào?”

Cô ngưng thở. “À, anh hoàn toàn khóa thân.”

“Điều đó đúng.” Anh đồng tình, đôi mắt anh bừng cháy xuống cô.

“Và em thì không thể.”

“Điều đó cũng đúng.” Anh mỉm cười như một con mèo. “Và đáng tiếc là nó như thế.”

Daphne gật đầu, rơi rạc hết từ ngữ.

“Ngồi dậy nào.” Anh khê khàng nói.

Cô làm theo, và hai giây sau áo váy cô bị giật phất qua khỏi đầu.

“Giờ thì,” anh nói, giọng khản đặc, bắt đầu khát khao đến ngực cô, “đây là sự cải thiện.”

Bây giờ cả hai đều quỳ đối diện nhau trên cái giường ngủ bốn cọc to lớn của họ. Daphne chăm chú nhìn vào chồng cô, mạch cô đập nhanh hơn trước việc nhìn thấy bờ ngực rộng của anh, tăng lên và hạ xuống với mỗi hơi thở nặng nhọc. Với một bàn tay run rẩy, cô với tới và chạm vào anh, những ngón tay cô nhẹ nhàng lướt qua làn da nóng ẩm nơi anh.

Simon ngừng thở cho đến khi ngón trỏ cô chạm vào đầu ti anh, và tay anh bắn ra bao phủ tay cô. “Anh muốn em.” Anh nói.

Đôi mắt cô vụt hạ xuống, và môi cô khê cong lên. “Em biết.”

“Không.” Anh rên rỉ, kéo cô lại gần hơn. “Anh muốn ở trong tim em. Anh muốn—” Cả cơ thể anh rung lên khi làn da họ chạm nhau. “Anh muốn ở trong tâm hồn em.”

“Ồ, Simon.” Cô thở dài, lùa những ngón tay vào mái tóc đen dày của anh. “Anh đã ở đó rồi.”

Và không cần thêm bất cứ lời nào nữa, chỉ có đôi môi, bàn tay, và xác thịt.

Simon tôn sùng cô trong mọi cách mà anh có thể biết. Anh di chuyển tay dọc theo chân cô, hôn phía sau đầu gối cô. Anh véo hông cô, cù vào chỗ trung tâm cô. Và khi anh thăng bằng để vào trong cô, toàn bộ cơ thể anh căng ra đối mặt với tất cả khao khát mà anh chưa bao giờ nếm trải, anh nhìn chăm chú cô từ trên xuống dưới với sự tôn kính khiến cô chảy cả nước mắt.

“Anh yêu em.” Anh thăm thẳm. “Trong suốt cuộc đời anh, chỉ có mỗi mình em.”

Daphne gật đầu, và dù cô không nói lời nào, môi vô vẽ ra những từ, “Em cũng yêu anh.”

Anh đẩy vào, chậm rãi, dứt khoát. Và khi anh đủ đầy trong cô, anh biết anh đã về nhà.

Anh nhìn xuống gương mặt cô. Đầu cô ngửa ra sau, hông cô tách khỏi anh mỗi khi cô cố gắng thở. Môi anh chạm vào gò má ửng hồng nơi cô. “Em là thứ xinh đẹp nhất anh từng được thấy.” Anh thì thầm. “Anh chưa bao giờ – anh không biết như thế nào—”

Cô cong lưng lại trả lời. “Chỉ cần yêu em.” Cô hỗn hển. “Làm ơn, hãy yêu em.”

Simon bắt đầu di chuyển, hông anh nhô lên và hạ xuống theo một nhịp điệu cổ xưa. Những ngón tay Daphne ấn vào lưng anh, móng tay cô đâm vào da anh mỗi lần anh đẩy sâu hơn trong cô.

Cô rên rỉ và rên rỉ, và cơ thể anh bùng cháy trước âm thanh mê mị của cô. Anh đang dần dần mất kiểm soát, sự di chuyển của anh trở nên giật mạnh, điên cuồng hơn. “Anh không thể giữ lâu hơn nữa.” Anh thở dốc. Anh muốn đợi cô, cần biết rằng anh mang lại cho cô hạnh phúc tốt cùng, trước khi anh cho phép bản thân anh tự giải phóng.

Nhưng rồi, chỉ khi anh nghĩ cơ thể anh sẽ vỡ tan vì nỗ lực kìm nén đó, Daphne run rẩy bên dưới anh, những bắp cơ cô co lại xung quanh anh, khi cô thét gọi tên anh.

Hơi thở Simon ngưng lại trong cuống họng khi quan sát gương mặt cô. Anh luôn quá bận rộn để đảm bảo không đổ hạt giống vào trong cô, nên chưa bao giờ anh trông thấy gương mặt cô khi đạt đỉnh. Đầu cô ngửa ra sau, những đường tạo nhả nơi cổ họng cô căng lên, khi môi cô mở ra cho một tiếng hét câm lặng.

Anh thăng thoát.

“Anh yêu em.” Anh nói. “Ồ, Chúa ơi, anh yêu em biết bao.” Rồi anh đâm vào sâu hơn.

Đôi mắt Daphne vụt mở ra khi anh tiếp tục nhịp điệu của mình. “Simon?” Cô hỏi, giọng cô đầy vội vã. “Anh chắc không?”

Cả hai đều biết ý cô là gì.

Simon gật đầu.

“Em không muốn anh làm điều này chỉ cho em.” Cô nói. “Nó phải là cho cả anh nữa.”

Một khối u lạ lùng hình thành trong cổ họng anh – nó không giống bất cứ thứ nào khiến anh nói lắp, không giống bất cứ thứ nào khiến anh cà lăm. Anh nhận ra, đó không gì khác hơn ngoài tình yêu. Những giọt nước tràn qua khóe mắt anh, và anh gật đầu, hoàn toàn không thể nói thành lời.

Anh đắm vào sâu hơn, bùng nổ trong cô. Cảm giác thật tuyệt. Ôi, Chúa ơi, cảm giác thật tuyệt. Không có thứ gì trong cuộc sống trước đây khiến anh cảm thấy tuyệt vời như thế.

Cuối cùng vòng tay anh lỏng ra, và anh đổ sụp phía trên cô, âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng lao xao của hơi thở anh rời rạc.

Và rồi Daphne vén những lọn tóc ra khỏi trán anh, hôn lên lông mày anh. “Em yêu anh.” Cô thì thầm. “Em sẽ luôn yêu anh.”

Simon vui mặt vào cổ, hít thở hương thơm cô. Cô bao quanh anh, phủ lấy anh, và thế là anh trọn vẹn.

Nhiều giờ sau, mi mắt Daphne vụt mở ra. Cô duỗi tay lên khi chú ý rằng những tấm màn cửa đều đã được kéo lại. Chắc hẳn là Simon làm việc ấy, cô nghĩ với một tiếng ngáp. Ánh sáng xuyên qua những khe hở, khiến căn phòng tắm trong thứ chói chang dịu nhẹ.

Cô vặn vẹo khớp cổ, rồi trượt ra khỏi giường, và bước nhẹ tới phòng thay phục trang để tìm một chiếc áo choàng. Thật là chẳng giống cô khi lại đi ngủ vào giữa ngày như thế này. Nhưng, cô cho rằng, đây không phải là một ngày bình thường.

Cô khoác chiếc áo choàng lên, để chiếc khăn quàng mượt như lụa quanh eo cô. Simon đã đi đâu? Cô không nghĩ anh rời giường quá lâu trước khi cô dậy; cô có một ký ức ngái ngủ về việc nằm trong vòng tay anh, và bằng cách nào đó nó như chỉ mới vừa xảy ra.

Gian phòng chính gồm có năm phòng cả thảy: hai phòng ngủ, từng phòng thay phục trang cạnh bên cho mỗi phòng ngủ, được nối với nhau bằng căn phòng lớn ngồi thư giãn. Cánh cửa phòng thư giãn khép hờ, và ánh sáng mặt trời lấp ló qua khe hở, gợi ý rằng những tấm màn cửa bên trong đã được kéo ra. Di chuyển trên những ngón chân thon thả im lặng, Daphne bước tới cánh cửa mở để quan sát bên trong.

Simon đang đứng cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài nơi thành phố. Anh đã mặc bộ áo màu đỏ của rượu vang, nhưng vẫn đi chân trần. Đôi mắt xanh lơ nhạt màu phản chiếu một ánh nhìn không tập trung, và đơn giản chỉ mang vẻ trống trải mong manh nhất.

Daphne cau mày lo lắng. Cô bước qua phòng về phía anh, lặng lẽ nói, “Chào anh.” khi chỉ còn cách anh vài mét.

Simon quay lại khi nghe tiếng cô, và gương mặt mệt mỏi của anh dịu lại. “Chào em.” Anh lăm bằm, kéo cô vào vòng tay. Bằng cách nào đó, cô dựa lưng vào bờ ngực rộng lớn nơi anh, chăm chăm nhìn ra ngoài Quảng trường Grosvenor, khi Simon đặt cằm lên đỉnh đầu cô.

Daphne mất đến vài phút trước khi có đủ dũng khí để hỏi. “Anh hối tiếc sao?”

Cô không thể thấy gương mặt anh, nhưng cô cảm thấy cảm anh cọ xát vào da cô khi anh lắc đầu.

“Anh không hối tiếc.” Anh khẽ khàng nói. “Chỉ... suy nghĩ.”

Có cái gì đó trong giọng nói anh nghe kỳ lạ, nên Daphne xoay người trong vòng tay anh, cho đến khi cô có thể thấy gương mặt anh. “Simon, chuyện gì vậy?” Cô thì thầm.

“Không gì cả.” Nhưng mắt anh không nhìn vào mắt cô.

Daphne dẫn anh đến chỗ chiếc ghế bành yêu thích, và ngồi xuống, kéo mạnh tay anh cho đến khi anh cũng ngồi xuống cạnh cô. “Nếu anh vẫn chưa sẵn sàng để trở thành cha,” cô thều thào, “thì chẳng sao cả.”

“Không phải chuyện đó.”

Nhưng cô không tin anh. Anh trả lời quá nhanh, và có một âm thanh nghẹn lại trong giọng khiến cô không thoải mái. “Em không phiền khi phải đợi đâu.” Cô nói. “Sự thật là,” cô bẽn lẽn, “em không phiền khi có thêm một quãng thời gian nữa chỉ có hai chúng ta.”

Simon không nói gì, nhưng mắt anh trở nên đau đớn, và rồi anh nhắm mắt lại khi anh chà tay lên trán.

Một cơn sóng của nỗi đau dâng lên trong Daphne, và cô bắt đầu nói nhanh hơn. “Không phải là em muốn một đứa bé ngay lúc này nhiều đến thế.” Cô lên tiếng. “Em chỉ... muốn có một đứa con, vậy thôi, và em nghĩ anh cũng có thể muốn thế, nếu anh để bản thân suy nghĩ về điều đó. Em buồn bã vì em ghét anh từ chối cho chúng ta một gia đình, để oán giận cha anh. Không phải—”

Simon đặt một bàn tay nặng nề lên đùi cô. “Daphne, làm ơn.” Anh nói. “Dừng lại.”

Giọng anh với xúc cảm đau đớn đến mức khiến cô ngay lập tức im lặng. Cô cắn môi dưới giữa hai hàm răng, và lo âu ngấm ngấm. Đến lượt anh nói ra. Rõ ràng có thứ gì đó to lớn và khó khăn siết chặt trái tim anh, và nếu phải mất cả ngày cho anh tìm được từ ngữ để giải thích, cô có thể đợi.

Cô có thể đợi người đàn ông này mãi mãi.

“Anh không thể nói anh hào hứng với việc có một đứa con.” Simon chậm chậm nói.

Daphne chú ý thấy hơi thở anh trở nên nặng nhọc hơn, và cô đặt tay vào nơi khuỷu tay anh để xoa dịu.

Anh quay đôi mắt cầu xin sự thấu hiểu qua cô. “Anh đã cho bản thân tự trải qua một tương lai quá dài mà không bao giờ có một đứa con, em thấy đó.” Anh nuốt khan. “Anh thậm chí k-không biết phải bắt đầu nghĩ về điều ấy như thế nào?”

Daphne trao cho anh một nụ cười, khi cô nhận ra điều ấy có ý nghĩa với cả hai. “Anh sẽ học được.” Cô thầm thì. “Và em sẽ học với anh.”

“K-không phải thế.” Anh nói, lắc đầu, thở ra một hơi thở nôn nóng. “Anh không... muốn... sống cuộc đời c-chỉ để oán hận cha.”

Anh quay sang cô, và Daphne gần như bị phá hủy bởi vẻ chơi vơi bùng cháy trên gương mặt anh. Quai hàm anh run rẩy, một đường gân giật giật mạnh nơi má anh. Cổ anh căng ra lạ thường, như thể từng gam năng lượng anh hiến dâng cho việc giải bày những lời ấy.

Daphne muốn giữ lấy anh, để xoa dịu cậu trai bé nhỏ bên trong. Cô muốn vuốt vào vầng trán anh, và siết tay anh. Cô muốn làm hàng trăm thứ, nhưng thay vào đó cô chỉ giữ im lặng, đôi mắt cổ vũ anh tiếp tục.

“Em đã đúng.” Anh nói, từ ngữ xáo trộn. “Từ đầu, em đã đúng. Về cha anh. R-rằng anh đã để ông thắng.”

“Ồ, Simon.” Cô thì thào.

“N-nhưng chuyện—” Gương mặt anh – gương mặt mạnh mẽ, đẹp trai nơi anh luôn quá vững vàng, luôn quá nằm trong tầm điều khiển – nhả nhúm lại. “Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu... nếu anh có một đứa con, v-v-và nó sẽ giống anh?”

Có đến một lúc Daphne không thể nói thành lời. Đôi mắt cô nhói đau với những giọt lệ chẳng trào ra, và tay cô vô ý đưa lên che lấy đôi môi đang há ra vì sốc.

Simon quay đi khỏi cô, nhưng không phải trước khi cô thấy nỗi đau khổ dày vò dần vệt trong mắt anh. Không phải trước khi cô nghe thấy hơi thở anh nghẹn lại, hay tiếng thở dài run rẩy khi cuối cùng anh đã trút ra những suy nghĩ dính chặt trong lòng.

“Nếu con của chúng ta là một đứa trẻ nói lắp,” Daphne thận trọng nói, “thì em sẽ yêu con. Và giúp con. Và—” Cô nuốt khan run rẩy, cầu nguyện rằng cô đang làm điều đúng. “Và em sẽ hỏi anh lời khuyên, vì anh rõ ràng đã học được cách làm sao để vượt qua nó.”

Anh nhanh chóng quay qua cô đầy ngạc nhiên. “Anh không muốn con anh nói lắp như anh đã từng bị.”

Một nụ cười khe khẽ lộ trên gương mặt Daphne mà cô thậm chí không nhận ra, cứ như cơ thể cô đã nhận ra trước khi tâm trí cô biết cô chính xác sẽ nói điều gì. “Nhưng con sẽ không nói lắp.” Cô nói. “Vì anh sẽ là cha đứa bé.”

Biểu cảm trên gương mặt Simon không thay đổi, nhưng đôi mắt anh ánh lên tia sáng mới mẻ, lạ kỳ, gần như hy vọng.

“Anh sẽ không chối bỏ một đứa con nói lắp chứ?” Daphne lặng lẽ hỏi.

Câu trả lời phủ định của Simon dứt dõng, nhanh chóng, và đi kèm là một chút báng bổ.

Cô mỉm cười dịu dàng. “VẬY em không có gì lo sợ cho con chúng ta cả.”

Simon giữ im lặng trong thêm một lúc nữa, và rồi gấp gáp kéo cô vào vòng tay anh, vùi mặt vào chỗ hõm nơi cổ cô. “Anh yêu em.” Anh nghẹn lời. “Anh yêu em nhiều lắm.”

Và cuối cùng Daphne đã chắc chắn rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi.

—o0o—

Vài giờ sau, Daphne và Simon vẫn còn ngồi trên chỗ ngồi yêu thích trong phòng thư giãn. Đó là một buổi chiều cho nắm chặt tay, cho mái đầu người này dựa vào bờ vai người nọ. Từ ngữ là không cần thiết; đơn giản chỉ cần ngồi cạnh nhau thế này đã là quá đủ cho cả hai. Mặt trời tỏa sáng, chim chóc đang hát ca, và họ bên nhau.

Đó là tất cả những gì họ cần.

Nhưng cái gì đó lẫn khuất sâu trong tâm trí Daphne, và nó không rõ ràng cho đến khi mắt cô chạm phải chiếc ghế nơi cái bàn mà cô nhớ.

Nhưng lá thư từ cha của Simon.

Cô nhắm mắt lại và thư giãn, kêu gọi lòng dũng cảm mà cô biết cô cần nó, để trao những lá thư ấy cho Simon. Công tước Middlethorpe đã nói với cô, khi ông đề nghị cô giữ chúng, rằng cô biết khi nào là thời gian thích hợp để đưa nó cho anh.

Cô gỡ mình ra khỏi vòng tay ôm chặt của Simon, và nhẹ bước về phía phòng ngủ của nữ Công tước.

“Em đang làm gì đó?” Simon ngái ngủ hỏi. Anh đang gà gât trong buổi chiều ấm áp ánh mặt trời.

“Em-Em đi lấy vài thứ.”

Anh hẳn phải nghe sự do dự trong giọng nói cô, vì anh mở mắt và rướn người lên để gương mặt nhìn cô.

“Em đang lấy gì vậy?” Anh tò mò hỏi.

Daphne tránh không trả lời câu hỏi của anh bằng cách gấp gáp lướt vào phòng bên. “Em sẽ trở lại ngay.” Cô nói lớn.

Cô giữ lấy những lá thư, buộc chúng lại với nhau bằng những sợi ruy băng đỏ vàng – những sắc màu xưa cũ được truyền lại của dòng họ Hastings – trong ngăn kéo dưới cùng ở bàn cô. Cô thực sự quên bằng mất chúng trong vài tuần đầu khi trở lại London, và chúng vẫn chưa được chạm đến trong căn phòng ngủ của cô ở Ngôi nhà Bridgerton. Nhưng cô đã vô tình bắt gặp chúng khi đến thăm mẹ. Violet đã gợi ý rằng cô nên lên gác để gom vài thứ đồ, và trong khi Daphne đang thu thập những lọ nước hoa đã cũ, cùng những áo gối cô khâu năm mười tuổi, cô tìm thấy chúng lần nữa.

Nhiều lần cô đã bị cám dỗ mở một lá thư ra, để giả như có thể biết chồng cô rõ hơn. Và sự thật là, nếu những bức thư không được dán lại bằng chất sáp kín mít, cô có lẽ quăng sự do dự qua vai mà đọc chúng.

Cô ôm cái bọc và chậm rãi đi ngược về phòng thư giãn. Simon vẫn còn ngồi trên ghế bành, nhưng anh thẳng người cảnh giác, và quan sát cô với vẻ tò mò.

“Chúng là cho anh.” Cô nói, đưa cái gói ra khi đi đến cạnh anh.

“Cái gì đây?” Anh hỏi.

Nhưng qua giọng nói của anh, cô khá chắc rằng anh đã biết.

“Những lá thư từ cha anh.” Cô nói. “Ngài Middlethorpe đưa chúng cho em. Anh còn nhớ không?”

Anh gật đầu. “Anh cũng nhớ là đã đưa cho ông ấy lời đề nghị đốt chúng đi.”

Daphne mỉm cười yếu ớt. “Ông ấy hình như không đồng ý.”

Simon chòng chọc nhìn vào cái gói. Bất cứ đâu ngoại trừ gương mặt cô. “Và em, hình như cũng thế.” Anh nói bằng một giọng lặng lẽ.

Cô gật đầu và ngồi xuống cạnh anh. “Anh có muốn đọc chúng không?”

Simon nghĩ về câu trả lời trong vài giây, trước khi hoàn toàn thành thật. “Anh không biết.”

“Cuối cùng nó có thể giúp anh để ông ấy lại phía sau.”

“Hoặc là nó có thể khiến mọi chuyện tồi tệ hơn.”

“Có thể như thế.” Cô đồng ý.

Anh chăm chú nhìn vào những lá thư, được cột lại bởi sợi ruy băng, nằm một cách vô tội trong tay cô. Anh mong đợi bản thân cảm thấy oán giận. Anh mong đợi bản thân cảm thấy nổi xung lên. Nhưng thay vào đó, tất cả những gì anh cảm thấy là...

Không gì cả.

Thật là một cảm giác quá đổi kỳ lạ. Trước mặt anh là một bộ sưu tập các bức thư, tất cả đều được viết bởi chính tay cha anh. Vậy mà anh không cảm thấy nhất thiết phải quăng chúng vào lửa, hay xé nát chúng thành từng mảnh vụn.

Và cùng lúc đó là không nhất thiết phải đọc chúng.

“Anh nghĩ anh sẽ đợi.” Simon mỉm cười nói.

Daphne chớp mắt vài lần, cứ như mắt cô không thể tin được những gì đôi tai nghe thấy. “Anh không muốn đọc chúng?” Cô hỏi.

Anh gật đầu.

“Và anh không muốn đốt chúng?”

Anh nhún vai. “Không đặc biệt như thế.”

Cô cúi xuống nhìn những lá thư, rồi ngược lên lại gương mặt anh. “Anh muốn làm gì với chúng?”

“Không làm gì hết.”

“Không làm gì hết?”

Anh nhăn nhá cười. “Đó là những gì anh nói.”

“Ồ.” Cô trông ngơ ngẩn đến đáng yêu. “Anh có muốn em để chúng lại vào bàn em không?”

“Nếu em thích.”

“Và nó chỉ nằm đó thôi sao?”

Anh nắm được cái khăn quàng trên chiếc áo choàng cô, và bắt đầu kéo cô lại phía mình. “Mmm-hmm.”

“Nhưng—” Cô lấp bắp. “Nhưng-nhưng—”

“Thêm một chữ ‘nhưng’ nữa,” anh chọc, “và em sẽ bắt đầu phát âm giống anh.”

Miệng Daphne há ra. Simon không ngạc nhiên trước phản ứng của cô. Đây là lần đầu tiên trong cả quãng đời mình, anh có thể đùa như thế về những khó khăn của anh.

“Những lá thư có thể đợi.” Anh nói, chỉ khi họ cảm thấy vạt áo cô rơi xuống sàn nhà. “Cuối cùng anh đã thành công – nhờ vào em – để hất cha ra khỏi cuộc đời anh.” Anh lắc đầu, mỉm cười khi nói. “Độc chúng bây giờ sẽ chỉ mang ông trở lại.”

“Nhưng anh không muốn thấy những gì ông phải nói sao?” Cô dai dẳng. “Có thể ông ấy xin lỗi. Thậm chí có thể ông phủ phục dưới chân anh!” Cô cong người xuống chỗ cái bọc, nhưng Simon kéo cô vào anh chặt đến mức cô không thể với tới.

“Simon!” Cô ăng ẳng.

Anh cong một bên mày. “Sao nào?”

“Anh đang làm gì đó?”

“Cố gắng quyến rũ em. Anh có thành công không?”

Mắt cô ửng hồng. “Chắc là có.” Cô lầm bầm.

“Chỉ chắc là có thôi? Chết tiệt. Anh hẳn phải đánh mất nghề rồi.”

Tay anh trượt xuống phía dưới cô, gây ra một tiếng ré nhỏ. “Em nghĩ kỹ năng của anh đơn giản là tốt.”

“Chỉ tốt thôi sao?” Anh vờ cau mày. “‘Tốt’ là một từ hơi nhẹ, em không nghĩ thế sao? Gần như quá nhẹ.”

“À,” cô xuôi theo, “em có thể nói nhầm.”

Simon cảm thấy một nụ cười hình thành trong tim anh. Lúc nó chạm đến môi anh, anh đã đứng trên những ngón chân, kéo mạnh vợ anh thẳng về hướng cái giường có bốn cọc ngủ.

“Daphne.” Anh nói, cố gắng để nghe thực tế. “Anh có một gợi ý.”

“Một gợi ý?” Cô chất vấn, nhướn mày lên.

“Một thỉnh cầu.” Anh sửa lại. “Anh có một thỉnh cầu.”

Cô nghiêng đầu và mỉm cười. “Loại thỉnh cầu gì vậy?”

Anh thúc cô qua ngưỡng cửa vào phòng ngủ. “Đó thực sự là một thỉnh cầu gồm hai phần.”

“Hấp dẫn làm sao.”

“Phần đầu tiên gồm em, anh, và” – anh bế thốc cô lên và đặt cô vào giường giữa những tiếng khúc khích – “cái giường cổ lỗ sĩ vững chắc này.”

“Vững chắc?”

Anh gầm gừ khi trườn tới bên cạnh cô. “Nó tốt hơn là phải vững chắc.”

Cô phá ra cười và ré lên khi linh khỏi sự ghì chặt nơi anh. “Em nghĩ nó vững chắc. Vậy còn phần thứ hai trong thỉnh cầu của anh là gì?”

“Cái đó, anh e rằng nó dính dáng đến một khoảng thời gian chắc chắn giam hãm về phần em.”

Mắt cô nheo lại, nhưng vẫn mỉm cười. “Kiểu thời gian giam hãm bao lâu?”

Trong một sự di chuyển nhanh chóng đến kinh ngạc, anh kẹp cô xuống tấm nệm. “Khoảng chín tháng.”

Môi cô mềm lại với sự ngạc nhiên. “Anh chắc không?”

“Về điều ấy sẽ mất chín tháng?” Anh nhăn nhăn cười. “Đó là những gì anh luôn được nghe nói.”

Nhưng mắt cô không còn sự nhẹ nhõm. “Anh biết đó không phải là những gì em muốn hỏi.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Anh biết.” Anh trả lời, nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của cô. “Nhưng phải, anh chắc chắn. Và anh sợ chết đi được. Và anh run rẩy đến tận xương tủy. Và cả trăm xúc cảm nữa mà anh chẳng bao giờ để bản thân cảm thấy, trước khi em bước vào đời anh.”

Những dòng nước mắt cô tuôn ra. “Đó là điều ngọt ngào nhất anh từng nói với em.”

“Đó là sự thật.” Anh thề. “Trước khi gặp em, anh chỉ sống với một nửa con người.”

“Và hiện tại?” Cô thì thầm.

“Và hiện tại?” Anh lặp lại. “‘Hiện tại’ bỗng dưng là hạnh phúc, là niềm vui, là một người vợ mà anh ngưỡng mộ. Nhưng em biết gì không?”

Cô lắc đầu, quá khó khăn để nói.

Anh cúi xuống và hôn cô. “‘Hiện tại’ thậm chí không thể so sánh được với ngày mai. Và ngày mai hoàn toàn không thể cạnh tranh với ngày tiếp nữa. Với cảm giác hoàn hảo anh cảm thấy ngay lúc này, ngày mai sẽ trở nên tuyệt vời hơn. Và Daff à,” anh thì thầm, di chuyển môi anh đến môi cô, “mỗi ngày anh sẽ yêu em nhiều hơn nữa. Anh hứa với em điều đó. Mỗi ngày...”

21. Chương 22

Một cậu con trai cho ngài Công tước và nữ Công tước Hastings!

Sau ba cô con gái, cặp đôi làm mục người cả giới thượng lưu nhất cuối cùng đã cho ra đời một người thừa kế. Tác giả đây chỉ có thể tưởng tượng ra được mức độ khuấy khuấy trong gia đình Hastings; sau tất cả, có một sự thật được mọi người thừa nhận rằng, các quý ngài đã kết hôn còn sở hữu vận may phải có mong muốn về một người thừa kế.

Tên của cậu bé mới sinh vẫn chưa được công bố, dù vậy Tác giả đây cảm thấy khả năng bản thân tác giả có thể tự suy ra được. Cuối cùng thì, sau các chị gái được đặt tên là Amelia, Belinda, Caroline, vị Bá tước Clyvedon mới còn có tên gọi nào khác hơn ngoài David?

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 15 tháng Mười Hai 1817.

Simon vung tay trong sự kinh ngạc, từ Thời-báo-một-trang bay vèo về góc phòng. “Làm sao bà ta biết được?” Anh gắng hỏi. “Chúng ta không nói cho bất cứ ai về việc đặt tên thằng bé là David.”

Daphne cố không mỉm cười khi cô quan sát chồng phun phì phì và xông vào phòng. “Đó chỉ là đoán mò may mắn thôi, em chắc thế.” Cô nói, rồi chuyển sự chú ý của mình vào lại đứa con mới sinh trong vòng tay. Vẫn còn quá sớm để biết mắt thằng bé sẽ vẫn là màu xanh thẫm, hay chuyển thành màu nâu như các chị nó, nhưng cậu chàng trông giống hệt như cha. Daphne không thể tưởng tượng được đôi mắt ấy sẽ gây ra ấn tượng gì nếu tối sầm lại.

“Bà ta phải có gián điệp trong nhà.” Anh chống nạnh, nói. “Bà ta phải thế.”

“Em chắc chắn là bà ta không có gián điệp trong nhà chúng ta đâu.” Daphne nói mà không nhìn anh. Cô quá thích thú với cách mà ngón tay tí hon của David nắm chặt ngón tay mình.

“Nhưng—”

Daphne cuối cùng cũng ngẩng đầu lên. “Simon, anh đang buồn cười quá đó. Đó chỉ là một cột báo tầm phào.”

“Whistledown – ha!” Anh gầm gừ. “Anh chưa bao giờ nghe bất cứ cái gì về họ Whistledown. Anh muốn biết ả đàn bà tai họa đó là ai.”

“Anh và những người còn lại ở London.” Daphne lầm bầm trong miệng.

“Ai đó nên lôi bà ta ra khỏi công việc này một lần và vĩnh viễn.”

“Nếu anh ước lôi bà ấy ra khỏi công việc này,” Daphne không thể cưỡng lại được việc chỉ ra vấn đề “anh không nên ủng hộ bằng cách mua báo của bà ta nữa mới phải.”

“Và đừng có thử nói rằng anh mua báo của Whistledown cho em.”

“Em đọc nó.” Simon lầm bầm.

“Và anh cũng vậy thôi.” Daphne đặt một nụ hôn vào đỉnh đầu David. “Trước đây nó vẫn rất ổn mỗi lần em đọc. Ngoài ra, em khá thích Quý bà Whistledown vào những ngày này.”

Simon tỏ ra nghi ngờ. “Tại sao?”

“Anh có đọc những gì bà ấy đã viết về chúng ta không? Bà gọi ta là cặp đôi làm mù người nhất cả London.” Daphne mỉm cười ranh mãnh. “Em khá thích điều đó.”

Simon lầm bầm. “Đó chỉ là bởi vì Philipa Featherington—”

“Cô ấy bây giờ là Philipa Berbrooke.” Daphne nhắc anh.

“Chắc, kệ xác tên cô ả là gì, cô ả là người to mồm chết dẫm nhất London, và kể từ khi cô ta nghe anh gọi em là ‘Em Yêu’ tại nhà hát tháng trước, anh không thể chường mặt ra tại các câu lạc bộ được nữa.”

“Vây, có vẻ như không đúng một khi yêu một người vợ sao?” Daphne chọc ghẹo.

Mặt Simon thuôn ra, trông khá giống với một cậu bé nhỏ tuổi bất bình.

“Đừng bận tâm.” Daphne nói. “Em không muốn nghe câu trả lời của anh.”

Nụ cười dễ lấy của Simon biến thành ngượng ngùng và tỉnh quái.

“Đây.” Cô nói, nâng David lên. “Anh muốn bế con không?”

“Dĩ nhiên.” Simon sai bước đến và ẵm thằng bé vào lòng. Anh nâng niu con trai trong tay một lúc, rồi nhìn chằm chằm về phía Daphne và cười toe toét. “Anh nghĩ thằng nhỏ giống anh.”

“Em biết nó giống anh mà.”

Simon hôn vào chóp mũi con trai, và thì thầm. “Đừng lo, chàng trai bé nhỏ của cha. Cha sẽ luôn yêu con. Cha sẽ dạy con viết và tập đếm, và làm cách nào để cười ngượng. Cha sẽ bảo vệ con khỏi tất cả đám người đáng sợ trên thế giới này, đặc biệt là người phụ nữ tên Whistledown...”

—o0o—

Và trong một căn phòng nhỏ, thanh lịch được trang bị sẵn đồ đạc, không xa lắm so với Ngôi nhà Hastings, một phụ nữ trẻ ngồi ở bàn với cây viết lông ngỗng và hũ mực, đang lòi ra một mảnh giấy.

Với một nụ cười nở trên gương mặt, người đó đặt cây viết lông ngỗng xuống, và viết:

Quý bà Whistledown, Thời báo Xã Hội, 19 tháng Mười Hai năm 1817.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-tuoc-va-em>